

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The PASSION

KAREN DEEN

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

The PASSION

KAREN DEEN

Tutku

Telif hakkı © 2025 Karen Deen

Tüm hakları saklıdır. Bu kitabın hiçbir bölümü, yazarın yazılı izni olmadan elektronik, basılı, fotokopi, kayıt veya başka herhangi bir şekilde çoğaltılamaz veya aktarılamaz. Bu kitabın hiçbir bölümü, kısmen veya tamamen, yazarın yazılı izni olmadan bir erişim sistemine aktarılamaz, depolanamaz veya dağıtılamaz.

Yazarın telif hakkı kapsamındaki münhasır haklarını hiçbir şekilde sınırlamadan, bu yayının metin üretmek için yapay zeka (AI) teknolojilerini "eğitmek" amacıyla kullanılması açıkça yasaktır. Yazar, yapay zeka eğitimi ve makine öğrenimi dil modellerinin geliştirilmesi için bu eserin kullanımına ilişkin tüm hakları saklı tutar.

Bu kitap bir kurgu eseridir. Karakterler, isimler, yerler ve olaylar yazarın hayal gücünün ürünüdür. Gerçek olaylar, yerler veya yaşayan ya da ölmüş kişilerle herhangi bir benzerlik tamamen tesadüfidir.

Yazar, bu kurguda izinsiz olarak kullanılan ürünlerin ticari marka statüsünü ve sahiplerini kabul eder. Bu ticari markaların yayınlanması ve kullanımı, ticari marka sahipleri tarafından yetkilendirilmemiş, bunlarla ilişkili veya bunlar tarafından desteklenmemiştir.

Yayımlayan: Karen Deen

Düzenleyen: Contagious

Edits Biçimlendiren: Lee

Reyden

Kapak Tasarımı: The Book Cover Boutique

Kapak Fotoğrafı: Paul Henry Serres Kapak

Modeli: Philippe L

İçindekiler

[Yazar Hakkında](#)

[İletişim](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24 Epilog](#)

[Öğün Kitabı Alıntı Karen](#)

[Deen'in Diğer Eserleri](#)

Tesekkür _____

Yazar

Karen Deen, okuduktan sonra uzun süre aklınızda kalacak hikayeler yazmayı seven bir yazardır. Hikayeleri, baharatlı ve esprili şakalarla dolu olmakla birlikte, duygu, komedi, gerilim ve hiç beklemediğiniz sürprizlerle doludur. Karakterlerini her zaman mutlu sonlara yönlendirir. İyi bir aşk hikayesinde olması gereken her şey var.

Yazmak onun mesleği haline gelmiştir ve Avustralya'nın Sidney kentine yakın, pitoresk bir kasabada bu mesleği yapabildiği için kendini şanslı hissetmektedir. Çocukluk aşkı olan kocası, üç yetişkin çocuğu ve giderek büyüyen ailesi ile iyi yemekler eşliğinde hayatın tadını çıkarmaktadır. Ya da arkadaşlarıyla gizlice öğle yemeği veya kahve randevularında, karnınız ağrıyana kadar kahkahalar atmaktadır.

İletişim

Yakında çıkacak kitaplarla ilgili tüm
haberler için Karen'ı ziyaret edin:

www.karendeen.com.au

contact@karendeen.com.au

[Facebook: Karen Deen Author](#)

[Instagram: karendeen_author](#)

[TikTok: karendeenauthor](#)

*Dünyayı fethetmek için mücadele ederken yanında duran bir erkek isteyen her
kadın için.
Onlar gerçekten var!*

*Gerçek bir erkek sizi asla arkasına itmez.
Senin yanında durur, seni destekler ve seni delicesine sever.
Tıpkı Flynn gibi.*

TUTKU

KAREN DEEN

Birinci Bölüm

FELISHA

"Aynı aileden olduğumuza inanamıyorum..." The Shard'ın 28. katındaki ofisimden Thames Nehri'ne bakarken, 60. kattaki dairesinde oturan babamı düşünüyorum. O, buradaki en ikonik ve en çok konuşulan yeni binadan başka bir yerde yaşamazdı.

Londra, benim evim, tutkuyla sevdiğim yer.

Hayatım boyunca çok seyahat ettim, ama beyaz Mercedes S Class'ımın arka koltuğunda Londra'nın merkezinde hızla ilerlerken kendimi evimde hissediyorum. Camlar o kadar koyu renkte ki kimse beni göremez, tam da istediğim gibi.

Siyah taksiler ve kırmızı otobüsler gördüğümde, evimde olduğumu anlıyorum.

"Onu çok seviyorum, ama ciddi. Ne zaman benim artık onun on yaşındaki küçük kızı olmadığını anlayacak?" En sevdiğim büyük gök mavisi ince porselen çay fincanını ellerimle kavriyorum.

"Sen hiç on yaşındaki bir kız olmadın. Seni tanıdığımdan beri, sanki dünyayı yönetme görevini üstlenmiş bir kadın gibiydin. Aslında pek bir şey değişmedi. Yani, bir bak kendine, ofisinde oturmuş dünyaya tepeden bakıyorsun, altınlar ve elmaslarla süslenmiş, en kaliteli Gucci takım elbise ve sınırlı sayıda üretilmiş Louboutin ayakkabılar giymişsin!" Harper yanıma gelip dururken gülmeye başlar. O benim en iyi arkadaşım ve hayatımın büyük bir bölümünde tanıdığım biri olabilir, ama hikayelerimiz daha farklı olamazdı.

Ben eski bir İngiliz aileden geliyorum. Babamın hoşnutsuzluğuna rağmen, parasının bir kısmının miras kaldığı sürekli olarak hatırlatılıyor. Servetini kendi emeğiyle kazandığını söylemeyi çok isterdi, ama gerçekte, harcadabileceğinden çok daha fazla para ona miras kaldı

ve onun tek görevi bu servetin büyümesini sağlamak. Bunun yerine, insanlara sadece küçük bir miktar miras kaldığını, geri kalanının ise tamamen kendi eseri olduğunu söylüyor.

Yine de, bununla birlikte gelen unvanı seviyor. Lord olarak anılmak tam da onun hoşuna giden bir şey. Bana gelince, buna dayanamıyorum. Mümkünse Lady unvanımı kullanmamak için çok uğraşıyorum.

Ailemizin imparatorluğunu yönetmeye yardımcı olan dördüncü nesil benim. Ama babamın istediği olsaydı, eminim durum böyle olmazdı. Çünkü bir sonraki doğum günümde, onun kontrolünü elinden alıp dizginleri ele geçirecek ilk kadın benim. Kırkıncı doğum günümün gelmesi için sabırsızlanıyorum. Sadece on bir ay kaldı, ama kim sayıyor ki?

Harper ise Amerikalı ve yedi yaşında ailesiyle birlikte Londra'ya taşındı ve şanslıyım ki bir daha geri dönmedi. Babası teknoloji girişimleriyle para kazandı ve ardından hem İngiltere'de hem de ABD'de kendi yatırım şirketini kurdu. Ancak birçok iş adamı gibi, açgözlü davrandı ve almaması gereken riskler aldı ve sonra her şeyi kaybetti. Karısını, ailesini ve ne yazık ki hayatını da kaybetti, çünkü zor kazanılmış birikimlerini kaybeden bir yatırımcı, İngiliz medyasından kaçmak için ABD'ye döndükten sonra onu öldürdü. Bu olayın ardından karısı ve üç kızı bununla başa çıkmak zorunda kaldı. Harper bunu ona asla affetmeyecek.

Tanıştığımızda Oxford Üniversitesi'nden yeni mezun olmuştuk ve annesi bir yığın borçla ve kalacak bir yer olmadan kalmıştı. Annem hepsini bizim dairelerimizden birine taşındı ve ben şirketteki görevime başlar başlamaz, Harper'ı asistanım olarak işe aldım, böylece onlar ayakları üzerinde durana kadar ailesinin geri kalanını geçindirecek parası olsun diye.

Annelerimiz hâlâ çok iyi arkadaşlar ve babam bir pislik olduğu için annemle babam ben on beş yaşındayken boşanmış olsalar da, Harper'ın annesi güzel bir adam bulup sonunda yeniden evlendi. Çok mutlular ve Harper sonunda kendini güvende hissediyor, ki bu hepimizin hayatta istediği tek şey.

Öte yandan annem hala bekâr ve Londra sosyetesinin bir üyesi olarak yaşıyor ve babamın parasını bildiği en iyi şekilde harcıyor. Kendini her şeyin en iyisiyle şımartarak.

Lady Ivy Kentwall olarak yaşamayı seviyor ve babamı daha da kızdırmak için boşandıktan sonra soyadını değiştirmeyi reddediyor. O, babamın üçüncü karısıydı. İlk iki evliliğinden çocuk sahibi olamayınca, şansını denemek için çok daha genç bir kadın seçti. Annem sadece on dokuz yaşındaydı ve babamın ofisinde stajyerdi. Tam da avlanmaya hazırdı. Sarışın, güzel

ve savunmasızdı. Ona hediyeler ve ilgi yağdıran zengin adama aşık oldu, onunla evlendi ve hemen hamile kaldı. Ama ben doğduktan sonra, komplikasyonlar yaşadı ve bu da artık çocuk sahibi olamayacağı anlamına geliyordu, sonra her şeyin dramatik bir şekilde değiştiğini söyledi.

O bir varis, bir oğul istiyordu, ama onun yerine beni aldı. Annem, ben bu dünyada başa çıkabilecek yaşa gelene kadar onun aldatmalarını ve sürekli saygısızlıklarını katlandı. Sonra evi terk etti ve ona büyük bir boşanma tazminatı ödedi. Annem, onun bana velayeti asla vermeyeceğini biliyordu, ama o zamana kadar ben yatılı okula gitmişim, bu yüzden bu durum bana zarar vermeyecekti.

Çok küçük yaşlardan itibaren babamın annemi sevmediğini fark ettim, ama o ne kadar büyük bir pislik, tamamen kibirli, bencil bir herif olsa da, en azından kendi tarzında beni biraz sevdiğini umuyorum. En azından her gün kendime bunu söylüyorum. Terapistim bunun yardımcı olacağını söylüyor, ama ben tam olarak ikna olmadım.

Sonuçta o benim babam ve onu her zaman seveceğim. Çünkü insan böyle yapar, ebeveynlerini sever, bu DNA'nın bir parçasıdır. Ama bu, çoğu gün ondan nefret etmemi ve bazen onu daha çok acı çekmesi için çok keskin olmayan bir şeyle bıçaklamak istememi engellemiyor.

Harper, yıllar boyunca başka işler için birçok teklif aldı, çünkü şu anki pozisyonu için fazlasıyla nitelikli ve deneyimli, ama beni terk etmiyor. İkimiz de onun benim asistanımdan çok daha fazlası olduğunu biliyoruz. CEO olduğum anda, o benim ikinci adamım olacak ve sonunda hak ettiği takdiri almasını sağlayacağım. Babamın kabul etmeyi reddettiği takdiri.

"Sanki sen konuşabilirsin! Aynı yerlerden alışveriş yapıyoruz ve sen, tanıştığı her erkeğe, önceki erkeğin günahlarının bedelini ödetmeye çalışan kadın değil misin?" Birbirimize bakıyoruz, içten içe hepsinin babasının günahlarının bedelini ödediğini biliyoruz, ama hiçbir terapi onun bunu aşmasına yardımcı olamadı. İkimiz de terapistimize ödediğimiz parayla çok rahat bir yaşam sürüyoruz.

"Her neyse. Hepsi tek bir şey için yararlı, kaşıntıyı gidermek için. Paraları benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Bir erkeğin beni kontrol etmesine asla izin vermem. Hayatım, param ve ara sıra onların penisi, ihtiyacım olan tek şey." Harper çay fincanını bana doğru kaldırıyor ve fincanlarımızı tokuştururken, onun bir gün mutlu sonunu bulup bulmayacağını merak etmeden edemiyorum.

Ben kendiminkini aramaktan vazgeçmedim, ama milyar dolarlık bir servetin varisi, yüksek mevkili bir yöneticiyseniz ve kimse

senin kendi görüşüne göre ya da anne babanın gözünde yeterince iyi değilse, bu çok zor bir şey. Annem, babamın ona davrandığı gibi bana davranacak biriyle birlikte olmamı istemiyor ve babam, aile servetini paylaşmak zorunda kalmamak için unvanı ve kendi parası olmayan kimsenin bana yaklaşmasını istemiyor. Bir erkeğin gerçekten sana, gerçek sana baktığına ve görüşünün seni çevreleyen tüm saçmalıklarla bulanıklaşmadığına güvenmek zor.

"Amin, kardeşim!" Masama doğru yürürken, babamın ve otel zincirimizdeki temizlikçilere davranış biçiminin sorununu hala çözmem gerekiyor. Sadece Londra'daki otellerimizde binlerce çalışan personel var ve babam, benim gözümde son derece düşük maaş almalarına rağmen, onların zam almayı hak ettiklerine inanmıyor. Bu insanlar evlerine ekmek götürmek için çalışıyorlar ve ben hiçbir şeyden mahrum değilim ama ülkenin geri kalanının şu anda geçim sıkıntısı çektiğini biliyorum.

"Elimizdeki soruna geri dönelim. Babam, tamamen ulaşılmaz olduğu dairesinde oturup, içmediği aptal kırmızı şarap şişelerine bu insanların bir yılda kazandıklarından daha fazla para harcayabilir mi? Kendisiyle nasıl yaşayabilir? Bu çok yanlış. Vicdanı yok mu?" Bu retorik bir soru çünkü cevabın hayır olduğunu biliyorum!

"Sormama bile gerek yok. Bu işçilere ekstra para bulup genel giderler arasında saklamamı mı istiyorsun?" Harper masanın diğer tarafına oturur, tabletini alır ve notlar alırken yazmaya başlar.

"Gördün mü, işte bu yüzden başka bir işe girmek istesen bile seni bırakmam. Sen benim beynimin içindesin ve bu benim hayatımı çok daha kolaylaştırıyor." Monitörlerimden birinde gelen kutuma bakıyorum, bugün e-postaların sayısı her dakika artıyor gibi görünüyor.

"Ben de bunu, beni hiç sahip olmadığın kız kardeşin gibi sevdiğin ve bensiz yaşayamadığın için yaptığını sanıyordum. Pfft." Gözlerini devirerek ayağa kalkar, akşam işten çıkmadan önce yapmam gereken çok iş olduğunu bildiğini bilir.

"Evet, o da var. Seni seviyorum." Ofisimden çıkmaya hazırlanırken ona bir öpücük gönderiyorum.

"Evet, evet, öyle diyorsun." Omzunun üzerinden elini sallayarak beni başından savıyor, ama kalbimin derinliklerinde, Londra'daki St. Paul's Kız Okulu'ndaki sınıfıma girdiği gün için ona çok minnettarım. O, bana geçmiş yaşamlara inanmamı sağlıyor

Çünkü başka bir zamanda daha önce tanıştığımıza eminim ve o hayatta kesinlikle benim kardeşimdi.

Kendimi The Savoy'daki Beaufort Bar'da otururken buluyorum, parmaklarımı şampanya kadehimin sapında yukarı aşağı gezdiriyorum, bugünkü tüm stresin vücudumda yarattığı huzursuzluğu hissediyorum. İşten sonra evime dönmenin bu kadar yalnız hissettirdiği günler, bugünkü gibi günler.

Harper, kız kardeşlerinden birinin ailesiyle meşguldü, ben de eve giderken buraya uğramaya karar verdim. Sadece gerginliğimi atmak için ve dürüst olmak gerekirse, yalnız içmek istemiyordum.

Onun yerine, barda oturmuş barmen Celine'e eşlik ediyorum. Ya da belki de, doğruyu söylemek gerekirse, bana eşlik eden o.

Günün düşüncelerine dalmış, şampanyama bakarken, yanımdan geçen güçlü bir koku duyularımı uyandırdı. Hafif bir tatlılık ve güçlü bir erkeksi çekicilik karışımı! Aıklayamıyorum, ama tek bildiğim, tüm vücudumun buna tepki verdiği. Daha önce hiç hissetmediğim garip bir his omurgamdan aşağıya doğru akıyor. Koltuğumda dikleşip, barın arkasındaki aynaya bakarak arkamda yürüyen adama çok belirgin olmayan bir bakış atmaya çalışıyorum.

Odaklandığım anda, sırtı bana dönüyor ve tek görebildiğim koyu lacivert bir takım elbise ceketini, geniş omuzlar ve kahverengi saçlı bir başın arkası. Saçları düzgünce kesilmiş ve tek bir teli bile yerinden oynamamış. Kendisinden biraz daha yaşlı ve benim tipim olmayan başka bir adamla konuşuyor. El sıkışıyorlar ve yaşlı adam kapıdan çıkıyor, görünüşe göre toplantı bitmiş.

Bay Tatlı ve Lezzetli ceketinin cebine uzanıyor, sanırım cüzdanını veya telefonunu çıkarmak için. Daha önce bir erkeğin parfmne karşı hiç bu kadar içgüdüsel bir tepki vermemiştim, ama arkadan bakıldığında da aynı derecede çekici olduğunu söyleyebilirim. Bunu kafamdan atmaya çalışıyorum, ama çok geç, çünkü cüzdanını eline alıp bara doğru dönmeye başlıyor ve gözlerimiz aynada buluşuyor. Bir anda, kendimi kaybetmişim.

Belki günün etkisi, belki alkolün etkisi, ama bana başka yere bakmamı söyleyen beynimin tüm bölümleri kapanmış ve o bana doğru

yavaşça bana doğru adım attığı anda, kafamda bu adamın bu gece beni sikmesini istediğime karar vermiştim bile.

Uzun ve sert!

Onun kim olduğunu biliyorum ve bu, azgın libidomu durdurmak için yeterli olmalı, ama bunun yerine, onu daha çok istememe neden oluyor. Benimle aynı savaşı verdiğini bildiğim bir adamı baştan çıkarmak bir meydan okuma.

Benim için yasak olduğu kadar, o da benim için yasak.

Flynn Taylor.

Butik otel pazarındaki en büyük rakibimiz olan Darby Hotels'in ikinci sorumlusu ve Nicholas Darby'nin Operasyon Direktörü.

Hepsi daha önce tanıştığım ama mesafeli davrandığım güçlü adamlar. Aramızda karşılıklı bir saygı var ve ben de böyle olmasını seviyorum. Beni eşit olarak görüyorlar, bu da babamın asla yapmayacağı bir şey.

O yaklaşırken, bar taburesini hafifçe onun yönüne çevirdiğimde, beni baştan aşağı süzerken gözlerindeki yoğunluğu görebiliyorum. Bugün giydiğim takım elbise ceketim yok, onun yerine siyah ipek bir kaşkorse ve uyluklarımla kalçalarımı saran krem rengi eteğim var. Boynumda inciler, kulaklarımda ise sade inci küpeler var. Asla takı takmadan çıkmam. Parmaklarımdaki altın ve elmaslar, dünyaya eylemlerimle hakimiyetimi göstermeye devam etsem de, kendimi kadınsı hissetmemi sağlıyor.

Aynada bana bakışından kalbimin biraz daha hızlı attığını hissedebiliyorum. Tek kelime etmeden ceketinin düğmelerini açıyor ve yanımdaki bar taburesine oturuyor. Herhangi bir yeri seçebilirdi, ama yanımdaki yer bana çok uygun.

Hiçbir şey belli etmemeye çalışarak şampanyamdan yavaşça bir yudum alıyorum, o da önündeki bara parayı koyarken dudaklarımdaki son damlayı yalıyorum ve barmene geri gelmesini işaret ediyorum.

"Ne alırsınız efendim?" diye soruyor Celine ve onun da bu adamdan etkilendiğini anlayabiliyorum. Aradaki fark, onun Celine'i utangaç hale getiriyor olması.

Benim için ise onun güçlü erkekliği bir meydan okumaydı. Oyun başlasın!

"Ben buzlu viski alayım, bayan için de bir şampanya daha," diyor ve parayı ona doğru itiyor.

Onun üstünlük sağlamasını istemediğim için, "Bir viski daha, ama sek olsun lütfen. Teşekkürler" diye cevap veriyorum. Kafamı hafifçe yana çevirip onun nezaketine teşekkür ediyor ve ona başımı sallıyorum. Sonra tekrar aynaya bakıyorum

. Bu adamın kullandığı kolonya neyin nesi? Ona takılıp kalıyorum. Ve vücudumun ona garip bir takıntısı olduğu çok açık.

Viski masaya konana kadar birkaç dakika sessizce oturuyoruz.
bar.

"Uzun bir gün müydü yoksa daha sert bir şey mi arıyorsun?" diye sordu, önündeki kesme kristal bardağı kaldırıp bana doğru eğerek sorar.

Şimdi boş olan şampanya kadehimi kenara iterek, mükemmel manikürlü tırnaklarımla elimi viski bardağımın etrafına doladım ve altın rengi tırnaklarımın uçlarıyla birkaç kez bardağa vurdum. Taburemi tamamen onun yönüne çevirdim, bacaklarım şimdi ona bakıyordu. Bacaklarımı bir hanımefendi gibi çaprazlamış olabilirdim, ama şu anda kendimi hiç de öyle hissetmiyordum.

Avlanıyorum ve bunu itiraf etmekten utanmıyorum.

Biraz öne eğilerek onun kişisel alanına giriyorum, ağzım artık kulağına yakın, fısıldıyorum, "Bir şey değil... ama belki birisi." Ve bu tek cümle ile kartlarımı masaya koydum. O ne istediğimi biliyor ve şimdi aynı şeyi isteyip istemediğine karar vermesi gerekiyor.

Yavaşça bardağındaki yumuşak viskiyi yutarken boynunun yanını ve adem elmasını izliyorum.

Oh, o çok iyi. Benim sözlerime hiç tepki göstermedi. Genelde erkekler beni istedikleri yere getirdiklerini düşündüklerinde bunu yüzlerinden anlayabilirim.

Milyarder mirasçı kadın evlerine dönmek üzere ve benimle istediklerini yapacaklar.

Bu asla olmayacak!

Londra'nın merkezindeki otelimizde bana ait bir odam var. Bu oda asla kiralanmaz ve personel odanın her zaman hazır ve temiz olması gerektiğini bilir. Odaya girdiğimde güvenlik de uyarılır ve gerekirse yatağın yanına bir panik butonu taktırdım. Ya da adam gitme zamanının geldiğini anlamazsa diye.

Güven, benim için kazanılması gereken bir şeydir. Hayatımda çok fazla yanıldım ve güvenliği hafife alan aptal bir kadın değilim.

"Mmmm, ilginç." Tek cevabı bu, viski boğazını gıdıklamış, sesi kısık.

Bunun için çabalamamı istiyor ve ben de peşinde koşmaktan hoşlanıyorum.

"Kokun muhteşem." Daha da eğilip, güçlü boynuna burnumu sürüyorum. Söylemeyi planladığım şey bu değildi, ama zihnim onun

güçlü kokusuna takılıp kalmış. Sanki feromon yayıyor ve ben kendimi onlardan koruyamıyorum.

Başını bana doğru çevirince, dudakları benimkilere çok yakın ve nefesinden viski kokusu alıyorum.

"Korkarım ki haksız bir avantajın var," diyor, ama ben sadece kalan küçük mesafeyi kapatıp onu tatmak istediğimi düşünüyorum, ama bunun yerine sabit duruyorum ve gözlerimiz birbirine kilitlenmiş durumda.

"Oooh, tam da sevdiğim gibi, ama lütfen nedenini biraz daha ayrıntılı anlatır mısın?" Dudaklarımı yalayıp nemlendiriyorum ve ona hazırlandığımı belli ediyorum.

Yine, cevap vermek için zamanını bekliyor. Flört konusunda başa baş gidebileceğim bir erkek bulmayalı uzun zaman oldu. Bu bir kedi fare oyunu gibi, ama ikimiz de kedi olmak istiyoruz!

"Bir beyefendi olarak, içki içmiş bir kadından yararlanmamalıyım ve ne kadar süredir burada olduğunu bilmiyorum. Öte yandan, sen bu gece içtiğim ilk içkiyi gördün." Flynn'in sesi ciddidir ve bir yanımda onun düşünceli tavrına bayılır. Ama diğer yanımda, endişelenecek bir şey olmadığını ona ikna etmek için içimden yükselmeye başlamıştır bile.

"Doğru. Ancak, benim itibarımı biliyorsunuz. Asla istemediğim bir şeyi yapmam. Buna, ne yaptığımı bilmeyecek kadar çok içmek de dahil. Emin olun, bu gece centilmenlik tavrınızı bir kenara bırakabilirsiniz, çünkü benimle birlikteyken buna ihtiyacınız olmayacak." Tekrar dik oturarak, viskimden bir yudum daha alıp boğazımdan yumuşakça kaydırıyorum.

"Şöhretin kesinlikle senden önce geliyor." Bir sonraki hamlesini düşünürken, kahkahası etrafımızda yankılanıyor.

"Bana duyduklarını anlat, ben de doğru olup olmadığını söyleyeyim." Şimdi gülümsüyorum ve o da tekrar aynaya doğru bakıyor, ama oturduğundan beri ilk kez yüzünün biraz gevşediğini görebiliyorum. Çenesindeki gerginlik azalmış ve gözlerinin etrafındaki çizgiler, yorgun görünse de, odaklanmak için zorlanmadığını gösteriyor.

"Hmmm, bir beyefendi asla söylemez. Ama sen bana beyefendilik yapmamamı söylediğine göre..." Bardağını bara koyarken, çıkardığı ses, elimdeki kesme kristal bardağın ne kadar ağır olduğunu hatırlatıyor. Ben de bardağımı koyarken, birkaç yudumda benden daha fazla içtiğini kolayca anlayabiliyorum.

Ben dikkatle izlerken, o sandalyesinde bana doğru dönüyor. Artık yüz yüze geldik, kalın bacaklarını benim çapraz bacaklarımın iki yanına yayıyor ve saf gücüyle koltuğumun kenarlarını tutup kendine doğru kaydırıyor, böylece beni yakalamaya çalıştığı fare gibi onun kişisel alanına hapsoluyorum.

"Devam et." Sandalyeye yaslanarak, onun hala beni istediği yere getiremediğini gösteriyorum. istediği yerde olmadığımı göstermek için sandalyeme yaslanıyorum. Tamamen kontrol bende.

"Sen güç kullanan bir kadınsın." Sözleri, bunun onu korkutmadığını mutlu bir şekilde itiraf ettiği için yüzüme bir gülümseme getiriyor. "Başarılısın ve gerekirse erkeklerin canını yakabilirsin." Ve şimdi biraz kıkırdamadan edemeyen benim.

"İstedığınız bu mu, Bay Taylor, benim sizi ezmem mi?" "Diğer şeylerin yanı sıra..." Yüzündeki mizah kayboldu ve yerini saf arzu aldı yerini alıyor. Kaşları istemsizce kalkıyor ve ben bu gerçeği sonraya saklıyorum.

"Devam et." Ellerimden birini onun uyluğuna koyup hafifçe sıkıyorum.

"Ama benim gözlemim, karşımda oturan kadınla ilgili. Çarpıcı, ışık saçan bir güzellik ve tüm bu saçmalıklar ortadan kalktığında çok seksi bir kadın." Sonunda niyetini gösteren, damarlı büyük elini baldırımın arkasına uzatır ve yavaşça yukarı kaydırarak dizimin arkasını kavrar, beni tutsak eder.

Şeffaf külotlu çorabımın içinden bile hissettiğim yanma hissi kavurucu.

"Ve yapmamam gerekse de, seni soyup ne kadar seksi olduğunu görmek istiyorum." Ağzını kulağımın yanına yaklaştırıyor ve boynumdaki nefesi beni titretirken kendimi tutamıyorum.

"İstedğin bu, değil mi Bayan Kentwall, yoksa sana hanımefendi mi demeliyim?"

Kahretsin, dili benimde ve nefes almakta zorlanıyorum.

Sözler kontrolsüzce ağzımdan dökülüyor. "Burada hanımefendi yok." Nefesim sığ ve o bana ne yaptığını çok iyi biliyor.

Daha fazlasını istiyorum.

Hiç bu kadar geri adım atıp bir erkeğin beni kontrol etmesine izin vermeyi bu kadar istememiştim.

"Ne istediğini söyle." Hafifçe geri çekilirken, sanki ruhuma bakıyor gibi.

"Sen... beni... sertçe sik." Kendimi tutmuyorum. Bu benim doğamda yok. Bir şey istediğimde, onu alırım!

"O zaman aynı fikirdeyiz, hanımefendi." Dik oturur ve ellerini benden çeker.

"Felisha, bana Felisha de." Viski bardağını alıp, bir yudum yerine son bir yudum daha alıyorum, biraz cesaretlenmek için, çünkü içimden bir ses Flynn'in beni kırmaya en yakın olan ilk erkek olabileceğini söylüyor. "Arabamla odama götüreceğim."

"Zaman kaybetmiyorsun, değil mi?" Sesi, bana titreme hissi veren seks gibi.

"Artık on dokuz yaşında değiliz. İkimiz de ne istediğimizi biliyoruz. Oturduğun anda bunu gözlerinde gördüm."

"Touché, ve dilimde senin cinsel arzunu tattım."

Kahretsin, bu konuda çok iyi.

Talimatlarımı anlayan adam, benden uzaklaşıp ayağa kalkarak bar taburesinden inmem için bana yer açıyor. Nefes alıp onu bir an beklettikten sonra, dikkatlice ayaklarımla yere basıp dengemi sağlıyorum. Yanımdaki tabureden ceketimi alıp koluma asmak üzereyken, eli benim elime dokunuyor.

"Bana bırak." Ceketimi alır ve kendi koluna asar. Ben, krem rengi Gucci çantamın altın zincirli askısını omzuma geçirirken, o diğer elimi alır ve kolunun kıvrımına takar. Ona dokunmak hoşuma gitse de, kimsenin kafasına fikir sokmak istemiyorum. Barda yoğun bir şekilde flört ederek zaten büyük bir risk alıyorum.

Sonuçta, biz iş rakibiyiz ve ikimiz de medyanın konuşacak bir şey bulmasının ne kadar tehlikeli olduğunu biliyoruz.

Şoförüm Imala hiçbir zaman soru sormaz veya yorum yapmaz, ancak büyük cam kapılardan dışarı çıktığımızda Flynn'i yanımda gördüğünde saklamaya çalıştığı yüz ifadesini görebiliyorum. Babam sık sık ne zaman erkek bir şoför tutacağını sorar, ama ben cevap verme zahmetine bile girmiyorum. O işinde çok iyi ve eğer bir gün beni savunması gerekirse, eğitilmiş bir uzman olduğunu ve beni güvende tutacağına güvendiğimi biliyorum.

Harper tüm işe alımlarımı yapıyor ve eğer bu iş için doğru kişi olduğunu düşünüyorsa, benim için önemli olan tek şey budur.

Flynn kapıyı açıp bana yerleşmeme yardım ettikten sonra, arabanın önünden "Her zamanki adres mi, hanımefendi?" diye soruyor.

"Teşekkürler." Aramızdaki mesafeye rağmen, ikimizin de yüzeyin altında kaynayan ateşi hissedebiliyorum.

Mercedes'imın arka koltuğunda sessizce yolculuk yapmak ikimizin de ihtiyacı olan şey.

Bu akıllıca bir hareket mi, diye kafamda hala mantık yürütmeye çalışıyorum. Herhangi bir yönetim kurulu toplantısında benimle bir milyon dolarlık bir anlaşma için mücadele edecek bir adamla çıplak kalmak akıllıca mı? Ya da ödül gecesinde veya konferansta, ben sahnede konuşurken o masasından beni izleyecek ve artık beni çıplak hayal etmek zorunda kalmayacak.

Gerçekten istediğim bu mu?

Sırf bir saatliğine ikimizin de hayatındaki koşu bandından inip sadece kendim olmak istediğim için, bu ona gerçek dünyada bir avantaj sağlayacak mı?

Hâlâ kararsızım, ama otelimizin en üst katındaki özel süitime giden asansörde vücudum dokunulmak için can atıyor.

Asansörden inerken omuzlarımı geriye doğru çekerek, kaostan uzak bir hayat yaşamaya hakkım olduğuna karar veriyorum. Kendi seçimlerimi yaparım ve bu adamın ve tüm erkeksi feromonlarının beni yatağıma yatırıp yıldızları görmemi sağlamasını istiyorum.

En azından öyle olmasını umuyorum.

Ya o sadece laf kalabalığı yapıyorsa ve kibirli tavırları sadece gösteriş içinse?

Bu yüzden mi bu yaşta hala bekâr? Ama beynimin iki adım arkamdaki adamı analiz etmeye çalışmasına izin vermeden önce, onun da benim hakkımda aynı şeyi düşünüyor olabileceği aklıma geliyor.

Ben bekar olmayı seçiyorum.

Flynn hakkında duyduğum tüm dedikodulara göre, bekar olmaktan son derece memnun.

Süitimin kapısında durup kartımı okutuyorum ve kilidin açıldığını duyunca kalbim daha hızlı atmaya başlıyor.

Kapıyı açtım ve Flynn arkamdan girmeden önce durdum.

Dönerek, hareketsiz durdum.

"Bu odada ne olursa olsun, bir daha asla konuşmayacağız. Hiçbir ayrıntı bu odadan dışarı çıkmayacak ve başka birine anlattığını duyarsam, seni bulur ve hayatını cehenneme çeviririm. Anlaştık mı?" Bir iş anlaşması yapar gibi elimi uzatıp tokalaşmak için uzattım.

Çünkü bu, karşılıklı yarar sağlayan bir anlaşma. İkimiz de istediğimizi alacağız ve hayatlarımıza devam edeceğiz.

O kaş seğirmesi yine başladı, bu çok ilginç. Ben iddialı olduğumda beni çekici mi buluyor? Çoğu erkek benden uzaklaşır ya da üstüme gelmeye çalışır, ama her seferinde başarısız olur.

Ama şimdi, Flynn'in çıplak olarak üzerimde olduğu bir görüntü aklıma geliyor ve gerçekte nasıl olduğunu görmek için sabırsızlanıyorum.

"Anlaştık." Neredeyse iki kat daha büyük olan eli, benim elimi tutup sıkarken, ben hızlı küçük adımlarla geriye doğru sendeliyorum. İkimizin de kapıdan geçmesi ile birlikte, diğer eli kapıyı tutup, birikmiş enerjisiyle kapıyı kapatıyor. Yüksek bir gürültü duyuluyor ve ben durmadan önce, parmakları belimi kavrayıp beni duvara doğru çeviriyor.

Sırtım duvara çarptı ama çok sert değildi.

"Beyefendiliğimi kapıda bıraktım, ama geri istiyorsan, sadece söyle." Sesi gürültülü ve tek düşünebildiğim şey, bunun için şükürler olsun.

"Talimatları dinlediğine sevindim." Kendinden emin konuşmaya çalışıyorum, ama korkarım başaramıyorum.

Çantamı omzumdan alıyor ve sağımdaki koridordaki standı koyuyor. Beni engelleyen her şeyden kurtulduğum anda, kalçaları bana doğru itiyor ve beni duvara sıkıştırıyor. Ceketini çıkarıyor ve dikkatlice çantamın üzerine koyuyor. Bu adam işini ciddiye alıyor. Kol düğmelerini masaya bırakıyor ve gömleğinin kollarını sıvamaya başlarken, kalçalarını benim amıma sürtmeye devam ediyor.

Hay sıçayım!

O çok sert ve bana neler yapabileceğini göstermeye çalışıyor.

"Şimdi sıra bende. Bütün gece bu ateşli, sert kaltağı oynamak mı istiyorsun? Çünkü ben buna dayanabilirim. Yoksa seni daha önce hiç olmadığın kadar uzun, sert ve iyi sikmeme hazır mısın? Tıpkı istediğin gibi." Beni neredeyse eritecekken, arkamda bir duvar olduğu için minnettarım, böylece cevabımı kekeleyerek verebiliyorum.

"O... hepsi..." Ve ben cümlemi bitirmeden, ellerim başımın üstüne sabitleniyor ve dudakları benim dudaklarımı ele geçiriyor.

O sert ve talepkâr, bana ağzımı açmaktan başka seçenek bırakmıyor. Dilini ileri itiyor ve ben, o benim cinsel organıma sikini sürterken, ağzında sessiz bir inilti çıkarmaktan başka bir şey yapamıyorum.

Kafam bana bu kadar kolay teslim olmamam gerektiğini söylüyor, ama vücudum kapıyı açıyor ve ona beni tamamen ele geçirip bana kötü, kirli şeyler yapmasını söylüyor.

Sadece beni yatırıp sikmesini istemiyorum. Bu gece hepsini istiyorum.

Ağzını, ellerini ve pantolonundaki o lanet silahı, mümkün olan her deliği doldurmasını istiyorum.

Bu gece Lady Kentwall olmak istemiyorum.

"Bana hissettir Flynn, hepsini istiyorum... Bana Felisha gibi hissettir. Gerçek beni hissettir."

Tanrım, neden böyle bir şey söyledim ki? Kimse gerçek Felisha'yı göremez. Nadiren ben bile!

Yine de dudaklarımdan çıkan sözler cennetteymiş gibi hissettirdi. Bu olamaz.

Kendimi savunmasız bırakamam.

Özellikle de Flynn'e karşı!

İkinci Bölüm

FLYNN

Felisha Kentwall'ın sert bir kadın olduğunu biliyordum ve hikayelerini duymuştum, ama karşımda duran kadını beklemiyordum.

Güçlü, bağımsız, her zaman kontrolü elinde tutan, ama yine de sessizce her şeyi bırakmak için çılgık atan bir kadın.

Nasıl yapacağını bilmiyor. Gözlerindeki kargaşayı görebiliyorum.

Onu kırmak ve bir erkekte neye ihtiyacı olduğunu ona göstermenin tatminini yaşamak istemem gerekirdi, ama onda bir şey var. Yapamıyorum.

Hadi ama bebeğim, yapabilirsin. Arzuna teslim ol ve sana ihtiyacın olanı vermeme izin ver.

Ağzından çıkan sözler, bana onu hissettirmemi istediğinde, işkence görmüş bir ruh gibi geliyordu. Ama bunu fazla düşünmem.

Tek gecelik ilişkilerde hisler yoktur.

Ne kadar istesem de, duyduğunuz mutlu sonlar bu kadınla olmaz. Onun da istediği bu değil. Bu konuda oldukça netti.

Onun istediği şey hissetmek ve bu benim uzmanlık alanım.

"Oh, hissedeceksin, merak etme." İznini verdi, ben de artık kendimi tutmuyorum. Diğer elimle onun dolgun göğüslerini kavırıyorum ve ondan çıkardığım iniltiyi dinliyorum.

"Vücudunun her santimetresi işkenceden kurtulmak için çılgık atacak. Yarın, varlığını unuttuğun kaslarında hissedeceğin acı." Tanrım, sesime çok duyarlı. Ne kadar çok konuşsam, kollarımda o kadar zayıfladığını hissediyorum.

Boynunu yalayıp kulağını ısıyorum, biraz acıdan hoşlanıp hoşlanmadığını test ediyorum.

"Siktir..." Dişlerimi kullandığımda çığlık atması kulağıma müzik gibi geliyor.

"Yatağa, hemen!" Artık daha fazla bekleyemem. Bu kadın bilmiyor ama beni avucunun içinde tutuyor ve ben de bu kıskaçın gittikçe daha da sıkılaştığını hissediyorum.

İsteksizce ellerini bırakıp geri çekiliyorum, böylece yürüyebilsin, ama gücünün kaldığını sanmıyorum.

"Nereye?" diye soruyorum, onu ayağa kaldırıp, onu taşıdığım için itirazlarına sınırlarını.

Ana odaya girdiğimizde, süitin diğer tarafındaki açık kapıyı işaret ediyor ve ikimizin de şu anda çaresizce istediği şeyi yapmak için mükemmel bir yer gibi görünen büyük bir yatağın kenarını görüyorum.

Yatak odasına girip onu yatağın ucuna dikince, hala tereddüt ettiğini görebiliyorum.

"Ne istiyorsun, Felisha?" Aklında yapması gereken seçimler dönüp duruyor.

"Bana dokun ve durma. Lanet olası şöhretini hak et." Sert dış görünüşünden vazgeçmek isteyebilir, ama bu onun için o kadar kolay değil.

"Ne şöhreti? Seks tanrısı mı? Erkek fahişe mi? Hepsini duydum." Parmaklarımın ucundaki yumuşak ipek gömlek, altındaki vücutla büyük bir kontrast oluşturacakmış gibi geliyor. O, spor yaptığından ve sağlığına dikkat ettiğinden emin olduğum uzun boylu, ince bir kadın. Yaşadığımız türden bir stresin üstesinden gelmek için egzersiz yapmak gerekir. Ve bu gece kalp atış hızının yükseleceğini garanti edebilirim.

Gömleğini yavaşça kaldırarak ellerimi altına kaydırıyorum, ama beklediğim gibi değil.

Cildinin yumuşaklığı, belinin kıvrımı, çok pürüzsüz. Spor salonunda egzersiz yapan kadınlarda gördüğüm gibi altı paket karın kasları yok, ama bunun yerine, dokunuşum altında ilahi hissettiren esnek vücudu var.

Onu görmek istiyorum, tümünü.

Hızlı bir hareketle üstünü kaldırıyorum, ona kendini bilinçli hissetme şansı vermiyorum.

"Dantel. Senin seksi iç çamaşırlarını seveceğini biliyordum. Ne yazık ki uzun sürmeyecek." Onu şimdi çıplak görmek istiyorum. Sütyeninden görünen şehvetli göğüslerini ilk kez görmek, testislerimin daha fazlasını istemesine yetiyor.

Eteğinin fermuarını bulmak için zaman kaybetmeden, eteği ayaklarına düşer, ben de öyle.

"Mhmm, sanırım önce buraya dokunmak istiyorum," diye mırıldanıyorum, kollarımı etrafına dolayarak iki elimle kalçalarını kavriyorum. "Oh, okul günlerinde yaramazlık yapmayı seviyoruz, değil mi?" Kalçalarındaki çıplak ten, G-string giydiğini gösteriyor ve bu benim için sorun değil.

"Bilmek istemez misin? Senin için giydiğimi sanma. Bu sabah giyinirken bu randevu henüz gündemde bile değildi... ben... şey." Onun cümlesini bitirmesine fırsat vermeden burnumu amına dayayıp derin bir nefes alıyorum.

"Belki öyle, ama yine de vücudun benden etkilenmiş." Küçük dantel üçgeni dişlerimle tutup yana doğru çekiyorum ve dilimle ilk derin yalamamı yapıyorum, bu da bacaklarını ellerimde titretiriyor.

Tam da sevdiğim gibi.

Benim için çok ıslak ve ne kadar sert olmaya çalışırsa çalışsın, vücudu şu anda nasıl hissettiğini bana göstermekten alıkoyamaz.

İlk tadımdan sonra ona fazla nefes aldirmeden, ağzım yine onun üzerinde, onu doyasıya yalıyorum. Üst vücudu öne doğru eğiliyor ve ayakta kalmak için hayat çizgisiymiş gibi başımı tutuyor.

"Flynn!" Fısıltısı çok yoğundu. Daha fazlasını istiyordu.

Kafamı, ona sıkıca tutunduğu için yönlendirmek ve ellerimi hala sıkıca kışına sıkıştırarak vücudunu kontrol etmek için kullanarak, onu yatak doğru geriye doğru itiyorum. Eğer vücudundan istediğimi almama izin verecekse, o zaman alabileceğim her şeye tam erişim istiyorum.

O, yatakta çok zarif bir şekilde geriye düşer ve uzanabilmek için beni sıkıca tutan ellerini bırakır. Ben yavaşça bacaklarını omuzlarımın üzerine kaldırırken, elleri yatak örtüsünü sıkıca tutar. Hâlâ topuklu ayakkabılarını giyiyor ve gömleğimin üzerinden bile sırtımda çizik hissediyorum. Keşke gömleksiz olsaydım da, o topuklu ayakkabılarla tenime iz bıraktığını hissedebilseydim, böylece yarın spor salonunda gömleksiz çalışırken bunu hatırlayabilirdim. Normalde umursamazdım, ama içimden bir ses bu gecenin bir süre aklımda kalacağını söylüyor.

Sabırsızım ve hiçbir engel olmadan tam erişim istiyorum. Parmaklarımı dantel desenli küçük deliğe sokarak, iki elimle onun narin üçgen şeklindeki iç çamaşırını yırtıp parçalara ayırıyorum. Benim hareketlerim ve aynı anda ıslak amına çarpan soğuk hava karşısında nefesini kesiyor ve bu benim kulağıma müzik gibi geliyor.

Külotunun yırtılması hakkında şikayet etmeye vakti olmadan, yüzümü onun cinsel organına gömüyorum ve dilimi ıslak kıvrımlarında gezdiriyorum, sertleşmiş ve şişmiş klitorisini sertçe emiyorum. Sağ elimle uzanıp parmağımı açık ağzına sokuyorum. Dudakları parmağımı sıkıca kavırıyor ve içgüdüsel olarak benim sikimi emecekmiş gibi emiyor. Ama henüz o aşamaya gelmedik. Onun ıslak kırmızı dudakları cildime ilk dokunduğunda patlayacağım ve bu olmayacak.

Yüzümü geri çekerek ona biraz rahat veriyorum, ama uzun sürmüyor, çünkü diğer elimle parmağımı doğrudan onun zonklayan amına sokuyorum, ve sonra onun kolayca alabileceğini hisseder hissetmez bir parmak daha sokuyorum.

"İşte böyle, prenses, zirveye çık." Ona prenses dediğimde kendime şaşıyorum. Bunu yapmam, hiçbir kadına yapmam. Onlar sadece isim olarak varlar, bu yüzden bağlanmam.

Dili şimdi ağzına soktuğum iki parmağımı sarıyor. Siktir, sikim acıyor ve daha fazlasını istiyor.

"Benim sikimi de böyle mi alırsın, dudaklarını büzüp dilinle yalayarak mı?" Başparmağım şimdi klitorisini okşuyor ve parmaklarımın etrafında çıkardığı inlemeler bana ne kadar yakın olduğunu gösteriyor.

"Eğer uslu bir kız olursan, bunu yapmana izin verebilirim, ama henüz değil." Parmaklarımı ağzından çekiyorum, ıslak küçük dudaklarından ve boş ağzının çaresizliğinden bir pop sesi çıkıyor. Kafasına, benim sikimi ne kadar çok ağzına almak istediği düşüncesini yerleştirdim. Şimdi onun vücudunu bir enstrüman gibi çalma zamanı.

Islak parmaklarımı boynunda gezdirip yavaşça göğüslerinin arasına indiriyorum, vücudu sanki dokunmamdan kurtulmak istercesine yataktan kalkıyor. Çok acı verici bir şekilde parmaklarımı vücudunda aşağı doğru kaydırıyorum ve gözlerimi ona dikmişken parmaklarımı içinde kıvrımlaştırıp orgazmında bir patlama gibi olan G noktasını buluyorum. Klitorisini dişlerimin arasına alıp ısıriyorum ve G noktasını sert ve hızlı bir şekilde okşuyorum.

"Oh, oh, oh, oh... sik... Flynn... ohhhhh sik. Dayanamıyorum... ohhh daha fazla... oh daha fazla!" Felisha bana zevkini haykırıyor ve bu, onun dudaklarından duymam gerektiğini hiç bilmediğim sözler, ama sik, bu beni zaten olduğumdan daha da sertleştiriyor ve bunun mümkün olduğunu sanmıyordum.

"Ne var prenses? Durmam mı, devam etmem mi? Söyle bana." Onun bunu söylemesini istiyorum, bu hızla bağımlısı olduğum bir uyuşturucu gibi. Zevkten boğuk inlemeleri ve daha fazlasını istemesi.

"Daha fazla! Sikiş beni. Daha fazla ver!" Bu kadar yeter çünkü daha fazla dayanamayacağımı biliyorum.

Onun içine girmem lazım, hem de hemen!

Yataktan kalkıp ayağa kalktım ve zaman kaybetmek istemediğim için gömleğimi yırttım. Ayakkabılarımı çıkardım, pantolonum yere düştü ve çoraplarımı çıkardım. Onun da benim kadar çaresiz olduğunu bilerek, ayakkabılarını çıkarmasını izledim ve yatakta daha da yukarı kıvrılırken ayakkabılarının odanın bir yerine düştüğünü duydum. Benim çoktan mahvettiğim külotunu çıkardı ve sütyenini yere attı. Artık daha fazla bekleyemem.

Pantolonumu çıkarırken cüzdanımdan bir prezervatif alıyorum ve ön sıvıyla bolca ıslanan penisimi sarıyorum. Titreyen damarlar kalbimin hızla atmasına neden oluyor, son rahatlamayı yaşadığımda cennetteymiş gibi hissedeceğimi biliyorum.

Onu yutmak üzereymişim gibi üstüne çöküyorum, kendimi tutamıyorum. Bu kadında beni bu kadar aç yapan bir şey var. "Seni diğer erkekler için mahvedecek gibiyim."

"Büyük laf." Yüzündeki sırıtiş, ne yaptığını çok iyi bildiğini gösteriyor.

"Yanılıyorsun. Kocaman bir sikim var ve sen, asla gerçeklerle destekleyemeyeceğim bir şey söylemediğini göreceksin."

Onu sertçe itiyorum, derilerimiz birbirine yapışana kadar. Terli testislerim ona yapışıyor ve o, benim büyüklüğümün yarattığı yanıcı gerginlikten çığlık atıyor.

Çığlığı bitmeden, ağızım onun ağızına yapışır ve daha önce hiç bir kadını öpmediğim gibi onu öperim. Aramızdaki ateş ve tutku, ona tekrar tekrar şiddetle vurmamla eşleşir. Bacaklarını sırtıma sıkıca sarar ve ikimizi de durduracak hiçbir şey yoktur. Bu yumuşak ve tatlı bir sevişme değildir.

Bu saf, sert bir sevişme!

İkimizin de birbirimizden arzuladığı şey.

Boşalmam lazım, ama o boşalana kadar bırakamam. Onun çığlık atmasını ve sakladığı içsel şeytanı serbest bırakmasını duymak için can atıyorum. Her seferinde klitorisine sürtünerek, onun yaklaştığını biliyorum ve göğsünü tutup sıkıca sıkıyorum. Sıkı küçük amının duvarlarının etrafında titremeye başladığını hissedebiliyorum.

Evet, bebeğim, işte böyle, bırak bana.

Parmaklarım meme ucunu bulur ve dudaklarını ısırırken sertçe sıkarım, ve şimdi onu parçalayan orgazmın uğultusu odayı doldurur, ve

Ben bittim.

Her itişte kasları benim sikimi sağarken, ben hala onun içine derinlemesine gömülmüş durumdayım ve sanki hayatımda ilk kez düzgün bir şekilde boşalıyorum.

Hayatımda hiç bu kadar sert orgazm olmamıştım ve bu bir sorun.

Çünkü bağlanmayacağımıza karar vermiştik ve o benim uyumlu olabileceğim son kadın.

Birkaç nefes aldıktan sonra, buradan ayrılmadan önce bunu sistemimden atmak için bu gece onu tekrar sıklamam gerektiğini biliyorum.

Ona balo salonunun diğer ucundan gülümsemeyle selam verebilmek ve iyi bir seks anısının ötesinde hiçbir şey hissetmemek için. Tıpkı hayatlarının sonuna kadar siktiğim diğer tüm kadınlar gibi.

Benim işim bu.

Onları becer, dünyalarını altüst et ve sonra yoluna devam et.

"Beni mahvettiğinden emin değilim," diye mırıldanıyor, ben boynunu yalayıp kulağını ısırırken, ellerimi vücudunun altına kaydırıp bizi ters çeviriyorum, böylece o üstüme çıkıyor.

Gülmek elde değil.

"Ne yalan ama." Dudaklarını tekrar öpüyorum, bir kez daha tadına bakmak istiyorum. Sanki cildinde sihirli bir iksir var. Amında da olduğu kesin. Sanki beynimi kısa devre yapan bir am tutkusu iksiri var.

İkimiz de nefes almak için biraz geri çekilirken, o benim düşündüğüm şeyi yüksek sesle fısıldadı.

"Belki ikinci kez denemelisin."

"Sadece iki kez olacağını varsayman cesurca. Güneş doğana kadar seni sıklamaya devam edeceğim, prenses. Hazır ol, çünkü yarın, benim sikimin seni daha önce hiç yaşamadığın bir ecstasy'ye ulaştırdığını hatırlamadan bir santim bile kıpırdamayacağını için mahvolduğunu inkar edemeyeceksin."

Sözlerime titrediğini hissetmek, içimdeki sikimi şimdiden titretmeye başladı ve prezervatifi temizleyip tekrar giyinmem gerektiğini biliyorum.

Siktir, umarım cüzdanımda yeterince malzeme vardır.

Acaba kimse Uber Eats veya Door Dash'i kullanarak prezervatif kutusu sipariş etmiş mi? Eğer kimse kullanmamışsa, bu gece ilk kullanan ben olacağım, çünkü güneş doğmadan ikimizin de uyumayı planlamıyorum.

Felisha Kentwall'a tek bir şansım var ve bunu en iyi şekilde değerlendireceğim.

Bu gece, ikimiz de artık devam edemeyecek hale gelene kadar bitmeyecek ve şu anda kendimi çok heyecanlı hissediyorum, bu yüzden yakın zamanda durmamızın mümkün olmadığını söyleyebilirim!

Süitten çıkarken söylediği son sözler, eve dönerken arabanın arka koltuğunda otururken hala aklımda. Sabahın soluk ışığı şehri aydınlatmaya başlıyor.

"Gizliliğın için teşekkür ederim. Güzel bir geceydi... En iyisi miydi? Hmm, bir hanımefendi asla söylemez." Sonra kapıyı yüzüme kapattı, sert sürtük yüzünü giydiği zırh gibi tekrar taktı. Ama onun yatağında geçirdiğim o birkaç saat boyunca, çıplak ve kollarımda, o yüz yoktu ve ben, başka hiç kimsenin görme ayrıcalığına sahip olmadığını düşündüğüm bir kadını görme fırsatı buldum.

Son sözü o söyledi, ama ben bu konuyu kapatmak yerine, içimde bu geceyi tekrar yaşamak istediğime dair bir his var, ve bu sadece rüyalarımnda değil.

Evet, eminim ki onun gizli bir seks iksiri vardır ve bu iksir şimdiden üzerimde etkisini gösteriyor.

Siktir, onu unut ve hayatına devam et. O yasak meyve, bunu unutma.

"Sizi her zamanki saatte ofise götürmemi hala istiyor musunuz, efendim?" Gregory'nin sesi düşüncelerimi böldü.

Benim gibi hak iddia eden pisliklerin şoförü olmak en kötü iş olmalı. Saat üçte onu uyandırdım ve o hala beni gerektiğinde ofise götürmeyi düşünüyor.

"Hayır, bu sabah kendim giderim, teşekkürler." Uykum var ama ne kadar dayanabileceğimi bilmiyorum. Sabah toplantılarımız var ve sıkık hayatımın işimdeki rolümü etkilemesine izin veremem. Nic, her gün, her dakika en iyi performansımı göstermeme güveniyor.

Aynı zamanda patronum olan en iyi arkadaşımı hayal kırıklığına uğratmayacağım.

Görünüşe göre kısa bir şekerleme yapmakla yetineceğim. Saatiime bakarak, sabah üçten itibaren üç saat uyuyabileceğimi hesaplıyorum.

altı buçukta kalkıp yedide ofiste olabileceğimi hesapladım. Spor salonunu es geçeceğim, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu gece oldukça yoğun bir antrenman yaptım.

Duş alıp yatağa uzandığımda, tek düşünebildiğim şey, bugünün kesinlikle unutulmaz bir gün olduğu. Beklenmedik bir gün, ama bir süre, hatta belki de hiç unutmayacağım bir gün.

Ofise giriyorum, sık giyinmiş ve güne hazır. Bu kadar az uykuyla nasıl hayatta kalabildiğime kendim de şaşıyorum. Muhtemelen yıllardır bunu yaptığım için vücudum için normal hale gelmiştir.

"Berbat görünüyorsun." Ofisime girdiğimde ilk duyduğum şey, beni beklediği belli olan kardeşim Forrest'ın sesidir. Bu sabah iyi görüdüğüm yanılsaması da böylece uçup gider, iki saatlik uykumu gizleyemem.

"Sana da günaydın, ağabey. Toplantıya biraz erken geldik, değil mi?" Onun yanından geçip çantamı bırakıp bilgisayarımı açıyorum.

"Bu sefer kimdi? Dur tahmin edeyim, geçen hafta gittiğimiz Meksika restoranındaki sarışın mı? Yoksa iki gece önceki hayır yemeğindeki esmer mi?" Forrest, masamın diğer tarafındaki sandalyesine yaslanarak kendini beğenmiş bir ifadeyle bana bakıyor.

"Cidden, beni çok sık biri gibi gösteriyorsun." Telefonuma uzanıp, Remington'dan gelen ve geçen hafta Paris'teyken otellerimizden birinde ortaya çıkan bir güvenlik sorunuyla ilgili mesajı yanıtlıyorum.

"Eğer ayakkabı uyuyorsa, kardeşim." Omuzlarını silkiyor ve ben telefonumu odanın diğer ucuna ona fırlatmak istiyorum.

"Elinden gelenin en iyisi bu mu? Ben de seni, kardeşinin kullandığı sıradan şakaların üstünde, sofistike bir beyefendi sanıyordum," diyorum, yorgunluğumdan sesime sızan acıyı gizlemeye çalışarak.

Büyürken, Forrest her zaman hayatımı nasıl yaşamam gerektiğinin ölçütü olmuştu.

Akıllı, yakışıklı ve başarılı. Mükemmel bir işi, güzel bir evi olan zeki bir iş adamı olmak için çok çalışıyordu ve tek eksiği sembolik bir eştı. Onlarca yaşlarındayken ailemin en sevdiği söz, *"Neden Forrest gibi olamıyorsun? O hayatında nereye gittiğini biliyor."* idi.

Bu beni deli ediyordu, bu yüzden çantamı topladım ve dünyanın öbür ucuna giden bir uçağa bindim. Avustralya'da bir şef işine girdim ve Nic Weston, namı diğer şimdiki patronum Nicholas Darby ile tanıştım. Hayatımda yaptığım en iyi hamleydi ve komik olan şey, şimdi Forrest de Nic için mükemmel işinde çalışıyor ve bu, onun küçük kardeşi, vahşi ve pervasız Flynn ile olan arkadaşlığı olmasaydı gerçekleşmezdi.

Kardeşimi seviyorum ve onu her gün kızdırmak bana büyük bir keyif veriyor, ama içten içe her zaman onun beklentilerini ve ailemin benim için istikrarlı bir hayat sürmem konusundaki umutlarını karşılamak zorunda olduğumu hissediyorum. Kötü niyetle söylemiyorlar, sadece benim için en iyisini istiyorlar ve Forrest, hissettiğim baskıyı bilse üzüldü. Bu yüzden bunu kendime saklıyorum.

Konuşmanın gidişatını değıştirme zamanı.

"Toplantı için ihtiyacımız olan rakamlar elinde mi? Roma'daki yenileme projesinin bütçesinin aşılması konusunda kimin kafasını koparmam gerektiğini bilmek istiyorum," diye soruyorum, çünkü o cevap vermeden önce cevabının ne olacağını biliyorum ve e-postalarımı taramaya başlıyorum.

"Dün gece gönderdim." Benim tabloyu açmamı, göz gezdirmemi ve beni kızdıran kısma gelmemi bekliyor.

"Lanet Luigi, onun ekibiyle gemiyi sıkı bir şekilde yönetemeyeceğimizi biliyordum. Umarım bu görüntülü görüşmeye hazırdır." Ayağa kalkıp ofisimin köşesindeki kahve makinesine doğru yürüdüm.

Avustralya'da yaşarken öğrendiğim bir şey, kahve snobu olmaktı. O ülkede kahve çok iyidir ve artık neyi sevdiğimi biliyorum ve her seferinde mükemmel kahve yapabilmek için en iyi makineyi aldığımdan emin oldum.

"Nic'in kötü polisi rolünü oynamayı seviyorsun, değil mi?" Elini uzatarak o da kahve istediğini belirtir. Genelde sabahları beni beklemek için ofisime gelmesinin sebebi budur.

"Kendin yap, sen işe yaramaz değilsin. En azından bana öyle söylendi." Ama ona tekrar tekrar söylediğim bu sözleri söylerken, aptalca onun sevdiği şekilde kahvesini hazırlıyorum.

"Ve soruna cevap vermek gerekirse, evet, yapıyorum. Bana bunun için para ödüyor. Gelip onun için sorunları çözen adam olmak için. Ya da o arka planda otururken herkesi kızdırıp sinirlendirmek için. Sonra hazır olduğunda gelip sorunun cevabını ya da izleyeceğimiz yolu ortaya koyuyor ve herkes onu bunun için seviyor. Organizasyonun pisliği olmaktan mutluyum." Ona kahvesini uzattım. Cevap vermeden önce kahve elinde olduğu için şanslı, aksi takdirde, kahveyi kucağına dökebilirdim.

"Eh, iyi oynuyorsun. Resmi unvanın ne, Şef Dick? Bay Penis Kafalı? Biliyorum, sadece Büyük Sik!" Kendi şakasına gülüyor, kendini çok komik buluyor ve itiraf etmeliyim ki, iyi bir çabaydı.

"Senin için Penislerin Kralı olacak, teşekkürler."

Forrest'in inlemesi, Nic'in ofisime girerken çıkardığı inlemeyle karışıyor ve Rem de onun hemen arkasında.

"Cidden bunun ne anlama geldiğini bilmek istemiyorum." Nic doğrudan kahve makinemize doğru yürür ve kendi fincanını da hazırlar.

"Cidden, dünyadaki tüm paraya sahipsindir ve burada benim makinemizi kullanıyorsunuz. Harika sekreterin Lucy'ye bir tane sipariş etmesini söyle. Daha da iyisi, bana izin ver." Makinenin bulunduğu dolaba yaslanıyorum, aynı zamanda ofiste geç saatlere kadar çalıştığım da içtiğim en sevdiğim içkilerin saklandığı küçük barım da burada.

"Seninkini kullanabiliyorken para israfı olur dostum. Ayrıca, muhtemelen onu benim paramla satın almışsındır, yani teknik olarak istediğim zaman kullanabilirim." Nic kendinden memnun ve Forrest'in yanına oturur. Forrest, konuşmanın yine bana döndüğünden memnun görünmektedir.

"Buna itiraz edemem. Faturasını senin ödediğin siyah kredi kartımı seviyorum." Nic bana gözlerini devirdi, ama onun benim onu ne için kullandığımı umursamadığını biliyorum. Aramızdaki güven, benim yaptıklarımı asla sorgulamaması anlamına geliyor. Bu sonsuz güveni asla suistimal etmem, çünkü bu güven karşılıklı.

Avustralya'da yıllarca birlikte şef olarak çalışarak, parasız hayatta kalmayı öğrenirken, yine de her gün gülerек geçirdik. İkimiz de, çalışkanlığın insanı başarıya ulaştırdığını bize erken yaşta öğreten ailelerden geliyoruz ve bu sayede ikimiz de Sidney'deki restoran dünyasında zirveye ulaştık. Bunlar benim için her zaman değerli olacak anılar.

Ancak Nic, babası ve ailesi hakkındaki gerçeği öğrendiğinde tüm dünya altüst oldu ve şimdi saf bir lüks içinde yaşıyoruz

lüks içinde yaşıyoruz ve hiçbir şeyden mahrum kalmıyoruz.

Ama bu, çalışma ahlakımızı değiştirmede. İkimiz de çocukken hayal edebileceğimizden çok daha fazla servete sahibiz, ama bu, bu işi başarılı tutmak için gereken sıkı çalışmayı sürdürmemizi engellemiyor. Biz buyuz ve şanslıyız ki dördümüz mükemmel bir takım oluşturunuz.

Her birimizin kendi rolü var. Remington güvenlik ve BT müdürü, Forrest finans müdürü, ben Nic'in sağ kolu ve otellerin işletmesini denetleyen uzmanım, Nic ise Darby Hotels'in patronu, sahibi ve CEO'su. Ben otel işletmesini yönetirken, o genel işlerin yürütülmesine odaklanıyor. Tabii ki, son dört yıldır durum böyleydi ve şimdi Nic'in nişanlısı, ateşli Tori de bizimle çalışıyor. Ofise kadınsı bir hava kattığını söyleyebilirim, ama bu yalan olur. O, yönetim kurulunda hepimizle eşit ve biz de onu öyle kabul ediyoruz. Bunun Nic ile olan ilişkisiyle hiçbir ilgisi yok. Becerisi ve çalışkanlığıyla, işletmenin pazarlama ve markalaşma müdürü olarak bizim saygımızı kazandı.

Nic onunla tanıştığında, bu kadar iradeli bir kadına aşık olarak ne yaptığını merak ettim. İki kontrol delisinin bir araya gelebileceğini hiç düşünmezdim, ama tam tersi oldu. Deli gibi tartışıyorlar, ama bu tartışmalar ikisinin de en iyi yanlarını ortaya çıkarıyor gibi görünüyor. Ve dürüst olmak gerekirse, Nic'i hayatında hiç bu kadar mutlu görmemiştim. Hayatında ait olduğunu hissetmesini sağlayacak o eksik parçayı hep arıyordu. Tori o parça.

İlk kez, bir gün onların sahip olduklarını ben de isteyebileceğim konusunda içimde bir his uyandı.

Kafa karıştırıcı olan şey, Tori ortaya çıktığında, en iyi arkadaşı Elouise, ya da hepimizin ona dediği gibi Lou da onunla birlikte geldi. O güzel, sakin ve Tori'nin kişiliğinin tam tersi biridir. Küçük çocukların öğretmeni ve çok tatlı bir kadındır.

Onu çok seviyorum ve aptalca bir şekilde onu yatakta daha yakından tanımak isteyebileceğimi düşündüm, ama ona yaklaştıma çalıştığım anda Nic, onun hiçbirimiz için yasak olduğunu söyledi. Onunla evlenmek istemiyordum, sadece onunla yatmak istiyordum. Ama onu tanıdıkça - ya da belki de sadece yasak bir arkadaş olduğu için - ona bana bir şans vermesini sağlamaya çalışıyordum.

O, şimdiye kadar yattığım kadınlara benzemiyor ve bu beni büyüleyen ve onunla çıkmak istememe neden olan şey. O, hayatımda ihtiyacım olan sakin etki olabilir. Sonunda erkek fahişeliği yapmaktan vazgeçmemi sağlayacak biri.

Annemin bir eşten beklediği her şeye sahip olabilir ve bunu ne kadar sevmesem de, belki de bu yüzden ona çekiliyorum, çünkü bana sürekli ihtiyacım olduğu söylenen tüm özelliklere sahip.

Tabii ki bana zaman ayırmıyor ve aslında bana arkadaşlıktan başka bir şey sunamayacağını açıkça söyledi. Bu da tabii ki önüme atılmış en büyük meydan okuma gibi. Çoğu zaman bunu şaka olarak geçiştiriyorum, ama ondan hoşlanıyorum ve keşke sahip olamadığım şeyi elde etmeye çalışmanın cazibesinden daha fazlası olup olmadığını keşfetmeme izin verse. Artık o daha sık etrafımda olduğu için düşüncelerimi görmezden gelmek daha da zor. Rem'in sürpriz oğlu Blaise kapısına geldiğinde, bir dadiya ihtiyacı vardı ve Elouise bunun için mükemmel bir seçimdi. Rem onu yanına taşıdı, bu yüzden artık sadece bazen Tori'nin yanında değil, birçok yönden grubun bir parçası haline geldi.

"Vay vay vay, Londra'nın en yakışıklı dört erkeği bir arada değil mi?" Tori'nin sesi beni düşüncelerimden koparıyor.

"Bir tane çok seksi nişanlı ve üç tane ortalama erkek, bence bu daha doğru bir tanım," diye mırıldanır Nic, hemen ayağa kalkıp doğrudan ona doğru yürür ve muhtemelen ofis ortamına uygun olmayan bir şekilde onu öper, ama biz buna alışkınız.

"Biraz tehdit altında hissediyoruz, değil mi?" Onu biraz daha kışkırtmaktan kendimi alamıyorum. "İtiraf etmeliyim ki, dün gece birlikte olduğum kadın görünüşümden hiç şikayet etmedi." Dik dururken, Tori'nin Nic'in tepkisine ve benim cevabıma güldüğünü duyuyorum.

"O zaman körmüş." Forrest yorumunu yapar ve bu seferlik bu beni rahatsız etmez, çünkü şu anda zihnim yatağımda, çıplak ve son derece güzel Felisha Kentwall'la birlikte.

Ve farkında bile olmadan, o sert, bağımsız ve kontrolcü kadın, Elouise ile ilgili tüm düşüncelerimi ruhumdan silip süpürdü ve Felisha ile bir gece daha geçirmek nasıl olurdu diye merak etmeden edemiyorum.

Gerçekçi olarak, bunun bir daha olmayacağını biliyorum. Ama lanet olsun, oraya geri dönmeyi çok isterdim, sadece bir kez.

Ve bu sefer, ilk beş saniye içinde o duvarları yıkardım, ta ki onun kontrol için mücadele etmesinin imkânı kalmayana kadar.

Mutlu bir şekilde, her şeyini verip, dün gece yaptığımı kabul etse de etmese de, beni tekrar mahvetmem için yalvarırdı.

İkimiz de biliyoruz ki dün gece ikimiz için de daha önce hiç yaşamadığımız bir şeydi.

Saf mükemmellik!

"Flynn, bizimle misin?" Nic, toplantının başlangıcını kaçırmışım gibi bana bakıyor.

"Maalesef." Dün geceki olayları kafamdan silip, tekrar iş moduna geçiyorum.

Yeni güne devam etmem gerekiyor.

Üçüncü Bölüm

FELISHA

Masamda donmuş bir şekilde otururken, gözlerim önümde açık olan e-postayı tarıyor.

Yazılanlar gözlerimi yaşartıyor.

Senin ve Flynn Taylor'ın bu kaydını izlemek çok eğlenceliydi. Eminim dünya da bunu görmek ister.

Çevrimiçi olarak yayınlanmasını engellemek için 48 saat içinde 500.000 sterlin ödemen gerekiyor.

"Hayır, hayır, hayır, hayır..." Bu olamaz.

Hayatımın durduğunu ve sonsuza dek yön değiştirdiğini hissederek, ofisimin duvarları etrafımda kapanmaya başlıyor.

Yapmamam gerektiğini bilsem de, kötü imalarıyla beni kışkırtan eki tıklıyorum. Flynn'in bana sertçe girerkenki çok net görüntüsüne bakarken, hoparlörlerden kendi ecstasy inlemem geliyor. Onun yüzü gizli, ama benimki herkesin görebileceği şekilde, en saf zevkimin acısı içinde.

Hızla kapatıyorum ve az önce gördüklerimden sonra sanki elektrik çarpması geçirmişim gibi faremi bırakıyorum.

"Nasıl yapılabilir?" Sözlerim sadece bir fısıltı olarak çıkıyor ve nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum.

Ona güvenmiştim. Aptalca, başka hiçbir erkeğe güvenmediğim kadar.

Tanrım, ona karşı gardımı indirdim ve o da bana böyle karşılık verdi.

O zamandan beri, geceleri geç saatlerde düşüncelerimi meşgul ediyor, rüyalarımda bedenimi ele geçiriyor ve şimdi tek hissettiğim göğsümde keskin bir ihanet bıçağı.

O geceden beri içimde yanan şehvet anında saf nefrete dönüşüyor.

Şokum hızla dağıldı ve yerine öfkeli bir kızgınlık geldi.

Ofisimin kapısı açılır, Harper içeri girer ve kapıyı arkasında çarpar.

"Flynn Taylor'la yattın ve bana söylemedin, ne halt ediyorsun!" diye fısıldayarak bağılıyor, durup ellerini masama koyarak bana doğru eğiliyor. Belli ki o da e-postayı görmüş, benim hesabıma gelen her e-postanın kopyasını alıyor. Bana kızgın ama video yüzünden değil, ona söylemediğim için. Asla sır saklamayız ama o geceyi kimseyle paylaşmak istemedim.

Kendime yalan söyleyemem. Çünkü benim için bir anlamı vardı ve hala bunu kendime itiraf etmekte zorlanıyorum, o halde neden ona söyleyip bunu yüksek sesle söylemek zorunda kalayım? Ve şimdi, söylemediğim için mutluyum çünkü bu, tüm o sıcak düşünceleri öldürdü. O benim için öldü.

Harper ile aynı duruşta, öne eğilip, ona çaresizce haykırmak istediğim sözleri haykırmak istiyorum.

"Ve bana bunu yaptığı için her dakikasını pişman olacak! İznim olmadan beni videoya çektiği için ona bunu ödeteceğim!" Ona tıslayarak, öfkemi kontrol altına almaya çalışarak masaya yumruğumu vuruyorum.

"Bekle, ne? Bunu onun yaptığını mı düşünüyorsun? Aklını mı kaçırdın? O bir çapkın olabilir, ama tam bir pislik değil. Bu, sana olduğu kadar ona da zarar verecek. Bunu görebilirsin herhalde."

Onun mantıklı konuşmasından nefret ediyorum çünkü bu düşünce durumu daha da korkutucu, daha da gerçek hale getiriyor ve şu anda bununla başa çıkamıyorum.

Masamdaki telefonun çalması beni biraz ürküttü, çünkü Harper buradaydı ve bu yüzden telefondaki kişinin acil bir işi olduğunu anladım. Sekreterim Ryan, aksi takdirde telefonu açmazdı.

"Ne!" diye bağıriyorum ahizeye, zaten biraz sinirliyim.

"Üzgünüm Bayan Kentwall, ama sürekli arıyor ve aramayı bağlamazsam buraya gelip ofisinize dalacağını söyledi. Bir şeye çok kızgın gibi geliyor." Sesinde belirsizlik duyabiliyorum, ama arayan kişi onu tedirgin etmiş.

"Kim arıyor?" Ama kafamda zaten biliyorum.

"Flynn Taylor, hanımefendi. Güvenliği uyarmalı mıyım?" Ryan pat diye sorar.

"Henüz değil. Onu bağla." Hoparlör düğmesine basarak, bağlantı kurulmadan ahizeyi yerine koyuyorum. Harper'ın onun tepkisine tanık olmasını istiyorum.

"İhtiyatlı olmanın ne demek olduğunu biliyor musun, seni pislik!" Kendimi tutamıyorum, telefona bağıyorum, ağzımı açtığım anda tüm itidalim kayboluyor.

"Oh, bunu sen mi söylüyorsun? Sen beni tuzağa düşürdün! Beni lanet olası inine kapattın ve odanda porno film çektin. Sırf bana şantaj yapmak ve Darby Otellerinin itibarını zedelemek için. Sorun ne? Bizi yenemiyorsan, bizi yok etmeye mi çalışacaksın?" Sesindeki saldırganlık, ben de aynı derecede kızgın olmasaydım neredeyse korkutucu olurdu. "Ben! Oh, bu delilik. Benim yaptığımı düşünüyorsun. Neden hayatımın en kötü seksini Hayatımın en kötü seksini filme alıp bunu dünyayla paylaşmaya hazır olacağım? Bu, o gece olduğu gibi, ne kadar zaman kaybı olurdu." Beni suçlamasına sinirlenerek ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Yalan!" diye neredeyse bana kükredi. Adamın egosu çok büyük.

"Pfft, kendinle o kadar meşgulsün ki gerçeği göremiyorsun." Ellerini havaya kaldırıp bana durmamı işaret eden Harper'a bakıyorum, "*onu dinle*" diyor.

O kadar sinirlenmişim ki, kendimi kaybedip ona yüksek sesle cevap veriyorum. "Onu neden dinleyeyim ki?" Ne yaptığımı fark edince ellerimi ağzıma kapatıyorum.

"Kiminle konuşuyorsun sen? Oh, harika, bunu da mı kaydediyorsun! Mükemmel, gerçekten mükemmel!"

"Benim adım Harper, Bay Taylor. Ben onun asistanıyım ve size bu odadan hiçbir şeyin dışarı çıkmayacağını ve hiçbir şeyi kaydetmediğimizi garanti edebilirim. Ve bilginiz olsun, ikiniz de aptalsınız! Belli ki bunu ikiniz de yapmadınız. Neden yapasınız ki? Kafanızı kışınızdandan çıkarın ve mantıklı düşünün." Harper yanıma gelir ve omuzlarımı iter, ben de sandalyeme otururum.

Onun söylediklerinin gerçekliği kafama dank edince içimden bir iç çekiş geldi ve telefonun diğer ucundaki Flynn'den de aynı sesin geldiğini duyabiliyordum.

"Hoparlörü kapat." Sesinde o kadar öfke yoktu, ama yine de mutlu değildi.

"Tabii," diye cevapladı Harper, ahizeyi alıp bana uzattı.

Kulağıma dayadığımda, onun iç çektiğini duydum.

"Seni bir şey için suçlamak için aramadım." Sesi, hissettiğimden daha kontrol altında. "İlk düşüncem iyi olup olmadığını kontrol etmektir, ama cevabımı aldım."

Başımı sandalyeye yaslayıp gözlerimi kapatıyorum, kalp atışlarımı rasyonel bir şekilde işlev görebileceğim bir seviyeye indirmeye çalışıyorum.

"Bir bakalım, Flynn, biri benim özel odamdan ikimizin çıplak ve savunmasız halimizi filme almış, bu da birinin güvenliğini ihlal ettiği anlamına geliyor. Sonra da dünyanın bunu görmesini engellemek için para istiyorlar, ama bunun hiçbir anlamı olmadığını biliyoruz, çünkü muhtemelen en yüksek teklifi verene satacaklar. Yani, hayır, dürüst olmak gerekirse, hiç de iyi değilim." Ofisimin kapısının kapandığını duyduğumda yavaşça gözlerimi açtım ve Harper'ın bana mahremiyet sağlamak için odadan çıktığını gördüm.

"Biliyorum, ama bunu anlamamı istiyorum. Sana ya da herhangi bir kadına asla böyle bir şey yapmam. Lütfen bana inandığını söyle. Bazen pislik olabiliyorum, ama asla böyle bir şey yapmam, bu çok yanlış."

Burada oturup boş odaya bakarken, kafamda yankılanan tek şey "*Sana asla böyle bir şey yapmam*" sözleri ve hala çok dengesiz hissetsem de, sesindeki bir şey bana ona inanmamı sağlıyor.

"İnanıyorum." Başka ne diyebilirim bilmiyorum. Çünkü durumun gerçekliği yavaş yavaş kafama dank etmeye başlıyor.

"O zaman bunu kim yaptı? Kahretsin, bu olamaz Flynn." Aklım o gecenin olaylarını ve ne kadarını görmüş olabileceklerini düşünüyor. Bu, çabuk biten bir şey değildi. Saatlerce sürdü... Hayatımda yaşadığım en ateşli gecede saatlerce aklımı kaçırdım.

"Bilmiyorum, ama öğrenmeye niyetliyim. Hiçbir şey yapma. Güvenlik ekibim halledecek." Beni korumaya çalıştığını biliyorum, ama buna ihtiyacım yok. Bir erkeğin kontrolü ele almasına izin verdiğimde ne olacağını biliyorum ve şimdi bunun bedelini ödüyorum.

"Bana narin bir çiçekmişim gibi davranma! Bunu birlikte halledeceğiz. Oturup hiçbir şey yapmayacağımı sakın düşünme." Sandalyemde daha dik oturarak, adrenalinimin yükseldiğini hissedebiliyorum. Şokun etkisi geçti ve saf öfke yükseliyor. Sorumlu olanı bulup ona büyük bir bedel ödetmeyi planlıyorum!

"Öyle değildim! Tanrım, çok sinir bozucusun. Dürüst olalım, sen kırılgan bir cam gül değilsin, daha çok lanet bir yıkım topu gibisin. Önünde duran herkes dikkat etsin."

"Ben de tam olarak bunu istiyorum." Ve öyle. Hiçbir şeyin beni durdurmasına izin vermem. Herhangi bir işte bir kadın için yeterince engel var, ben de oturup

ve cam tavan saçmalığını kabul etmeyi reddediyorum. Ben benim ve kendi şartlarımla başarılı olacağım, arkadaşlarımla, toplumun ve en önemlisi babamın şartlarıyla değil!

Onu düşünmek onu çağırmış gibi, babam kapımı çalmadan içeri girer. Zaten hiç çalmaz. Görünüşe göre, ben bu saygıyı hak etmiyorum.

"Tıpkı annen gibi, küçük bir fahişe!" Derin kükremesi ofisimi dolduruyor ve eminim koridorun yarısındaki ofislerde de duyuluyordur.

"O kelimeyi söylemeye cüret etme. Sakın cüret etme, baba!" Ağzından çıkan kelimelere inanamıyorum.

"Oraya geliyorum!" Flynn şimdi kulağıma bağıyor. Harika, şimdi uğraşmam gereken iki mantıksız pislik var.

"Hayır! Seni geri ararım." İkisiyle aynı anda konuşamam. "Hoparlörü aç, o yaşlı pislik seninle öyle konuşamaz.

Felis..." Telefonu kapatırken duyduğum son sözler bunlar.

"O da kimdi?" Babam şimdi masamın önünde duruyor, göğsünü şişirip en iyi "ben sorumluyum" bakışını göstermeye çalışıyor.

Bugün neden herkes masamın önünde durup beni azarlamaya çalışıyor? Cidden, dolunay falan mı var?

Onun sorusunu görmezden gelerek ayağa kalkıyorum, derin bir nefes alıyorum ve masamın yanına yürüyerek onunla aynı seviyeye geliyorum.

"O konuşmaya yeniden başlayalım, baba. Ne istiyorsun?" Soğukkanlılığımı korumak için çok uğraşıyorum, ama tek istediğim, bana fahişe diyecek olan ağzına yumruğumu sokmak.

"Nasıl bu kadar aptal olabilirsin Felisha, seks videosu çekmek, hem de onunla!" Onu orada dururken görebiliyorum, ama vücut dili sesindeki öfkeyle uyuşmuyor.

"Kızını bu kadar küçümsüyor musun? Lanet olsun, ben buna rıza göstermedim, bunu nereden biliyorsun?"

"E-postayı aldım." Elleri şimdi belinde, yumrukları sıkılmış, tıpkı ben küçükken annem ona benim bir şey yaptığımı söylediğinde bana bağııyormuş gibi yaparken yaptığı gibi. Ama bu sefer komik değil.

"Kahretsin, lütfen açmadığını söyle." Babamın beni seks yaparken görme korkusu, dizlerimin neredeyse bükülmesine neden oluyor. Bu gün daha da kötüye gidebilir mi?

"Tabii ki açtım, senin olduğundan emin olmak zorundaydım! Hiç şüphe yok, değil mi?" Dönerek benden uzaklaşıyor, pencerenin önüne geçip bugün hiçbir anlamı olmayan mükemmel manzarama bakıyor. Bu durumun geçmesi için onu bir saniye bile düşünmeden feda ederdim. Başım eğik duruyorum, zaten gözlerine bakmaya dayanamıyorum, bu yüzden benden uzaklaştığına seviniyorum. "Hiçbir baba kızını böyle görmek zorunda kalmamalı. Bu kadar ucuz ve değersiz."

Sesi giderek azalıyor ve kalbim parçalanıyor.

Beni birçok yönden incitiyor, ama ben bunu görmezden gelmeye devam ediyorum ve bunun kasıtlı olmadığını kendime hatırlatıyorum. O benim babam ve içten içe beni her zaman sevecek. Ama bu sözler kalbimi derinden yaraladı. Aptalca bir şekilde, onun sert sözleri altında çökmeye başladım.

"Baba, özür dilerim..."

Dudaklarımı ısırıyorum, gözlerimin arkasında biriken gözyaşlarını durdurmaya çalışıyorum çünkü bu yüzden ağlamayacağıma kararlıyım. Ama acı dayanılmaz.

Neden ilk içgüdüğü buraya gelip beni teselli etmek, kızının mahremiyetini ihlal edenlere öfkelenmek, hatta güvenliğimizin bu kadar kötü bir şekilde ihlal edilmesinden endişelenmek olmadı? Ama hayır, bunun yerine, burada bana ucuz, pis bir fahişe diyor.

Onun seviyesine inip, evde onu bekleyen güzel bir eşi ve küçük bir kızı varken, tıpkı onun beni tarif ettiği gibi, birçok kadınla yattığını yüzüne vurmuyacağım.

Terapi, babamla iletişim kurma şeklim konusunda bana bir şeyler öğretti ve şimdi bunu uygulamak için elimden geleni yapıyorum. Durup düşünmeli ve kontrolü ele almalıyım, onun öfke dolu sözlerine tepki göstermemeliyim.

"Öyle olmalı. Senin aptallığın yüzünden beş yüz bin poundu çöpe atmak üzereyim. Senden daha iyisini beklerdim." Bana dönüp bakarak cevabımı bekliyor, ama beklediği cevabı alamayacak.

"Hayır!" Ona doğru yürüdüm, omuzlarımı geriye attım ve damarlarıma yeniden kararlılık dolduğunu hissettim.

"Anladım?" Sesindeki homurtu, yorumumdan etkilenmediğini gösteriyor.

"Onlara tek kuruş bile ödemeyin. Flynn ve ben araştırma yapana kadar ödemeyin. Ve emin olun ki, onlara ödeme yapacak biri varsa, o da siz değil, benim!" Hayattaki sorunlarımı kendim çözerim. Asla babamın parasına bağımlı olmayacağım.

"Sen ve Flynn! O adamla bir daha konuşmayacaksınız. Bu soruna sizi sokan şey bu. Her hafta kolunda farklı bir kadınla şehirde dolaşması tam bir rezalet. Ughhh, Darby'nin arkadaşlarının tipik bir örneği. Bu ülkede hiyerarşinin nasıl işlediğini hiç bilmiyor. O, miras kalan parası yüzünden kendini bir şey sanan sıradan bir Avustralyalı. Unvanı yok, sadece bir parça parası var."

"Aman Tanrım. Ne kadar saçma sapan bir laf!" Ona bağırmadan edemiyorum. "Sen lanet olası bir ikiyüzlüsün." Annem ondan boşandığından beri birlikte olduğu kadınların sayısını düşündüğümde, hepsini hatırlamak için bir hesap tablosu yapmam gerek. Paradan ve Nicholas Darby'den bahsederkenki tavırlarıyla, insanların zaten düşündüğünden daha da haklı bir pislik gibi göründü.

"Babanla böyle konuşma. Neyin var senin Felisha, sanki ağız bozukmuşsun gibi küfür ediyorsun. Sen bir hanımefendisin ve ben senden öyle davranmanı bekliyorum... hayır, öyle davranmanı *istiyorum*. Sen bundan daha iyisin."

Kafamda on sayarken göğsüm hızla inip kalkıyor.

Sonunda, nefesimi yavaşlatıp babamın sadece bana bakarak cevabımı beklediği sırada, şu anda söylemem gereken tek şeyi söylüyorum.

"Gitmelisin... *hemen*." Pişman olacağım bir şey söylemeden önce. Belki de pişmanlık yanlış kelime. Geri alamayacağım ve vicdanımda taşıyacağım sözler diyelim.

"Ne?" Gerçekten şaşkın görünüyor, bu da bana bu odada neler olup bittiğini hiç bilmediğini gösteriyor.

"Git." Sesim boğuk çıkıyor ve muhtemelen ağlamak üzere olduğum için böyle olduğunu düşünüyor, ama durum hiç de öyle değil.

Gerginlik çok yoğun ve bir dakika kadar bana baktıktan sonra, kapıya doğru yürümeye başlıyor, kapıyı açıyor ve geçmeden önce bana bakıyor.

"Sakinleştğinde, ben ofisimde olacağım. Ve kendini kandırma, senin paran hala benim param, sadece senin banka hesaplarında." Sertliği, isteksizce gittiğini bana söylemek içindir.

Bunu söylemeye nasıl cüret eder!

"Bu konuda hiçbir şey yapma. Anladın mı?" O uzaklaşırken, bu konudaki tutumumu yüksek sesle ve net bir şekilde belirtmek için arkasından bağıyorum.

Koridorda yürürken sadece sırtını görüyorum ve söylediklerimi hiç dikkate almıyor.

Kapıyı kapatmak için kapıya doğru yürürken Harper'ın yüzü belirir, ama benim sadece biraz alana ihtiyacım var. Ona başımı sallayarak, o da başını sallar ve geri çekilir, yüzünde şefkat dolu bir ifade vardır, kapıyı kapatırken tek düşünebildiğim şey, neden babamın yüzünde de böyle bir ifade yoktu?

Ve neden tüm söylediklerine ve yaptıklarına rağmen, onu hak ettiği gibi nefret edemiyorum?

Neyim var benim?

Bir yanım onun haklı olduğunu biliyor, paramın onun kızı olmamdan geldiğini, ama aynı zamanda yıllarca süren sıkı çalışmamın da bir sonucu olduğunu. Bu işi tek başına yürütmüyor ve dürüst olmak gerekirse, yıllar boyunca paramla akıllıca kararlar verdim ve bana ödediği paradan kat kat fazlasını kazandım.

Çünkü aile finansmanını kontrol edemiyorum, en azından şimdilik.

Ama kırkıncı doğum günümde, şirket tüzüğünde onun kenara çekilmesi ve benim kontrolü ele almam gerektiği yazıyor.

Bu bir şeyi değiştirecek değil. O hayatta olduğu ve bu ofisin koridorlarında yürüdüğü sürece, kontrolü elinde tutmaya devam edecek. Sadece o zaman, gerekli olduğunu düşündüğüm değişiklikleri yapma gücüne ve etkisine sahip olacağım.

Şu anda bunların hiçbirini düşünemiyorum.

Ne yazık ki, tek odaklanmam gereken şey, babamın sözlerini zihnimden silmek ve Tanrı bilir kaç kişinin beni seks yaparken gördüğü gerçeğiyle nasıl başa çıkacağım.

Gerçek dünyadan beni kurtaran bir gece.

Benim için çok değerli olan bir şeydi ve insanların hayattan benim istediğimden daha fazlasını isteyebileceklerini anlamamı sağladı. Bu tür seksin nasıl bağımlılık yapabileceğini anlayabiliyorum... çok bağımlılık yapıcı.

O gece vücudumu saran yeni ve heyecan verici bir his vardı.

Ama şimdi hepsi gitti ve geriye hayatımın nasıl olacağına dair acı bir tat kaldı.

Tek sorun, burada oturup kendime acımaya vaktim olmaması.

Bu karmaşayı çözmenin zamanı geldi. Kendine gel, kaltak, ve Sandon'la konuş. Ona güvenlik şefin olması için para ödüyorsun, yani şanslıysa, bu iş bittiğinde hala bir işi olabilir.

ama bu arada, neler olup bittiğini anlaması gerekiyor.

Masamın üzerinde yüzüstü duran cep telefonuma elimi koyuyorum, onun adını aramak için kendimi zorluyorum... ama yapamıyorum. Henüz yapamıyorum.

Çünkü gerçek şu ki, o da beni çıplak görecektir olan başka bir kişi ve ben bununla başa çıkamıyorum.

E-postayı açtıktan beri tuttuğum gözyaşları sessizce yüzümden akıyor, makyajımda salyangoz izleri bıraktığına eminim, ama umurumda değil.

Bu olay internete düştüğünde insanların söyleyeceği tüm sözler hayal gücümde dolaşıyor. Çünkü bunun olmasını engelleyebileceğimize inanmak istesem de, gerçekte bunun mümkün olmadığını biliyorum.

Erkekler, soğuk ve taş kalpli kadını yatağa atıp ona kimin patron olduğunu gösteren Flynn'i övecekler. Onu kırmak için iyi bir erkeğe ihtiyacı vardı.

Ben ise onu odasına hapseden ve onu mahvetmek için videosunu sızdıran kadın olacağım. Ya da o kadar çaresiz ki, sadece tatmin olmak için rakibiyle yatmaya bile hazır.

Aynı video... farklı anlatım.

Ne kadar uğraşırsam uğraşayım, dünyanın bize her zaman farklı davranması çok saçma.

Dünya bu kadar yol kat etti, ama yine de merak ediyorum, acaba bu yeterli olacak mı?

FLYNN

Yıllar boyunca Ewan Kentwall ile birkaç kez karşılaştım ve onu hiç sevmedim, ama umursamadım, çünkü o sadece bir rakipti ve nadiren aynı yerde aynı anda bulduğumuzda çok az zaman geçirdiğim biriydi.

Ama şimdi gidip Felisha'ya karşı kullandığı üslup hakkında onunla sert bir konuşma yapmak istiyorum.

Kim kendi kızına fahişe der ki? Ne halt yiyorsun sen!

Ancak biliyorum ki, bugün o binaya adımımı atarsam, birincisi, güvenlik görevlileri peşimden düşecek, ikincisi, Felisha beni öldürecek. O kadın çok bağımsız. Onunla konuşma hatasına düşen herkesi parçaladığını gözümde canlandırabiliyorum.

Çocuklara göndereceğim telefonlar ve e-postalar yüzünden içim cız ediyor.

İlk olarak Nic'e borçluyum, sonra da beni öldürmek isteyecek olan Remington'a. Kişisel hayatında o kadar çok şey oluyor ki, bu en kötü zamanlama. Seks kaseti ortaya çıkması için iyi bir zaman falan yok ama güvenlik müdürümüz olarak, izinli olsa da, onu hemen aramazsam çok kızacaktır.

Başım ağrıyor ve günün daha iyiye gitmeyeceğini biliyorum. Tüm erkeklerle konuştuktan sonra... Aslında konuşmak, her birinin ilk tepkisini ifade etmek için kullanılan genel bir terim, ama beklediğimden farklı bir şey olmadı. Nic, Felisha ile akşam yemeğinde buluşmamı istiyor, böylece onunla iletişimimi sürdürebilirim, ya da onun ima ettiği gibi, düşmanlarımı yakınımnda tutabilirim. Ona güvenmiyor ve ben ne kadar onun yapmadığını söylesem de, itiraf etmeliyim ki, tüm ipuçları onu gösteriyor.

Rem, bir plan yapabilmek için Kentwall'larla ve güvenlik ekibiyle bir toplantı ayarladı ve saat ve yeri sorduğumda, kibarca benim gerekmediğim söylendi. Oraya nasıl gideceğime dair pek de kibar olmayan bir cevap verdikten sonra, Ewan Kentwall'dan uzak durmam gerektiğini kesin bir dille bana ikna etti. Bunun, o yaşlı pisliğe ne kadar utanç verici olduğunu göstermek istediğimi ona söylememle bir ilgisi olabilir.

Geri çekilmek benim tarzım değil. Bugün berbat bir gündü ve Felisha'nın yapması gerekenlerle ilgilenmesine izin verme isteğini saygı göstermeye çalıştım, ama söz verdiği gibi beni aramasını beklemekten sabırsızlanmaya başladım.

Rem, Ewan Kentwall'ın gerçekten de bir pislik olduğunu ve onun parayı ödeyip bu işi kapattırmaya çalışmadan önce, bu konuyu araştırmamız için bize zaman tanınması gerektiğini ısrarla söylediğini bildirdi. Rem ve ekibinin yoluna çıkmamam söylendi.

Nic'in özel dedektifi Broderick, bize Lizzie Smith adını kullanarak e-posta gönderen bu altın avcısı kadını bulmaya çalışıyor, ki bu ismin sahte olduğundan eminim. Kim bilir, belki de kadın bile değildir; internette herkes istediği kişi gibi davranabilir. Broderick'in tam olarak ne yaptığını bilmiyorum ve dürüst olmak gerekirse, bilmek de istemiyorum. Bilgi toplarken hem kanunların üstünde

yasalara uygun hem de yasalara aykırı davranıyor, ama bir gün konuşurken bana söylediği sözler aklımdan çıkmıyor.

"Ben riski üstleniyorum ki sen üstlenmek zorunda kalma, o yüzden soru sormayı bırak, böylece sana bilmek istemeyebileceğin cevabı vermek zorunda kalmayayım."

Bu benim için yeterliydi.

Artık ofiste kalmaya dayanamıyordum, sadece buldukları bilgilerle ilgili bir parça bilgi bekliyordum.

Sabırsız biriyim, beni hiçbir şey bu kadar sinirlendiremez. Özellikle de bu durum benim hayatımı etkiliyor.

Sadece benim hayatım değil, Felisha'nınki de, ve bu beni en çok sinirlendiren şey.

Nasıl bu kadar dikkatsiz olup kamera, telefon ya da her ne kullanıyorlarsa onu fark edemedim? Rem bana bu şeylerin günümüzde o kadar küçük olduğunu, asla fark edemeyeceğimi söyledi, ama yine de bu konuda çok gerginim.

Dürüst olmak gerekirse, kimse kıcıımı görse de umurumda değil, ama Felisha ve bunun onun için ne anlama geleceği umurumda. Bu video sadece bende olsaydı ve o da isteyerek kayda katılmış olsaydı, yalan söylemeyeceğim, şu anda odamdaki televizyonda bunu tekrar tekrar izliyor ve o zevkli geceyi yeniden yaşıyor olurdu.

Ama nasıl yapıldığını ve saygı duyduğum birinin ekranda bu kadar açıkta olmasının bana verdiği rahatsızlık hissini bildiğim için, eminim ki video oynatılmaya başladığı anda televizyonu yumruklardım. Öfke kontrolü benim en iyi özelliğim değil.

Siktir et, beklemekten bıktım.

Rem bu sabah bana cep numarasını verdi ve bunun sadece acil durumlar için olduğunu söyledi.

Sanki onu kullanmayacağımı düşünecek kadar aptalmış gibi. Ama bana nasihat verdikten sonra kendini daha iyi hissetti ve o şikayet ettiğinde suçlamadan kurtulabilecekti.

Zil sesini dinliyorum ve aramamın sesli mesaja düşeceğini düşünmeye başlıyorum.

Kimi kandırıyorum, bu sektördeki diğerleri gibi o da akşam yedide hala telefonda ya da toplantıda çalışıyor olacaktır.

Mesajlarına geçmeden hemen önce, arama kesildi.

Onun adını seçip tekrar aramaya vakit bulamadan, bir mesaj belirir.

■

Felisha: Arayacağımı söylemiştim!

Flynn: Sana hesap vermem.

Felisha: Ben de.

Flynn: Konuşmamız gerek. Saat 8'de benim evimde. Şoförümü gönderirim.

Felisha: Hayır.

Flynn: Beni kızdırma Felisha.

Felisha: Ben de.

"Ughhhh!" diye homurdanarak, aptal oyuncak fareyi odanın diğer ucuna tekmeliyorum, fare dairemdeki tavandan tabana pencerelerden sekip geri geliyor.

Kedim Sassy, şöminenin yanındaki kedi yatağından bana bakıyor. Sonuçta Londra'da yaz var, hava çok sıcak olduğu için şömineye gerek yok. Bu düşünceye neredeyse gülmek üzereydim, çünkü on beş yaz Avustralya'da yaşadıktan sonra, bu İngilizlerin sıcaklığın ne olduğunu hiç bilmediklerini anladım.

"En azından onu kovalamayı düşünebilirsin, kendini kraliçe sanıp orada yatmak yerine. Sizin kadınların nesi var böyle?"

Yavaşça ayağa kalkarak pençelerini yatağına geçirir. Altındaki malzemeyi kabartmak için birkaç kez yukarı aşağı kaldırır, üç tur döner, sonra bana yan gözle bakar, tekrar uzanır, gerinir ve gözlerini tekrar kapatır.

Kısacası, onu uyandırıp güzellik uykusunu bozduğum için bana "siktir git" diyor. Bu da beni daha da sinirlendiriyor.

"Hayvanların stres seviyesi için iyi olduğunu sanıyordum. Sakin ve sevildiğini hissettirir." Bana bir cevap vermesini bekledim, ama tek duyduğum, derin uykuya dalarken çıkardığı yumuşak mırıldanmasıydı.

"Sen onun beni görmezden gelmesinin sorun olmadığını düşünebilirsin, ama ben öyle düşünmüyorum. Bu iş burada bitmedi."

Lanet olsun, kendi kendime konuşuyorum. Son zamanlarda gerçekten kafayı yıyorum.

Flynn: Vejetaryen misin?

Felisha: Ne?

Flynn: Vejetaryen misin? Basit bir soru.

Felisha: Senin neyin var!

Flynn: Birçok şey, bana söylendi, ama bu başka bir günün konusu.

Flynn: Bunu hayır olarak kabul ediyorum. Biftek olsun o zaman.

Flynn: Ya da belki tavuk tercih edersin.

Flynn: İkisini de pişiririm. Saat 8'de. Geç kalma!

Flynn: 59 dakikan var. Beklemeyeceğim.

Felisha: Tabii ki, sen de bir seferde sadece bir cümle yazabilen sinir bozucu insanlardansın. Küçük beyninin işlemesi için çok fazla. Gelmiyorum!

Flynn: Burada küçük bir şey yok... ve sen geleceksin.

Flynn: 58 dakika kaldı. Tik tak, zaman geçiyor!

Bakalım şimdi beni görmezden gelebilir mi?

Bana sinir bozucu olduğum söylenir. Ben buna ısrarcı olmak diyorum. Bakalım o ne diyecek.

Şu anda onu hayal edebiliyorum, benimle savaşıırken bana her türlü isim takıyor, beni görmezden gelecek kadar güçlüymüş gibi davranıyor.

Birçok kişi denedi tatlım, ama başaramadı.

O yüzden, en iyi oyununu oyna.

Dördüncü Bölüm

FLYNN

"Ne demek orada değil?" Kremalı tavuk, közlenmiş limon ve çıtır prosciutto ile tabağı hazırlarken şoförüm Gregory'ye bağıriyorum. Biftek baharatlanmış ve kızartılmaya hazır haldeyken o kapıdan içeri giriyor.

"Üzgünüm efendim, ama bana Bayan Kentwall'ın ofisten erken ayrıldığını ve arabasının geleceğini haber vermediğini söylediler."

Tavayı lavaboya bırakırken, kanımın kaynamaya başladığını hissediyorum. "Lanet olsun." Gümüş lavabonun kenarını, parmak eklemlerim beyazlaşacak kadar sıkı tutuyorum. parmak eklemlerim beyazlaşacak kadar sıkı tutuyorum.

"Ne yapmamı istersiniz, efendim?" Gregory'nin sesi, telefonumun hoparlöründen mutfağa yankılanıyor.

"Bu gece işten çık. Teşekkürler, sabah her zamanki saatte gel," dişlerimi sıkarak mırıldanıyorum, ona ne kadar sinirli olduğumu belli etmemeye çalışarak.

"Tamam. İyi geceler." Bununla birlikte görüşme sona erer ve ben, iki güzel tabak yemek ve bir tabak çiğ biftekle baş başa kalırım. Onları lezzetli hale getirmek için bekliyorum.

"Sürtük. Bizi ekmiş, Sassy," diye mırıldanıyorum kedime, o da yine bana sırtını dönüp koridordan geçerek yatağıma doğru kayıyor, orada kıvrılıp geceyi geçirebileceğini düşünüyor. Peki, ona bir haberim var.

"Tamam, oynamak mı istiyorsun, güneş ışığı, hadi oynayalım."

Her şeyi istediğim gibi ayarladıktan sonra, saat sekizi bir dakika geçene kadar telefonumu izledim.

Dudaklarımdan mükemmel miktarda sos damlayan tavuğun ilk lokmasını alıyorum. Parmağımla yavaşça siliyorum ve sonra parmağımdan emiyorum.

"Beklemeyeceğim demiştim. Senin kaybın." Telefonumdaki kayıt durdurma düğmesine basarak, hemen Felisha'ya gönderiyorum.

Muhtemelen benim burada çıldırdığımı umuyordur, ama ona bu zevki tattırmayacağım.

Bu gece onu yatağıma atmak için davet etmedim. Sadece durumumuz hakkında konuşmak ve iyi olduğundan emin olmak istedim. Bütün gün ve Rem ile olan toplantıda takındığı sert yüzünü görmek için değil. Bunun yerine, giydiği zırhın altında, o gece tanıştığım o hassas kadının, tahmin ettiğim gibi çöküşe geçip geçmediğini görmek istiyorum.

Belki yanıliyorum ve o görüldüğü kadar güçlüdür ve hiçbir şey onu yıkamaz.

Ama hepimizin bir yerlerinde zayıf noktaları vardır.

Bu, kimseyle paylaşmayacağınız veya itiraf etmeyeceğiniz bir şey, ama yarattığınız her sınırın arasında çok küçük bir boşluk var.

Bu senin zayıf noktan.

Ve hiç beklemediğiniz bir anda, bu zayıf nokta delinir ve ne kadar küçük bir açıklık olursa olsun, kimse görmese bile kalp kanar.

Beni gerçekten tanımıyor olsa da, sadece fiziksel olarak, bütün gün o kanı gören ve yarayı kapatırken elini tutan kişi olmak için içimde bir acı vardı.

Neden böyle hissettiğimi çok merak ediyorum, ama bu enerjimi boşa harcamak oldu, çünkü o bana yaslanmakla ilgilenmiyor.

Akşam yemeğimiz için hazırladığım pahalı şarap şişesi yerine, bir bira açtım, bifteği örttüm ve buzdolabına geri koydum. Sonra tek başıma oturup akşam yemeğimin tadını çıkarmaya devam ettim, çünkü nefret ettiğim bir şey varsa, o da yiyeceklerin israf edilmesidir. Özellikle de dilinizde orgazm gibi bir tat bırakan ve evin şefi tarafından mükemmel bir şekilde pişirilmiş bir yemek. Ben!

Telefonumu rahatsız etmeyin moduna alıyorum çünkü onun mesajını bekleyip, cevap vermek için çaresizmişim gibi görünmek istemiyorum. Telefonların en güzel yanı, dünyadan geri kalanını engelleyebilmem ama arkadaşlarımla ve ailemin bana ihtiyaçları olduğunda hala bana ulaşabilmelerini bilmem.

Tam zamanlı bir hizmetçi ve şef tutacak kadar param var, ama mutfağımda kimsenin yemek pişirmesine izin vermiyorum, Nic hariç, ve genellikle

birlikte yemek yapıyoruz. Çocuğu zorlu yaşamdan çıkarabilirsiniz, ama çocuğun zihninden zorlu yaşamın anılarını silemezsiniz.

Ve bununla gurur duyuyorum.

Nereden geldiğini unutma, bu seni her zaman doğru yöne yönlendirecektir.

Ama temizlik ve çamaşırları kendim yaptığımı düşünüyorsanız, hayal görüyorsunuz. Bayan Adams bana bakıyor ve lanet kedinin her yere bıraktığı tüyleri temizliyor. Siyah ve lacivert takım elbiselerimi tüysüz tutmak için yılda kaç tane tüy fırçası kullandığımı bilmiyorum.

Duş aldıktan sonra, üstüm çıplak ve saçımı havluyla kurularken yatak odama giriyorum. Bir çift spor şortu kalçalarımın üzerinde sarkık duruyor ve yatakta uzanıp izlemem gereken yeni Avustralya dizisi *Survivor'ı* biraz daha izlemeye hazır mıyım, yoksa kanepede daha mı çekici, karar veremiyorum. Bu diziyi çok seviyorum. Etrafında olup biten tüm ihanetleri izlerken, strateji ve güçlü bir oyun planının en üst düzeyde olduğu bir oyun.

Bu dizide şampiyon olurdum, ama ödül parasına ihtiyacım yok, zamanım da yok ve bir bakıma, iş dünyasında her gün yaşadığım hayat bu.

Uzakta, aşağıdaki kapıcının interkom sisteminden gelen uğultuyu duyuyorum. Burada yaşamayı sevdiğim şey, hiç beklenmedik misafirlerim olmaması. Dairede çıplak dolaşsam bile endişelenmeme gerek yok.

Sassy, resepsiyondan ne istediklerini görmek için onun yanından geçip antreye doğru ilerlerken yataktan atlar. Muhtemelen resepsiyonda getirmeleri gereken başka bir paket olduğunu haber vermek içindir. Gregory bu akşam beni bıraktığında garajdan direkt yukarı çıktım ve resepsiyondan geçmedim.

Online alışveriş benim gizli zevkimdir, ama aptalca, anlamsız alışverişler için değil. İnternette eski tarz vinil plaklar arıyorum. Şu anda moda olduğu için yeniden üretilen yenilerini değil, müzik dinlemenin tek yolu olduğu zamanlarda üretilen orijinalleri.

Benim için, çizikler ve her şeyiyle, unutulmaz bir şarkıyı dinlemenin en iyi yolu hala bu.

Aramayı kabul etmek için düğmeye basıyorum. "Evet?" Gece geç saatlerde kapıcı olan Reggie'nin tanıdık sesini bekliyorum.

"Bay Taylor, saat 20:00'de listede olan misafiriniz Bayan Kentwall geldi. Bu saatte onu yukarı göndermem uygun mu?"

Cevap verirken yüzümde memnuniyet dolu bir gülümseme yayılır. "Teşekkürler Reggie. Sorun yok."

Asansörden uzaklaşırken, gidip bir gömlek giymem ve hatta bu şortun altına iç çamaşırı giymem gerektiğini biliyorum, ama o artık benim alanımda ve geç kalırsa beni olduğum gibi kabul edecek.

Rahat, ıslak ve çıplak.

Kanepenin arkasına kıcımlı dayayıp asansör kapılarının açılmasını beklerken, onu göreceğim için içimde bir heyecan oluşmaya başlıyor.

Asansörün geldiğini haber veren nazik zil sesi normalden daha yüksek geliyor, ama belki de daire ölümcül bir sessizlik içinde olduğu içindir.

Kapılar açılırken oyun yüzümü takınıyorum, başladığımız bu oyunda bir sonraki puanı almaya hazırım, ama karşımda duran kadın beklediğim kişi değil. O gece barda gördüğüm düzgün giyimli kadın yok, karşımda cehennem gibi bir gün geçirmiş biri var.

Siyah kot pantolon, beyaz spor ayakkabı ve koyu gri fermuarlı kapüşonlu sweatshirt giymiş. Saçları dağınık, bu da bana, bana gelmeden önce kapüşonunu başına geçirdiğini gösteriyor.

Elini önüne uzatmış, üzerinde "*Turnips*" yazan kahverengi bir kağıt torbanın saplarını tutuyor ve bu da bana torbanın içinde ne olduğunu hemen anlatıyor.

"Tatlı için geç kaldım mı? Şekerin gözyaşlarına iyi geldiğini düşünüyorum." İlk hıçkırığı çıkarken, tüm duygularını içinde tutmak için yüzünü buruşturmaya çalışırken dudakları titriyor.

Kahretsin.

"Felisha." Dik durarak, olabildiğince hızlı bir şekilde ona doğru ilerledim ve onu olabildiğince sıkı bir şekilde kollarımın arasına aldım. Torba yere düştü ve o, hayatı buna bağılıymış gibi bana sarıldı.

"Ben buradayım." Sırtını okşuyorum ve kontrolsüz bir şekilde ağlamaya başladığında gözyaşlarını çıplak göğsümde hissediyorum ve yakın zamanda duracağını sanmıyorum.

Dizlerimi hafifçe büküp kollarımı ona biraz daha sıkıca sararım ve belini kavrayarak onu yerden kaldırıp kanepenin etrafında dolaşırım. O kadar kendi dünyasında ki, bu harekete tepki bile vermez. Uzun kanepenin önünde durup onu bırakmadan

sırt üstü uzanıyorum ve o da üstüme çıkıyor. Göğsüme gömülmüş yüzünden küçük bir inilti geliyor, kurtulmak için kıvranmaya çalışıyor ama ben buna izin vermiyorum. Yanıma dönerek, onu kanepenin arkasına yerleştiriyorum ve kurtulmak için hafifçe direnmesine rağmen vücudu hala benimkine sarılı durumda.

Hareket etmenin faydasız olduğunu anlayınca bu durum uzun sürmedi.

"İçine atma." Onu sakinleştirmeye çalışsam da, nefes alışındaki değişikliği duyabiliyorum. Nefesi yavaşlıyor ve her hıçkırıktaki inleyen vücudunun hareketleri azalıyor.

"Ben iyiyim." Sesi hala boğuk ve dudakları göğsüme değdiği için sadece mırıldanıyor. Ama başını kaldırıp bana bakmaya başladığında, sözleri daha güçlü çıkıyor. "Özür dilerim. Gitmeliyim."

"Olmaz. Bir yere gitmiyoruz." Onu biraz bırakıyorum ki kanepeye yığılabilsin, ama ellerimi tamamen ondan çekmem mümkün değil. Kendimde olduğunu bilmediğim bir yumuşaklıkla, ıslak yüzünden koyu kahverengi saçlarının gevşek tellerini geriye doğru itiyorum ve o anda makyajsız olduğunu fark ediyorum. Ve bu, bu gece ne kadar dengesiz hissettiğini bana doğrulayan son çivi oldu. Yüksek sosyete modasının böyle bir simgesi asla bu kadar çıplak görünmezdi. Kıyafetleri bir şeydi, ama makyajsız ve duyguları ortada bir şekilde bir erkeğin evine gelmek tam bir savunmasızlıktı, ama daha da önemlisi, bana en büyük hediyesini veriyordu: güvenini.

Şimdiye kadar ne kadar çok istediğimi bilmediğim bir şey.

"Ama burada olmamalıyım, bu şekilde olmamalıyım." Sesi sadece bir fısıltı.

Başparmağımla yanaklarından süzülen gözyaşlarını silerken, gözlerini benden ayırmasına izin vermedim.

"Neden? Burada güvendesin. İçinde bir yerlerde bunu biliyordun, yoksa asla gelmezdin." Gözlerindeki onay, bunun doğru olduğunu bildiğini gösteriyor.

"Nefes alamıyordum ve başka ne yapacağımı bilmiyordum." Yüzü hafifçe düşer, benden aşağıya bakmaya çalışır, bu gece başkalarının görmesini istediği kadar güçlü olamadığı için utanır.

"Bu yüzden, inatçı kadın, seni akşam yemeğine davet ettim ki bunu konuşabilelim. Çünkü gözyaşların senin için bir rahatlama, ve ben de her yumruk attığımda üzerinde babanın yüzü olan o lanet kum torbasından dolayı parmak eklemlerim ağrıyor." İnleyerek, alnını öptüm.

"Bugün berbat bir gündü." Onun gitmesine izin vermek için kaybedilen bir savaş verdiğimi biliyorum ve bu beni çok üzse de, kolumu hareket ettirip yanıma yatıyorum ve bunu yapar yapmaz, o kendini iterek oturmaya çalışıyor.

Ben ona yardım etmek için bir milim bile kıpırdamadan, o küçük boşluktan çıkmaya çalışırken kahkahalarım patlar.

"Aptal. Çekil." Elini göğsüme koyarak beni itip kanepeden düşürmeye çalışıyor. Ama bunun için daha fazla çabalaması gerekecek.

"Ne, bu isteğin için '*lütfe*n' demiyor musun?" Gözyaşlarını ne kadar çabuk durdurup sert kız yüzünü geri takabildiğine şaşıyorum.

Onu kızdırmakla ve yüzündeki hayal kırıklığını izlemekle meşgul olduğum için, onun gizli silahına hazır değildim.

Dizini, zaten kaya gibi sertleşmiş olan penisime çarptığı anda, geriye düşerken inlemeye başladım ve kığım sert bir şekilde yere çarptı, ellerimle sahip olduğum en önemli varlığımı korudum.

"Ne oluyor lan!" diye bağırıyorum, neredeyse cenin pozisyonunda yanıma dönerek.

"Oh, lanet olsun, unuttum, *lütfe*n çekil, Flynn." Arkamda durduğunu duyuyorum ve sonra üzerimden geçip, içeri girerken yere bıraktığı çantaya doğru yürüdüğünü görüyorum.

"Kaç yaşındasın sen kadın? Cidden, liseden beri sikime yumruk yemedim galiba." Hala zonkluyor ve zarar görmediğinden emin olmak için çıkarmak istiyorum ama yavaşça yerden kalkıyorum.

"Sürpriz unsuru. Dinlemeyen erkeklerde her zaman işe yarar." Yüzündeki memnuniyet dolu sırıtış, yanaklarında hala gözyaşlarından kalan nemle tezat oluşturuyor. Kalbindeki acıyı bastırmış ve yine alaycı tavırlarına dönmüş.

"Hayır cevabını kabul etmeyen bir pislik yüzüne bunu daha önce kullanmak zorunda kaldığın için endişelenmeli miyim?" Dikleşerek, kasıklarımda hala hissettiğim acıyı bastırıyorum.

"Merak etme, sert çocuk, kendime gayet iyi bakabilirim. Başkalarına güvenemeyeceğini çok erken öğrendim. Hayatta kendini koruyabilmelisin." Benim durduğum yerin yanındaki kanepeye tekrar oturur, bacaklarını önünde çaprazlar, kucağında Turnips'ten aldığı kağıt torba vardır. Felisha'yı yüksek topuklu ayakkabılarla Borough Markets'ta kalabalık içinde hayal edemiyorum. Oysa benim gibi

yemek meraklısı biri olarak, bu tür yemek pazarlarını çok seviyorum. Yürürken etrafımı saran kokular, hepsini denemek istememe neden oluyor.

Daha fazla soru sormak istiyorum, ama bu konuyu kapatmak istediğini ve benim de aynısını yapmamı beklediğini görebiliyorum.

"Torbanın üzerindeki ismi her gördüğümde gülüyorum. Yani, kim turnip yemeyi sever ki, iğrenç bir şey. Restoranın pazarlaması, içindeki ağız sulandıran tatlıyı hiç belli etmiyor." Bu konuşmayı onun istediği yönde sürdürmem gerektiğine karar veriyorum ve ciddi konuya daha sonra geri dönebiliriz.

Felisha, çikolata sosuyla kaplı parlak kırmızı çileklerle dolu büyük bir plastik bardak çıkarıyor.

"Çatal?" Bana sanki onun çalışanlarından biriymişim gibi bakıyor. Şu anda neredeyse parmaklarını şıklatabilir, ama bunu yapmasını gerçekten tavsiye etmem. Ben kimsenin hizmetçisi değilim.

Mutfağımdan iki tatlı çatalıyla geri döndüğümde, ilk fincanı sehpayaya koyduğu yerden parmaklarındaki çikolatayı yaladığını görüyorum. Fincan yere düşerken pek de iyi durumda kalmamış ve sos, fincanın kenarlarına yayılmış, volkanik lav hızıyla yavaşça aşağıya doğru akıyor.

"Biliyorsun, bu dünyaca ünlü çilekler ve çikolata sadece meyve ve akıcı çikolatadan ibaret. Bunun bir tatlı olduğunu iddia edebileceğinden emin değilim." Bunun dağınık olacağını bilerek, ona mutfak tezgahından aldığım çatal ve peçeteyi uzattım.

Boş eliyle çatalı ve peçeteyi göğsüne tutarak nefesini tutar. "Bu ne cüret! İnsanlar bu tatlı için dünyayı dolaşıyor. Belli ki yemekten hiç anlamıyorsun."

Masada bıraktığı fincanımı alıp, fena olmayan ama bugün sabah taze olsaydı daha iyi olacağı bir çileğin ilk ısırığını alıyorum.

"Bana, yediğin tüm pahalı beş yıldızlı restoranlarda tattığın en iyi lezzetin bu olduğunu söyleyemezsin." Londra'da otelcilik sektöründe çalışmaya başlamadan önce kim olduğumu bilmediğini fark edince gülmemeye çalışıyorum. Dürüst olmak gerekirse, neden bilsin ki? Bir gece birlikte yattık ve hepsi bu kadar olmalıydı. Bunun dışında, ben sadece onun en büyük rakibi için çalışan biriyim.

"Ughhh. Elbette, restoranlarda iyi yemekler var, ama genellikle size bir lokma verip

onun ayaklarına kapanıp ne kadar harika olduğunu söylemen gerekiyor. Oysa sen orada hala aç bir şekilde oturuyorsun."

Ağızındaki çikolatalı çileklerle boğulmamaya çalışıyorum. "Vay canına, bana gerçekte ne hissettiğini söyle Felisha." Bu konuşmayı sürdürerek, geldiğinde ne kadar üzgün olduğunu unutturmaya çalıştığımı biliyorum.

"Ne, senin gibi iri bir adam bazen tabağındaki yemeğin azlığından rahatsız olmaz mı?" Bir lokma daha alır ve çatalını ağızından çıkarmasını izlerken, kanepede oturma pozisyonumu değiştiririm, çünkü bu şort hiçbir şeyi gizlemez.

"Ben şef olduğumda, her zaman bol miktarda yemek servis edilir." Sanki dünyanın dört bir yanındaki şefleri savunmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. "Ayrıca, bazen porsiyon büyüklüğü, sıfırdan hazırlamak için çok uğraştıkları muhteşem bir lezzeti tadabilmen için olur. Bu, onların orijinal tarifi olduğu için dünyanın başka hiçbir yerinde bulamayacağın bir yemektir."

"Evet, hepsini anlıyorum. Bu yüzden restoranlarımız için dünyanın en iyi şeflerini seçiyoruz..."

"İkinci en iyisi. Bizimki en iyisi," diye araya giriyorum, o konuşmaya devam etmeden.

"Pfft, şüpheliyim. Neyse, tatlılara dönelim. Dışarıda güzel bir akşam yemeği yemek hoş, ama bir kız tatlısına ağlayacaksa, çilek ve ne yapacağını bilemeyeceği kadar çok çikolata sosu gerekir. O yüzden, kabullen ve bana hak ver... ve sadece bunun için Londra'yı ziyaret eden turistlerin yarısı."

"Anlaşıldı." Onun mantığını tartışmaya devam etmek için onu yemek yerken izlemekle çok meşgulüm.

Kadınlar ve hormonlar meselesi olmalı. Tori ofisteki erkekler kulübünün bir parçası olduğundan beri, ayın belirli zamanlarında Nic sana o bakışı attığında, çeneni kapatıp ona hak vermek gerektiğini öğrendik.

İstedikleri kadar cinsiyetçi diyebilirler, ama bu bir gerçek. Bazı kadınlar hormonları savaş moduna geçtiğinde resmen çıldırıyorlar.

Erkek olduğum için mutluyum!

Oda, biz yakın oturmaya devam ederken huzurlu bir sessizliğe bürünüyor. Dizim onun uyluğuna çok hafifçe değiyor, ama bu, adrenalin patlamasının içimde devam etmesi için yeterli. Onun evimde olması bile duyularımı altüst ediyor.

Bugün gibi bir günde sakinlik hissedeceğimi beklemiyordum.

Ama onun burada olması, endişelerini yatıştırabilmem, bana daha önce hiç hissetmediğim bir koruma duygusu veriyor.

Ve ona asla itiraf etmeyeceğim, ama bu çilekler çok güzel gidiyor.

Bazen basit olan her şey yeterlidir.

Ancak sonsuza kadar burada sessizce oturamayız ve o videoyu konuşmamız gerektiğini düşünmese de, bu yüzden buraya geldi.

Hoşuna gitse de gitmese de, bu konu yakın zamanda ortadan kalkmayacak.

"Peki, odadaki fil hakkında konuşmayı kim başlatacak?" Boş plastik bardağımyı sehpayı koyup, tamamen yana dönerek ona bakışlarımyla sabitleyip kaçınılmazdan kaçmasını engelliyorum.

"Tabii ki sen." Sanki odadaki sessizliğı bozmuşum gibi bana kaşlarını çatıı.

"Ya bunu konuşuruz ya da seni yatak odama götürüp bu günü unuttururum. Seçim senin." Sikim, ikinci seçeneğı seçmesini haykırıyor, ama onun bunu yapmayacağını biliyorum.

"Flynn!" Fincanını masaya koyar, ağzını silerek tekrar mükemmel olduğundan emin olur. Dudaklarından son tatlı tadı yalamama izin ver demek istiyorum, ama teklifime verdiği tepkiyi düşününce bunun doğru zaman olduğundan emin değilim.

"Bizi bu karmaşaya sokan da buydu. Tekrar yatarak bir şeyi çözeceğimizi sanmıyorum." Kanepede bacaklarını önüne kıvrıp kollarını bacaklarına doluyor ve şimdi bana dönük ama bariyerleri sağlam bir şekilde yerinde.

"Bilmiyorum, benim kendimi daha iyi hissetmeme yardımcı olur, ya sana?" Kanepenin köşesine yaslanıp kolumu minderlerin arkasına doğru ona doğru uzatıyorum.

Sadece ona dokunmak istiyorum, ama onun da aynı şeyi hissetmediğini biliyorum, bu yüzden en fazla bu kadar yaklaşabilirim.

"Bundan şüphem yok, ama bir daha asla o noktaya gelemeyeceğimizi biliyorsun, değil mi?" Yüzünde bir hayal kırıklığı ifadesi var, ki bu, bana sadece o tek gecenin olacağını ve bir daha asla bu konuyu konuşmayacağımızı kesin bir dille söyleyen kadından çok ilginç geliyor.

"Sen öyle diyorsun."

"Flynn, lütfen bunu daha da zorlaştıрма. Konuşmak istiyorsan, konuşalım. Bu kaltağı nasıl bulup, o videoyla birlikte gömeceğiz?" Bu gece Felisha'yı izlemek çok ilginç.

şu anda savaş halinde. Güçlü ve tam kontrol sahibi olmak istiyor, ama vücut dili, hissettiği ama kimseye göstermeyi istemediği kırılganlığını korumakla dolu.

"Tamam, ama burada duralım. Böyle bir şey yapmayacaksın. Bu senin odanda olduğu için senin tarafında bir sızıntı olduğundan endişeleniyorum." Ses tonum şimdi daha ciddi, ona duruşumu belli ediyorum.

Ve işte savaşçı geliyor!

Benim istediğim de bu.

Felisha, elinden alınan mahremiyet hakkı için ayağa kalkıp savaşmak için alana ihtiyaç duyuyor. Aslında ikimiz de, ama ben burada önemli değilim.

"Beni bu işin dışına atmaya kalkışma. Sakın bana babam gibi davranmaya cüret etme!" Otururken sesi daha yüksek ve daha güçlü hale geliyor. Bacakları yere düşüyor ve elleri serbest kalıyor, onları kullanarak beni parçalara ayırmaya başlıyor ve giderek daha heyecanlı hale geliyor.

"Bunun nasıl olduğunu bilmiyoruz ve ben takımındaki herkese güveniyorum, senin de takımındakilere güvendiğini varsayıyorum. Ama sırf benim otelim olduğu için, sen büyük kahraman olmaya çalışırken ben korkmuş, zayıf bir kadın gibi oturmam gerekmez. Çünkü ben öyle biri değilim ve bunu hala anlamadıysan, ben burada ne işim var ki?" Ayağa kalkmak üzereyken elini tutup koltuğuna oturtuyorum.

"Hoş geldin Felisha. İhtiyacımız olan şey bu. Saldırmaya hazır bir engerek. Çünkü burada oturmuş, çikolata sosuyla yüzünü kaplarken kendine acıyarak işkence gören ruhunu tüm dünyanın görmesine izin vereceğimi düşünüyorsan, o zaman beni de tanıımıyorsun demektir. Bence senin her yönün güzel ve bunları görmeme izin verdiğin için onur duyuyorum, ama şu anda koruyucu eğilimlerime engel olamıyorum. Biri sana zarar veriyor ve ben oturup bunun olmasına izin verirsem, ikimiz için de işim biter." Kalbim, sanki onun için savaşa çıkmak istermişçesine göğsümde atıyor.

Burada ne oluyor böyle? Kafam karışık ve ben asla kafam karışmaz. Ama içimde dönen bu duygular yeni ve yabancı ve ben onlardan hoşlanmıyorum. Çünkü bunların beni belaya sokacağını hissediyorum ve günlük hayatımda yeterince belaya bulaşıyorum, başkalarını da bu belaya sürüklememe gerek yok.

"Tamam, nasıl halledeceğimiz konusunda düşüncelerini bana anlat. Evet, "biz" dedim."

Şimdi dinlemeye hazır olduğunu düşünüyorum.

Bugün uzun bir gün oldu ve bu durumu kontrol altına aldığımızı düşünsek de, aslında almadık. Ona bunu itiraf etmekten nefret ediyorum, ama dürüst olmam gerekiyor.

Sonraki otuz dakikayı, güvenlik ekiplerimizin bize yapmamızı söylediği şeyleri konuşarak geçiriyoruz ve dürüst olmak gerekirse, onlarla aynı fikirde olmasak da, muhtemelen onların talimatlarına uymamız gerekiyor.

Sonra konuşma, babasına ve bugün olanlara geldi.

"Sana sık sık böyle mi konuşur?" Cevabın hayır olmasını çok istiyorum, ama hayal kırıklığına uğrayacağımı hissediyorum.

"Sık sık değil." Başı hafifçe eğildi ve utanç duyduğunu anlayabiliyordum. "Neden bunun doğru olmadığı hissine kapılıyorum?"

Elimi bacağına koyarak,

Onu hiçbir şekilde yargılamadığımı söylemeye çalışıyorum, ama babasını kesinlikle yargılıyorum.

"Bu olayın otellerin ve ailemizin itibarını nasıl etkileyeceği konusunda çok stresliydi. Anlıyorum." Neden ona hiç saygı duymayan bir adamı savunmaya çalışıyor? Ama dilimi tutmalı ve Felisha'ya, onunla aynı fikirde olmasam da bu konudaki tutumuna saygı duyduğumu göstermeliyim.

"Bu bir mazeret değil. Sen onun kızıydın. Benim gözümde bu kabul edilemez." Bunun üzerine, gereğinden fazla konuşmadan önce gitmem gerektiğini anlıyorum.

"Geç oldu, sana misafir odasını göstereyim, sabaha kadar burada kalabilirsin." Mutfaktaki mikrodalgadaki saate bakıyorum, saat birden fazla olduğunu gösteriyor.

"Hayır, teşekkürler. Eve gidiyorum. Şoförüm Imala'ya mesaj atacağım. Burada olduğumu bilen tek kişi o." Kanepeden kalkarken biraz sendeliyor, muhtemelen günün duygusal yorgunluğundan dolayı. Düşeceğinden endişelenerek hızla yanına gidip kollarımı beline doladım ve onu kendime doğru çektim.

"Ben tutuyorum." Tanrım, şu anda onu sadece tutmaktan daha fazlasını kastettiğimi söylemek istiyorum.

Baş, daha önce yaptığı gibi göğsüme düşüyor. Sanki alnı için mükemmel bir şekilde şekillendirilmiş gibi.

Ellerini ve alnını çıplak göğsüme koyması, bunun daha fazlasına dönüşmesini engellemeyi zorlaştırıyor.

Derin bir nefes aldığını duyuyorum, sonra yavaşça vücudumdan uzaklaşıyor ve aramızdaki bağ kopuyor.

Kederli gözleri bana bakıyor ve biliyorum ki her şey bitti.

"Arkadaş olabilir miyiz?" Sesindeki tedirginlik, benden gerçekten istediğinin sadece bu olup olmadığını merak etmeme neden oluyor.

"Arkadaş," diye çıkıyor boğuk sesimle.

"Olabileceğimiz tek şey bu." Gözleri neredeyse bana yalvarıyor, çünkü gerçekten istediği şeyi dile getiremiyor.

Hayır, siktir git demek istiyorum, ama bunun yerine pes ediyorum.

"O zaman arkadaş kalalım." Başının üstüne bir öpücük kondurup, ona elimden geldiğince sıkı bir şekilde sarılıyorum, çünkü bunun benim için son sarılma olacağını biliyorum.

Sonra ikimizin de ihtiyacı olduğu gibi ondan uzaklaşıyorum.

"Ama dünyanın geri kalanına göre, senden nefret ediyorum." Omzunu bana sürterek asansöre doğru yöneldi.

"Ne oluyor lan?" Onun arkasından gidiyorum.

"Eğer ortaya çıkarsa, yaptıklarımı savunabilmemin tek yolu bu. Seni seks için kullandım, tam da soğuk kalpli bir kaltak gibi."

Asansöre binerken omuzları gergin, kapılar kapanırken tek görebildiğim, az önce tarif ettiği kadının bakışı.

Kentwall servetinin varisi Lady Kentwall. Benim

Felisha'm gitti.

Şimdi bunu kabul edip hayatıma devam etmem gerekiyor.

Ama bildiğim tek şey, onun böyle gösterilmesine izin verirsem

Dünya, Flynn Taylor'ın yeni bir yönünü görecek.

Eğer bu gün ışığına çıkarsa, o zaman ona bunu yapan kibirli pislik ben olacağım

ve nefret benim üstüme yağabilir.

"Dediğim gibi, ben yanıdayım Felisha," diye fısıldıyorum kapalı kapılara.

Ama daha da iyisi, bunun ikimiz için de uzak bir anı olarak kalmasını sağlamalıyım.

Yarın gece o sosyete sülüklerinden birini alacağım, zengin ve ünlülerin dedikodu köşelerinde yer aldığımızdan emin olacağım ve sonra geceyi onun benim sikimi emmesiyle bitireceğim. Zaten ortada olan sikici çocuk imajını pekiştireceğim.

Felisha dileğini gerçekleştirecek.

İşimi bitirdiğimde, benden gerçekten nefret edecek.

Beşinci Bölüm

FELISHA

"Ne yaptın?" Kahvaltı masasında babamın sözleri üzerine damarlarımdan ateşin geçtiğini hissedebiliyorum.

Ofise inmeden önce beni fildişi kule penthouse'undaki kahvaltı toplantısına çağırmıştı.

"Felisha, birinin senin aptallığından aile adımızı koruması gerekiyor. O işe yaramaz Darby çocuklarının zamanımı boşa harcamalarını beklemedim. Bizi şantaj yapan bu kaba yaratığı bulabileceklerini sanıyorlarsa, hiçbir şeyden anlamıyorlar demektir." Sanki bu durumla hiçbir ilgisi yokmuş gibi çayını yudumluyor.

"Lanet olsun, bize araştırmak için zaman vereceğine söz vermiştin! Onlara para ödeyerek o videoya bir fiyat biçtiğini biliyorsun. Bir dahaki sefere paraya ihtiyaçları olduğunda, aynı şeyle tehdit etmek için buraya geri dönecekler." Sandalyeyi geri iterek, tabaktaki meyveyi alıp bu aptalca uzun masanın diğer ucundaki ona fırlatmadan önce masadan kalktım.

"Otur, Felisha!" Sesi o kadar otoriter ki, kaç yaşında olursam olayım, ona itaat etme içgüdüsünden kurtulamıyorum.

Çoğu zaman hak etmediğini düşündüğüm bir adama saygıdan koltuğa oturdum.

"Bahsettiğin *biz* kim? O gece sana çöp gibi davranan ve seni bu karmaşanın içinde bırakan adamdan uzak durmanı söylemiştim." Delici gözleriyle bana bakar, sanki onunla tartışmam için bana meydan okur gibi.

Kafamda sürekli "*bir şey söyleme, bir şey söyleme*" diye tekrarlıyorum. Onu kızdırarak ona bu zevki tattırmak istemiyorum.

"Bitti, hallettim," diyor ve ayından bir yudum daha alıyor. "Bunu bir daha konuşmamıza gerek yok." Koltuğuna yaslanarak, elindeki fincanı kaldırıyor, parmağını kulpuna geçiriyor ve diğer eliyle onu zaferinin bir ödölüyümüş gibi tutuyor, sanki başının üzerine kaldırıp tezahürat yapacakmış gibi.

Ne kadar kendini beğenmiş bir herif!

Olayın olduğı günden beri bu konuyu hiç tartışmadık ve bana sadece kabullenip hayatıma devam etmem söyleniyor. Sevgili babacığımın istediğini kabul etmem gerekiyor.

O zaman siktirip gitsin.

Bu konuyu bırakmayacağım. Sorumlu kişinin kim olduğunu bilmek istiyorum ve güvenlik ekibimin babamın emirlerini uyguladığı için onlara güvenemesem de, Flynn'in ekibinin bu konuyu takip edeceğine inanıyorum. Ondan uzaklaşmak istesem de, onunla konuşup babamın davranışları için özür dilemeliyim. Tabii ki bunu açıkça söylemeyeceğim, çünkü babam ve işimizle bir bütün olduğum imajını korumam gerekiyor, ama umarım Flynn satır aralarını okuyabilir.

Flynn'de bir şey var, beni daha önce hiç kimsenin yapamadığı gibi okuyabiliyor.

Özlediğim ama asla sahip olamayacağımı bildiğim bir şey.

"Peki, gitmem gereken bir toplantım var." Ayağı kalkıyorum ve bu sefer ona bakmıyorum bile, sırtımı dönüp odadan çıkıyorum, çıkarken çantamı alıyorum. Penthouse'unun ürkütücü sessizliğini duyabiliyorum. Bu yerde hiç ev gibi hissettirmeyen bir şey var.

Steril, sıcaklık yok ve tabii ki, bir gram mutluluk da yok.

Ben yalnız yaşıyorum, annem de öyle, ama bu, evlerimizin ruhsuz olduğu anlamına gelmez.

Her iki yer de zenginlik, tasarım mobilyalar ve sanat eserleriyle dolu olabilir, ama yine de benim parçalarım orada dağınık halde duruyor. Harper ve benim büyürken çekilmiş fotoğraflarımız, bir yıl önce annemle birlikte Hindistan'a yaptığımız seyahatte, Covid nedeniyle ailelerini kaybetmiş ve bakacak kimsesi olmayan çocuklarla bir yetimhanede geçirdiğimiz zamanlarda çekilmiş fotoğraflarımız. Medya tarafından görölmek istemediğimiz için takma isimlerle gittik. Bu, yardım etmek için yapabileceğimiz tek şeydi. Annem hiçbir şeyi olmayan bir ortamda büyüdü ve hala babamın hatalarının bedelini ödettiriyor olsa da, onun parasını iyi amaçlar için kullanıyor. Bir yıl boyunca yiyecek sağlamak ve binayı onarmak için yeterli para olduğundan emin olduk, böylece

hepsi güvenli ve rahat olabilsin. Bağış yapmakta ince bir çizgi vardır, çünkü ihtiyaç o kadar büyüktür ki, hepsinin tek bir yerde yoğunlaşmasını istemezsiniz. Bu yüzden, ülke çapında farklı kuruluşlara anonim bağışlar yaptık ve mümkün olduğunca çok insana daha iyi bir hayat bulmaları için yardım etmeye çalıştık.

Evimdeki çalışma odamın şöminesinin üzerindeki rafta, Ishan'ın çizdiği bir resim var. Ishan, ona bir kutu dolusu kalem ve kağıt gönderdiğimde, öğleden sonrasını beni çizerek geçiren genç bir çocuk. On bir yaşında ve yaşına rağmen yetenekli bir sanatçı. Eğer fırsat verilirse, çizimleriyle geçimini sağlayabilir.

Çizmeye devam etmesi için ona verdiğim hediyeyle duyduğu minnettarlık, bu resimde çok net bir şekilde görülüyor. Bu resim, sahip olduklarımın değerini her gün bana hatırlatıyor ve bunları asla hafife almamamı öğretiyor. Annemle bu gezileri yaptığımı bilen tek kişi Harper ve ben de böyle olmasını istiyorum.

Ama babamın evinde onunla ilgili tek bir fotoğraf ya da kişiliğini yansıtan tek bir eşya bile yok

Kızının fotoğrafı bile yok, oysa kızı, onun için her şeyi onun için inşa etmek için çok çalışmış olmasına rağmen.

En azından benimle gurur duyduğunu gösterir diye düşünürsünüz, ama dürüst olmak gerekirse, gurur duyduğundan tam olarak emin değilim. Çünkü şu anda sözlerine kulak verirsiniz, benden utandığını hissedersiniz.

Ne kadar güçlü olmaya çalışsam da, bu hala canımı yakıyor.

Bir şey canımı yaktığında, uzaklaşmayı öğrendim.

"Tam da ihtiyacımız olan şeydi. Hafta sonu spa gezisi." St. Tropez'deki villamın balkonundaki masaj yataklarında uzanırken Harper'ın sesi kulaklarımda yankılanıyor.

Kendi evimdeyken ve bakım bize geliyorken buna tam olarak bir günlük spa gezisi diyemem, ama neyse, şikayet etmiyorum.

"Bana nereye gittiğimizi söylemeden beni uçağa bindirdiğinde öyle demiştin." Gözlerim hala kapalı ve sadece bu mutluluk anının tadını çıkarmaya çalışıyorum.

Masörler gitti ve biz hala havlularımızın altında çıplak yatıyoruz, yumuşak ve esnek tenime yumuşak okyanus esintisi dokunuyor.

Tehdit içeren e-posta ilk kez gelen kutuma düştüğünden bu yana bir ay geçti

ve neyse ki, babam şantajcıya ödeme yaptıktan sonra hiçbir şey olmadı.

Aslında, hiçbir şey olmadı dememeliyim, çünkü bu tamamen doğru değil.

Flynn ve Darby kardeşler, babamın yaptığı şeye çok kızdılar, tıpkı babam bana söylediğinde benim içimden kızdığım gibi, bu yüzden onlar da kızdığında bir parçam haklı çıktığını hissetti. Flynn ofise gelip babama onun hakkında gerçekte ne düşündüğünü söylemek istedi, ama ben onu binaya yaklaştırmadım.

O gece onun dairesinde yaşadığımız olaydan bu yana Flynn ile tek iletişimimiz, telefonda birbirimize bağırarak ve çok kısa mesajlar atmak oldu.

Ondan nefret ediyormuş gibi davranmak sorun olmadı, çünkü onu sosyal medya haber akışında her gece farklı bir kadınla birlikte görüyordum.

Onun için tek gecelik bir ilişkiden daha fazlası olabileceğimi düşünmekle aptallık ettim.

Tek istediğim buydu ve bunu ona açıkça söyledim, ama o gece farklı bir şey vardı. Daha önce hiç hissetmediğim bir bağ.

Bu durum beni o kadar korkuttu ki, duvarlarımı eskisinden daha da yüksek hale getirdim. Çünkü o, benim daha fazlasını isteyeceğim türden bir adam değil.

Çok benziyoruz.

Dominant, kontrolcü, inatçı ve işkolik.

Belki de ben işkolik olanım ve Flynn, playboy yaşam tarzını sürdürebilmek için yeterince çalışıyor.

Her neyse, ben hafta sonu dinlenmek için buradayım ve evdeki hiçbir şeyi düşünmüyorum.

"Buradan gerçekten taşınmak zorunda mıyız?" Harper, nadiren gördüğüm yavaşlamış mutluluk halindedir. Bu kadın benim gibidir, genellikle çılgın bir hızda hareket eder. Sanki kanıtlaması gereken bir şey varmış ve bunu yapana kadar dinlenmeyecekmiş gibi.

"Bu hafta sonu için programı ben yapmadım, o kadına sor... Ah, doğru ya, o kadın sensin." İkimiz de biraz gülüyoruz ve burada sessizce uzanma anımın geçtiğini biliyorum, bornozumu giyip duşa girmem gerekiyor. Sıcak taş masajını seviyorum, ama sonunda vücudumdaki tüm yağ hissi, bittiği anda duşa girip yıkamaktan mutluluk duyuyorum.

"İyi denemeydi. Bu gece dışarı çıkmaktan kurtulamazsın. İngiliz playboyu aklından çıkarmak için seksi bir Parisli erkek bulman lazım. Yani, o adamdan nefret ettiğini istediğin kadar bana söyleyebilirsin, ama Felisha saçmalık radarını kuran benim. O yüzden, Flynn'i en iyi seks sıralamasının zirvesinden tamamen silebilmen için daha büyük bir penis ve onu kullanmayı bilen bir erkek bulduğumuzdan emin olacağım."

Yataktan kalkıp havluyu düşürdüm ve bornozumu aldım. Harper'ın önünde çıplak kalmam beni rahatsız etmiyor. O kadar çok gördü ki, artık onun için normal bir şey. Flynn'i tekrar gündeme getirdiği için aklım onunla meşguldü ve panik dolu sesi beni hayallerimden uyandırana kadar net düşünemiyordum.

"Cidden, örtün. Kim bilir, uzun lensli fotoğrafçılar burada gizleniyor olabilir. Zaten gömülmesini umduğumuz bir çıplaklık sorunumuz var, bize bir tane daha yaratma, olur mu?" Harper, hala havluya sarılmış olarak önümde duruyor ve ben bornozu üzerime çekerken beni örtüyor.

"Ughhh. Bunu bana asla unutturmayacaksın, değil mi?" Ona, yanındaki sandalyede duran bornozu uzattım. "Lanet olası Flynn Taylor." O videoyu düşününce sinirlenerek iç geçirdim.

"Evet, aynen öyle yapıyordun. Birkaç saniyeden fazla izlemedim, ama şunu söylemeliyim ki, o adamın çok güzel ve sıkı bir kıcı var. Onu bu kadar beğenmeni anlayabiliyorum."

"Aman Tanrım, kes şunu. Onu unutmak için buraya geldiğimizi sanıyordum. Yalan söyleme, birkaç saniyeden fazla izledin." Dönüp eve girerken, tanıdığım insanların onu izlediğini düşündüğümde her zaman beni rahatsız eden derin bir utanç duygusu hissediyorum. Bazen, onu sadece tanımadığım ve ne düşündüklerini umursamadığım yabancılar izlemiş olsaydı daha kolay olurdu diye düşünüyorum.

Harper haklı. Tüm bunları düşünmeyi bırakmam lazım. Bu sağlıklı değil ve şu anda sahip olamayacağım bir dikkat dağınıklığı. Kırkıncı yaş günümünden sadece on ay kaldı. Hayatımın sonsuza dek değişeceği gün.

Kentwall Estates'in yeni CEO'su olacağım ve babamın büyük hoşnutsuzluğuna rağmen, işin başındaki pozisyonundan emekli olacak.

Büyükbabamın kurduğu eski şirket tüzüğüne göre, Kentwall'un mevcut sahibinin en büyük çocuğu kırk yaşına geldiğinde kontrolü devralacak. Bu, şirketi yöneten kişinin her zaman aklı başında

ve genç birinin şirketi yönetmesini sağlamak içindi. Görünüşe göre, tüm bunlar büyük büyükbabamın zihinsel olarak dengesiz olması ve aile şirketinin tehlikeye girmesinden kaynaklanıyordu. Tahminimce, yetmişli yaşlarında olduğu için demans geliştirmişti, ama o zamanlar kimse bunu teşhis etmemişti.

Şimdi ailemiz bu şekilde işliyor, ama sorun şu ki henüz çocuğum yok ve babam da yönetim kuruluna bunu savunuyor. Çocuğum olana kadar uygun bir eş bulmak için daha fazla zaman harcamam gerekiyor ve babam da çocuğum doğana ve halefiyet planı devam edene kadar şirketi yönetmeye devam etmeli. Bunun arkasındaki gerçek, benim çocuğum olup olmadığı umurunda olmadığıdır, çünkü beni hiç çocuğuna değer vermedi. Gerçeği söylemek gerekirse, bir oğlum olsaydı, belki her şey değişirdi ve babamın farklı bir yönünü görebilirdim.

Ama ufkumda bir erkek olmadığına göre, bunu düşünmeme bile gerek yok.

"Bu kadar içki içtiğim halde beni gece kulübüne götürmenin tehlikeli olduğunu biliyorsun." Harper, kapıcı bizim için ipi kenara çekip içeri girmemizi sağlarken kıkırdıyor.

Hayatımda hiç bir yere veya etkinliğe girmek için sıraya girdiğimi hatırlamıyorum. "Bunun ne önemi var ki? Seni birçok kez odadaki her sinek gibi olduğunu gördüm, bunun alkolle bir ilgisi olmadığını biliyorum." Kolumu koluna takarak karanlık odaya giriyoruz.

Müzik göğsünde hissedebileceğin kadar yüksek, ışıklar ise vücutların birbirine sıkıca yapıştığı dans pistinde yanıp sönüyor. Pahalı parfümlerin, dikkatini çeken kolonyaların ve dans hareketlerinden değil, dans pistindeki yüksek enerjiden kaynaklanan terin karışımını koklayabiliyorsun.

Kulağına eğilip, "Buraya gelmeyeli uzun zaman oldu, ama dekor dışında hiçbir şey değişmemiş. Hala Güney Fransa'nın en klas buluşma yeri," diyorum. Birbirimize bakıp, kahkahalara boğuluyoruz. Biraz fazla içen tek kişi Harper olmayabilir.

"Sence neden buradayız, bebeğim? Hadi sana bu gece oynayacak bir erkek bulalım." Harper beni bara doğru sürükleyerek başka bir içki almaya götürüyor, bu belki de en iyi fikir olmayabilir, ama hey, madem buradayız, neden olmasın?

Bir içki daha içmenin iyi bir fikir olmadığını biliyordum, ama ilgilerini belli eden birkaç erkeği geri çevirdikten sonra üçüncü içkiye başladığımda, mantıklı düşünme yeteneğim beni terk etti.

Önümdeki dans pistinde Harper'ı izliyorum, zavallı Fransız adam onu öpmek için yalvarırken, Harper dans hareketleriyle kendini baştan çıkarmaya izin veriyor. Önümdeki özel gösteriyle, barda yanıma oturan adamı fark etmiyorum, ta ki boynumda nefesini hissedene kadar.

"Arkadaşın bir baş belası. Sen de öyle misin?" Sesi çok derin ve Fransızca değil, Amerikan aksanlı, ki bu hiç de şaşırtıcı değil. St. Tropez, dünyanın her yerinden gelen zenginlerin oyun alanıdır.

Hafifçe sıçrayıp, çok şaşırdığım için neredeyse çığlık atıyordum ama kendimi tutmayı başardım ve soğukkanlılığımı korudum.

"O pisliğin kim olduğuna bağlı." Onun üstünlük kurmasını istemediğim için, hemen koltukta dönüp, derin ve karanlık gözlere, saat beş gölgesiyle kaplı güçlü çene hattına ve uzun dalgalı kahverengi saçlara bakıyorum.

"İlginç." Benim cevap vermemi bekliyor, ama ben bunun yerine, şimdi küçük köpeğini arkasında sürükleyerek oturduğumuz yere doğru gelen Harper'a bakıyorum.

oturduğumuz yere doğru götürüyor.

"Yakışıklı arkadaşın kim?" Bana kaşlarını kaldırarak, onu şimdiden onayladığını belli ediyor. Onun için bu normal, çünkü genç ve uzun saçlı erkekleri seviyor. Cougar avcılarından hoşlandığımı sanmıyorum, ama bu adamın ilgimi çektiğini saklayamıyorum.

"Henüz o kadar ilerlemedik. Hala benim ne kadar pislik olduğuma karar vermeye çalışıyor." Harper'a koltuğu teklif etmek için ayağa kalkıyor, ama gözleri benimkilerden ayrılmıyor.

"Tamam, galiba burada bir şeyi kaçırdım." Harper elimden içkimi alır ve içmeye başlar. Gereğinden hızlı içiyor, ama belli ki çok susamış.

"Bu gece hiçbir şeyi kaçırdığını sanmıyorum dostum." Elimi kaldırarak barmene işaret verdim. "İki şişe maden suyu lütfen." Bu işi daha ileriye götürmek isteyip istemediğime karar verene kadar, kasıtlı olarak iki adama da içki ikram etmedim.

"Bence İngiliz aksanı bir kadında en güzel aksanlardan biridir." Yakışıklı Amerikalı yabancı en iyi hamlesini yaptı ve eğer bu kadar ise, içtiğim bu soğuk bardak suyu geçmek için önünde çok iş var demektir.

"Küstah Amerikan aksanının aksine," diye cevap veriyorum, bu oyunda ne kadar iyi olduğunu görmek istiyorum.

"Kendimi tanımlarken 'kendine güvenen' kelimesini kullanmayı seviyorum. Sen de aynı fikirde değil misin?" Yorumuna eklemek için biraz öne eğilir, "Bu gece alay etmek istediğin o pislik olmak beni mutlu eder. İkimizin de istediğini bildiğimiz şeyi elde etmek için çok uğraşmana gerek kalmayacağına söz veriyorum... benim sikimi."

İşte bu. Beklediğim itici tavrı.

Benimle şakalaşıp imalı sözler söyleyerek beni daha da tahrik edebilen bir erkek ile beni sadece bir fetih olarak gören ve benim onun için dizlerimin üzerine çökmemi isteyen bir çocuk arasında fark vardır.

"Dediğim gibi, küstahlık mükemmel bir kelimeydi." Yanımdaki bardan çantamı alıp tabureden inerken aynı anda Harper'ın elini tutuyorum. "Üzgünüm çocuklar, bizi bekleyen bir araba var." Aslında yok, ama gitme zamanı geldi ve Harper'ın herhangi bir erkekle gitmesine izin veremeyecek kadar çok içtiğini de biliyorum.

"Ama..." diye itiraz ediyor, ben de veda etmesini bekliyorum. Gözlerini deviriyor, çünkü hoşuna gitse de gitmese de benimle eve gideceğini biliyor.

"Arabaya gerek yok, işimiz bittiğinde şoförümüz seni eve götürebilir." Ughhh, şimdi de sesi beni rahatsız etmeye başladı.

"Teşekkürler, ama işimiz bitti bile." Harper'a kolumu dolayarak kapıya doğru yürüyorum. Bir yandan, bu geceyi onunla geçireceğini düşünen ve planlarını mahvettiğim adam için üzülüyorum, ama bunun için arkadaşını suçlayabilir.

Arabayı çağırmamış olmama rağmen, güvenlik görevlilerim barda ayrılacağımı anladıkları anda arabayı çağırmış olacağını bildikleri için araba bizi bekliyor. Dünyanın neresinde olursam olayım, Harper en azından asgari güvenlik önlemlerinin alınmasını sağlıyor. Hayatımı böyle yaşamak zorunda olmaktan nefret ediyorum, ama durum bu.

"O adamla seks yapmak istedim." Harper arka koltukta bir çocuk gibi dudaklarını bükmüş, kollarını göğsünde kavuşturmuş.

"Evet, kirli dansın bunu ele verdiğinden eminim, ama sana söz veriyorum, yarın sana izin vermediğim için bana teşekkür edeceksin." Ona bakıyorum

hareketsiz oturduğu için gözlerini açık tutmakta zorlanıyor.

"Sen sadece, senin gözünde kimse Bay Harika Popo'ya yetişemediği için sinirlisin. Sana bir gece kulübü dolusu sikilebilir erkek verdim, ama sen eve götürmeye değer bir tane bile bulamadın." Onun sarhoş saçmalıklarına gülmeden edemiyorum.

"Bay Harika Popo. Oh, eminim bu ismi çok sevecektir. Ama şunu söyleyebilirim ki, o benim tekrar yatmak isteyeceğim son kişi. Bu gece bana layık birini bulamadım, kesinlikle yaşlı kadın fantezilerini yaşamaya çalışan bir çocuğu değil. Bana bir erkek bulacağına söz vermiştin." Ama lanet olsun sana, Harper, Flynn'i tekrar gündeme getirdiğin için. Bu gecenin onu unutmamı sağlayacağını sanıyordum. Bunun yerine, tek düşünebileceğim şey, tahammül edemediğim o adamın kıcının güzel örneğinin olduğu videodaki görüntü olacak.

Neden evren bu kadar acımasız?

Omzumda başının ağırlığını hissederek, Harper'ın içtiğinde çıkardığı yumuşak horlamasını şimdiden duyabiliyorum. Harika, gece umduğum gibi geçmedi, bir de şimdi uykulu Harper'ı yatağa yatırmam gerekiyor. Evde kalmalıydım.

Araba sürerken, yapmamam gereken bir şey yapıyorum ve Flynn ile ilgili Google uyarılarını açıyorum. Kendime işkence ederek bunu yaparak bir mazoşist olduğuma inanmaya başlıyorum. Kendime, videoda bir şey olursa bilmek için yaptığımı söyleyip duruyorum, ama gerçekte ondan kurtulamıyorum.

Keşke göreceğ bir şey olmasaydı ve fotoğraflar iş toplantıları, otelden çıkıp arabasına biniyor olması, giydiği kıyafet markası hakkında tartışmalar gibi sıkıcı şeyler olsaydı, ama öyle değil.

Her zamanki gibi, bu gece çok güzel bir sarışın kadınla katıldığı etkinlik. Akşam yemeğinde çekilmiş fotoğrafları mide bulandırıcı, kadının ona bakışları, o ceylan gözleriyle. Kadının, Flynn'in yakalanamayacak biri olduğundan haberi yok. Ne kadar güzel olursan ol, ona ne kadar zevk verirsen ver.

Başka bir şeye geçmek umuduyla sayfayı kaydırıyorum, ama elbette bu mümkün değil. Hemen sonraki gönderi, gecenin sonunda aynı kadını evine götürdüğu anı gösteriyor. Bir saatten az bir süre önce paylaşılmış. Ve aralarında ne olacağına dair hiçbir şüphe yok. Kadının evinin kapısında durmuş, sanki son yemeğiymiş gibi onu öpüyor. Bir sonraki resme tıklıyorum ve midem bulanıyor.

Lanet olsun bu fotoğrafçılara ve uzun lenslerine!

Çektikleri son fotoğrafta Flynn, kadını kapının hemen içinde duvara itiyor ve kapıyı kapatırken boynunu öpüyor.

O görüntünün kafamda yanması, bana onun bana aynı şeyi yaptığı geceyi hatırlattığı için acı veriyor.

Ben onun için bu kadından daha fazlası değildim.

Bana bunu yapmaya devam edemez. Ben istemediğim halde beni rehin tutamaz. Ben bundan daha güçlüyüm ve onu unutmaya kararlıyım.

Eğer benim için daha fazlasını isteyeceğim bir erkek varsa, o da onun gibi bir çapkın değildir!

!

Harper'ı yatağa yatırıp yatıştırdıktan sonra, uyandığında uyandığında bulması için bir not bıraktım, ama bunun saatler süreceğini sanmıyorum. Sonra beni bekleyen arabama geri döndüm.

Muhtemelen sabah pişman olacağım kadar aptalca bir şey yapmak üzereyim, ama sorunumu çözmek için başka bir yol bulamıyorum.

"Nereye, Leydi Kentwall?" diye sordu şoförüm bana bakmadan.

"Les Caves du Roy, teşekkürler." Güvenlik ekibimin bulunduğu ikinci arabamın farlarının arkamdan ayrıldığını görünce, muhtemelen geri döndüğüm için bana küfrediyorlar, ama bunun için para alıyorlar. Flynn Taylor'ı sisteminden atmak için sevişecek bir erkek arayan çılgın bir kadını takip etmek için.

Gece kulübüne girerken, bir içki daha içmem gerekiyor çünkü gecenin başlarında içtiklerimin etkisi kesinlikle geçmişti.

Harper'la dışarı çıkan eğlence düşkünü kadın artık yok, omuzlarımı geriye çekip somurtkan suratımı takınıyorum, tüm özgüvenimle bara doğru yürüyüp bir viski sipariş ediyorum ve sonra etrafımdaki insanları incelemek için dönüp bakıyorum.

Ve o anda onu görüyorum.

Baştan aşağı siyah giyinmiş. Gömleğinin birkaç düğmesi açık, göğüs kolları görünür durumda. Gömleğinin kolları sıyrılmış, kollarına inen güçlü damarları ve sağ elinde viski bardağı gibi görünen bir şey görünüyor. Kollarını, tek başına oturduğu kıvrımlı kırmızı kabininin arkasındaki kırmızı deri koltuğun arkasına uzatmış.

Gözlerimiz birbirine kilitlenir ve yüzündeki sakin merak ifadesi bana bunun daha çok hoşuma gittiğini söyler.

Beni gördüğünü ve şu anda yaydığım auraya ilgi duyduğunu belirtmek için bardağını bana doğru eğdi. Normalde

onu bana çekip peşinden koşardım, ama bu gece yorgunum ve şu anki hayat sorunlarımı kafamdan atmaya kararlıyım.

Çok istekli görünmemek için yavaşça ona doğru yürüdüm, ama o bir milim bile kıpırdamadı. O, patron olmayı seven bir adamdı, vücut dili bunu ele veriyordu.

"Görüyorum ki aynı zehri seviyoruz," diyorum, kabine girerken ona çok yaklaşımadan. Kontrolü elinde tutmayı seviyor olabilir, ama tüm işi ben yapmayacağım. Bu gece çaresiz olabilirim, ama yine de onurumu koruyorum.

"Ben birçok şeyi severim, bayan...?" Soruyu açık bırakıyor ve kadehini benimkine doğru kaldırarak tanışmamızı kutluyor.

Uzun zaman önce, böyle gecelerde gerçek adımları vermemem gerektiğini öğrendim ve dönüşümlü olarak kullandığım birkaç isim var, ama bu gece ben Susan'ım, şehirde eğlenen sürtük moda tasarımcısı.

"Susan, peki sen...?" Gözlerindeki ışıltı, bunun gerçek adım olmadığını bildiğini gösteriyor, ama umurunda değil.

"Fulton." Tek kelimelik cevabı, derin sesinin tınısıyla beni ürpertiyor. Ama onun beni tahrik etmesinden mutlu olmak yerine, aklıma gelen tek şey başka bir lanet F harfiyle başlayan isim. Neden tüm pislik erkeklerin isimleri F ile başlıyor ki?

Ama yine de kabul edeceğim, çünkü bu gece aradığım tek şey bu, başka bir sikici çocuk.

"İçkini iç, Susan... sonra seni teknemde götüreceğim ve bu sohbeti orada devam ettireceğiz."

Oh, lanet olsun, o çok iyi.

"Yavaş içmeyi severim." Scotch'ımı çok dikkatli bir şekilde küçük bir yudum alıyorum ve boğazımdan yumuşakça kayıyor.

Cevap vermek için ağzını açarken bile kıpırdamıyor. "Ben de yavaş ama sert sevişmeyi severim." İçkisinin son yudumunu alır ve masaya koyar. "O yüzden, istediğin kadar zaman al tatlım. Ben sabırlı bir adamım."

Ve her şey arka plana kaymaya başladığında, tek düşünebildiğim şey, bu gece daha önce o yaşlı kadın avcısıyla birlikte olmadığım için Tanrı'ya şükretmek. Bu, ucuz bir Volvo'ya binmek gibi olurdu, oysa bu gece kendimi eski bir Porsche'nin tüm lüksünü yaşayacakmışım gibi hissediyorum.

Belki bu gümüş tilki, çok daha yaşlı bir erkekle bir kez olsun kaçırdığım şeyleri bana gösterebilir.

Beklemeyeceğime karar verip, viskimi iki büyük yudumla içiyorum, arka arkaya içtiğim için boğazım neredeyse yanıyor, ama bunu umursamıyorum. Fulton ayağa kalkıp birkaç adım atarak önüme geçiyor.

Elini bana uzattı, ben de elimi onun oldukça büyük eline koydum ve ben bir şey söylemeye fırsat bulamadan beni ayağa kaldırdı.

"Senin şu anda acelen olabilir, ama benim acelem yok. Zevkli anların tadını çıkarmak için dikkatli bir seçim yaptım."

Elimi dudaklarına götürüp öperken, sanki birini aldatacaktım gibi hissediyorum ama bu aptalca düşünce için kendimi azarlıyorum.

Ben kimseye ait değilim, Flynn'e hiç değil.

Ve onun bana ait olacağı hayallerinden vazgeçtim.

Bu yüzden bu gece, kendimi bırakıp hayatımı olması gereken yere geri koyacağım. Zihnimin, bedenimin ve ruhumun kontrolünün bende olduğu yere.

Ve kadınsı zevklerimin!

Altıncı Bölüm

FLYNN

"Hala daha fazla bilgiye sahip olmadığın ne demek?" Rem'in evinin mutfağında duruyorum, o ise az önce gelen pizzalar için tabakları alıyor.

Tüm erkekler futbol maçı izlemek için buradalar. İngiltere, Avustralya ile oynuyor ve odadaki tek Avustralyalı olan Nic'i kızdırmak için her zaman iyi bir fırsat.

"Çocuklar ellerinden geleni yapıyorlar, ama izler soğudu. Para ödendikten sonra hiçbir gelişme olmadı ve yaşlı Kentwall hiçbir bilgi vermediği için, ben de hiç gitmek istemediğim karanlık yerlerde arama yapmak zorunda kalıyoruz." Rem bana özür dilercesine bakıyor ve biliyorum ki, her şeyin bittiğini ve gömüldüğünü bana söyleyemediği için o da çok üzülüyor.

"Bu çok sinir bozucu! Ughhh." O tabakları elime verirken ben homurdanıyorum ve Tori'nin aç olduğu için acele etmemizi söyleyen sesi oturma odasından geliyor.

"Bu gece iş konuşmayalım dostum. Hadi, Avustralyalıların canına okuyalım." Yanımdan geçerken omzuma hafifçe vuruyor ve tek düşündüğüm, onun için iş konuşması gibi gelebilir ama bu benim hayatım.

İstedğimden değil, ama planım Felisha'da işe yaradı. Diğer kadınlarla ne kadar çok çıkarsam, ondan o kadar çok nefret görüyordum, ta ki sonunda sessizliğe bürünene kadar.

Yine de, St. Tropez'de sabahın erken saatlerinde lüks bir yatın güvertesinden inerken çekilmiş fotoğraflarını gördüğümde, beklediğimden daha fazla sarsıldım. Elinde ayakkabıları olan ve

öpüşüyordu. Kıskançlık duymaya hakkım yoktu, ama duydum.

Birbirimizi görmek istemeyen bendim, o değildi, ama bu durumdan mutlu olduğum anlamına gelmez.

Sadece onun istediğini yaptım ve beni nefret etmesini sağladım.

Bu, adamlarımın onun birlikte olduğu adamın kim olduğunu bulmasını engellemedi. 90'larda herkes resesyonla boğuşurken ve varlıklarını elden çıkarmak zorunda kalırken gayrimenkul satın alarak servet kazanan multimilyarder bir emlak mogulu. Bir şekilde nakit paraya sahipti ve başkalarının zor zamanlarından faydalandı. Ellili yaşlarının ortasında ve bana sorarsanız Felisha için çok yaşlı, ama hey, ben kimim ki yargılayayım. Bana defalarca hatırlattığı gibi, o hayatı için kimsenin yardımına ihtiyaç duymayan yetişkin bir kadın.

Onu takip etmeye başlamadan önce, Rem'in dadısı ve Tori'nin en iyi arkadaşı Elouise mutfığa telaşla girer.

"Hey, yavaş ol. Ateş mi yaktın, güzelim?" Felisha, onunla birlikteyken beni heyecanlandırıyor, ama Elouise, kendime sürekli benim için mükemmel olduğunu söylediğim bir kadın. Sessiz, çekingen ve kendine özgü bir güzelliği var. Genç ve hayattaki yerini hala arıyor, ama zorlandığında güç ve azim de gösteriyor.

"Oh, Flynn, kes şunu." Bana gözlerini devirir ve dolaba gidip Rem'in oğlu için unuttuğu plastik tabağı alır.

"Ne, bir erkek bir kadını çekici bulduğunda bunu ifade edemez mi?" Onun geçmesi gereken kapının önünde duruyorum.

"Tabii ki, ama ben olduğumda olmaz. Ortamı oku, Flynn, ilgilenmiyorum." Telaşlı görünüyor ve bunu iki şekilde yorumlayabilirim; biri hayal kırıklığı, diğeri ise ilgileniyor olabileceği.

"Lou'nun sana yasak olduğunu kaç kez söyledim, dostum?" Nic arkamdan seslenir, Lou beni itip geçerek oturma odasına doğru gider ve ben gülmeye başlarım, çünkü muhtemelen şimdiye kadar en az yirmi kez söylemişimdir.

İlgi duyduğumu birçok kez söyledim, ama hem Nic hem de Elouise tarafından reddedildim. O ilgilenmiyor, ama bu beni denemekten alıkoymuyor. Bu konuda can sıkıcı biriyim.

Ama kendime dürüst olursam, onun benim için evlenip yuva kuracak doğru kadın olduğunu gerçekten düşünseydim, şimdiye kadar daha fazla ısrar ederdim. Bu, onun mutlu bir hayat için iyi bir seçenek olduğunu beynime ikna etmeye çalışmamı engellemiyor.

mutlu bir hayat için iyi bir seçenek olduğuna ikna etmeye çalışmamı engellemiyor. Bilirsiniz, kırk yaşına girdiğim için ailem ve toplumun bana sahip olmam gerektiğini söylediği türden bir hayat. Evlilik, çocuklar ve beyaz çitli bir ev.

Maçın skoru 2-2 ve devre arası atıştırmalıkları zamanı.

"Umarım iyi tatlılar almışsındır, Flynn." Forrest bana bakıyor ve satın alınmış oldukları için beni kışkırtmaya çalıştığını anlayabiliyorum. Normalde bir şeyler yapardım, ama İskoçya'da bir kale satın alıp butik otele dönüştürmeye karar verdiğimizden beri işler çok yoğun. Ve tabii ki Nic, Tori için olduğu için her şeyin bir an önce yapılmasını istiyor. Görünüşe göre, nişanlınız kaleleri sevdiğini söylediğinde yapmanız gereken şey bu; ona bir kale satın almak.

Belli ki ben ilişki için yaratılmamışım, çünkü bu tür çılgınlıklar hala beni güldürüyor, ama ona bunu söylemeyeceğim tabii.

"Onlar da güzel olacak ama benim yaptıklarım kadar muhteşem olmayacak. Bunu biliyorsun, o yüzden sızlanmayı bırak ve tatlı aldığın için mutlu ol." Elouise'in ona seçenekleri incelemesi için tuttuğu tepside bir tane seçmesi için sonsuza kadar beklediğini izliyorum.

Tori, Elouise'e cuma günü yapılacak hayır yemeği için bir bakıcı bulmasını rica ediyor ve ona bir randevu ayarladığını söylüyor, sonra birdenbire tatlılar her yere saçılıyor, yere ve Forrest'ın kucağına düşüyor. Elouise o kadar telaşlı ve utanmış görünüyor ki, ona acımadan edemiyorum.

Dikkatleri bu karışıklıktan başka yöne çekmek için konuşmaya başladım. "Eğer bir randevuya ihtiyacı varsa, ben onun eşlikçisi olurum. Mükemmel bir beyefendi olurum." Ve olurum da, ama kimse benim yorumuma gülmüyor gibi görünüyor. Rem, bir sonraki konuşan kişiyi öldürecekmiş gibi görünüyor ve Elouise'in yanakları pembeye dönmüş, alnında ince bir ter tabakası var.

Ama bu, hala saçmalayıp beni azarlayan Tori'yi durdurmuyor. "Flynn, Elouise ilgilenmiyor, ne zaman anlayacaksın

Tori bana sert bir bakış atarak sözünü söylüyor, ama bu onu rahatsız etmekten vazgeçtiğim anlamına gelmiyor. Tori Nic'i parmağında oynatıyor olabilir, ama bana karşı hiçbir şansı yok. Ve ben onu kışkırtmaya devam etmekten kendimi alamıyorum.

"Bu kadar yakışıklı birine nasıl ilgilenmez? Yani, ben mükemmel bir erkeğim." Odadaki tepki karşısında gülmemeye çalışıyorum, ama Tori nefes almadan, ona ayarladığı doktor hakkında konuşmaya devam ediyor ve ben hala kafamda, Elouise için daha fazla mücadele etmeli miyim

yoksa beni tamamen ele geçirmiş ama asla sahip olamayacağımı bildiğim bir kadına dair içimden atamadığım o rahatsız edici his için daha fazla mücadele etmem gerektiği konusunda kafam karışık.

Rem'in telefonunun çalması, konuşmayı anında keser, çünkü hepimiz o zil sesini tanıyoruz. Güvenlik ekibi için kullandığı zil sesidir ve bu arama, bir sorun olduğu anlamına gelir.

"Siktir!" O sorun benim.

Seks videosu tüm dünyanın izleyebileceği şekilde yayınlanıyor.

Bunun için biri ölecek. Ellerime kan bulaşması umurumda değil, ama bedelini ödeyecekler.

Etrafımda konuşmalar duyuyorum ama onları algılayamıyorum bile.

Çünkü tek düşünebildiğim, Felisha'ya ulaşmam gerektiği.

Ayaklarım, Rem'in ofisine doğru ilerleyen adamlarla birlikte hareket ediyor. Cevaplara ihtiyacım var ve hemen şimdi.

"Bu nasıl oldu!" Ofis kapısı kapanırken ağızımdan çıkan ilk sözler bunlar ve vurmak ya da atmak için bir şey arıyorum.

"Sakin ol dostum, net düşünmemiz ve hazırladığımız her şeyi uygulamamız gerekiyor. Dürüst olursak, bu günün geleceğini biliyorduk." Nic beni sakinleştirmek için elini omuzlarıma koyuyor.

"Hayır! Bu olmamalıydı. Sen bunu düzeltiyordun. Hepiniz bunu düzeltiyordunuz. Onu koruyacağıma söz vermiştim..." Rem bilgisayarını açtığında Rem'in masasına düşürdüğüm telefonumu alıyorum, böylece hepimiz neler olduğunu görebiliyoruz.

"Bunu aklından bile geçirme. Onu henüz arayamazsın. Ve saçmalamayı kes. Onun babası ikinizin de hayatını mahvetti, bunu hepimiz biliyoruz. O şantajcıya para ödediği anda, bunun bir gün olacağını biliyorduk. Artık oldu, bunu değiştiremeyiz, o yüzden otur ve elimizden gelen en iyi hasar kontrolünü yapmamıza yardım et." Rem, bana bağırırken parmakları klavyede deli gibi çalışıyor, bir saniye bile bana bakmıyor.

Forrest telefonu elimden alıyor ve gözlerindeki bakış saf öfke dolu, ama bunun bana yönelik olmadığını biliyorum. Bu, benim acımı nasıl üstleneceğini düşünmeye çalışan bir ağabeyin yüzü.

Elleri omuzlarıma konuyor ve beni birkaç adım geri itiyor, ta ki bacaklarımın arkası sandalyeye çarpana kadar. Onun baskısı, istemememe rağmen oturmamı sağlıyor.

Vücudumda o kadar çok duygu dolaşıyor ki, hiçbirini kontrol etmeyi bilmiyorum.

Hayatımda ilk kez, tamamen umutsuz hissediyorum ve sanki karnıma o kadar sert bir yumruk yemişim ki, bu durumda nefes alamıyor ve hiçbir şey yapamıyorum.

"Onu korumam gerekiyor," diyebiliyorum sadece.

"Ve biz de seni korumalıyız." Forrest şimdi önümde çömelmiş, sakın bir ses tonuyla benimle konuşmaya odaklanmış durumda.

"Ben kendimi umursamıyorum." Ve umursamıyorum da, insanlar zaten kim olduğumu ve nasıl bir itibar oluşturduğumu bildiklerini sanıyorlar. Ama o bunu hak etmiyor.

"Belki öyle, ama biz hak ediyoruz ve nasıl işlediğini biliyorsun. Birbirimizin arkasını kolluyoruz ve şu anda senin arkanı kolluyoruz. Çıplak kıçın ve her şeyin." Yüzünde küçük bir sırıtış var, benim tepkimi bekliyor. "Ne, çok mu erken? Hadi ama, komik olduğunu kabul etmelisin... benim için bile." Tekrar önümde ayağa kalkıyor, ona bakıyorum ve beklediğı cevabı veriyorum.

"Evet, senin için, aslında fena değildi." Koltuğumdan kalkıyorum çünkü burada oturup ona sarılmamam gerektiğini biliyorum. Ve onun güçlü kolları beni sardığında hissettiğim duygu, tam da o anda ihtiyacım olan şeydi. İhtiyacın olduğunda, ağabeyin kadar rahatlatıcı bir şey yoktur.

"Teşekkürler ağabey, ben her şeyi mahvettiğimde hep yanımda olursun."
Ve gerçekten de öyledir.

"Bu tam zamanlı bir iş." Yine espri yapmaya çalışıyor ve itiraf etmeliyim ki, bugün oldukça başarılı.

"Göt herif."

"Yirmi dakika içinde tüm güvenlik ekibi ve halkla ilişkiler departmanının ofiste olmasını istiyorum." Nic'in derin sesi dikkatimi ona ve masada Flynn'in mahvolmuş hayatını düzeltmek için kriz planını koordine eden Rem'e çeviriyor.

"Tamam, Flynn, sen benimle gel, arabayı daha sonra evine götürürüz. Gidelim." Rem çantasını omzuna asmış ve şu anda tam çalışma modunda olduğu çok açık. Bu adamın benim tarafımda olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor, çünkü onu kızdıracak biri olmak istemem.

Arabaya doğru yürürken, kızların yüzüne bakamıyorum, çok utanıyorum. Ve bunlar benim arkadaşlarım. Aileme nasıl bakacağım?

Ayrı arabalara binmek üzereyken Forrest'a bakarak, "Annemi ve babamı ara ve onlara açmamalarını söyle... lütfen" diyorum. Neredeyse ona benim kirli işimi yapması için yalvarıyorum.

"Tamam," diyor ve BMW'sine atlayıp motoru çalıştırıyor.

Tanrıya şükür, ofise giderken konuşmak zorunda değilim çünkü Rem kulaklığını takmış ve ekibinden gelen telefonları arka arkaya cevaplıyor ve şu anda bu konuşmalara katılmak istemiyorum.

Ama Felisha için endişelenmekten kendimi alamıyorum ve onların ne dediği umurumda bile değil.

Mesajlaşmayı açıp ondan gelen son mesaja baktığımda, bana sert bir şekilde siktirip gitmemi ve onu rahat bırakmamı söylediği anı hatırlıyorum.

Ne istediğini umursamıyorum çünkü kalbimde onun şu anda ihtiyacı olanın ben olduğunu biliyorum.

Flynn: İyi misin?

Felisha: Hayır.

Flynn: Oraya geliyorum.

Felisha: Hayır, gelemezsin.

Flynn: Yapma bunu.

Felisha: Ne?

Tanrım, tek kelimelik cevaplardan nefret ediyorum. Onu aramak istiyorum, ama cevap vermeyeceğini biliyorum ve Rem, ondan uzak durmamı ve bu karışıklığı çözmesi için ona zaman tanımamı söylediği için beni öldürmek isteyecek.

Flynn: Beni uzaklaştırma. Senin yanında olmama izin ver.

Felisha: Neden, sanki şimdi bir şey yapabilirsin de. Artık çok geç!

Siktir! Onunla tartışmadığım için çılgılık atmak istiyorum. O haklı ve şu anda yapabileceğim hiçbir şey yok. Harekete geçme zamanı şimdi değil, daha önceydi ve başkalarına güvenmek yerine bunu kendim halletmeliydim.

Kimi kandırıyorum, teknoloji güvenliği hakkında hiçbir şey bilmiyorum ve hayatımı arkadaşlarıma emanet ediyorum. İhtiyacımız olan cevapları bulmak için çok çalıştıklarını biliyorum, ama nafile.

Flynn: Umursamadığım anlamına gelmez. Bu işte birlikte olduğumuzu inkar edemezsin.

Felisha: Yanılıyorsun. Bu hayatta tek başımayım.

Flynn: Yemin ederim ki, kadın, şu anda orada olsaydım, seni kollarıma alıp beni dinleyene kadar öperdim.

Felisha: Bu dudaklar senin öpebileceğin dudaklar değil. Başka birine aitler.

Flynn: Kime ait bu dudaklar lan!

Flynn: Söyle bana! St. Tropez'deki teknede tanıştığın yaşlı adam mı?

Felisha: Ne, sen kasabadaki her sürtüğü becerebilirsin, ama ben beceremem mi?

Öfkemin yükseldiğini hissediyorum ve eğer araba kullanıyor olsaydım, arabayı döndürüp doğruca onun evine giderdim. O lanet dudakların kime ait olduğunu ona gösterirdim.

Felisha: Sakın bana randevularımı sorgulamaya kalkışma. Seni ikiyüzlü.

Felisha: Senden nefret ediyorum. Beni rahat bırak!

Kafayı yemeden önce Rem'in kulağındaki kulaklığı çekiyorum.

"Ne halt ediyorsun sen?" Rem'in şaşkın yüzü bir anda bana doğru dönüyor.

"Beni hemen ona götür!" Telefonumu o kadar sıkı tutuyorum ki ekranı kırmak üzereyim ve ona cevap vermeye devam edersem durumun daha da kötüye gideceğini biliyorum. Bu yüz yüze konuşulması gereken bir konu.

"Bu kadar sinirliyken bunun imkanı yok. Çözmem gereken bir felaket var, iki tane istemiyorum." Kulaklığı benden alır ve sertçe kulağına takar. "Seni geri ararım." Sonra kulaklığı arabanın orta konsoluna atar ve direksiyonu o kadar sıkı tuttuğu için parmak eklemleri bembeyazdır.

"O zaman lanet arabayı durdur ve beni indir. Sen benim hayatımı yönetemezsin." Elim kapı kolunda. Buradan gitmem lazım.

"O kapıyı açarsan, seni kendim yola atarım, aptal. Şimdi sus ve dinle, çünkü bunu sadece bir kez söyleyeceğim." Rem bana yan gözle bile bakmıyor. Tüm dikkati yolda, ama bu, ondan dökülen otoriter sözleri engellemiyor.

"Bu gece, hayatına ben karar veriyorum, yarın ve bundan sonraki her gün, bu olay unutulana kadar. Suçluluk duyduğunu ve Felisha'ya yardım etmek istediğini biliyorum, ama yapamazsın. Hiçbirimiz yapamayız. Onu korumakla görevli bir ekip var etrafında ve eğer aklı varsa, onları dinliyor ve tam olarak söylediklerini yapıyor, ben de sana aynısını söylüyorum. Evinden çıkma, bizden başka kimseyle konuşma ve bu işi bize bırak. Sakın – arkadaki aptallar için yüksek sesle ve net bir şekilde tekrar ediyorum – medyaya bu olayı daha da uzatacak başka bir görüntü veya fotoğraf verme. Ortaya çıkar çıkmaz hemen kaldırıyoruz, ama bunu durduramayacağımızı biliyorsun. Tek umudumuz, yarın başka bir ünlünün aptalca bir şey yapıp seni kimsenin umursamadığı sıralamada aşağıya itmesi. O yüzden kıcını o lanet koltukta tut ve ofise vardığımızda, kafanın üstünü uçurmak üzere olduğunu görebildiğim o öfkeyi kullanarak bu boku ezip geç.

Hiç bu kadar Rem'e vurmak istememiştim, ama haklı olduğunu biliyorum.

Avuç içimle arabanın ön paneline o kadar sert vurdum ki, bir an için kırdığımı sandım. Neyse ki, onun Porsche'si değil, iş için kullandığımız Range Rover'dayız, yoksa şu anda hayatta olup olmadığımı bilemezdim.

Rem derin bir nefes alır ve bağırmaya başladığından beri ilk kez bana bakar.

"Bak dostum, ona yardım etmek istediğini biliyorum, ama bunu yapmanın en iyi yolu bu. Ayrıca, bunu söylemekten nefret ediyorum, ama o mesajlara verdiği tepkiyi görünce, onun seni görmek istediğini sanmıyorum." Omuzlarını biraz silkiyor ve ben tek kelime etmiyorum.

Çünkü onun haklı olması çok acı verici. Onun için en iyisini yaptığımı, ona nefret edeceği birini verdiğimi düşünmüştüm, ama işe yaradığında bu kadar acı vereceğini düşünmemiştim.

Ofis otoparkına girene kadar son birkaç dakika sessizce oturuyorum, sonra arabadan inip ofise doğru koşuyorum.

Rem haklı. Bu durumu düzeltmenin bir yolunu bulmam gerekiyor ve ekibimizin bunu yapabilmesinin tek yolu benim yardımım.

Cesur ol ve en iyi yaptığın şeyi yap, yıllar boyunca çok iyi oluşturduğun sahte kamu imajını takın ve Felisha'dan olabildiğince uzak dur.

Hızla savaş odasına dönüşen toplantı odasına girerken, Forrest'ın Rem'e "Arabada ona ne oldu böyle? Bakışları duvardaki boyayı soyacakmış gibi. Üzgün köpek yavrusu gitmiş, yerine öfkeli bir ayı gelmiş" dediğini duyarım.

Onu görmezden gelerek, masanın başından bir koltuk ötedeki Nic'in yanındaki normal koltuğuma oturuyorum.

"Tek kelime: Felisha," Rem, Forrest'a sessizce cevap veriyor, böylece odada çalışan diğer personel duymuyor.

"Anlaşıldı. Devam edelim." Forrest sırtıma hafifçe vurur ve masanın diğer tarafındaki yerine oturur. Rem ise odanın diğer tarafına doğru ilerler ve adamlarıyla ve PR ekibimizin başı Rohan'la konuşur.

Tüm konuşmaları durdurmak için masaya elimle vuruyorum. "Ben yokmuşum gibi konuşmayın. Konuşmaya başlayın ve bana durumumuzu anlatın. Bu benim hatam ve düzeltmek istiyorum!"

Nic odaya bakarak bana başını sallar, sonra masadaki yerine oturur. "Adamın dediğini duydunuz, konuşmaya başlayın."

Ve bu, hayatımın en uzun gecesi gibi hissettiren gecenin başlangıcıydı.

Ardından uykusuz bir sabah, yarın katılmam gereken basın toplantısını kafamda oturtmaya çalışmak ve beni önemseyen arkadaşlarımın ziyaretleri geldi, ama ben sadece yalnız kalmak istiyordum.

Dün geceki kavga bedenimden çıkıp gitti, geriye sadece utanç ve mahcubiyet kaldı.

Ben güçlü bir adamım, ama bugün o gücü bulamıyorum.

Telefonuma bakmak sağlıklı değil, ama tek gördüğüm Felisha'nın son mesajı ve her okuduğumda acı biraz daha keskinleşiyor.

Kanepede uzanıp pencereden dışarı bakarken, öğleden sonra sona ererken dışarıdaki ışıklar sönmeye başlıyor ve yorgunluk sonunda galip geliyor. Göz kapaklarım kapanmaya başlıyor.

Uyumam ve yarının daha iyi bir gün olmasını ummam gerekiyor. Çünkü bugün daha kötü olamazdı.

Sersemlemiş hissimden uyanmaya çalışırken bir şeyler yolunda değil gibi geliyor. Gözlerimi açtığımda oda karanlık ve beni neyin uyandırdığından emin değilim, ama kolayca tekrar uykuya dalabilirim. Sonra tekrar hissediyorum ve elimde titreyen telefonum olduğunu fark ediyorum. Ailem ve arkadaşlarım dışında herkesi rahatsız etmeyin moduna almıştım, ama oturup isme baktığımda, beklediğim kişi değil ve kalbim hızla çarpmaya başlıyor.

"Felisha," diyorum, sesim boğuk çıkıyor, çünkü beni aradığı için rahatlamış bir şekilde telefona neredeyse bağıriyorum.

"Flynn, ben Harper." Sesini tanıdım, ama her zamanki gibi güçlü ve kendinden emin değildi.

Ayağa kalkıp, basın toplantısından sonra eve geldiğimde giydiğim eşofman ve tişört yerine uygun kıyafetler giymek için yatak odama doğru yola çıkıyorum.

"O iyi mi, ne oldu, nerede?" Mesajlarını görmezden gelip yine de ona gitmem gerektiğini biliyordum.

"Onu teselli edemiyorum. Ağlamayı kesmiyor ve onu daha önce hiç böyle görmemiştim... hiç."

Kahretsin, bu çok fazla.

"Tespit edilmeden binana girebilir miyim?" diye soruyorum, ayakkabıları ayağıma geçirirken.

"Hayır! Buraya gelme, lütfen, buraya gelemezsin. Babası öğrenirse, bu bir felaket olur." Harper panikliyor ve ben öfkeleniyorum.

"Ne yaptı?" Aynada kendime bakarken, birikmiş gerginlikle bir duvarı yıkabilecekmişim gibi hissediyorum. Vücudumdaki tüm yorgun kaslar çoktan gitmiş, adrenalin şimdi içimde şiddetle pompalanıyor.

"Söyleyemem, ama ne yapacağımı bilmiyorum." O anda, Harper'ın Felisha'ya tekrar yaklaştığını gösteren hafif bir hıçkırık sesi duyuyorum.

Düşünmeye çalışırken zihnim hızla çalışıyor.

"Şöyle yapacaksın. Onun kıyafetlerinden bazılarını giy, güneş gözlüğünü ve kapüşonlu ceketini tak. Güvenlik ekibinden birinin seni onun arabasıyla otoparktan çıkarmasını sağla, sen ön koltukta otur. Saçının hiç görünmemesine dikkat et ki seni Felisha sanasınlar. Binanın önünde kamp kurmuş fotoğrafçıların flaşlarından saklanmaya çalışıyormuş gibi davran."

"Bunu yapabilirim." Daha fazlasının geleceğini bilerek hemen cevap veriyor.

"Bunu yapmadan önce, onunla bağlantısı olmayan personel arabalarından birini almanı istiyorum. Ne kadar eski olursa o kadar iyi. Onu arka koltuğa oturt, yatır ve battaniyeyle ört. Güvenebileceğin birini bul ve onu benim binama götürsün, ben de sana yer altı otoparkının şifresini vereceğim. Şoför söylemeden battaniyenin altından çıkmamasını söyle. Ben yer altında onun gelmesini bekleyeceğim. Ama Harper..."

"Evet?"

"Onu bana gönderdiğini söyleme. Sadece onu güvenli bir yere götürdüğünü söyle."

Bunun birçok nedenden dolayı riskli olduğunu biliyorum. Çıkarken görülebilir ve buraya kadar takip edilebilir, inatçı kıcı protesto edebilir ve arabaya binmeyi kabul etmeyebilir, ya da daha kötüsü, bu haldeki fotoğrafları çekilebilir ve bu da dedikodu sitelerine hikayeyi sürdürmek için daha fazla malzeme sağlar. Ama ona ulaşmam lazım ve anladığım kadarıyla, şu anda dairesinden çıkması gerekiyor, bu yüzden bunun için ne gerekiyorsa yapacağım.

Kendi ekibimin bana söylediğinin tam tersi olsa bile.

Bunun gerçekleşmesi zaman alacağını biliyorum, ama hareketsiz kalamam.

Kafamda binlerce düşünce dolaşırken, dairemde bir ileri bir geri yürüyerek kendi kendime konuşuyorum.

O yaşlı piç ona ne yaptı? Yemin ederim onu gömeceğim.

Felisha tanıdığım en güçlü kadın ve bir dakika önce bana mesajla yılan gibi saldırırken, birkaç saat sonra babası tarafından tamamen

babası tarafından tamamen yıkılmış olması.

İlk e-posta geldiği gün babasının ona nasıl konuştuğunu duyduktan sonra, bugün neler söylendiğini hayal bile edemiyorum. Daha kötüsü olamaz diye düşünmüştüm, ama açıkça yanılmışım.

Elimdeki telefon sonunda bilinmeyen bir numaradan titremeye başladı.

Bilinmeyen: Dört araba ve arabamı takip eden çok sayıda motosikletle yola çıktım, paket de teslimata çıktı.

Harper!

Flynn: Teşekkürler

Tereddüt etmeden asansöre doğru ilerliyorum, o gelmeden önce aşağıda beklemek istiyorum. Benim binam da aynı, dışarıda bir sürü fotoğrafçı kamp kurmuş, ama bu arabaya iki kez bakmayacaklar. Sadece benim arabalarımı veya şu anda şehirde tur atıp Felisha'nın annesinin kır evine doğru yola çıkan Felisha'nın Mercedes'ini arayacaklar.

Garaj kapısı açıldığında eski Ford görünür görünmez, onun geldiğini anlıyorum.

Önüme yanaşınca kapıyı açtım ve koltukta cansız bir bedeni örten eski, mavi ve krem rengi bir tığ işi battaniye gördüm.

"Gizliliğiniz için teşekkür ederim," arabayı süren yaşlı kadına söyleyebildiğim tek şey bu.

"Ben onun hizmetçisiyim ve yirmi yıldır bu işi yapıyorum. O iyi bir kadındı ve bunu hak etmiyordu." Gözlerinde yaşlar var ve onun Felisha'nın tarafında olduğunu anlayabiliyorum. Bu konunun burada bulunan üç kişiden öteye gitmeyeceğinden eminim.

"Ona iyi bakacağıma söz veriyorum." Kadın başını sallıyor ve ben yavaşça battaniyeyi çekip Felisha'yı koltukta o kadar sıkı kıvrılmış ve duygudan hafifçe titriyor buluyorum.

"Ben yanındayım." Bacaklarını nazikçe kendime doğru çekiyorum, böylece ona uzanıp onu biraz oturtabiliyorum. Vücudu o kadar kaskatı ki, onu kollarımın arasına alabilmek için kapıya yeterince yaklaştırmak için biraz güç kullanmam gerekiyor.

Hâlâ başını kaldırmamış ve ağzından tek kelime bile çıkmamış.

Kendimi toparlamak için bir saniye onu ayakta tutuyorum, sonra onu kollarımın arasına alıyorum, bir kolumu dizlerinin altına, diğerini sırtına dolayarak onu vücuduma sıkıca sarıyorum. Çileklerle buraya geldiği geceki gibi giyinmiş, rahat kıyafetler ve başında kapüşonlu bir sweatshirt var. Onun dünyadan böyle saklandığını anlamaya başlıyorum.

Başı omzuma düşüyor ve sonunda kollarını boynuma dolayarak bana tutunuyor. Sırtımı kullanarak arabanın kapısını kapatıyorum ve araba tekrar hareket etmeye başlayınca motorun sesi yükseliyor. Garaj kapısı tekrar açıldığında kimse beni görmesin diye aceleyle asansörün kapısını açıyorum.

Daireme kadar olan yolculuğun sessizliği, birkaç saniyede bir duyulan hafif hıçkırıklarla bozuluyor. Telefonda duyduğum yüksek sesli ağlama kesilmiş, ama şimdi elimde sadece verecek hiçbir şeyi kalmamış, cansız bir kadın var.

Hayatımda aptalca şeyler yaptığım bilinir ve bu muhtemelen listenin en başında yer alacak, ama umurumda değil.

Felisha'nın tamamen uyuşmuş olduğunu ve vücudunun duygusal aşırı yüklenmeden dolayı tamamen kapandığını bilerek, onu yatak odama götürüyorum, bana bağırmaya başlayacağını düşünerek, ama o hala sessiz.

Onu yatağımın kenarına oturtuyorum, Sassy uykusu bölündüğü için bana tıslıyor, aptal kediye yakalayıp yatağımdan kovuyorum. Burada başka bir insan olduğu için kafasının karıştığını anlayabiliyorum ve neyse ki, şu anda benimle kavga etmesi çok zor görüldüğü için odadan çıkıyor.

Ayakkabılarımı çıkarıp, boxerime kadar soyunuyorum, ama Felisha hala gözünü bile kırpmamış, ağzını açıp konuşmamış.

"Güven bana," diye fısıldıyorum ona, iç çamaşırlarına kadar soyunmaya başlarken. Direnmiyor ve bu beni korkutuyor.

Yorganı çekip onu yatağa kaldırıyorum, yanına uzanıp onu vücuduma sıkıca çekiyorum. Başı şimdi benim hızla atan kalbimin üzerinde, göğsümde ve bir süre sonra elleri göğsümde kaymaya başlıyor ve bacakları benimkilerle dolanıyor.

Ve sonra olur. En hafif fısıltı.

"Sana güveniyorum... sadece sana."

Onu kucaklayıp sahip olduğum her şeyi paylaşırken, gözyaşları tekrar akmaya başlar ve göğsüme düşer. Onu bana geri getirmek için tüm sıcaklığımı ve gücümü kullanırım.

Sonunda, gecenin sessizliği odayı kaplar ve o uykuya dalar.
Ait olduğu yerde, benimle güvende, ama orada kalıp kalmayacağını
bilmiyorum.

Yedinci Bölüm

FELISHA

Vücudum çok ağır geliyor ve gözlerimi açmak istemiyorum.

Sıcaklık rahatlatıcı ve nerede olduğumu merak etmeme bile gerek yok. Flynn'in her zaman çekici kokusu beni sarıyor ve sadece onun bana verebileceği o sakinlik hissini yaşıyor.

Bu gerçeği ne kadar sevmesem de, değiştiremem.

Onun düzenli nefes alıp verişini duyunca, hala uyuyor olmasını umuyorum, böylece utanç verici bir durumla karşılaşmadan kaçabilirim. Dün bile başaramadım, bu yüzden güne yine yüksek bir endişe haliyle başlamak pek iyi bir fikir değil. Bundan kaçınmak çok daha iyi bir çözüm.

Hala iç çamaşırımın üzerimde olduğunu hissedebiliyorum ve bu iyi bir şey çünkü dün gece konuşacak durumda bile değildim, başka bir şey yapmayı bırakın.

Yatağın üzerinde karnımın üstüne yatmışım, Flynn'in mükemmel kaslı kolunun ağırlığı sırtımın üzerinde ve eli belime kilitlenmiş durumda. Sanki gitmemi engellemek ister gibi, ama ben de kalamayacağımı biliyorum.

Yavaşça yana doğru kıvrılmaya çalışıyorum, kolumu arkamda bükerek ve onun kolunu üzerimden kaldırmaya çalışarak. Sanki ölü bir ağırlık gibi ve onun pençesinden kurtulmak için her santim ilerlediğimde, yavaş nefes alışını hiç değişmemiş olsa da, parmakları yanıma daha sıkı bir şekilde batıyor gibi hissediyorum. Sonunda, sonsuza kadar sürmüş gibi gelen bir süreden sonra, neredeyse kolundan kurtuluyorum. Yatağın kenarında dengesiz bir şekilde duruyorum, bir elimle dengemi sağlamaya çalışırken, diğer elimle hala vücudumun hemen üzerinde bir ağaç gövdesi ağırlığında hissettiren kolunu tutuyorum.

Cidden, nasıl bu tür durumlara düşüyorum? Son zamanlarda çok dağınığım.

Ayağımı yatağa sıkıştıran ve yere indiremediğim battaniyenin son parçasını kaldırmaya çalışıyorum. Ayağımla biraz daha itiyorum ama yatağı sallayacak kadar değil.

Ayağımı kurtaramıyorum, bu yüzden şimdi biraz daha sert itmeye çalışıyorum... sonra felaket geliyor.

"Meeeeooooowwww" diye bir çığlık odayı doldurur ve beyaz bir tüy yumağı üzerime atlar, çarşafın arasından Flynn'i tırmalayıp, tıslayarak ve pençeleyerek saldırır. Flynn bir anda dik oturur ve bu hareket beni tamamen dengesizleştirir, bir sonraki anda kendimi yerde bulurum.

"Lanet olası Sassy, küçük sürtük," diye bağıyor, ben yere düşerken, çarşaf bana dolanmış, bacaklarım ve kollarım her yere savruluyor, sanki beni gittikçe daha sıkı saran, hiç bitmeyen beyaz bir çarşafın içinde sıkışmış gibi hissediyorum.

"Yemin ederim, sen benim en büyük hatam oldun." Ayaklarının yatağın diğer tarafında yere vurduğunu duyuyorum ve sesi yaklaşıyor. "Defol git!" diye bağıyor, onu görüyorum ama hareket edemiyorum, lanet bir burrito gibi sarılmış durumdayım.

"Bana konuşmamış olsan iyi olur," diyebiliyorum sadece, sonra kıkırdamaya başlıyorum ve birden ellerini dizlerine koyuyor ve o da bana gülüyor. İkimiz de şimdi karnımızın derinliklerinden gülüyoruz, sanki aylardır gülmemişim gibi. Dürüst olmak gerekirse, belki de yıllardır.

Sonunda kendini toparlayıp eğildi, ama beni açacağını sandığımda, beni kaldırıp bir çuval patates gibi omzuna attı.

"Flynnnnnn." Küçük bir kız gibi çığlık atıyorum, ama bu konuda hiçbir şey yapamıyorum. Yatak odasının kapısına doğru yürüyüp kapıyı çarparak kapatıyor, sonra yatağa doğru dönüyor.

"Kapıdaki çizik izlerini sonra hallederim," diye mırıldanır, yatakta uzanırken.

Ayaklarımı yatağının ucuna nazıkçe indirirken, halının yumuşaklığını ayak parmaklarımda hissediyorum ama cilalı beton zeminin çok sert olduğunu da fark ediyorum.

"Şimdi küçük hediyemi açayım ve yaralanmadığından emin olayım." Kedinin yatağında uyuduğum için mutlu olmadığını tahmin ettiğim kediye az önce bağırarak azarlarkenki ses tonundan tamamen farklı bir ses tonu kullanıyor.

"Ben hediye değilim. Sadece ezilmiş bir burrito." Gülmemeye çalışıyorum çünkü, sözde nefret ettiğin adamın önünde, iç çamaşırlarınla ve muhtemelen pahalı, yüksek iplik sayısına sahip bir çarşafı hareket edemeyecek durumda dururken ciddi olamazsın.

"Meksika yemeklerini ne kadar sevdiğimi sana hiç söylemiş miydin?" Ve birdenbire, boynumun yanını yavaşça yalarken başımın belada olduğunu anlıyorum. "Özellikle kahvaltılık burritolar..." Sesi giderek azalıyor ve ne kadar durdurmaya çalışsam da, odadaki tek ses, dudakları boynumun en hassas kısmına değdiği anda dudaklarımdan çıkan inilti ve çarşaf sonunda yerden yere düşüyor.

Flynn iç çamaşırlarımı yukarı doğru iterek ellerini çıplak kalçalarıma sıkıca yerleştirir, beni yerden kaldırır ve sanki içgüdüsel olarak bacaklarım onun vücuduna dolandır.

Tanrım, bunu yapmamalıyım, ama durduramıyorum.

"Seç, Felisha... çabuk, çünkü ipin ucunda duruyorum." O her zaman aklımdan geçenleri bilir ve bu çok korkutucu. Ama o hırıltı, kafamın içinde çığlık attığım her mantıklı şeyi parçalıyor.

"Siktir et." Buna ihtiyacım var.

Sadece bir kez daha, bunu sonsuza kadar bitirmek için. Benim şartlarımla!

Kollarımı boynuna doladım ve o boynumu yalamaya başladığında başımı geriye attım.

Beni domine etme şekli, hayatımın başka hiçbir yerinde bulamadığım ve ihtiyacım da olmayan bir şey.

Ama burada, onun yatak odasında, tek istediğim bu. Sevilme, birinin dünyasının merkezi olmak. Kim olduğum, sahip olduklarım ya da benden alabileceklerini düşündükleri şeyler yüzünden değil. Sadece o anın saf tutkusunun içinde olmak, ama yine de sevilme ve değer verilme için.

"Oh evet, tam hatırladığım gibi," Flynn, bir dizini yatağa dayayıp, artık tamamen çıplak olan yatağa beni yatırmak için eğilirken kendi kendine mırıldanır.

Bu adamın gücü inanılmaz, yatağa diz çöküp beni yatakta daha yukarı kaldırıyor, ellerini yavaşça benden çekerek beni yatırıyor. "Neden ne kadar denersem deneyeyim, seni kafamdan çıkaramıyorum?" Hafifçe başını sallar ve benim kadar o da içsel düşünceleriyle mücadele ettiğini anlarım.

Farklı olabiliriz, ama birçok yönden de aynıyız.

Sanki onun ağzından çıkan bir yorummuş gibi ona cevap veriyorum. "Çünkü kimse benimle kıyaslanamaz." Bu sefer roller tersine döndü ve kendinden emin tavırlarla onu şok etmeyi umarak ona meydan okuyan benim, ama bunun yerine tam tersi oldu.

"Çok seksi!" Sanki sözlerim onu daha da tahrik etmiş ve dudaklarıyla dokunabildiği her santimetreyi yalamaya başlamış gibi. Ağzını göğsümden çekince dişleri meme ucumu ısıyor ve orgazmımın bitiş çizgisine doğru hızla ilerlediğini hissediyorum.

Bunun bu kadar çabuk bitmesini istemiyorum.

Eğer bu son sefer ise, her şeyi istiyorum!

Tüm gücümle ellerimle göğsüne bastırıyorum ve aynı anda vücudumu yana çeviriyorum, Flynn sırt üstü yatana ve ben dizlerimin üzerine çöküp üzerine oturana kadar onun mükemmel vücudunu da yanımda götürüyorum.

"Bu sefer istediğimi alacağım." Ellerimi, kaslı göğsündeki her bir dalganın üzerinde çok yavaşça gezdiriyorum. Vücudumu onun üzerine indirirken, dudaklarım onunkilerden sadece birkaç santim uzaklıkta olduğunda, ellerimi kaldırıp, önceki günden kalma sakalları olan güçlü çenesinin iki yanına koyuyorum, pürüzsüz hissi ortadan kaldırıyorum. Ama bu, onun altımda kaba bir elmas gibi hissetmesini sağlıyor. Her zaman görüldüğü gibi mükemmel değil.

"Peki ne istiyorsun?" diye fısıldadı ve nefesini dudaklarımda hissettim. dudaklarımdan.

"Kontrol." Onun cevabını beklemeden dudaklarımı dudaklarına bastırıyorum ve zevkimi alıyorum, dilim onun ağzını benim için açması için zorluyor ve aramızda dolaşan elektriği durduramıyorum.

Güçlü kollarıyla beni sarıyor ve ona oyun oynamak için alan açmasını istesem de, yine de bedenim üzerinde gücünü hissetmek istiyorum.

Çok çelişkiyim, ama umurumda değil. Her ikisini de istiyorum ve nedense, Flynn bedenimin bu dileğimi gerçekleştirebilecek kişi olduğuna karar verdi.

Ondan uzaklaşıp otururken, bu sefer G-stringimin kenarlarını yırtıp altımdan çıkarıp yere atıyorum. Gözleri genişliyor ve şimdi o kadar karanlık ki, kendini tamamen bırakmaya hazır gibi görünüyor.

"Siktir, bu çok ateşliydi," diye mırıldanıyor kendi kendine.

Islak amımı onun sikine sürüyorum, çok yavaşça, sanki beni iyi hissettirmek için hissettiği acıyı uzatmak istermişçesine. Gözleri

kapalı ve göz bebekleri genişlemiş. Orada yatıp benim ona vermek istediklerimi almak onu öldürüyor olmalı.

Şu anda pek çok insan benim seçimlerimi elimden alıyor, ama bu güçlü, yakışıklı adam, şu anda ihtiyacım olanı bana vermek için elinden gelen her şeyi geri tutuyor.

"Dokun bana." Dudaklarımdan çıkan bu rica, sanki ona yalvarıyormuşum gibi geliyor ve ben, ona talepkar görünmeye çalışsam da, aslında öyle olmadığımı onun görebildiğini biliyorum.

"Nereye dokunmamı istersin, güzelim?" Ellerini yataktan kaldırıyor.

Cevabım her yer, ama bunun yeterli olmayacağını biliyorum.

"Göğüslerim..." Ağzım açık kalıyor, çünkü klitorisim, altımda sıkışmış, çelik gibi sert penisin zevkini sonuna kadar tadarken, kendimi tatmin ediyorum. Böyle bitiremem, hayır, daha önce hiç olmadığı kadar yüksek sesle çığlık atana kadar beni sikmesini istiyorum.

Sadece bir gece birlikte geçirdik, ama o benim vücudumu çok iyi tanıyor.

Sadece stres topu gibi göğüslerimi elleriyle ezmesini istemiyorum. Sevdiğim şey, tapınılmak, ellerinin tuttuğu özel şeyleri ne kadar sevdiğini hissetmek. Yavaşça, elini tenimde gezdiriyor, başparmakları benim için çok erojen bir bölge olan meme uçlarımda etrafında daireler çiziyor. Bana dokunma şeklinin hassasiyeti beni kıvrandırıyor. Ve sonra her iki elinin başparmağı ve parmağıyla her iki meme ucumu da kavradığı anda, tam doğru miktarda acı verecek şekilde sıkıştırıyor ve ben, yüzeyin hemen altında, dışarı çıkmaya çalışan orgazmı engellemeye çalışırken, çoktan nefes nefese kalmış durumdayım.

"Prezervatif." Ondan uzaklaşıyorum, cevabı bekliyorum çünkü artık çaresizliğin çılgın bir karmaşası içindeyim.

"Cüzdan." Yatağın başucundaki cüzdanını gösterirken çıkardığı homurtu, benim hissettiğim çılgınlık kadar çılgınca.

Cüzdanını karıştırdığım ya da içinde ne olduğu umurunda bile değil, sadece asla vazgeçemeyeceğim paketi istiyorum.

Onun üzerine tekrar çömelirken dişlerimle paketi yırtıyorum ve yüzündeki sırıtışı görebiliyorum.

"Tek kelime etme," diye mırıldanıyorum, sertçe sürtündüğüm için ıslanmış olan şişkin penisine prezervatifi geçirirken.

"Mmmmm," diye mırıldanıyor ve teknik olarak beni dinlediğini düşünüyorum çünkü bu gerçekten bir kelime değil. Sadece ellerimin üzerinde olmasıyla hissettiği saf işkence

tek istediği beni yatağa yatırıp sikmekken.

Ama bu sabah sıra bende.

Dizlerimin üzerine çökerek, penisinin ucunu klitorisimin ve kıvrımlarımın üzerinde gezdiriyorum, onu ve kendimi girişinde alay ediyorum. Gözlerinde serbest bırakmak isteyen şeytanı görebiliyorum, ama o bunu kontrol ediyor.

Meydan okuma kabul edildi.

Bunu ben başlatmak istiyorum, ama bitirmesini ondan istiyorum.

Tek bir hareketle onun penisine kayıyorum ve ikimiz de aynı anda inliyor ve inliyoruz. Yanma hissi çok keskin, ama tam da istediğim şey bu.

Onu hissetmek!

Hareket etmem lazım, yerinde duramıyorum. Beni maksimum zevke ulaştırabilir, ama daha fazlası olduğunu biliyorum çünkü bunu daha önce de yaşadım. Şu anda gözlerinin derinliklerine bakarken aramızda çok fazla derin duygu dolaşıyor. Ne kadar hassas olduğumu görüyor ve bunu kabul edemem. Geçen sefer sessizlik yoktu. Ben çığlık atıyordum ve o kulağıma o kadar müstehcen şeyler söylüyordu ki, sanki onun sözleriyle orgazm oluyormuşum gibi hissediyordum.

Ellerim çıplak göğsünde düz bir şekilde dururken ileri geri sallanıyorum ve bu enfes his karşısında ağzımın açılmasına engel olamıyorum.

Flynn'in elleri göğüslerime geri dönüyor ve ben cennetteyim, ama her zamanki gibi daha fazlasını istiyorum.

Ondan istediğim her şeyi alıyorum, bedenimin kontrolünün bende olduğunu gösteriyorum, ama şimdi daha fazlasını istiyorum.

Ve o bunu biliyor.

Neden benden önce hiç kimsenin yapamadığı gibi beni okuyabiliyor?

"Beni parçala," diye bağıriyorum, çünkü boşalmam çok yakın ve artık dayanamıyorum.

"Hayır, güzelim, bu tamamen senin," diyor, ama sonra elini aşağı indirip parmaklarını birbirine yapışmış bedenlerimizin arasına sokuyor, ben durursam ölecekmişim gibi onun penisini sürüyorum. Parmağını klitorisime sokup aynı hareketle ovması yeterli, ben de vahşi bir kadın gibi onun üzerinde zıplıyorum.

"Flynn... lanet olsun... Flynn, lütfen... oh, Tanrım!" Gözlerimin önünde ışıklar parlıyor, nefes alamıyorum ve tüm vücudum sanki bir ateş fırtınası geçiyormuş gibi titriyor.

En güçlü orgazmı yaşamak sadece başlangıç, çünkü şimdi onun içindeki canavarı serbest bıraktım.

Sözlerim ona izin vermişti, ama o önce benim ondan ihtiyacım olanı almam için bana fırsat verdi.

Şimdi sıra onda ve o bana sertçe girerken, kalçalarımı sıkıca kavrayarak, ben de buna tamamen hazırım!

Dünyam hala dönüyor, ama bir sonraki hamlede beni yana doğru atıyor ve bir sonraki nefesimi almadan önce, üzerime çıkıyor ve hayatı buna bağlıymış gibi beni yatağa vuruyor.

"Sıkı amın beni öldürüyor. Beni sıkıca kavrayışın... mükemmel."

"Oh, yapamıyorum..." Vücudum aşırı yüklenmiş durumda, her hücresi daha önce hiç olmadığı kadar şiddetli bir şekilde patlamaya hazır.

"Yapabilirsin... ve yapacaksın. Bana her şeyini ver, hiçbir şey bırakma. Seni tamamen alacağım. İstedğini biliyorsun... gözlerinle bana yalvarıyorsun."

Kendini tutmuyor, sanki içime o kadar derin giriyor ki rahim ağzımı dövüyor gibi hissediyorum.

O çok nazik olabilir, ama şu anda bu sertlik mükemmellik. En saf zevkten başka hiçbir şey düşünmüyorum. "Siktir git, Felisha, benden çekinmene gerek yok."

Sözleri vücudumda yankılanıyor, içimde hala derinlerde gömülü olan her türlü gerginliği, benim bile anlayamadığım bir şekilde gevşetiyor.

O içime boşalırken vücudum titriyor.

Duygularımın yoğunluğu gözyaşlarının yanaklarımdan akmasına neden oluyor. Bilmediğim yerlerde karıncalanma hissediyorum ve ruhumun derinliklerinde tek düşünebildiğim, tamamen ve tamamen ona ait olduğum.

O benim sahibim.

Ama ne yazık ki, ona kendimi veremem.

Bana ihtiyacım olanı verdi. Asla unutmayacağım bir veda ve dünyada ruhumu değer veren biri olduğunu bilme duygusu.

"Sabah uyanmak için ne harika bir yol," diyor Flynn, üzerimden kalkarken, ama henüz beni bırakmaya hazır değil.

Vücudumu onun vücuduna doğru çevirip üstüne yatırıyor, beni kollarının arasına sıcakça sarıyor ve bacaklarım yatakta açılmış bacaklarının arasına düşüyor.

"Buna karşı çıkamam. Ama..."

"O kelimeden nefret ediyorum... Ama vücudumun o kısmını seviyorum." Elleri aşağı kayarak kalçalarını sıkıyor ve küçük bir kız gibi kıkırdamama neden oluyor. Tanrım, bu adam bana ne yapıyor? Savaşçı kişiliğimin büyük bir kısmını ortadan kaldırıyor ve bu yüzden onun yanında olmak çok tehlikeli.

"Flynn, kes şunu. Konuşmamız gerektiğini biliyorsun." Ellerimi göğsüne koyup çenemi ellerimin üzerine dayadım ve gözlerine bakarak ne kadar ciddi olduğumu göstermeye çalıştım.

"Sonra mı?" Umutlu görünüyor, ama cevabı zaten biliyor.

"Olmaz, çıplak konuşmak da olmaz." Kalkıp giyinmem gerektiğini biliyorum, ama onunla ten tene temas ettiğimiz bu son anın tadını çıkarmak istiyorum. Her dakikanın tadını çıkarıyorum.

"Katılmıyorum, bence çıplakken çok iyi iletişim kurduk, sen de aynı fikirde olmalısın."

Göğsüne hafifçe vurarak onu itiyorum, ama ne olacağını bildiğini hissediyorum. Çünkü iki eliyle yüzümü tutup, kesinlikle veda öpücüğü gibi hissettiren bir şekilde dudaklarımı yutmaya başlaması, içimden bir sesin bunun sonun başlangıcı olduğunu söylüyor.

Gerçekten başlamış olduğumuzdan değil.

Bu öpücüğü ayak parmaklarımın ucuna kadar hissediyorum ve daha önceki öpücüklerden farklı geliyor. Sanki bana kelimeler olmadan bir şey söylemeye çalışıyor gibi.

Tamam, Flynn, mesajını açık ve net anladım. Keşke sana istediğin şekilde cevap verebilseydim.

Tekrar kalkmak için ittiğimde, bu sefer izin veriyor. Çıkardığımı bile hatırlamadığım kıyafetlerimi arıyorum, ama dün kötü bir durumda olduğumu da biliyorum. Muhtemelen utanmam gereken bir şey, ama Flynn'in yanında utanmıyorum. Bu durumda ikimiz de aynıyız ve dünkü durumu gerçekten konuşmamış olsak da, içten içe onun da benim kadar yıkılmış olduğunu düşünüyorum.

Sadece benim gibi ailesinin desteğinden yoksun değil. Aslında bu yanlış, onun ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum, ama bildiğim şey, arkadaşlarının onun etrafında kenetlenip ona destek olacağı ve güvenlik şefi Remington ile tanıştıktan sonra, onun ve Nicholas Darby'nin ona büyük destek verdiğini biliyorum. Bu adam, bu sektörde nispeten yeni olmasına rağmen, son derece dürüst birine benziyor. Rakip olabiliriz, ama bu onu saygı duymamı engellemiyor.

Flynn'in yatak odasında en eski püskü kıyafetlerimle durmak beni fazla güvende hissettirmiyor, ama Harper dün gece bu şekilde giyinmemde ısrar etti ve ben de arkadaşşıma güvenerek onun dediğini yaptım. Bunu nasıl başardığını bilmiyorum, ama buradayım ve bunu onun ve hizmetçimden başka kimse bilmiyor. Bu da biraz garip, ama şu aşamada sadece akışına bırakıyorum.

Kalkıp konuşmak niyetinde olabilirim, ama Flynn hala yatağında çıplak yatıyor, kolları başının üstünde yastığın üzerinde ve elleri başının altında. Üzerinde çarşaf yok ve tek yapabileceğim burada durup vücudunu hayranlıkla seyretmek.

"Gördüğün hoşuna gitti mi?" Kendinden emin adam odaya geri dönmüş.

"Hoşuma gittiğini biliyorsun." Ama özgüven duvarım da yeniden yükseliyor ve bu büyüü bozmam gerektiğini biliyorum. "O yüzden, sergilenen çıplak bir sanat eseri gibi davranmayı bırak ve giyin. Beni etkilemeye çalışmana gerek yok, bunu zaten başardın."

Sırtımı dönüp odadan çıkarken, aniden kapının önünde duruyorum çünkü nerede olduğumu ve oturma odasına nasıl gideceğimi bilmediğimi fark ediyorum. Arkamdan duyduğum tek şey Flynn'in kahkahası ve bana seslenmesi.

"Sağa dön ve koridorun sonuna git, ya da belki de dön ve önce birlikte duş alalım." Yataktan kalktığını duyabiliyorum ve Flynn ile duş almayı çok istesem de, ikimiz de bunun tekrar kirlenmeden önce bir tur daha kirlenmek olacağını biliyoruz.

Ayrıca, onunla duş almak çok samimi geliyor.

İtiraf etmeliyim ki, onun dairesine ilk gittiğimde içmiştim ve pek dikkat etmemiştim, dün gece ise, şey, hiçbir şeyi fark edecek durumda değildim.

Bir odanın cam duvarının önünden geçerken, Flynn'den hiç görmediğim ve beklemediğim bir şey görmek için duruyorum. Duvarları kaplayan raflar ve raflar dolusu eski plaklar var. Odanın ortasında ise iki adet siyah deri kanatlı koltuk ve aralarında eski tarz bir plak çalar bulunan bir masa var.

O kadar ilginç ve eski moda görünüyor ki, içeri girip bir bakmak istiyorum, ama aslında cesaretim yok. O odadaki her şeyin çok özel ve Flynn için çok önemli olduğunu hissediyorum. Bu adamda, benim asla öğrenemeyeceğim çok daha fazla şey var.

Oturma odasına geçince, şık bir bekar evi alabilecek kadar zengin bir adamın evinin nasıl olacağını hayal ettiğiniz gibi bir manzara karşılıyor sizi. Temiz çizgiler, uyumlu mobilyalar ve onun hayatı hakkında çok fazla bilgi veren minimal aksesuarlar. Yine de birkaç tane var.

Şöminenin yanındaki sehpa da birkaç fotoğraf çerçevesi var. Yaklaşınca, onun gençlik fotoğrafını görüyorum, sanırım kardeşi ve ailesi ile birlikte. Küçük, birbirine uyan kıyafetler giymişler, bir platformda oturuyorlar, anne ve babaları arkalarında duruyor. Seksenlerden kalma, mükemmel bir şekilde sahnelenmiş bir aile portresi. Bir kardeşim olsaydı hayatım nasıl olurdu acaba? Bir erkek kardeşim olsaydı hayatım değişirdi ve babam izin vermediği için hayatım boyunca hiç çalışmamış bir sosyetik olurum. Peki ya bir kız kardeşim olsaydı ne olurdu? Babamın eski moda tutumlarına karşı savaştığım başka biri olur muydu? Ne yazık ki bunu asla bilemeyeceğim, ama kan bağı olmasa da benim için bir kardeş gibi olan Harper'a minnettarım.

Diğer üç fotoğraf ise güncel görünüyor. Bir etkinlikte arkadaşları ve kardeşi ile birlikte, her erkeği çekici gösteren smokinler giymişler. Sonra bir tanesi, sanırım bir malikanede, ateş çukuru etrafında rahat bir şekilde çekilmiş, ve üçüncü fotoğrafta ise arkadaşları, Nic'in nişanlısı ve Flynn'in koluna doladığı başka bir kadın, hepsi bir şeye gülüyorlar.

İçimden bir ses, onun kadını kucaklama şeklini beğenmiyor. Onu tanımıyorum, ama onu sevmiyorum, ki bu çok saçma. Kıskançlık, genel olarak arkadaş grubuna da sızıyor. Harper var, o benim için yeterli, ama çevremdeki diğer insanlar sadece tanıdığım ve etkinliklerde gördüğüm insanlar. Ama evlenip düğün partisi düzenlemem gerekirse, bunu yapamam, ve bu benim yaşımda çok üzücü bir durum.

Parmağımı çerçevenin üst kısmında gezdirirken, Flynn arkamdan yaklaşınca irkildim. Kendi düşüncelerime dalmış olduğum için onu duymadım.

"Çılgın bir grup ama isteyebileceğim en iyi arkadaşlar ve kardeşler." Sesindeki ton, o fotoğraftaki herkese duyduğu saf sevgiyi yansıtıyordu.

"Şanslısın," diye fısıldadım, sonra kendimi toparlayıp döndüğümde onu beklediğimden daha yakınımda buldum. Elleri belime doğru hareket etmeye başlayınca, onları itip uzaklaştırdım.

"Hayır, konuşuyoruz, unuttun mu?" Onun yanından geçerek kanepeye oturuyorum ve o yanıma oturmaya fırsat bulamadan yanımdaki minderlerden birini kenara çekiyorum.

Bana gülerek, benim oluşturduğum duvarın diğer tarafına oturur. "Eğer böyle istiyorsan." Kanepeye yaslanarak, kolunu kanepenin arkasına koyar, sanki dünyada hiçbir stresi yokmuş gibi görünür, ama ikimiz de bunun doğru olmadığını biliriz.

"Öyle!" diyorum, biraz fazla sert bir şekilde.

"Anladım. Şimdi, dün gece ne olduğunu anlatmak ister misin? Çünkü internete düşen videodan daha fazlası olduğunu hissediyorum." Flynn kendini tutamıyor, kolunu hareket ettirip uzatarak dizimin üzerine koyuyor, sanki beni rahatlatmak için hafifçe sıkıyormuş gibi. Çok basit bir hareket, ama benim için onun fark edebileceğinden çok daha fazla anlam ifade ediyor.

"Çok daha fazlası var, ama konuşmamız gereken bu değil. Biz... bu." İkimizin arasında elimi sallıyorum. "Bu bir daha olmamalı. Sen de biliyorsun, ben de biliyorum. Ama arkadaş kalmak istiyorum." Söylemek istediğim çok daha fazla şey var, ama doğru kelimeleri bulmakta zorlanıyorum ve bu benim için normal değil.

"Ya daha fazlasını istersem?" Ondan çok basit bir cevap geliyor ve sakın bir şekilde benim cevabımı bekliyor.

"Ne istediğimizin önemi yok, biz asla birlikte olamayız. Özellikle dünden sonra. Seninle her görüldüğümde, herkesin tek konuştuğu şey o video olacak. Ben öyle yaşamak istemiyorum, ya sen?" Ağzımdan çıkan sözlerle iç çekiyorum.

"Başkalarının benim hakkımda ne dediği umurumda değil, şimdiye kadar bunu anlamış olacağını sanıyordum." Kaygısız tavrı kaybolmuş, ciddiyet yerini almaya başlamış. Ben dik oturup ciddi bir ifade takındığımda, sözlerinin ve seksin beni bayılmayacak ya da ona katılmayacak hale getireceğini anlamaya başlıyor.

"Flynn, lütfen bunu gereğinden fazla zorlaştırma. Bu konuda birleşik bir cephe oluşturup mücadele etmeliyiz, ama arkadaş olarak. Sen daha fazlasını istedin, ama birçok nedenden dolayı sana bunu veremem. Ama lütfen bana ihtiyacım olanı vermeni istiyorum, çünkü benim kişisel isteklerimin de önemi yok. Bunu mümkün olduğunca çabuk halletmek için senin desteğine ve gücüne ihtiyacım var." Şimdi daha güçlü hissediyorum, sanki bir yönetim kurulu toplantısında sözleşme şartlarını müzakere ediyormuşum gibi. Sen bunu istiyorsun, ben bunu istiyorum, ama ortada buluşalım.

Ortada buluşma noktası dostluktur.

"Bunun arkasında çok daha fazlası var, ama sen bana bunu paylaşacak kadar güvenmeyeceksin. Ve bana güvenmeyen biriyle ilişki kurmak istemiyorum

Senden istediğini yapacağım, dostluğum her zaman seninle olacak, ama bizim sevimli kahve ve manikür buluşmaları yapacağımızı bekleme."

Onun saçma sözlerine gözlerimi devirdim. Her zamanki gibi komedyenlik yapıyordu, ama bu sefer benim gülmemi istemiyordu.

"Çünkü Felisha... Seni istiyorum... Anladığımdan daha fazla. Bu yüzden seninle aynı odada olmak beni çok zorlayacak. Ama seni kovalamayacağım çünkü reddedilmeye iyi dayanamıyorum. Yani, arkadaş olalım, tabii, ve ne olursa olsun her zaman arkanda olacağımı bil." Hayal kırıklığıyla iç geçirip, hala dağınık görünen saçlarını eliyle taradı. "Ve bunu söylemek ne kadar acı verse de, seni anlıyorum. Hoşuma gitmeyebilir ya da katılmayabilirim, ama anlıyorum."

Bu yastığın üzerinden onun kucağına atlayıp, dün gece beni kucakladığı gibi kıvrılmak ve ona aynı şeyleri söylemeyi ne kadar çok istediğimi söylemek istiyorum.

Ama kararımı verdim ve güçlü durmam gerekiyor.

"Teşekkür ederim." Sesim artık güçlü değil ve söyleyebileceğim tek şey bu.

Birkaç dakika sessizce oturup, ikimiz de düşüncelerimizi topladıktan sonra, medyayı nasıl idare edeceğimizi ve bugün ikimizin de yapacağı açıklamaları tartışmaya başladık.

Babamın sözleri aklıma geliyor ama bunun beni etkilemesine izin veremem. Dürüst olmak gerekirse, bu sözleri bana kararlılık ve güç vermek için kullanmam gerekiyor.

Flynn bana kahvaltı hazırlamak istiyor, ama gitmem gerektiğini biliyorum.

"Şehir tamamen uyanmadan eve gidip güne hazırlanmam lazım. Senin gibi, ben de bir gün daha izin yapma lüksüne sahip değilim." Saatile baktığımda, saatin sabah yediye yaklaştığını görüyorum ve normalde bu saatte ofisimde olurdum. Harper, beni duş almam için evine götürmek ve sonra işe gitmek için kız kardeşinin arabasıyla garajda bekliyor. O olmasaydı ne yapardım bilmiyorum.

Ayağa kalkıp asansöre doğru yürümeye başladım.

"Felisha." Arkamdan yürürken dudaklarından çıkan adım acı dolu.

Ona dönünce, beni kollarına alıyor ve sıcak ve ateşli olmasını beklediğim bir öpücüğe çekiyor, ama bunun yerine duygu ve özlem dolu bir öpücük oluyor. Bu kadar zor olmamalı. İki gün önce ondan nefret ettiğime inanabiliyordum, ama şimdi burada durmuş, onu bırakmak istemiyorum.

Nefes almak için geri çekilirken, onun kederli gözlerine bakıyorum ve bir şeyin ayak bileklerime dokunduğunu hissediyorum. Başımı eğip bakıyorum ve

sabahın erken saatlerinde gördüğüm beyaz tüy yumağı. Onu almak için eğildiğimde, kollarımın arasına sokulur ve onu okşarken mırıldanır.

"Cidden," diye homurdanıyor Flynn.

"Al, babana geri dön." Ama onu babasına vermek için uzandığımda, tıslayarak yere atlar ve kaçır.

"Tipik, kurtulamadığım kedi bile beni istemiyor." "Oh, Flynn."

Kıkırdamaya başlıyorum ve koluna hafifçe vuruyorum. "Yani, "Pussy Whisperer" lakabı her açıdan saçmalık, anlıyorum." "Sert."

Asansöre binerken yarı gülümsüyor.

Ve kalbimi onun önünde, onun katında bırakarak, elimi sallayarak veda ederken, ona söyleyebileceğim her şeyi söylüyorum.

"Teşekkür ederim... Hoşça kal." Gözlerime dolan yaşları tutmaya çalışıyorum. "Şimdilik," diyor kapılar önümde kapanırken.

"Lütfen bunu daha da zorlaştırma," diyorum yüksek sesle ve evrenin beni duyduğunu umuyorum.

Sekizinci Bölüm

5 Ay Sonra

FLYNN

Yatağında yatıyorum, elimde telefonumla Felisha'ya mesaj atmaya hazırım. Birlikte geçirdiğimiz son geceden bu yana beş ay geçtiğine inanamıyorum.

O zamandan beri çok şey oldu ve yarın Nic ve Tori'nin düğünü için Avustralya'ya uçmak üzereyiz. Her ikisi de ofiste hepimizi çıldırttığı için bu sürecin neredeyse bitmesine minnettarım. Neyse ki, Felisha ile benim seks videomuzla ilgili skandal çabucak unutuldu. Evet, ara sıra hala gündeme geliyor ama umursayacak kadar sık değil.

Odayı ayırarak onu görmek ve onunla konuşmamak, hatta ona sarılmamak ve yanağına nazıkçe bir öpücük kondurmamak çok zordu. Bunun yerine, başka bir hayatta söylemek istediğimiz her şeyi anlatan gözlerimizle çalıntı anlar paylaşıyoruz. Bundan nefret ediyorum, ama o böyle istiyor ve ben buna saygı duymak zorundayım.

Ama sevdiğim tek şey, o geceden sonra başlayan mesajlaşmalar. Çünkü görünüşe göre, farklı ülkelerde ya da birbirlerinden uzak olan arkadaşlar böyle yaparlar. Biz aynı şehirde yaşıyoruz, ama aramızdaki duvar sanki farklı kıtalarda yaşıyormuşuz gibi.

Ve gerçek arkadaşlar gibi, gülüyoruz ve bazen oldukça derinlere inip, başka kimseyle paylaşmadığım kadar çok şey paylaşıyoruz, ama tanrım, bu mesajlarda şiddetli tartışmalar da yapıyoruz ve bazen, bana o kadar kızdığı için mesaj yazamayacak kadar sinirlendiğinde, çok hararetli telefon görüşmeleri de oluyor.

O geceleri seviyorum. Bana bağırsa bile sesini duymayı seviyorum. Sanki kimse bizim konuştuğumuzu bilmeyen, bize ait küçük bir balonun içindeyiz ve dünyanın geri kalanı, birbirimizin yanında duramadığımızı düşünüyor. Keşke gerçeği bilselerdi.

Ama ikimizi de en çok kızdıran şey, randevuya çıktığımızda medyanın ikimize de gösterdiği ilgi. Sorun şu ki, benimkiler sadece etkinliklere götürdüğüm rastgele kadınlar, ama onu sık sık gördüğü o zengin yaşlı adamla görmek kalbimi parçalıyor. Onun benim olan şeye dokunduğunu bilmekle başa çıkamıyorum. Broderick ile konuştum ve St. Tropez'deki ilk geceden sonra onu tekrar gördüğünü fark edince, Fulton Anderson adlı bu adamı biraz daha araştırmasını istedim. Onun geçmişinde gördüklerim hoşuma gitmiyor, ama Broderick şu anda onu izliyor ve güvenliğini sağlıyor. Çünkü ona haddimi aşp onu görmemesini söylersem, bunun ters tepeceğini ve onun tam tersini yapacağını biliyorum.

Ben de hala başka kadınlarla görüşüyorum, ama ciddi bir şey yok, bu yüzden kendimi ikiyüzlü gibi hissediyorum. Aslında bu onun suçu, çünkü seçim şansım olsaydı, onunla ciddi bir ilişki kurardım. Onu istediğim kadar bana aşık edemem, ama o hayatında kendi seçimlerini yapıyor. Ben bunların yanlış olduğunu düşünsem bile.

Bana asla birlikte olamayacağımızı söylemiş olabilir, ama içten içe onun benim için doğru kişi olduğunu biliyorum. Sadece oturup onun da bunu anlamasını beklemem gerekiyor. Skandalın üzerinden ne kadar zaman geçerse, o kadar önemsiz hale gelecek. En azından kendime böyle söylüyorum. Elouise'in benim için doğru kadın olduğunu kendime inandırmaya çalıştım, ama o da yüzüme patladı ve Remington'la birlikte olunca, ellerimi havaya kaldırıp belki de benim ilişki yaşamak için yaratılmadığımı düşündüm.

Gerçek şu ki, bana meydan okuyan birine ihtiyacım var. Beni zorlayan ve geri adım atmayan birine. Beni ateşleyen ve bunu kontrol etmekten korkmayan birine.

Eski mesajlarımızı okurken, okudukça gülmekten kendimi alamıyorum. Bazen gerçekten pisliğin teki olabiliyorum.

■

Flynn: Peki, ciddi bir şey mi?

■

Felisha: Merhaba Flynn. Neyden bahsediyorsun?

■

Flynn: Fulton Anderson!

Felisha: Siktir git, Flynn.

Flynn: En azından evet demedin.

Felisha: Bu bir cevap bile değil ve böyle kalacak. Bunu konuşmuştuk. Sınırı aşarak arkadaşlığımızı zorlama. Ben de senin eve götürdüğün her kadınla ciddi misin diye sormuyorum.

Flynn: Sor bakalım, cevap hayır olacak, ciddi değiller. Ama aynı zamanda, varsayımlarını düzeltmek için. Onları sevişmek için evime götürmüyorum.

Felisha: Vay canına, kendimi ayrıcalıklı hissetmeli miyim?

Flynn: O gece ayrıcalıklı hissetmekten daha fazlasını hissettin, sadece bunu kabul etmiyorsun.

Felisha: Flynn, neden bana mesaj atıyorsun? Ne istiyorsun?

Flynn: Konuyu saptırmak, haklı olduğumu kabul etmekle aynı şey.

Felisha: Gidiyorum. Burada oturup bir çocukla mesajlaşmaktan daha önemli işlerim var.

Flynn: O zaman soruma cevap ver, seni rahat bırakayım. Yaşlı gri adam konusunda ciddi misin?

Flynn: Beni görmezden gelmek beni uzaklaştırmaz.

Flynn: Tek söyleyeceğim şey, dikkatli ol. Ona güvenmiyorum, sen de güvenmemelisin.

Hiçbirine cevap alamadım ve bu beni çılgına çevirdi. Ta ki bir etkinlikte onu tekrar görene kadar. Kolunda başka bir adam vardı ve içimden bir ses, belki de beni dinlemiştir diye sevinç çığlıkları atıyordu.

Aynı gece odanın diğer ucundan ona mesaj atmak, benim bir pislik gibi davranmamla başladı ve o gece yatmaya gittiğimde, neredeyse seks mesajları atıyorduk. Beni deli ediyor çünkü onu ne kadar görmezden gelmeye çalışırsam çalışayım, hayatıma ciddi bir şekilde devam etmeye çalışırsam çalışayım, kalbimi çarpıtıyor ve yine başladığımız yere geri dönüyoruz.

Ayrı ve sessizce birbirimizi özlüyoruz.

Mesaj yazarken, onu yatağında hatırlıyorum. Bu anı asla kaybolmayacak, ruhuma kazındı.

Flynn: İyi akşamlar. Yarın düğün için birkaç günlüğüne Avustralya'ya gideceğimi bilmeni istedim. Lütfen bunu kimseye söyleme. Paparazzilerin orada olmasını istemiyoruz. Eminim anlarsın. Ama ihtiyacın olursa diye, kaldığımız yerin detaylarını yazıyorum.

Felisha: Teşekkürler, ama sana ihtiyacım olmayacak. Unutma, ben büyük bir kızım ve kendime bakabilirim. Hatta bazıları, kendi imparatorluğunu kurmak üzere olan başarılı bir iş kadını olduğumu bile söyleyebilir.

Flynn: Tanrı, bu gerçekleştiğinde dünyaya yardım etsin.

Flynn: Bana ihtiyacın olmadığını biliyorum, bunu bana yeterince hatırlatıyorsun, ama bu seni önemsememi engellemiyor. Bu duyguyu kapatamazsın. Tanrı biliyor ki denedim ve sen sabrımı yeterince zorladın, ama işte buradayız!

Felisha: Sen bir aptalsın. Ama teşekkür ederim. Ne yazık ki, o geceki aptal videodan dolayı hayatımız boyunca birbirimize bağlı kalacağız.

Flynn: O gece hakkında üzücü ya da aptalca bir şey yok!

Felisha: Uyu artık Flynn, yarın uzun bir uçuşun var gibi görünüyor. Sıcaklığı ve güneşin tadını çıkar.

Flynn: Ughhh, hatırlatma. Bu İngiliz teni ve Avustralya güneşi birbirine uymuyor.

Felisha: O zaman çıplak yüzmeyin, sorun olmaz.

Flynn: Beni çıplak mı hayal ediyorsun?

Çünkü ben şu anda kesinlikle onu öyle düşünüyorum.

Felisha: Hoşça kal, Flynn. İyi uçuşlar.

Flynn: Nasıl görüldüğünü unuttuysan, şimdi görüntülü görüşme yapabiliriz. Merak içinde kalıp uyuyamamanı istemem.

Felisha: Arkadaşlık bölgesi. Tanımını hatırla. Çıplak kelimesiyle ilgili hiçbir şey içermiyor. Şimdi, işitme güçlüğün olduğu için. İYİ GECELER!

Flynn: Zor... Hiç eğlenceli değil. İyi geceler.

Ve daha önce birçok gece yaptığım gibi, elim yorganın altına kayıyor ve çok sertleşmiş penisimi buluyor, onu yumruğumla kavrayıp, onun burada benimle birlikte olduğunu hayal ederek mastürbasyon yapıyorum.

"Sizi karı koca ilan ediyorum. Gelininizi öpebilirsiniz," der rahip ve Nic'i, bazılarının X dereceli bir öpücük diyebileceği bir öpücükle gelinini sahiplenmekten alıkoyacak hiçbir şey yoktur.

Adamını suçlayamam. Bunun için uzun zaman bekledi ve sanki sonsuza kadar onun arkadaşımıymışım gibi, onun için daha mutlu olamazdım. Hayatının çoğunda

hayatının büyük bir bölümünde çok fazla nefret ve öfke taşıdı ve kabuğunu kırmak için güçlü bir kadın gerekti. Ama Tori hayatına girdiğinden beri, her zaman olması gereken adam haline geldi.

Onun evlenmesine kıskanacağımı hiç düşünmemiştim, çünkü Avustralya'da birlikte yaşadığımız yıllarda ona defalarca, asla yerleşik bir hayat süren türden bir adam olmayacağımı söylemiştim. Ama onu bu anda görünce, bir parçam, taş kalpli benim için mümkün olabileceğinden çok daha fazla bunu arzulamaya başladı.

"Bir şeyler içme zamanı, beyler." Rem ve Forrest'ın omuzlarına hafifçe vurarak, resepsiyon için tesise gitmeden önce sahildeki törenin yan tarafında kurulan bara doğru yöneldim.

"İşte bu benim de katılabileceğim bir plan." Forrest yanımda, güneşten uzaklaşıp susuzluğumuzu giderecek soğuk bir şeyler arıyoruz.

İngiltere'de sadece hafif soğuk bira içebiliriz, ama burada, bulutlu bir günde bile cildinizi yakacak kadar sıcak olan bu ülkede, birayı tam anlamıyla tadını çıkarmak için buz gibi olması gerekir.

Biranın ilk yudumunu aldığımda, bu soğukluk bana Avustralya'da geçirdiğim yılları hatırlatıyor. O zamanlar hayat basitti. Nic ve benim hiç paramız yoktu, ama çok çalışıyorduk ve buradaki hayatımızı seviyorduk. Şu anki hayatımı sevmediğimden değil, ama çok farklı, hatta tam tersi. Ne yapacağımızı bilemeyeceğimiz kadar çok paramız var, özellikle Nic'in, ve sadece hayalini kurduğumuz bir yaşam tarzımız var.

Yine de kendime uygun bir yer bulamıyorum.

"Her zaman aramızda ilk evlenenin sen olacağını düşünmüştüm," diyorum, yanımda bir ağacın gölgesinde duran Forrest'a bakarak.

"Eh, bahisçi bir adam olmadığın için şanslısın, değil mi?" İkimiz de gülümseriz. "Annem, evlenecek birini 'bulmamın' zamanının geldiğini yeterince açık bir şekilde ima ediyor. Sanki bu kadar kolaymış gibi." Gözlerini devirir.

"Ne, altın çocuk annemin umduğu kadar mükemmel değil mi? Mükemmel bir eşle evli, mükemmel iki çocuğu var, bir erkek ve bir kız, evlerinde bir evcil hayvanları var, her şeyiyle mükemmel bir hayatları var." Annemin incitmek istemediğini biliyorum, ama tüm arkadaşları gibi torun sahibi olmayı ne kadar çok istediğini dinlemekten bıktım.

"Siktir git. Benim mükemmel bir yanımla yok, ve sen her zaman onun isteklerini yerine getirebilecek kişi olabilirsin, biliyorsun." Forrest omzunu omzuma çarptı.

Felisha'nın beni sadece birkaç kez yattığı bir adamdan daha fazlası olarak görmesini sağlayabilseydim, hayatım nasıl olurdu diye düşünceler kafamda dolaşüyor.

birkaç kez yattığı adamdan daha fazlası olarak görmesini sağlayabilseydim nasıl olurdu.

Hiç çocuk ister miydi? Bunun, kendisi için hayal ettiği hayatta yer alıp almayacağını bilmiyorum. Eğer almazsa, çocuksuz bir hayat yaşayabilir miydim? Her ne kadar farklı bir hayat istemeye ve o hayatta çocukların olmasını hayal etmeye yeni başlamış olsam da, bu benim için bir engel olur muydu?

Dürüst cevabım, bilmiyorum.

Ama bildiğim bir şey var ki, bunu öğrenmek için ne kadar fedakarlık yapabileceğimi görseniz şaşırırsınız.

Diğer konuklarla sohbet ediyorum ve birkaç yıldır görmediğim Avustralya'da yaşayan birkaç arkadaşımızla hasret gideriyorum. Gece uçup gitti ve dördümüz şimdi dans pistinin yanında, resepsiyon odasında durmuş, Tori, Elouise ve Blaise'in yüzlerinde kocaman gülümsemelerle coşkuyla dans etmelerini izliyoruz.

İzlendiğimi hissediyorum ve kapıya baktığımda, şok ve endişeyle midem düğümleniyor.

"O burada ne arıyor?" diye düşünmeden ağzımdan kaçıyor.

Felisha'nın kapının önünde görüldüğünü üçüncü kez görüyorum, her zamanki gibi tamamen modaya uygun mükemmel haliyle değil. Utangaç bir şekilde bana gelmem için el sallıyor.

Kahretsin.

Bir terslik var.

"Ben giderim," Rem'in sert sesi yanımdan geliyor, odanın diğer ucuna doğru yürümeye hazırlanıyor.

"Hayır! Bu benim sorunum. Bir sonraki bölümü ben halledeyim. Görünüşe göre hayatım sadece bir haber değil, benim zevkime göre çok fazla olay örgüsü olan bir roman."

Olay çıkarmadan olabildiğince hızlı bir şekilde odanın karşısına geçiyorum ve kimi alt etmem gerektiğini düşünüyorum.

Çünkü onun buraya gelip bu halde görünmesi için, biri ona zarar vermiş olmalı ve kim olduğunu bulduğumda, onun için onu seve seve yok edeceğim.

"Felisha, burada ne yapıyorsun, ne oldu?" Elinden tutup, onu dışarıya, palmiye ağaçlarının deniz melteminde hafifçe sallandığı ve ay ışığının suya yumuşakça yansıdığı sakın bir yere götürdüm. "Özür dilerim. Çok özür dilerim. Başka ne yapacağımı bilemedim. Düğünün düğünün nerede olacağını söylemiştin, bir şey olursa diye, ama sırrı ifşa etmek istemedim

sırrı ifşa etmek istemedim, ama kendimi çok kaybolmuş hissettim ve sana ihtiyacım vardı." Gözyaşlarını tutamıyor ve ben de onu kollarıma alıp, özgürce ağlamasına izin verirken, aynı zamanda kendini güvende hissetmesini sağlıyorum.

Kendini toparlamaya başladıktan sonra, ona daha fazla soru sormadan edemiyorum. "İyi misin, başın dertte mi, nasıl yardımcı olabilirim?" Kahretsin, keşke bana neler olduğunu anlatsa.

"O kadar şok olmuştum ki, ne yapacağımı bilemedim ve ticari bir uçuş bileti alıp buradan ayrıldım." Şaşırtıcı bir şekilde, neredeyse hiç makyaj yapmamış ve ayaklarının yanında sadece küçük bir gecelik çanta var.

"Neden şok oldun? Ne oluyor?" Bunun büyük bir şey olduğunu biliyorum, çünkü Felisha Kentwall ticari uçuşlarla seyahat etmez, bunun için ailesinin özel jeti vardır.

"Babam. Kendi babam beni seninle birlikte filme aldı ve ikimizi de şantaj yapmaya çalıştı. Kendi kızının bedenini sattı. Benim bedenimi!"

Öfke vücudumu sarar ve o zavallı yaşlı adamın boğazını parçalamak isterim.

"Hepsi, şirketin işleyişini düzenleyen şirket sözleşmesinde planlandığı gibi kırkıncı doğum günümde şirketin yönetimini devralmamı engellemek için. Bunlar, dedem ölmeden önce koyduğu kurallardı ve babam bunları değiştiremedi. Eğer bunu engelleyemezse, beni gömecekti." Bana bakarken gözyaşları kurumaya başladı. Tek ihtiyacı olan şeyin, ona yardım edecek güce sahip birinin ekibinde olması olduğunu anlayabiliyorum.

Ben onun gücü olabilirim!

Bu yüzden dünyanın öbür ucuna kadar gelip beni buldu, çünkü onun nasıl hissettiğini gerçekten anlayan tek kişi benim.

"Bu kasetin yapılmış olmasını pişman olacak tek kişi baban!" Sesim artık ona karşı yumuşaklık ve şefkatle dolu değil. Onun ihtiyacı olan bu değil.

O gece boyun eğdiği adam olmam gerekiyor.

"Savaşmaya hazır mısın?" diye soruyorum, ellerimi omuzlarına koyup onu dikleştiriyorum.

"Şimdi hazırım!" Güzel gözleri yeniden parlıyor ve oyunun başladığını anlıyorum!

Tek istediğim onu kollarıma alıp deli gibi öpmek, ona her şeyin yoluna gireceğini ve bunu düzelterek söylemek, ama şu anda benden istediği bu değil.

"Sana daha önce bir kez sordum, ama bir kez daha soracağım." Gerçek beni gördüğünden emin olmak için gözlerine bakıyorum. "Bana güveniyor musun?"

Ve şu anda ya da sadece şu anda ihtiyacı olan bu tek şeyle ilgili değil. Onunla, hayatıyla ve kırık kalbiyle ilgili. Onu yeniden bir araya getirmek ve sonra ona ihtiyacı olan korumayla güzelce sarmak istiyorum.

Artık geri durup onun önündeki şeyi görmesini beklemeyeceğim. Ona ihtiyacı olanı gösterme ve hayatında bensiz olamayacağına onu ikna etme zamanı geldi. Bu sefer geri adım atmayacağım.

"Cevabım aynı. Evet, bu tür bir güveni sadece sana karşı hissettim." Harper'a da güvendiğini biliyorum, ama bu farklı bir tür güven ve Felisha da bunun farkında.

Onu kollarıma çekip, ona sıkıca sarılırım ama istediğimden çok daha çabuk geri çekilirim çünkü halletmemiz gereken işler var. Eğer arkadaşlarıma kısa sürede neler olduğunu anlatmazsam, buraya gelecekler ve biz henüz buna hazır değiliz.

Cebimden telefonumu çıkarıp Rem'in adının üzerindeki arama tuşuna basıyorum.

"Bana bir saat ver, sonra sen ve Broderick odama gelin, konuşmamız gerek. Nic'e paniğe gerek olmadığını söyle. Düğününü keyfini çıkar, ben iyiyim, Felisha da iyi olacak. Bu devam eden bir süreç olacak."

Rem'in sesini duyunca, ne diyeceğini dinlemeden telefonu kapattım. Eğilip bir elimle çantasını aldım, diğer elimle de onun elini tuttum.

"Benimle gel. Duş alıp bir şeyler yemelisin. Sonra konuşuruz." Bungalovlarımızın bulunduğu yere doğru yürürken ona tartışacak zaman bile vermedim. Ama elimi sıkan parmağı, benimle gelmekten mutlu olduğunu gösteriyordu.

Kapıyı açıp, tam boy bir oda olan banyoya doğru ilerliyorum. Nic düşün için tüm tesisi kiralamış ve tabii ki en iyi odalar yakın arkadaşları ve ailesi için ayrılmış.

"İstersen banyoyu hazırlayabilirim, yoksa sıcak bir duş mu tercih edersin?" Çantasını büyük yumurta şeklindeki taş küvetin yanındaki yere koydum.

"Bu pisliği yıkamak için duş." Elini vücudunda yukarı aşağı sallıyor.

"Nasıl görünürsen görün, sen güzelsin. Kimsenin sana farklı hissettirmesine izin verme." Alnına yavaşça bir öpücük kondurmak ve banyodan çıkmak için tüm irademi kullanmam gerekiyor. Çünkü dudaklarım onun dudaklarına değdiği anda geri dönüşün olmayacağını biliyorum ve şimdi bunun zamanı değil.

"Acele etme," diye sesleniyorum arkamdan, kapıyı kapatıp derin bir nefes alarak, içimdeki öfkeyi yatıştırmaya çalışıyorum.

Ne oluyor lan! Yani. Ne. Gerçekten. Ne oluyor lan! Kim kendi kızına böyle bir şey yapar?

Bunun arkasında başka bir şey olmalı. Kesinlikle.

Videonun kaynağını bulamamamız şaşırtıcı değil, çünkü video şirket dışından gelmemiştir. Başından beri şirket içinden gelmişti. Bundan şüpheleniyorduk ama böyle bir şey olacağını tahmin etmemiştik. Felisha'nın odasına girmek için para alan memnuniyetsiz bir çalışan ya da Felisha'nın hiç ilgilenmediği bir sapık olabileceğini düşünmüştük.

Ama kendi kızının seks yapmasını videoya çekmek, sonra izlemek ve bunu tüm dünyayla paylaşmak, her türlü sapkınlık ve tuhaftır.

Şirketin kontrolünü kaybetmekle ilgili olarak, bu hiç mantıklı değil. O hala deli gibi zengin olacak ve Felisha'nın onu tamamen dışlayacağını sanmıyorum, o öyle bir tip gibi görünmüyor. Ama yine de, insanlar para için tuhaf şeyler yaptığını görmüşlüğüm var. Yine de, bunun şimdiye kadar karşılaştığım en müstehcen şey olduğunu söylemeliyim.

O gece onun otel odasına girdiğimde, babası büyük ikramiyeyi kazanmış gibi hissetmiş olmalı. Ona karşı kullanabileceği mükemmel bir video vardı ve bu video benim itibarımı ve Darby Hotels'in itibarını da zedelemeye çalışacaktı. Onun için daha büyük bir kozdu. Ama şimdi düşününce, ona karşı sadece şantaj yapmak istememişti. Felisha'yı kötü göstermek için bunu her halükarda dünyaya açıklayacaktı.

Bunca yıldır kapalı kapılar ardında neler yaşadığını ancak tahmin edebilirim. O son gece benim daireme geldiğinde, Harper Felisha'nın babasının ona bir şey yaptığını ima etmişti, ama bunu benimle paylaşmadı, Felisha da paylaşmadı. Ne kadar sert vurulursa vurulursa, yine de dürüstlüğüne koruyor ve acısını kendine saklıyor. Ama ona yardım edeceksem, her şeyi bilmem gerekiyor. Bana gerçek Ewan Kentwall'ı anlat, halkın gördüğü adamı değil.

Hissettiğim öfke gözlerimi kırmızıya boyuyor ve onu kontrol etmekte zorlanıyorum. Daha önce hiç kimseyi öldürmek istemedim, ama şu anda, içimde bir his var...

Eğer burada olsaydı, tam da bunu yapardım. Ama dürüst olmak gerekirse, bu onu yeterince cezalandırmazdı. Aklımda başka bir fikir var ve onun davranışlarına bakılırsa, bu onu daha çok incitecektir. Tek istediğim, Felisha'ya yaptıklarının bedelini ödemesini sağlamak. Kendim umurumda değil; o benim dünyamda her zaman en önemli kişi olacak.

Sonunda düşün çalıştığını duyunca, oda servisi sipariş ediyorum ve şefe özel talimatlar gönderiyorum. O, Sydney'de birlikte çalıştığım bir arkadaşım ve eminim bu isteğimi memnuniyetle yerine getirecektir.

Kasadan dizüstü bilgisayarımı alıp, Broderick'in video, Ewan Kentwall ve Felisha ile herhangi bir bağlantısı olan herkesle ilgili olarak şimdiye kadar derlediği tüm dosyaları incelemeye başladım. Dosyaları incelerken, Fulton Anderson ismini görünce yüzümde bir gülümseme belirdi. Onu baştan çıkarmış olabilir, ama gerçek hayatta o benimle birlikte burada.

Ben kazandım, pislik.

Ona bir daha asla dokunamayacaksın. Bunu garanti edebilirim.

Su durdu ve onun içeride hareket ettiğini ve saç kurutma makinesinin çalıştığını duyabiliyorum, bu yüzden hazır olması çok uzun sürmeyecek.

Odamda, damatla düğüne gitmeden önce hepimizin içtiği shotlar için özel olarak bulundurduğumuz en pahalı Macallan viski şişesini alıp, kendime bir shot daha dolduruyorum. Felisha banyodan çıkmadan önce öfkemi yatıştırmam ve bu durumu nasıl düzelteceğimizi planlayıp onu daha fazla incitmekten korumam gerekiyor.

Neyse ki, arkadaşlar rahatsız edilmek istemediğimi anladılar ve telefonum çalmadı, ama eminim ki Rem ve Broderick odamın dışında dolaşıp saatin geçmesini bekliyorlardır ve sonra ben hazır olsam da olmasam da kapımdan içeri gireceklerdir. Aptal değilim, Forrest'ın da onlarla birlikte olacağını biliyorum ve Nic'i uzak tutmak için uğraşacaklarına eminim.

Sinirlerim çok gergin ve artık oturamıyorum. Banyodaki sesler kesilene kadar odada dolaşıyorum ve sonra kapı çok nazikçe açılıyor. Dışarı çıkan, geldiği zamankinden daha toplu görünebilen, kırık ve kırılğan bir kadın, ama vücut dilinden, onun kalp kırıklığını gidermek için sıcak bir duş ve temiz bir kıyafetten çok daha fazlasına ihtiyaç olduğunu anlayabiliyorum.

Sadece çiçek desenli bir sundress ve çıplak ayakları, başının üstünde gevşek bir topuzla toplanmış saçları ve hafif makyajıyla, sanki bir fotoğraf çekiminden sonra plajdan çıkmış gibi görünüyor. Hiç çaba sarf etmeden sektörün en iyi modellerinden biri olarak bir hayat kurabilirdi, ama bunun onun muhteşem zekasını tatmin etmeye yetmeyeceğini biliyorum. Her gün dünyayı yönetmesi gerekiyor, aksi takdirde çıldırır. O böyle biridir.

"Arkadaşının düğününü mahvettiğim için özür dilerim." Sözleri o kadar yumuşak ki, özgüveninin hiç olmadığı kadar düşük olduğunu anlayabiliyorum.

"Mahvetmedin. Bu küçük ailede çılgınlıklarla yaşadığımızı öğreneceksin." Ve yalan söylemiyorum. Ne kadar uğraşırsak uğraşalım, her zaman normalin ortasında bir patlama yaratacak bir şey çıkar.

"Ben sadece çılgınlık yapmıyorum, görünüşe göre deliliği de bagajımda taşıyorum."

Odaya birkaç adım daha girerek, hızla ona doğru yürüdüm ve ellerini tuttum. "Neyse ki, her şeyi bir sonraki seviyeye taşımayı her zaman severim. Öyleyse, deliliği getir." Geriye doğru yürüyerek, kanepeye ulaşana kadar onu yanımda götürdüm.

Sözlerime verdiği tepki beni gülümsetir. Avustralya'ya ayak bastığı anda, kendi kurallarıyla oyunun bittiğini anlamış olmalı. İki kez uzaklaştım ve dedikleri gibi, üçüncü seferde şansım yaver gitti. Evren bana ihtiyacım olan şansını verdi.

"Başlamadan önce, burada olduğunu kim biliyor?" Başından itibaren her ayrıntıyı bilmek istiyorum ve bununla başlamam gerekiyor.

"Sadece Harper ve Imala, benim maaşımı ödeyen kişisel güvenlikçilerim, babamın değil. Babamın hala Londra'da olduğumu, sonra da St. Tropez'de olduğumu düşünmesini sağlayacaklar. Aslında burada yasadışı olarak bulunuyorum." Şimdi kucağına bakıyor.

"Nasıl?" Bu sorunun cevabını bilmek istediğimden emin değilim, ama yine de soruyorum.

"Harper, benim paylaşamayacağım nedenlerden dolayı, babalar konusunda paranoyak. Görünüşe göre, benimkine hiç güvenmemiş. Bu yüzden, birkaç yıl önce, benim için sahte bir pasaport yaptırdı ve dün her şey alt üst olduğunda, beni Heathrow'dan bulabildiği ilk ticari uçağa bindirdi ve sana ulaşana kadar kendimi toparlamamı söyledi." Bana omuz silkiyor, ben de gülmeden edemiyorum.

"Harper'ı tanımıyorum ama onu şimdiden çok sevdim. Öyle görünmüyor ama o çok sert bir kadın."

"Oh, hiç bilmiyorsun. Onu kızdırma, yoksa pişman olursun." "Bundan şüphem yok. Ama sana bir şey söyleyebilir miyim?"

Bana başını salladı ve ben de dayanamadım, ona dokunmamaya kararımı bozdum. Kanepeden uzanarak onu kaldırdım ve kucağıma oturtup bir anlığına kollarımı ona doladım, sonra yüzünü ellerimle tuttum.

"Seni o uçağa bindirdiği için pişman olmayacak, çünkü ona bunun için bir neden vermeyeceğim. Anlıyor musun?"

"Evet," diye fısıldadı.

"Nedenini söyle Felisha, bunu duymam gerek."

Gözleri titriyor ve bu kadar yakın olduğumuz için yanaklarında hafif bir kızarıklık görüyorum. Cevap vermek istemiyor ama cevap verene kadar vazgeçmeyeceğimi biliyor.

"Çünkü beni koruyacaksın."

"Ve?" Onu rahatsız etmek için değil, kafamın bu sözleri duymaya ihtiyacı olduğu için zorluyorum.

"Sana ihtiyacım var. Tamam mı? Sana ihtiyacım var!" diye bağıyor bana ve tüm vücudum canlanıyor.

"Evet, ihtiyacın var!" diye ona bağıyorum ve daha önce kapıda durduğu andan beri ona vermek için can attığım öpücüğü dudaklarına konduruyorum.

Ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefeseyiz ve ona bana nasıl ihtiyacı olduğunu göstermek istiyorum, ama yapamıyorum. Ama daha sonra... kendimi tutmayacağım.

"Ben buradayım, prenses." Onu daha yumuşak bir şekilde öpüyorum ve daha rahat olması için onu kucağıma alıp, bacaklarını kanepeye uzatıyorum.

"Şimdi baştan başla, her şeyi bilmek istiyorum." Onu rahatlatmak için elimi kolunda yukarı aşağı nazikçe gezdiriyorum.

"Kendimi çok aptal hissediyorum. Ne yapacağımı bilemedim, bu yüzden kaçtım." Onun çekingenliği, tanıdığım kadınla hiç uyuşmuyor.

"Kaçmıyordun. Bana geliyordun." Kolunu hafifçe sıkıp onu sakinleştiriyorum. "Ve şimdi birlikte savaşacağız."

İlk kez, başını sallarken yüzünde küçük bir rahatlama izi görüyorum.

"Şimdi konuşmaya başla, kadın." Neyle karşı karşıya olduğumu bilmem gerekiyor.

Dokuzuncu Bölüm

FELISHA

Avustralya'ya giden tüm uçuş boyunca trans halindeydim.

Bana bunu yapacağına inanamıyorum.

Kendi babam bile kızını oyununda bir piyon olarak kullandı.

Uçak Sydney Harbour Bridge üzerinden uçarken pencereden dışarı bakarken, uykusuzluktan yorgunluk beni vurdu. Ne kadar uğraşsam da, son birkaç yılda olanları yeniden yaşamaktan kendimi alamıyordum ve şimdi onlara tamamen farklı bir bakış açısıyla bakıyordum.

En son yapmak istediğim şey, Flynn'in bulunduğu Queensland'a uçmak için tekrar uçak değiştirmekti, ama onu bulduğum anda gerçekten dağılabileceğimi biliyordum. Şimdiye kadar ağladım, bağırdım ve çığlık attım, ama bedenimin çöküp gevşemesini sağlayacak tam bir çöküşe ihtiyacım vardı. Bunu Flynn için saklıyordum. Nasıl olduğunu bilmiyorum, ama o adamda beni güvende hissettiren bir şey var. Yani, onu dışarıdan bakanlar için, tek gördükleri onun onlara göstermeyi seçtiği yüzeysel playboy imajı. Ama o çok daha fazlası.

Ona neden bu kadar çekildiğimi tam olarak bilmiyorum, ama aynı zamanda bundan kurtulamadığımı da biliyorum.

Birlikte olmamamız için pek çok neden var, ama kapılar kapandığında, yalnız kaldığımız anda, dünya dönmeyi bırakıyor gibi. Ve tek bildiğim, o anda karşımda duran adamın, bazen benim bile cesaret edemediğim yerlere, içimin derinliklerine bakan biri olduğu.

Barda geçirdiğimiz o ilk gece, ben sadece eğlenmek istiyordum, o da öyle.

Ama ikimiz de, odama girer girmez beni duvara yaslayıp öptüğü anda, bunun çok daha fazlası olduğunu biliyorduk.

Ama en çok nefret ettiğim şey, o gecenin babamın yaptığı şey yüzünden sonsuza kadar lekelenmiş olması. Bize çok özel ve mahrem bir şeyi elimizden aldı ve o anıyı asla geri alamayacağım. O an artık sadece bize ait olmayacak, dünyanın yarısı onu gördü. O kaset yayınlandığı anda, kendimin büyük bir parçasını kaybettim, en azından öyle hissettim.

Onurumu.

Hayatım boyunca büyük önem verdiğim bir şeyi. Bazıları, davranışlarımla saygı beklediğimi söyleyebilir ve bununla bir sorunum yok, ama o gece beni bir pislik gibi gösterdiler.

Ve bu his asla silinemez.

Uçaktan inip gümrükten geçmek korkunçtu. İnsanlar seyahat ederken bunu nasıl yapıyor? Uzun bir uçuşun yorgunluğuyla ağlayan çocuklar vardı. Sürekli ne kadar uzun sürdüğünü şikayet eden insanlar da cabası. Ben de o insanlardan biri olmak istedim, ama dürüst olmak gerekirse, bunun için enerjim bile yoktu ve sadece kalabalığa karışmam gerekiyordu.

Buraya Manchester'dan Colleen Cuthbertson olarak gelmişim. Harper'ın pasaportum için seçtiği isim benim için hatırlaması kolaydı. Annemin ikinci adı ve Harper'ın annesinin kızlık soyadıydı. Saygı duyduğum iki kadın ve şu anda onların bir parçası benimle birlikte olduğu için kendimi güçlü hissettim. Manchester, Harper'ın desteklediği futbol takımından geliyordu. Bu kısım umurumda bile değildi, ama benim kılık değiştirmiş halimde kızlar kodunun bir parçası olmak istemesi beni güldürdü. Burada kaç tane uluslararası yasayı çiğniyorum bilmiyorum, ama neyse ki her şey yolunda gitti ve sonunda gümrükten hiçbir şey beyan etmeden geçtim. Yani, el bagajım dışında valizim bile yok. Bana göre bu durum kırmızı bayrak anlamına gelmeli, çünkü hangi kadın en az üç valiz olmadan evinden otuz saat uzaklığa uçar ki?

Fransa'dan gelen uluslararası uçuşta ekonomi sınıfı koltukların kötü olduğunu düşünürken, bir de cehennem gibi bir iç hat uçuşuna bindim. Etrafımda ağlayan bebekler, arkamda sürekli koltuğuma tekme atan bir çocuk ve yanımda, erkek arkadaşını görmek için tatilini ne kadar iple çektiğini anlatmak isteyen bir adam vardı. Bu harika, ama ben kimseyle konuşmak ya da hayat hikayemi paylaşmak istemiyordum. Keşke bir kitap ya da başka bir şey olsaydı da meşgul görünseydim

ama iPad'imın şarjı bitmişti. Ülkeyi terk etmeye karar verdiğimiz anda açtığım uçak modunu kapatmak istemedim. Kimsenin beni takip etmesini istemiyorum ve babamın bildiği kadarıyla, Harper ve ben özel jetle St. Tropez'e döndük ve villamda birkaç gün dinleniyoruz.

Tek yapabileceğim, bu planın işe yaraması ve her şeyi sindirmek, kendimi toparlamak ve ileriye dönük planlarımı yapmak için ihtiyacım olan zamanı bana vermesi için dua etmek.

Uyuyamayacağımı düşünmeme rağmen, yorgunluk sonunda beni ele geçirdi ve uyuşukluğumun karanlığına daldım ve düşüncelerimi kapattım, en azından birkaç saatliğine.

Tesise vardığım anda, sanki bir robot gibi hareketlerimi mekanik olarak yapıyormuşum gibi hissettim. Flynn'i bulduğumda, içimde sakladığım sözleri ve gözyaşlarımı sonunda döküverdim. Londra'da uçağa binip Paris'e uçtuğum andan itibaren hayal ettiğim gibi, koruyucum kontrolü ele aldı ve artık düşünmeme gerek kalmadı.

Arkadaşlarının beni gördüklerine çok sevindiklerini sanmıyorum, çünkü odanın diğer ucundan bana bıçak gibi keskin bakışlar atıyorlardı ve düğün günü olduğu için kendimi çok kötü hissediyorum. Ama bekleyemedim. Gerçek şu ki, Flynn olmadan hiçbir şey yapamam ve bu durum beni tüm bu senaryodan daha çok korkutuyor.

Çünkü hayatımda hiç kimseye güvenmek zorunda kalmamıştım. Şimdiye kadar... ve tüm insanlar arasında, bu kişi Flynn.

Sıcak düşün altında durup, sadece uçaktan değil, tüm vücudumu kaplayan iğrenç pisliği yıkamaya çalışıyorum ve bu bana bırakmam gereken alanı sağlıyor.

Ellerim düşün duvarında, su damlaları sırtımı vuran sert iğneler gibi ve artık yeterince kalmadığını düşündüğüm gözyaşlarım akıyor. Flynn ellerini omuzlarıma koyup savaşmaya hazır olup olmadığını sorduğu anda, hazır olduğumu biliyordum, ama önce biraz güç bulmam gerekiyor. Bunu yapabileceğimi biliyorum ve İngiliz topraklarına ayak bastığımda ejderhaları öldürmeye hazır olacağım, ama şimdi en zor kısmı yapmam gerekiyor.

Duş aldıktan sonra, kucağına kıvrılıp oturuyorum. Sadece gözlerimi kapatıp uyumak istiyorum, ama yapamıyorum. O cevapları hak ediyor ve ben de ne kadar zor olursa olsun, ona cevap vermek istiyorum.

O burada, içimde sıkışıp kalan kelimeleri söylemem için beni zorluyor.

Flynn'e uzun zamandır içimde taşıdığım her şeyi anlatmak acı verecek. Her şeyi bilen tek kişi Harper ve biz birbirimize destek oluyoruz, ama bu sefer bana yardım edecek tek kişi o olamaz. Ondan daha fazlasına ihtiyacım var.

Ve bu muhtemelen ona itiraf etmem en zor şey, ama sözlerin ağzımdan çıkmasını engelleyemiyorum.

"Sana ihtiyacım var. Tamam! Sana ihtiyacım var lan!" Ona bağıryorum çünkü bunu kendi başıma yapamadığım için çok sinirli ve frustre oldum.

"Evet, lanet olsun, ihtiyacın var!" Cevabı, onu uzak tutmak için kurduğum son bariyeri aşmamı sağladığı için duyduğu saf memnuniyetten ibaret.

Ben bunu biliyorum, o da biliyor.

Bundan sonra geri dönüş yok. Dudakları benimkilere değdiği anda, işim biter.

Onu ne kadar istediğimi düşündüğüm onca zaman için, şimdi bunun daha fazlası olduğunu biliyorum. Bu, görmezden gelemeyeceğim bir ihtiyaç. Vücudum yeniden ona bu kadar yakın olmayı arzuluyor.

Kimle birlikte olursam olayım, hiçbir şey tüm sinir sistemimin bu kadar ateşlendiği anla kıyaslanamaz.

O uzaklaşırken nefes almakta zorlanıyorum. Bitmesine hazır değildim, ama o benden daha fazlasını almadan devam etmeme izin vermeyecek.

Lanet olsun bu adama. Onun hakimiyeti çok seksi olabilir, ama keşke her zaman bu kadar kolay etkilenmesem.

Zaten kendimi zayıf ve aptal hissediyorum, şimdi de ona bunu söylediğimde, o da hikayeyi değiştirip bana bu noktaya gelmek için yaptıklarımın gücünü gösteriyor. Beni gerçekten tanımadığı halde nasıl benim şampiyonum olmaya bu kadar hazır olabilir? Ve sonra kafamda bir ampul yanıyor.

Onun yanında kendimi çok güvende hissettiğim ve bunu açıklayamadığım gibi, o da benim için aynı şeyi hissediyor. Bu bağ ikimiz için de normal bir şey değil, ama açılmam ve olduğu gibi kabul etmem gerekiyor.

Flynn benim kaderim ve bunu değiştiremem. Öyleyse, onu hayatıma almamın zamanı geldi.

"Şimdi konuşmaya başla, kadın," diyor Flynn, ama en yumuşak şekilde. Hayatımda bir şey yapmam için zorlanmam gerekiyor, o da bu bilgiyi bana karşı kullanıyor, ama aynı zamanda ellerini üzerimde gezdirerek bana ne kadar değer verdiğini ve taşıdığım yükü almak istediğini gösteriyor.

"Kahretsin, telefonumu kullanamıyorum ve Harper'a sağ salim vardığımı haber vermem lazım." Sabit telefonu aramak için biraz daha dik oturmaya çalışıyorum.

"Hallettim bile. Sen duş alırken ona mesaj attım. Sana her şeyin yolunda olduğunu ve seni sevdiğini söylememi istedi. Onunla konuşmak istediğinde istediğin zaman benim telefonumu kullanabilirsin. Yarın eve dönene kadar kullanabileceğin bir kontörlü telefon ayarlayacağım." Her şeyi kontrol altında tutuyor ve onun bu kadar otoriter davranmasına sinirlenmek istiyorum, ama bu gece aslında hoşuma gidiyor.

"Teşekkür ederim. Zor biriyim, biliyorum." Yine onun vücuduna yaslanarak rahatlıyorum.

"Oh, bu yüzyılın en büyük understatement'ı, ama benim şikayet ettiğimi duyuyor musun?" Ona gözlerimi devirdim, çünkü ikimiz de bunun çok uzun sürmeyeceğini biliyoruz.

"Konuyu saptırmayı bırak," diye ekliyor ve o kendini beğenmiş yarı gülümsemesi her seferinde beni etkiliyor. Beni rahatlatmaya çalışıyor, ama hiçbir şeyden kaçmama da izin vermiyor.

Derin bir nefes alıp ruhumu arındırarak gözlerine bakıyorum. "Keşke nereden başlayacağımı bilseydim. Her şeyin bu noktaya gelmesine çok şaşıyorum." O sadece devam etmemi bekliyor.

"şey... Sana, bana anlatacağım şeyi bana veya ailemin şirketine karşı hiçbir şekilde kullanmayacağına yemin etmeni istiyorum." Çünkü söylemek üzere olduğum şey, bizi rakiplerimize karşı tamamen savunmasız hale getirecek. Bana ona güvenmemi istedi ve garip bir şekilde, birbirimizi çok iyi tanımıyor olsak da ona güveniyorum ve bunun, istediğimden daha fazla bu güveni sınavacağını hissediyorum.

"Asla. Seni asla böyle incitmem." Başparmağıyla yanağımı nazikçe okşadı ve kendimi bu kadar savunmasız hissederken, onun nazik dokunuşu beni hafifçe titretti.

"Sana söylediğim gibi, kırkncı doğum günümde, babamın yerine şirketin başkanı ve kontrol hissedarı olarak görevi devralacağım. Bu, ben doğmadan önce belirlenen bir şarttı ve babam artık bunu görmezden gelemeyeceği noktaya gelene kadar bu şartı görmezden gelmişti. Eminim ki, benim evlenip çocuk sahibi olacağımı ve işten ayrılacağımı umuyordu, böylece ben ona bir erkek varis verene kadar işine devam edebilirdi." Aniden, kelimelerin içimden fişkırmaya başladığını hissediyorum ve hepsini ona anlatmak, her şeyi söylemek istiyorum. Bunu çok uzun süre içimde sakladım.

"Neden erkek varis?" Flynn bana şaşkın bir şekilde bakıyor.

"Çünkü kız olduğum için başarısızdım, bu benim sözlerim değil, onun sözleri." Flynn'in gözlerindeki bakıştan, öfkesinin hızla arttığını ve vücudunun altımda gerildiğini anlıyorum.

Zavallı adam, bunun sadece başlangıç olduğunu bilmiyor.

"Ama dünyaya karşı bir kadınmiş gibi davranmasına rağmen, kariyerimde başardıklarımla gurur duyduğunu söylüyor, ama hepsi göstermelik. Gerçekte, yaptığım ve başardığım her şeyin onun başarısı ve parası sayesinde olduğuna inanıyor. Bana acıma, bunu hayatım boyunca biliyordum ve uzun zaman önce kabullendim. Ama aptalca bir şekilde, hayal kırıklığına uğramasına rağmen hala beni sevdiğini kendime söylemeye devam ettim. Ta ki şimdiye kadar." Gözyaşlarının akmasını engellemeye çalışıyorum. Tekrar çökmeden önce tüm bunları atlatmak istiyorum.

Tekrar konuşmadan önce düşüncelerimi toparlamak için bir ara veriyorum ve Flynn bana acele etmeden, zamanımı almam için zaman tanıyor.

"Ancak geçen yıl, onun için işlerin tamamen farklı bir boyuta taşındığını hissettim. Eskiden evinde veya ofisinde sessizce yaptığı alaycı yorumlar, artık daha çirkin hale gelmeye başladı ve kimlerin duyduğunu umursamıyordu. Ve sonra video ile ilgili ilk e-posta geldiğinde, bana sözlü olarak saldırdı ve sadece bunun onu ve şirketi nasıl göstereceği konusunda endişelendi..."

Devam etmeden önce Flynn araya girdi. "O gün telefonda onun boğazını parçalamak istedim. Rem ve arkadaşları beni tuttuğu için şanslı." Yüzündeki ifade ve sesindeki gerginlik, saldırmaya hazır bir kurdu hatırlattı bana.

Gençliğimde izlediğim filmleri hatırladım. "Bu sadece durumu daha da kötüleştirirdi." Babam tamamen kontrolünü kaybederdi ve Flynn hakkındaki görüşü, zaten kötü olan görüşünden daha da kötü hale gelirdi. daha da kötüleşirdi.

"Umurumda değil," Flynn çocuk gibi mızızlanıyor. Bu beni güldürmek istiyor, ama enerjim yok.

"Biliyorum, ama burada sınırını aşamazsın. Aşamazsın." Babamı herkesten daha iyi tanıdığımı ve onu neyin kışkırttığını anladığını bilmeli.

"Mhmm, göreceğiz."

"Flynn." Neden benim kadar inatçı birine aşık olmak zorundaydım ki?

"Devam et." Şu anda dinlemeyecek ve ben de buna karşı çıkamam

"Bir kez bile nasıl olduğumu sormaması ve iyi olup olmadığımı kontrol etmemesi beni içten içe mahvetti. Annem gibi yanımdan ayrılmak istemeyen biri değildi, ama onun telaşını kaldıramadığım için ona iyi olduğumu söyledim. O zamanlar iyi olmaktan çok uzak olduğumu ikimiz de biliyoruz. Bu yüzden onun ilgisizliğini bir kenara ittim, ama

para ödeyerek tüm olayı geçiştirdiğinde, hepimiz ona yapmamasını söylemiş olsak da, bir şeylerin ters gittiğini hissettim. Babam, istediğı bir şey için olmadığı sürece, parasına kolayca elini sürmez, emin olabilirsiniz."

Başka bir şey bilmediğim için materyalist bir şekilde büyüdüm. Küçükken, bana sürekli hediyeler yağdırılırdı ve ben bunun onların sevgisini gösterme şekli olduğunu düşünürdüm. Her zaman bunların ikisinden de geldiğini sanırdım, ama daha sonra bunların hepsinin annemden geldiğini ve babam bir şey söylerse annemin onu susturduğunu keşfettim. Annem ikisinin yerine beni sevmeye çalışıyordu.

"Ama sonra yönetim kurulu toplantılarında beni küçük düşürmeye başladı ve birkaç yönetim kurulu üyesi beni savunduğunda bundan hoşlanmadı. Geri adım atmak yerine, durum daha da kötüleşti. Harper bana ofiste, insanlar aramızdaki aile dinamiklerinden endişe duydukları yönünde söylentiler olduğunu söyledi. Ben yine bunu önemsemedim, çünkü onun yakında istifa edeceğini ve her şeyin yoluna gireceğini düşündüm. O sadece, gürültüyle ayrılmak isteyen tipik huysuz bir yaşlı adamdı."

"Ve sonra D-Day geldi ve hepimizin bildiğı gibi video sızdırıldı." İç çekerek, bu anı zihnimde tekrar canlanıyor.

"Gece geç saatlerde, bence herkesin gece orada kalmasını gerektirecek kadar önemli olmayan bir konu hakkında yönetim kurulu toplantısı yapıyorduk. Toplantının ortasında, güvenlik müdürümüz odaya girdi ve babama bir şey fısıldadı. Ne olduğunu anlamadan, babam tüm yönetim kurulu üyelerine benim seks videomun internette yayıldığını duyurdu." Ve şimdi, o anda olduğu gibi, nefesimin tekrar biraz hızlandığını hissedebiliyorum. Sanki bu anı panik tepkisini tetikliyor gibi.

"Bana özel olarak bile söylemedi..." Sesim fısıltıdan biraz daha yüksek.

Flynn'in ne kadar kızgın olduğunu biliyorum çünkü vücudundaki tepkiyi hissedebiliyorum, ama bana bunu göstermiyor. Bunun yerine, sakın sesiyle beni sakinleştirmeye çalışıyor.

"Burada sana zarar veremez, derin bir nefes al. Bir daha sana zarar vermesine izin vermeyeceğim. İşte böyle, yavaşla, derin ve güzelce nefes al... ve ver." Elini göğsüme, kalbimin üzerine koyuyor. "Bunu koruyacağım..." Şakaklarıma hafifçe öpüyor.

Bu adamda sihirli bir dokunuş gibi bir şey var. Sesi, dokunuşu ve sadece varlığı beni saran, daha önce hiç bilmediğim bir his gibi.

Acıyı yine yutuyorum. Devam etmek istiyorum. Ona başımı sallayarak, beni rahatlattığı için teşekkür ediyorum.

"Yıkılmışım. Ama bunu göstermedim. Taş gibi bir yüz ifadesini koruyarak, babam sözlerimi alaycı bir şekilde dinlerken, diğer yönetim kurulu üyelerinden özür dilemeye devam ettim. Sonra odadan çıkmak için eşyalarımı toplarken, işin adını ve itibarını lekelediğim için şirketi devralma yeteneğimi değerlendirmeleri gerekebileceğini söyledi. Ve günü bitirmek için, daha sonra evime geldiğinde, keşke hiç doğmasaydım dedi."

"Piç kurusu." Flynn, yorumlarını mırıldanmayı bırakmış ve artık sadece babama olan nefretini dile getiriyor, ve onu suçlayamam.

"Bildiğiniz gibi, sonraki hafta çok kötü geçti, ama ben bunu atlattım ve her gün internette adımın geçtiği bir uyarı aldığımda hala titriyorum. Ama ilerlemeye devam ettim, kimseye gerçekte ne kadar utanç duyduğumu göstermedim."

"Eğer bunu senin için ortadan kaldırabilseydim, yapardım. Bunu kimin yaptığını bulamadığım için içim hala yanıyor, ama bu gerçekten korkunç bir şey." Ona anlattıkça, hissettiği acının daha da şiddetlendiğini görebiliyorum.

"Acımı öfkeye dönüştürdüm ve onu bana güç vermek için kullandım. Çok çalıştım ve bu şirketteki yerimi hak ettim, bu bana Kentwall olduğum için verilmiş bir şey değil. İnsanlara ne söylediği umurumda değil, doğum günümde Kentwall Estates'in başkanı ve sahibi olacağım ve sonra ona sahip olduğum en sivri Jimmy Choo ayakkabılarımla kapıyı göstereceğim."

"İşte benim kızım." Derin kahkahası yüzüme yarım bir gülümseme getiriyor. "O günden sonra ona güvenmedim, bu yüzden Harper ve ben onun hakkında bir şeyler bulabilir miyiz diye her şeyi araştırdık. İki yanlış bir doğru yapmaz, biliyorum, ama eğer onları bana karşı kullanmaya çalışacaksa, bana cephane lazım. Bu durumu öylece kabullenmeyecektim. Ne yazık ki, beni ürperten birçok şey var ve henüz hepsini bir araya getiremedim. Ama araştırdıkça her şey anlam kazanmaya başladı. Bir şey sakladığı için şirketi devralmamı istemiyor. Ama bardağı taşıran son damla, birkaç gün önce doğum gününü kutlamak için evinde birkaç arkadaşıyla içki içerken, onun evindeki ofisine gizlice girip, içkisine sakinleştirici damlatmış olmamdı. Onu uykulu hale getirecek ve geceyi bitirip derin bir uykuya dalacak kadar, hiçbir şey duymayacak kadar. Orada olmak istemediğim halde, hepsinin düşündüğü gibi görevine sadık bir kız evlat olarak ortaya çıktım. Harrods'tan aldığım çikolatalı trüfler ve en sevdiği porto şarabı ile ortaya çıktım

Harrods'tan aldığım çikolatalı trüf mantarları ve en sevdiği şarapla ortaya çıktım ve hepsini kadeh kaldırmaya teşvik ettim.

"Siktir, sana karşı gelmemem gerektiğini hatırlat bana." Şimdi benimle alay ediyor, ortamı hafifletmeye çalışıyor, ağır bir şeyin geleceğini biliyor.

"Tanıştığımız andan itibaren bunu bildiğini sanıyordum." Parmağımı göğsüne batırdım.

"O gece bana döndüğün anda tek bildiğim şey, başımın belada olduğu ve ne kadar bilsem de kendimi oradan uzaklaşmaya zorlayamadığımdı."

"Eminim şimdi keşke gitseydim diyorsundur." Omuz silkiyorum. Kendini çok düzenli ve kontrolü elinde tutan bir kadın olarak, Flynn'in hayatında tam bir felaket oldum.

"Hayatta olmaz!" Sesindeki sertlikle neredeyse kucağından atlayacaktım.

"Tamam, neyse. Her neyse, tüm misafirleri gittikten sonra, ona yatak odasına kadar yardım ettim ve bir virüs kaptığını söyledim. O horlamaya başlayana kadar bekledim, sonra aramaya başladım. Onun eşyalarını karıştırmak çok yanlış geliyordu, ama içimde bir his vardı, aramaya devam etmem gerektiğini söylüyordu. Sonunda, tüm sektör ödüllерinin bulunduğu dolabın çekmecesinde bir gizli bölme buldum. Ben ona tapınak diyorum. İçinde üç şey vardı." Aklımdaki görüntülerden ürperiyorum.

"Sorun değil, bana anlatabilirsin."

Flynn'e anlatmaktan utandığımdan değil, sadece bunu söylemek zor

"İlki bir silahtı, bu beni şok etti. Babamın

. Yani, ne için bir silaha ihtiyacı olabilir ki?" Aklım hala bu konuda şaşkın. Bir nedeni var ki güvenlik önlemlerimiz var, ama tehdit bu tür bir tehlike için değil. Daha çok istenmeyen ilgi, servetimizi hedef alan fırsatçılar için, ama şiddet için değil.

Flynn bu konuda benim kadar şok olmuş görünmüyor, bu da bu konuyu daha sonra konuşmamız gerektiğini düşündürüyor.

"İkinci şeyi hala sindiremiyorum, ama bu babamı biraz daha açıklıyor." Hayatımın büyük bir bölümünde benden sakladığı ve muhtemelen mezara götüreceğı bir sır için yanağımdan bir damla gözyaşı süzölüyor. "Ultrason resmi, babalık testi ve Jennifer Nation tarafından imzalanmış, avukat tarafından hazırlanan, Ewan Kentwall II adlı erkek bebek hakkında kimseye hiçbir zaman bilgi vermeyeceğine dair gizlilik beyanı içeren bir zarf.

Babam, ben dokuz yaşımdayken, sanırım bir ilişkiden bir oğlu olmuştu, ama çocuk hayatta kalamamıştı. Bir erkek kardeşim vardı..." Birkaç damla daha yalnız gözyaşı düşüyor. "Ve tek yaptığı, kadına para verip ağzını kapatıp gitmesini sağlamaktı. Zavallı kadın." Babamın korkunç zulmünün bir başka kurbanı, ama bu haberi gerektiği gibi yas tutacak duygusal gücüm yok.

Birkaç dakika sessizce oturdum, bu haberin ikimizin de kafasına yerleşmesi için ihtiyacım olan şey buydu. Flynn'in şu anda babam hakkında ne düşündüğünü sadece tahmin edebilirim.

Ama ben sadece bunun bitmesini istiyorum.

"Üçüncü şey bir flash bellekti. Biraz zaman aldı, ama şifreyi kırdım ve şifre bebeğin ölüm tarihiymiş." Flynn'in gözlerine baktığımda, flash bellekte ne olduğunu zaten tahmin ettiğini görebiliyorum. "Evet, motel odamdaki tüm görüntülerdi." Başımı eğiyorum, bir sonraki kısmı söylemekten utanıyorum, ki utanmamam gerekir, ama onun duymak isteyeceği bir şey olmadığını biliyorum, çünkü durum tersi olsaydı, bunun beni çok üzeceğini biliyorum.

"Şey... ve... orada birden fazla video var." Babamın bana söylediği gibi, bana fahişeymişim gibi bakmaya başlamadan önce aramızda mesafe koyabilmek için onun vücudundan uzaklaşmaya çalışıyorum.

"Hayır! Yapma." Beni bir koluyla daha sıkı tutuyor, diğer eliyle çenemi kavrayıp başımı kaldırarak bana bakıyor. Utancımdan saklanmama izin vermiyor.

"İkimiz de başka insanlarla yattık. Bunu biliyoruz ve bu tamamen normal. O videoları görmek ister miyim? Hayır, tabii ki hayır! Senin babanın silahını alıp onu vurmak istediğim bir noktada mıyım? Kesinlikle evet. Sana bunun olması beni mahvetti mi? Evet, ve şu anda bu hissin ne kadar kötü olduğunu tarif bile edemem. Ama biz birlikte değilken başka biriyle seks yapmış olman umurumda mı? Hayır, bebeğim, umurumda değil. Başka bir erkeğin sana dokunmamış olmasını, sadece benim dokunmuş olmamı ister miydin? Tabii ki, bu benim fantezim, ama gerçek değil ve bu konuda üzülmeyle büyük bir ikiyezlü olurum."

Ben bir şey söyleyemeden, Flynn öne eğilip dudaklarıma çok yumuşak bir şekilde öpmeye başladı ve sözlerinden sonra beynim neredeyse kısa devre yaptı.

Daha fazlasını istiyorum. Öpücüğü derinleştirmek istiyorum, ama o uzaklaşmaya başlıyor.

Sadece çok küçük bir mesafe, ama söylediklerini anlamamı sağlayacak kadar yeterli.

"Ama artık yok. Kimse benim olan şeye dokunamaz."

Bu sefer öpücük sert ve daha güçlüydü, ama yine çok kısaydı.

"Çünkü sen, Felisha Kentwall, kabul etmeye hazır olsan da olmasan da, benimsin."

Eli ensemin arkasına kayıyor ve beni dudaklarına çekiyor, beni sadece sahiplenme olarak tanımlanabilecek bir öpücüğe boğuyor.

Sonunda beni bıraktığında nefes almaya çalışıyorum ve konuşmak için ağzımı açmak üzereyim, ama o benden önce davranıyor.

"Duymak istediğim sadece iki kelime var." Parmağını dudaklarıma koyar, ben de konuşmayı sürdürmem, o ise bana tekrar etmemi istediği kelimeleri ağızıyla söyler.

Onu uzaklaştırmak için verdiğim tüm mücadele ve nedenler yok oldu ve bir kadının olabileceği kadar çıplak kaldığım bu odada, her zaman bildiğim, ama görmezden gelmeye çalıştığım şeyi söylüyorum.

"Ben seninim."

Ve bu sefer, o gece barda içimde derinlere gömdüğüm tüm duyguları ona anlatmaya çalışan bir öpücükle onu kendime çekiyorum.

Artık karşı koyamadığım duygular... ve karşı koymak da istemiyorum. Bu sefer öpücükle yetinmiyorum.

Kapıya üç kez vurulması anı mahvedene kadar ve biz birbirimizden ayrılana kadar. "Ughhh... Siktir git, meşgulüz," Flynn, biz birbirimizin alınına yaslanırken bağıyor.

birbirimize yaslanırken.

"Sorun değil, daha önce görmediğimiz bir şey değil," diye bir erkek sesi kapının arkasından duyulur.

"Rem, çok erken!" diye başka bir adamın sesi duyulacak kadar yüksek sesle homurdanıyor ve ben gülmeden edemiyorum.

"Çılgınlığa hoş geldin, güzelim." Flynn başını sallar ve ben bugün mümkün olduğunu bile düşünmediğim bir şekilde kıkırdamayı kesemem, ama bu hoş bir değişiklik. Sonra kapı, hoşumuza gitse de gitmese de açılır.

Dört adamın odaya girmesini izlerim ve içimden bir his, onların en güçlü düşmanlarım değil, en büyük müttefiklerim olacağını söylüyor.

Onuncu Bölüm

FLYNN

Hiç bu kadar kısa sürede bu kadar karışık duygular hissetmemiştim.

Bana anlattığı her şeye karşı büyük bir öfke, hayatının büyük bir bölümünde yaşadığı şeylerden dolayı duyduğum üzüntü, ama sonra nihayet kollarımda olduğu için duyduğum rahatlama.

Beynim, ne yapmamız gerektiğini ve onun için bu durumu nasıl düzelteceğimi bulmak için deli gibi çalışıyor, ama en büyük zorluk, ona sınırimi aştığımı ve hayatını kontrol ettiğimi hissettirmemek.

Onun söylediklerinden, bunun daha önce de yeterince yaşandığını hissediyorum. Her ne kadar hepimiz onu sektörde çok başarılı bir şekilde yolunu açan başarılı bir iş kadını olarak görsək de. Bu noktaya gelmek için verdiği en büyük mücadele diğer şirketlere karşı değil, kendi babasına karşıydı. Bu da onun başardıklarını daha da etkileyici kılıyor.

Ama şu anda hissettiğim en baskın duygu hayal kırıklığı. Bir kez olsun, arkadaşlarım randevuya geç kalamaz mıydı?

Kimi kandırıyorum, muhtemelen şimdiye kadar gelmedikleri için şanslıyım. Eğer bu benim başıma gelseydi ve bu durum onlardan birinin başına gelseydi, beni de durduramazdınız.

"Tabii, içeri gelin beyler." Onların benim alaycı tavrımı umursamayacaklarını bilerek sırtıyorum.

Felisha kıkırdamayı kesip kucağımdan kalkmaya çalışır, ama ben izin vermem, onu daha sıkı tutarım.

"Flynn." Adımı fısıldıyor ama tavırlı bir şekilde.

"Hayır." Odada kim olduğu umurumda değil, Felisha benden uzaklaşmayacak.

"Bırak beni yoksa bir daha beni çıplak göremezsın." Fısıltısındaki ton, istediği şeyin şaka olmadığını gösteriyor.

Tamam, bu onun yanımdaki kanepeye geçmesine izin vermemin bir nedeni olabilir, ama bu kadar.

Bakışları bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor. Bana karşı biraz savunmasızlık göstermesi sorun değil, ama odada gerçekten tanımadığı diğer insanlar varken, doğal savunma duvarı yeniden yükseliyor.

Ama bu odadaki erkeklerden endişelenmesine gerek olmadığını açıklamadan önce, önce yapmam gereken bir şey var.

"Düğününden ayrılmaman konusunda kesin talimatlar vermişim." Nic'e doğrudan bakıyorum, o ise sanki söylediklerimi umursamıyormuş gibi gülümsüyor, bu yüzden burada.

"Ama yine de buradayım." Kollarını kavuşturmuş, önümde duruyor ve vücut dili, her şeyin yolunda olduğundan emin olana kadar buradan ayrılmayacağını söylüyor.

"Sen onunla dans etmediğin için Tori'nin beni dövmeye hazır olmasını istemiyorum," diyorum, karısına olan zaafını kullanmaya çalışarak.

"Evet, lütfen benim yüzümden düğünü terk etme Nic, burada olduğum ve bu önemli günü mahvettiğim için çok üzgünüm," diyor Felisha, on dakika öncesine göre daha güçlü bir sesle, ve bunun, ihtiyaç duyduğunda derinlerinden çıkarmak için çalıştırdığı içsel gücü sayesinde olduğunu biliyorum.

"Bu yüzden buradayım, Felisha. Seni çok iyi tanımıyorum, ama iki şey biliyorum. Birincisi, sen önemsiz bir şey için buraya rastgele gelmekten daha fazla dürüstlük ve nezakete sahipsın. İkincisi ise, Flynn'in gözlerindeki, seni korumak için birini öldürmeye hazır gibi olan bakış, ve bu, son birkaç aydır kendisi de dahil olmak üzere herkesten saklamaya çalıştığı bir şey. Yani, büyük bir şey oldu ve kim olursan ol, neye sahip olursan ol, işini nasıl yaparsan yap, Flynn için önemliysen, bizim için de o kadar önemlisin. Ne kadar sinir bozucu olsa da, nedense onu seviyoruz."

Nic'in neyi bu kadar özel olduğunu bilmiyorum, ama onunla tanıştığım andan itibaren, hayatımın her zaman önemli bir parçası olacağını biliyordum ve nedeni bu.

O, hayatımdaki çılgın fırtınanın sakinliği.

"Eh, bazılarımız seçim yapma şansına sahip, ama ben maalesef doğduğumdan beri ona mahkumum ve ondan kurtulamıyorum. Ve inanın bana, denemedim değil." Forrest kendinden çok memnun görünüyor. Son zamanlarda ona ne oluyor bilmiyorum

ne olduğunu bilmiyorum, ama şakaları gittikçe daha iyi oluyor ve şakayı yapma zamanlamasından bile gurur duyuyorum.

"Adi herif." Daha yakınımda olsaydı koluna yumruk atardım.

Rem elini kaldırıyor. "Ben buradayım çünkü bu konuda geride kalmaktan bıktım, bu sefer önde olmak için neler olduğunu bilmek istiyorum." Aslında neden burada olduğu konusunda en ciddi olan o.

Broderick'e bakıyorum, acaba cevabıyla hepsini alt edebilir mi?

"Ne?" Bana bakıyor. "Ben sadece sen emrettiğin için buradayım. Ama evet, onun dediği gibi." Rem'i işaret ediyor.

"Felisha, bu Broderick Jones, dördümüzün güvenlik uzmanı. Bu işte çalışmıyor, bunun yerine normal kapsamın dışında daha hassas konularda çalışmanın zevkini yaşıyor. Ayrıca şu anda Nic'in annesi Sally'nin partneri olarak da biliniyor."

İleri adım atarak Felisha'nın elini uzatıyor ve iş el sıkışması yerine hızlıca sıkıyor. Daha çok, bizimle yaptığı gibi ona da bakacağına dair babacan bir güvence gibi.

"Tamam, hepiniz düşüncelerinizi söylediniz, şimdi oturun ve yerleşin. Size genel bir özet vereceğim, yarın Forrest, Felisha ve ben Londra'ya dönmeden önce beyin fırtınası yapmaya başlayabiliriz. Çünkü bu bilgiyle bir gece daha beklemek bir şeyi değiştirmeyecek. Bence bu konunun özüne inmek için bir süreç gerekecek. Ama sizlerin otuz dakikanız var, sonra ne dersiniz deyin sizi odadan kovacağım." Parmağımı Nic'e doğrultuyorum, o da bana sırtarak başını sallıyor.

Hepsi odada yerlerini bulurlar ve Felisha'nın yanımda gerginleştiğini, onlara söyleyeceği şeyden endişelendiğini hissedebiliyorum.

Elini elimle tutup diğer elimi yanağına koyarak yüzünü bana doğru çeviriyorum. "Onlara ben mi söyleyeyim, yoksa bana söylediklerini tekrarlamak mı istersin?"

Yüzü elimde, kararını verirken bir anlığına gözlerini kapatıyor.

"Ben yapabilirim." Sanırım kendini benden daha çok ikna etmeye çalışıyor.

"Yapabileceğini biliyorum." Alnını öptükten sonra, ona cesaretini toplaması ve hikayesini anlatmaya başlaması için zaman veriyorum. Bu gerçekten onun anlatması gereken bir hikaye, benim değil.

Sırtını düzeltip daha dik oturarak, omuzlarını geriye çekip neden burada olduğunu anlatmaya başlar.

Onlara güvenebileceğini açıklamama gerek yoktu. Onlar bu odadaysa benim onlara güvendiğimi biliyor ve bu onun için yeterli.

Birkaç kez gözyaşlarını tutmaya çalıştı ve bana anlattığı her şeyi onlarla paylaşmadı, ama sorun değil, çünkü önemli kısımları onlara anlattı. Ve tüm bunların arkasındaki kişinin babası olduğunu duyduklarında yüzlerindeki ifadeyi görmek, muhtemelen benim tepkimin aynası gibiydi. Her birinin yüzünde saf öfke vardı. Şüphesiz onlar onun tarafındalar ve birlikte ona yardım edeceğiz. Yardım etmeye vurgu yapıyorum, onun yerine geçip sorunu çözmeye çalışmaya değil, çünkü bu felaket olur.

Kısa bir tartışmanın ardından, çocuklar ayrıldılar ve Broderick'in bu gece arka planda çalışacağını biliyordum. Yarın konuştuğumuzda, tartışmayı başlatmak için bazı bilgilere sahip olacaktı.

Umarım diğerleri düğün resepsiyonuna geri dönüp gecenin geri kalanının tadını çıkarırlar. Ama bunun akıllarının bir köşesinde kalacağını biliyorum, çünkü kimse bu hikayeyi dinleyip midesinde kötü bir hisle kalmaz.

"Yatağıma gir prenses. Hızlıca duş almam lazım." Düğün kumsalda yapılmıştı ve hala ayak parmakları arasında kumları ve cildimde kuru tuz hissini hissedebiliyorum. Her gece aynı şeyi yapan bir adam değilim, ama bu gece onun çıplak vücudunu kollarıma aldığım da temiz hissetmek istiyorum.

"Tamam," diye cevaplayarak yatağa doğru yürürken, ben de zaman kaybetmeden banyo kapısını kapatıp düğün kıyafetlerimi çıkarırım. Nic'in sağdıcı olmak benim için büyük bir onurdu ve gün çok güzel geçmişti, ama onun düğün gününü ondan tamamen farklı nedenlerle hatırlayacağımı biliyorum.

Giysilerimi giymeye zahmet etmeden, sadece belime bir havlu sararak banyodan çıkıyorum. Karşımdaki manzara bir an nefesimi kesiyor.

Felisha'nın duştan sonra giydiği kıyafetler, odanın köşesindeki sandalyenin üzerinde, yatağın yanında düzgünce katlanmış olarak duruyor.

Çıplak vücudu bana sırtını dönmüş yatıyor ve hala hafif nemli kahverengi saçları yastığın üzerine ve sırtına yayılmış durumda. Beyaz çarşaf belinin alt kısmına örtülmüş ve ne kadar çarpıcı görünse de

ve neredeyse ağzımın suyunu akıtacak kadar güzel olsa da, bu manzarada bir şeyler yolunda değildi.

Vücudu gergin.

Sırtındaki kaslar gergin ve omuzları kulaklarının altına kadar çekilmiş. Bu, sonunda arzularına teslim olup, uzaklaştırdığı adamla geceyi geçirmek üzere olan rahat bir kadının görünmesi gereken hal değil. Birkaç dakika ayakta durup onu izlediğimde, hareket etmiyor ve göğsünün hızla inip kalktığını görüyorum, nefes alış huzurlu bir durumda olan biri için çok hızlı. Duşta öfkemi atmaya çalışsam da, öfkem hala yüzeyin altında öfkeyle kaynıyor.

Sessizce ağlıyor mu yoksa uyuyor mu anlayamadığımdan, yüzünü görebilmek için yatağın diğer tarafına geçtim.

Vücudunun geri kalanı gibi, alnında da endişe çizgileri var ve gülümsemesi yok. Ama gözleri kapalı ve şu anda ağlamıyor olsa da, yanaklarında hala ıslak izler var, bu da benim duşta olduğum sırada ağladığının kanıtı. Yetiştirilme tarzımın her zerresi, neredeyse kırk yaşında bir kadının babasının ona yaptıkları yüzünden ağlayarak uykuya dalmasının ne kadar yanlış olduğunu söylüyor. Ruhunun derinliklerinde ne kadar acı çektiğini hayal bile edemiyorum.

Hayatında, bir an bile olsa onun yükünü gerçekten üstlenmek isteyen bir erkek oldu mu hiç? Onun nefes almasına izin veren, her savaşı tek başına vermek zorunda hissettirmeyen biri. Onu koruyan, destekleyen, ihtiyacı olduğunda yanında olan, istediğinde önüne geçmeye hazır biri. Çünkü eminim ki babası onun için hiç böyle bir erkek olmamıştır.

Ama bu gece her şey
değişecek. Artık asla yalnız
kalmayacak.

Havluyu yere bırakıp, yatağın benim tarafındaki örtüyü nazikçe çekip yanına uzandım. Bu hareket onu hafifçe uyandırdı, gözlerini açacak kadar değil ama benim onu hareket ettirmem için yeterliydi. Onu koluma yatırıp başını göğsüme çekerek, kendini güvende hissetmesi için iki kolumu da ona sıkıca doladım. Üzerime yerleşirken uzun bir nefes verdi.

"Üzgünüm..." Mırıldanması çok yumuşak ve hüzünlü.

"Özür dileyecek bir şey yok, prenses." Kafasının üstüne öpücük konduruyorum, benim yanımda böyle hissetmesine gerek olmadığını ona telkin etmeye çalışıyorum.

Nefesinin biraz daha düzeldiğini duyabiliyorum ve yaklaşık on dakika sonra, vücudu sonunda gevşemeye ve benimkine uyum sağlamaya başlıyor.

Çıplak vücudunun benim üstümde uyuması, bu günün böyle biteceğini hayal ettiğim şekilde değildi. Düğüne gelmesi çok beklenmedik bir şeydi, ama bir yanımda, onun koşarak geldiği tek kişinin ben olduğum için egomu şişiriyor.

Uyuyabileceğimden emin değildim ve onun iyi olup olmadığını kontrol etmek için ona baktıktan sonra saatlerce tavana bakarak, sonunda göz kapaklarımın ağırlaştığını hissettim.

Ve aylardır gördüğüm rüyalarım sona erdi, çünkü rüyamın gerçeği şimdi kollarımda yatıyor.

"Ama Darby'nin özel jetiyle Londra'ya döndüğüm ortaya çıkarsa, babam takma adımın aslında benim olduğumu anlar." Felisha'nın yüzünde endişeli bir ifade var.

"Bence fazla düşünüyorsun. O süper casus ya da bilgisayar dehası değil." Yine endişeli bir duruma düşeceğinden korkuyorum.

Oysa o ellerini havaya kaldırıp bana gözlerini deviriyor. "Eh, bizi kandırmayı başardı, değil mi?" Çok sinirli görünüyor. Onun da bizim onun olduğunu anlayamamış olmamızdan benim kadar rahatsız olduğunu anlayabiliyorum.

"O konuyu açma bile." Gereğinden biraz daha agresif bir şekilde cevap veriyorum, ama bunu düşünmek bile içimi öfkeyle dolduruyor.

"Çok geç, çoktan düşündüm." Bir elini beline koyarken, diğer eliyle göğsüme parmağını batırıyor.

"Bunun sorun olmadığını bana inanmıyorsan, o zaman alternatif seçeneği tercih et ve buraya geldiğin gibi ekonomi sınıfında geri dön."

"Tanrım, hayır!" Yüksek tiz çığlığı, o yolculuğun ne kadar eğlenceli olduğunu düşündüğünü gösteriyor. Eminim ki bu, ekonomi sınıfında uçmak bir yana, ticari bir havayolu ile ilk kez uçuğu zamandır. "Çok fazla insan var ve sana dokunuyorlar. O koltukların ne kadar küçük ve birbirine ne kadar yakın olduğunu biliyor musun? Kokuyorlar, çocuklar çığlık atıyor, yemek berbat ve

iki yüz kişiyle tuvaleti paylaşmak zorundasın. Mikrop yuvası! Tanrı bilir o tuvalette kaç kişi sevişmiştir."

Kendimi tutamıyorum, gülmeye başlıyorum.

"Ne? Ne komik?" diye bağılıyor, bana öfkeyle bakarak.

"Yani, normal bir uzun mesafeli uluslararası uçuş." Avustralya'ya ilk uçuşumu ve uzun bacaklarımın ne kadar sıkışık olduğunu ve sonunda Sidney'e indiğimde ne kadar sarhoş olduğumu hatırlıyorum. Uyuyamıyorsam, bayılana kadar içmeyi denemeliyim diye düşündüm. Ne yazık ki, bu işe yaramadı ve uçaktan indiğimde kendimi berbat ve çok yorgun hissediyordum. "Artık sıradan bir insanın hayatını bir günlüğüne deneyimleyerek hayallerini gerçekteştirmiş olursun."

"Ughhh." Beni göğşümden o kadar sert itti ki, bir adım geri attım ama hemen onun yanına geri döndüm. "Sen de onlardan birisin, değil mi?"

"Neyin birisin?"

"Kirli tuvaletlerde kadınları becermekten gurur duyan, yüksekte uçan adam. Yani, oraya iki kişi nasıl sığar ki?"

"Yapılabilir." Bu kadar cevap veriyorum, çünkü onunla bu konuyu tartışmak istemiyorum.

"Biliyordum." Başını sallayarak yavaşça başını göğşüme yasladı. "Kendimi neye bulaştırdım böyle?"

"Ah, hiç bilmiyorsun. Artık geri dönmek için çok geç, ne yazık." Kafasını kaldırıp dudaklarına nazikçe öpüyorum. "Gitme zamanı geldi ve vücudun bunun için senden nefret edecek olsa da, çünkü sadece yirmi dört saat önce indin, ama uçağın kalkış saatine yetişmemiz gerekiyor. Neyse ki bu sefer uyuyabilirsin ve şanlıysan, belki sen de mil yüksekliği kulübüne katılabilirsin." Ona göz kırparak elini tutup, onu bungalovumuzun kapısına ve bekleyen arabamıza götürdüm.

"Aslında benim için sorun yok. Buradaki sıcaklık ve nem beni öldürüyor, saçlarıma bak. Ürünlerim olmadan kıvrıcıklaşıyor."

İşte o, benim yüksek sosyete kızım.

Forrest ile eve uçuyoruz, Rem ise ailesiyle tatil yapmak için birkaç gün kalıyor, Nic balayında, Nic'in annesi Sally ve Broderick ise Sidney'i ziyaret ediyor. Kardeşim ve ben diğerleri dönene kadar kaleyi savunacağız. Zaten yoğun bir dönem olacaktı, ama şimdi bir de kaos katmanı eklendi.

"Flynn, Felisha." Forrest, jete bindiğimizde bizi selamlıyor. O, uçağın sol tarafındaki pencere kenarındaki normal tek kişilik koltuğuna çoktan oturmuş. Nasıl oldu bilmiyorum, ama kardeşim ve ben tamamen aynı şekilde yetiştirilsek de, çok farklı insanlar olarak büyüdük. Ben spontane, rutine ihtiyaç duymayan, içimden geldiği gibi hareket eden biriyim. Forrest ise tam tersi. Her seferinde aynı koltuğa oturması gerekiyor, sadece belirli kumaşlardan yapılmış giysiler giyebiliyor, bir planı veya rutini olmadığında aklını kaçırıyor. Gününü genellikle mükemmel bir şekilde planlıyor ve bunu düşünmek istemem ama muhtemelen seks partnerlerini de planına dahil ediyor. Ağabeyimin seks yaptığını düşünmek beni ürpertir. Bazı şeyleri görmeye gerek yoktur ve bu da onlardan biridir.

"Forrest, şimdiden işe koyulmuşsun," diyorum, dizüstü bilgisayarını açıp bir şeyler yazan ona bakarak. Normalde, benim koltuğuma oturduğu ya da onu kızdıracak başka bir şey hakkında akıllıca bir yorum yapardım, ama garip bir şekilde, bu sabah bunu kendime sakladım.

"Sadece dünkü işleri kontrol ediyorum. Ayrıca Nic'e, göz kulak olmamı istediği birkaç şeyi kontrol edip, kalkıştan önce ona mesaj atacağımı söyledim."

"Tori seni öldürecek, biliyorsun. Balayında olması gerekiyor." Nic'in ilk fırsatta telefonunu gizlice çıkarıp her şeyin yolunda olup olmadığını kontrol ettiğini hayal ederek gülmeye başlıyorum.

"O zaman evlendiği adamı pek iyi tanımıyor demektir. O adamın beynini kapatması imkansız." Forrest son tuşa basarken sırtıyor ve ben Felisha'yı onun karşısındaki çift koltuğa yönlendirirken ikimize bakıyor. Ona pencere kenarındaki koltuğu veriyorum, her ne kadar normalde benim oturduğum yer olsa da. Kalkış ve inişi izlemeyi seviyorum ve farklı zaman dilimlerinin ışıklarının gökyüzünde oluşturduğu silüeti izlemenin özel bir yanı var.

Felisha durur ve koridordaki koltuğa oturur, bana bakmaz ama kemerini takmaya başlar. Eğer istediği buysa, onunla tartışmayacağım.

"Sanki siz erkekler farklıymışsınız gibi. Hepimiz işkolikiz. Son iki gündür bilgisayarına erişemediğim ve Harper'ın benim yerime rol yapmasına güvenmek zorunda kaldığım için nasıl hissettiğimi bilemezsiniz. O kadar endişeliyim ki, kendimi derimden çıkarmak istiyorum." Parmakları bacaklarında kıpır kıpır.

"Buna tutun, Flynn, o anlıyor." Forrest parmağıyla Felisha'yı işaret ediyor. "Ama sana tek tavsiyem, hemen kaç, hızlıca! Bu adam seni deli eder. Sonra bana seni uyarmadım diye şikayet etme." Onun komik olmaya çalışması, Felisha'nın biraz dikkatini dağıtıp kendini bu kadar yalnız hissetmeyi bırakması için tam da ihtiyacımız olan şeydi.

"Hey, ben mükemmel bir eşim," diyorum, koltuğuma oturup kemerimi takarken, kırılmış gibi davranıyorum.

"Belki de bu anlaşılmaya varmadan önce biraz daha dikkatli davranmam gerekir." Bana göz kırpan Felisha, sonra Forrest'a döner. "Uzun bir uçuşumuz var, kardeşinle ilgili aklına gelen tüm utanç verici hikayeleri anlatmak için bolca vaktin olacak."

"Sakın yapma." Bana karşı bolca malzeme olan kardeşimle göz göze gelirken, o da "Yirmi iki saatlik bir uçuş, bildiğim tüm hikayeleri anlatmak için yeterli olmayacak" diye cevap verir. Forrest'ın yüzündeki kocaman gülümsemeyle, onunla aynı uçağa bindiğim için pişman olmaya başlıyorum. Bu tehlikeli olabilir.

Forrest çocukken yaptığımız aptalca şeyleri anlatmaya devam ettikçe, ki ben elbette bunları yalanlıyorum, Felisha'nın rahatladığını görüyorum ve şu anda tek umursadığım şey bu. Tabii bir de onun kardeşimle tanışmasını görmek, çünkü bu benim için önemli. Hayatım boyunca onun gölgesindeymişim gibi hissetmiş olsam da, onun görüşü benim için çok önemli. Hayatımda yaptıklarımı değiştirmeyecek, ama yine de, kulağa çılgınca gelse de, onun onayını istiyorum.

Birkaç saat konuştuktan ve yiyecek ve içecek ikram edildikten sonra, Forrest yapması gereken işleri olduğu için izin istedi. Kulaklıklarını taktı ve şimdi baş başa kaldık. Felisha'nın benimle birlikte "mile high club"a katılacağı konusunda şaka yapmıyordum, ama şimdi bunun zamanı değil. Kardeşim de uçakta ve Felisha hala o kadar gergin ki, bunu önererek onu üzmem istemiyorum.

Ancak, konuşmayı bıraktığımız anda, göz kapaklarının ağırlaştığını ve son birkaç günün yorgunluğunun onu çok etkileyeceğini anlayabiliyordum.

"Hadi, sana yatak odasını göstereyim, uzanıp uyuyabilirsin."

Koltuğunda daha dik oturarak bana ters bir şekilde cevap verdi: "Ben iyiyim, yorgun değilim."

Bu kadının inatçılığı beni zorlayacak, çünkü ben de sabırlı biri olarak bilinmem.

"Mm-hmm. Ben aynı fikirde değilim. Yine de yatak odasına gidiyoruz." Ayağa kalkıp elini tutarak onu koltuğundan kaldırdım, döndürdüm ve uçağın arkasına doğru yürüdüm. O tüm bu süre boyunca kendi kendine mırıldanıyordu ve ben gülmemeye çalışıyordum.

Kapı kapanır kapanmaz, dönüp kararlı bir ifadeyle sert bir sesle fısıldadı: "Senin kardeşin hemen dışarıda beklerken seks yapmayacağız." Sanki bu onu benden koruyacakmış gibi benden birkaç adım geri çekildi.

Onu oyalamak ve heyecanlandırmak için bir şeyler yapabilirdim, ama bu, onun dinlenip biraz uykuya dalmasını sağlamanın amacına ters düşerdi.

"Doğru, dinlenmiyoruz. Sen uyuyorsun, ben de dinleniyorum. İkimiz de dün gece pek uyuyamadık." Bu sabahın erken saatlerinde, ağlayarak uyanıp kalbindeki acıyı dindirmem için bana yalvardığı anlar aklıma geliyor. Bir erkeğin sabrının bir sınırı vardır. Yavaş ve şehvetli bir sevişmeyle başlayan şey, kısa sürede sadece bedenlerimizi ve aralarındaki bağı düşünmemize neden olan ateşli, sert ve yoğun bir sekse dönüştü. Diğer her şey karanlığa gömüldü.

"Bana sanki bu benim hatamış gibi bakma." Hâlâ fısıldıyor, ama sözlerinde biraz cinsel çekicilik var ve ben kendime bu sesin bana yaptıklarını görmezden gelmemi söylüyorum.

"Bakmıyorum, ama sana söylüyorum, yalvarmaya başladığın anda, sana her zaman istediğini vereceğim."

Sanki bu bilgiyi daha sonra kullanmak üzere saklıyormuş gibi gülümsüyor, bir adım öne çıkıyor ve parmak uçlarına basarak yanağıma öpücük konduruyor. "Not aldım."

Bunun üzerine, yanındaki yatağa sürünerek battaniyenin altına kıvrılıyor. Ona bir bakış attığımda, bununla daha fazla mücadele edemeyeceğini biliyorum.

"Forrest'la bir şey konuşmam lazım, uzun sürmez." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum. "Sadece rahatla, hemen dönerim."

Dönüp odadan çıkarken kapıyı kapatıyorum ve uçağın motorunun uğultusu birkaç dakika içinde onu uykuya daldıracak. Ben de fazla uyuyamayabilirim, ama yıllarca şef olarak çalışmaktan çok az uykuyla idare etmeye alışkınım.

Forrest'ın yanından geçip karşısına oturdum, kulaklıklarını çıkardı ve bana şaşkın bir ifadeyle baktı.

"Yatağa gideceğini sanıyordum, o yüzden gürültü önleyici kulaklık takmıştın. Bu kadar çabuk bittiği için endişelenmeli miyim?"

"Çok komik. Ben bir beyefendiyim, onu böyle utandırmam." "Saçmalık. Seni reddetti, değil mi?" Pislik herif kendini komik sanıyor, ama gerçeğe yakın.

"Uyku onun ihtiyacı olan şey. Ayrıca, bu sayede seninle yalnız konuşma fırsatım oluyor." Koltuğa yaslanıp ellerimi kaldırarak saçlarımı okşadım, sonra Felisha düğüne girdiğinden beri tuttuğumu hissettiğim uzun bir nefes verdim.

"İyi misin?" Forrest dizüstü bilgisayarını bir kenara koyup öne doğru eğildi ve tüm dikkatini bana verdi.

"Hayır." Aklım hala dönüyor, içimde dolaşan tüm duyguları bir kalıba sokmaya çalışıyorum. Öfke, hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı, kafamdan çıkaramadığım ve hayat seçimlerimi sorgulamama neden olan kadının şimdi burada, benimle birlikte olmasıyla karışıyor. Ve sonunda bana karşı hislerini kendine itiraf ediyor. Bu, içimden sessizce dua ettiğim şeydi, ama keşke ona bu kadar büyük bir bedel ödetmeseydi.

"Benden ne istiyorsun?" İşte bu yüzden kardeşimi seviyorum. Hayatımızda ne olursa olsun, o her zaman benim yanımda.

"Rem ve Broderick'in arka planda ellerinden gelen her şeyi yaptıklarını ve araştırmalarını sürdürdüklerini biliyorum, ama daha fazlasını yapmam gerekiyor." Dik oturarak, kendi planımı mümkün olduğunca çabuk uygulamaya koymaya kararlıyım. "Ve senin yardımına ihtiyacım var."

"Git uyuduğundan emin ol, sonra başlayalım." Forrest dizüstü bilgisayarını alır ve birlikte uçarken işbirliği yaptığımızda çalışma alanı olarak kullandığımız masaya geçer.

Yatak odasının kapısını yavaşça açtığımda, tahmin ettiğim gibi Felisha odadan çıktığımda olduğu yerden kıpırdamamıştı. Ağız hafifçe açık, gözleri kapalı ve uzun kirpikleri cildinde yayılmıştı. Uykusu dün gecedен daha huzurlu görünüyordu, bunun nedeni eve dönüyor olmamız ve onun kendini daha kontrol altında hissetmesi mi, yoksa sadece benimle kendini güvende hissetmesi mi, bilmiyorum. Umarım her ikisi de doğrudur.

Harper, Kentwall jetinin bizden hemen önce havaalanına inmesini planladı, böylece Felisha onunla buluşup arabayla birlikte ayrılabilir ve her şey normal görünebilir. Tabii ki, uçaktaki biri Harper'ın tek yolcu olduğunu söylerse, o zaman bir sorunumuz olur. Umarım babası

bir şeylerin ters gittiğinden şüphelenmez, böylece uçuş kayıtlarına bakmak için bir nedeni olmaz.

Hızla nefes almamın sebebi haline gelen kadına son bir kez bakarak, onu korumak için her şeyi yapacağımı biliyorum. O bundan hoşlanmayacak, ama umarım hiç gerek kalmayacak bir yedek plan hazırladım. Eğer bir şey öğrendiysem, o da bu tür durumlarda seçeneklerin asla yeterli olamayacağıdır.

Forrest'in hazırlandığı ve beklediği masaya giderken dizüstü bilgisayarımı alıyorum.

"Planın nedir?" Forrest yazdıklarından başını kaldırıyor. "Hoşuna gitmeyecek."

"Hiç şüphem yok, ama yine de söyle." Bana bakıyor, ona bomba gibi bir haber vereceğimi tahmin ederek bekliyor.

"Kentwall Estates'in kontrolünü ele geçirmeme yardım etmen gerekiyor."

Yüzü hafifçe yana doğru eğiliyor. "Felisha için demek istemedin mi?" Benim için dediğimi hemen anlıyor.

"Hayır. Kontrolü ele geçirmek istiyorum ki o piçi gömebileyim ve bedelini ödetebileyim. Sonra istifa edip her şeyi Felisha'ya devredeceğim." Yeni açtığım boş bir belgeye notlar yazmaya başlıyorum.

"Haklısın. Bu hoşuma gitmiyor. Aslında, nefret ediyorum. Bu, şimdiye kadar duyduğum en aptalca fikir." Deri koltuğa geri yaslanıp iç çeker.

"Ama yine de yapacaksın. Şimdi bana nasıl yapacağını söyle."

"Felisha bu berbat planı biliyor mu?" Forrest cevabı zaten biliyor ama yine de soruyor.

"Hayır, ve sen de tek kelime bile etmemelisin. Asla kabul etmez. Ama etse bile, ona umut verip sonra başarısız olmak istemiyorum. Zaten güvenilebileceğini düşündüğü bir adam onu hayal kırıklığına uğrattı, ben de ona aynısını yapmak istemiyorum. Bu onu mahveder." Başım eğik, onun onaylamadığını görmek için ona bakmıyorum.

"Bunu kabul edeceğimi de nereden çıkardın?" Forrest bana bana söylüyor.

Sonunda başımı kaldırdım, kararlılığımın yüzümden okunacağını biliyordum

. Bu konuda geri adım atmayacağım.

"Çünkü daha önce senden hiçbir şey istemedim, ama şimdi istiyorum. Sana ihtiyacım var ve Felisha'nın bu yedek plana ihtiyacı var."

Bana öfkeyle bakarak ellerini havaya kaldırır. "Siktir. Tamam, tek bir şartla varım."

O bunu söyleyene kadar bir an rahatlamıştım, ama bir sonraki cümlesini beklerken kalbim biraz hızlandı.

"Nic ve Rem'e söyle. Artık sır saklamayacağımıza söz verdik." Gözlerinde ateş var ve bu konuda geri adım atmayacağını biliyorum, ama onu tamamen anlıyorum.

"Anlaştık." Ayağa kalkıp masanın arkasından çıkıyorum.

Forrest da aynısını yapar ve ben onu kucaklarım. "Teşekkürler, seni seviyorum." Muhtemelen kardeşime bunu yeterince söylemiyorum, ama içtenlikle söylüyorum.

"Evet, evet, ben de seni seviyorum," diyor Forrest geri çekilirken ve ikimiz de tekrar oturmak için hareket ediyoruz.

"Fikrimi değiştirmeden bunu yapalım," diyor Forrest bana bakarak ve sonra başını eğip bilgisayarına bakarken mırıldanmaya başlıyor. "Bunu pişman olacağım, değil mi kardeşim? Sen tam bir baş belasısın."

Haklı. Ben tam bir baş belasıyım! Felisha öğrenirse pişmanlık en küçük sorunum olacak, ama umurumda değil.

Ewan Kentwall, senin için geliyorum!

Kolay bir hedef olarak yanlış adamı seçtin.

Çünkü kızın seni yerle bir etmezse, ben kesinlikle yapacağım.

On Birinci Bölüm

FELISHA

Ne kadar süre uyuduğumu bilmiyorum, çünkü jet motorlarının tanıdık sesi ve vücudumda hissettiğim çok hafif bir titreşimle uyandım.

Farklı bir model olmasına rağmen, bu uçak benimkine çok benziyor ve yatak da aynı derecede rahat. Ya da belki de sadece çok yorgundum.

Bir yanımla Flynn'in kollarında uyanamadığım için hayal kırıklığına uğramış olsa da, en azından onun uzaklarda olmadığını biliyorum. Zaten 45 bin fit yükseklikteyken bir yere gidebileceği de yok.

Kalkıp onu bulmam gerek, ama düşüncelerimi toparlamak için biraz zamana ihtiyacım var. Bunu yapma fırsatım olmadı. Avustralya'ya giderken çok üzgündüm ve Flynn'e ulaşana kadar kendimi tutmaya çalışıyordum. Ben güçlü bir kadınlam, ama birkaç gün önce öğrendiğim şey herkesi yıkardı.

Yardım istediğimi biliyorum ve bunu memnuniyetle kabul ediyorum, ama bu konuda kontrolü kaybetmek istemiyorum. Bu benim babam ve benim şirketim. Burada en çok kaybedecek olan benim, bu yüzden kararları benim vermem gerekiyor.

Flynn'in durumunu babamla ve kamuoyuyla nasıl ele alacağımı bilmiyorum. Videonun yarattığı kargaşanın ardından bir çift olarak ortaya çıkarsak, medyanın yaratacağı ekstra stresi kaldırabileceğimden emin değilim. Ve babam, Tanrım, bu onun beni yönetim kurulunda itibarsızlaştırması için bir neden daha olacak ve sonra ikimiz baş başa kaldığımızda bana ne kadar değersiz ve hayal kırıklığı yaratan biri olduğumu söyleyecek.

Beynin ne kadar muhteşem olduğunu sık sık düşünüyorum. Büyürken babamın beni sevdiğine kendimi inandırmayı başardım. Onun zehirli özelliklerine dair ipuçlarını ve uyarı işaretlerini görmezden geldim. Ve o da muhtemelen eylemlerinin farkındaydı.

Onları kamufle etti, çünkü aile servetinin tek varisi olduğum için bana ihtiyacı olduğunu biliyordu. Tabii, o servetin bana geçmesini nasıl engelleyeceğini bulana kadar. Yine de, bana zarar vermek, itibarımı zedelemek için yaptığı onca şeye ve anneme yaptıklarına rağmen, bir parçam hala onu unutamıyor ve onu sevmekten tamamen vazgeçemiyor. İçimde her zaman, bir gün uyanıp beni sevdiğini fark edeceği umuduna tutunan küçük bir kız olacak. Küçük bir umut ışığı bile yeterli olur. Günlerdir yemek yememiş biri gibi, onun attığı kırıntılara tutunurdum.

Şu anda emin olduğum bir şey var, o da Flynn ve benim bunu gizli tutmamız gerektiği ve birlikte görülmememiz gerektiği. Onu nefret ediyor gibi görünmeye devam etmeliyim ve o da dünyanın gördüğü playboy gibi görünmeye devam etmeli. Ama yemin ederim, kibarlık sınırını aşarak başka bir kadına dokunursa, gerçek yüzümü göstereceğim. Onu gördüğünü sanıyor, ama daha yolun başındayız. Madalyonun iki yüzünü de istiyorum, gizli kalmak ve oyunu oynamak, ama aynı zamanda kimseyi ona yaklaştırmamak.

Bunu hiç sevmeyecek, ama tek yol bu.

Sonunda ayağa kalkıp uçağın yatak odasındaki banyoya giriyorum, aynada kendime bir bakıyorum ve karşımdaki kadını tanıyamıyorum.

Cehenneme gidip gelmiş gibi görünüyorum.

Bu artık sona ermeli. Ben bundan daha güçlüyüm.

Ve babamın kazanmasına izin verirsem lanetleneyeceğim.

Omuzlarımı geriye çekip, uçuş görevlisinin benim için nazikçe bıraktığı tuvalet malzemelerini kullandıktan sonra daha dik duruyorum. Şimdi aynı aynada gördüğüm kadın, normal halime çok daha benziyor.

Sonunda yarı yarıya düzgün görünmekten memnun olarak, Flynn ile konuşmak için dışarı çıkma zamanının geldiğini biliyorum. En azından Forrest'ın önünde daha sakın olabilir ve beni dinleyebilir. Forrest'ı pek tanıyamıyorum, ama iyi birine benziyor ve eğer Flynn'in kardeşi ise, şu anda hayatımın merkezinde olan tüm kötü şeylere güvenebilirim.

Beklemediğim şey, koltuklarında uzanmış ve derin uykuda olan iki adama doğru yürümekti. Görünüşe göre dün gece uykusuzluk çeken tek kişi ben değildim. Onları rahatsız etmek istemediğimden, kabini geçip mutfakın olduğu yere doğru yürümeye devam ediyorum ve iki kabin görevlisi ayakta konuşuyor. Geçen hafta gibi, onları izleyip işlerinde ne kadar mutlu ve stressiz göründüklerini fark ettiğim günler oluyor.

onlara bakıp, işlerinde ne kadar mutlu ve stressiz göründüklerini fark ettim.

"Oh, Bayan Cuthbertson, özür dileriz, uyanık olduğunuzu fark etmedik. Size yiyecek veya içecek bir şey getirebilir miyiz? Eğer koltuğunuza oturmak isterseniz, size getirebiliriz," bana en yakın duran kabin görevlisi Devlin, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle diyor. Sahte bir gülümseme değil, şu anda dünyadaki hiçbir şeyi umursamıyor gibi görünen, içten bir mutluluk gülümsemesi. Bu hissin nasıl olduğunu unutmuşum.

"Özür dilemenize gerek yok. Arkada en yüksek sesle horlayan olmak için yarışan iki morsu uyandırmak istemedim. Ayrıca, uçarken biraz dolaşmayı seviyorum, vücuda iyi geliyor ve jet lag'ı önüyor."

Son kırk sekiz saat içinde ikinci uzun mesafeli uçuşumu yaptığım için vücudumun şu anda muhtemelen cehennemi yaşadığını onlara söyleyemedim. Uçuş görevlileri oldukları için muhtemelen bunu her zaman yapıyorlar, ama vücutları buna alışmıştır. Ben de çok uçarım, bazen iş için fazla bile, ama hiç bu kadar uzağa gitmedim. Avrupa veya Birleşik Krallık içindeki kısa uçuşlar. Çocukken bir kez Avustralya'ya gitmişim, ama hepsi o kadar, ve o uçuşu pek hatırlamıyorum. Annemi tanıyorsam, muhtemelen uyumama yardımcı olacak bir şey vermiştir, böylece benim için daha kolay olmuştur. Özel jetle seyahat etmek hiç zor değildi. Dürüst olalım, düne kadar diğer yarısının nasıl yaşadığını hiç bilmiyordum ve oraya geri dönmek istemiyorum. Bana snob deyin, umurumda değil. Babamın yaptığı gibi insanları asla küçümsemem, annem beni daha iyi yetiştirdi. Ama bu, hayattaki ayrıcalıklı konumumdan vazgeçmek istediğim anlamına gelmez.

Babamın parası ve statüsü bana hayatta bu fırsatı sunmuş olabilir, ancak on sekiz yaşımdan beri kendi servetimi ve aile işimizi büyütmek için çok çalıştım. Yani, bugünkü işin değeri, babamın ve benim eşit çabalarımızın sonucudur ve en azından yarısına hak kazanmış olmalıyım. Bu boktan durumun en aptalca kısmı da bu. Babamı işin dışında bırakmak hiç istememiştim. Kontrolü seve seve ele alır, onu yanımda tutar ve birlikte çalışmaya devam ederdim.

Ama şimdi, Kentwall Estates'in CEO'su ve sahibi rolünü üstlendiğim anda, onu memnuniyetle binadan dışarı çıkaracak ve tüm işletmedeki tüm bilgisayar ve güvenlik seviyelerine erişimini engelleyeceğim. Yani, eğer otellerimizden birinde kalmak isterse, o piç kurusu da herkes gibi parasını ödeyecek.

Kabin ekibinin ikisinin de bana bakıp tekrar konuşmamı beklediğini görünce, zihnimin daldığını fark ettim.

"Aslında, bir fincan sert İngiliz kahvaltı çayı ve belki de yememem gerekse de gizlice bir çikolata çok hoş olur."

"Havada olan, havada kalır." Diğer kabin görevlisi Christie, seçebileceğim çok çeşitli çikolataların bulunduğu bir tepsiyi çıkarırken gülüyor. "İstediğinizi alın, kimseye söylemem." Gülmeden edemiyorum. Hissettiğim gerginliği kırabilen basit şeylerdir.

"Her gün büyük iş anlaşmalarına karar veriyorum, ama neden şu anda çikolata seçmek hayatımın en önemli kararı gibi geliyor?" Şaka yapıyorum ama bu doğru.

"Daha sonra isterseniz, çikolatalar hala burada olacak." Ben kutudan iki tane alırken Christie bana gülümsüyor. Eminim ki şampanya ve havyar servis etmeye daha alışkındırlar, ama şu anda bir fincan çay ve çikolata bana yeter.

Flynn'in yanındaki koltuğuma, onu rahatsız etmemek için sessizce yerleşiyorum. Devlin çayımı tepsiye koyup tek kelime etmeden uzaklaşıyor.

İlk yudum sıvı altın gibidir. Evdeki rahatlık gibidir.

Şu anda sessizce oturmak benim için en iyisi değil, çünkü beynimin hızla çalışmasına neden oluyor. Bu yüzden, Flynn'in kıpırdanmaya başladığını ve gözlerini açtığını duymak beni rahatlatıyor. Yanında oturduğumu görünce irkiliyor ve anında dik oturuyor.

"Kahretsin, özür dilerim. Bu kadar uzun süre uyuyakalmak istememiştim." Ellerini yüzüne ve saçlarına sürerek, çabucak uyanmaya çalışır. Çok basit bir harekettir, ama bunu yaparken çok seksi görünür.

Flynn'i en çok bu anlarda seviyorum. Yumuşak olduğu ve dünyaya karşı bir maske takmaya çalışmadığı anlarda. Bunu sadece birkaç kez gördüm, ama pek çok kişinin bilmediğinden emin olduğum bu gerçek Flynn, nazik, düşünceli ve şefkat dolu. Bu yönünü benimle paylaşmayı seçtiği için kendimi özel hissediyorum.

"Sorun yok, ben iyiyim. Ben de iyi uyudum. Sanırım ikimizin de buna ihtiyacı vardı." Ona fiziksel olarak yaklaşmak istediğim için eğilip başımı omzuna yasladım.

"Bizim iyi bir nedenimiz olabilir, ama onun mazereti ne?" Hala uyuyan Forrest'a bakıyoruz.

"Kardeşinin dün gece ne yaptığını bilmiyorsun..."

Flynn hemen sözümü keser. "İşle ilgili değilse, ki dürüst olmak gerekirse muhtemelen öyleydi, ama değilse, bilmek istemiyorum."

İkimiz de Forrest'ı uyandırmamak için sesimizi alçaltıyoruz.

Flynn kollarını genişçe açar. "Buraya gel." Beni kucağına almak istiyor ve hayal kırıklığına uğradığımı söyleyemem.

Hiçbir zaman sarılmayı seven biri olmadım, ama bu adamla birlikteyken bir şeyler farklı. Seçme şansım olsaydı, mümkün olduğunca çok zamanını onun güçlü kollarında geçirirdim. Beni sakinleştiriyor, önemli olduğumu hissettiriyor.

"Gerçekten iyi misin? Seni tanıyorum." Ve bence gerçekten tanıyor. "Pek sayılmaz, ama iyi olacağım, sadece biraz zaman alacak."

"Biliyorum, prenses." Artık en sevdiğim öpücük haline gelen alnıma öpücük konduruyor. Çok şefkatli ve gerçekten onun için değerli olduğumu hissettiriyor.

"Neden bana prenses diyorsun?" İlk kez dudaklarından döküldüğünden beri hep merak etmişimdir.

Yüzünde, ona sevgi dolu sözcüklerini hatırlatan bir gülümseme yayılır.

"İş dünyası için, sen şirketinin ve çevrendeki herkesin hükümdarı bir kraliçesin, ama benim için, dünyanın gördüğünden çok daha yumuşaksın. Sorumlu bir kadının tüm güzelliği ve gücüne sahipsin, ama bazı günler, sadece kenara çekilip kendin olmak istiyorsun. Ve ben, kraliçenin ardındaki kadının gerçekliğini görebilen şanslı kişiyim. Yani, sen benim prensesimsin ve sadece benim." Söylediklerinden neredeyse utanıyor gibi görünüyor, ama benim için bu sözler çok şey ifade ediyor. Beni görüyor ve önemli olan tek şey bu.

Barda tanıştığımız gece beni hazırlıksız yakalayan aynı kokuyu derin bir nefesle içime çekiyorum ve vücudum şimdilik hiç istemediğim şekillerde tepki veriyor.

"Konuşmamız gerek," diyorum, onun vücuduna bu kadar yakın olmanın ve bana büyü gibi etki eden o lanet kokunun yarattığı yoğun farkındalıktan dikkatimi başka yöne çekmeye çalışarak.

"Her erkeğin en sevdiği sözler..." Vücudunda gerginliğin arttığını hissedebiliyorum.

"Oh, sadece erkekler mi? Aynı his bizde de oluyor, biliyorsun." Lanet olası erkekler, bu dünyada her şeyin kendileriyle ilgili olduğunu sanıyorlar.

"Öyle demek istemedim." Muhtemelen öyle demek istememişti, ama şu anda çok hassasım ve her şey beni savunmaya geçirebilir. Flynn

benim ruh halimi ve kafamın nerede olduğunu anlamaya çalışır gibi bana bakıyor.

"Dur, tamam, konuşalım. Belli ki içini dökmen gereken bir şey var." Flynn, tepkilerimden endişemi çoktan anlamış.

"Söyleyeceklerim hoşuna gitmeyecek, ama dinlemeli ve mantıklı bir şekilde düşünmelisin, hemen tepki vermemelisin." Ona bir şey söylemesi için zaman tanımadan, bir sonraki sözlerime geçiyorum.

"Birlikte olamayız..."

"Ne diyorsun sen! Dün gece sana bu saçmalığın bittiğini söyledim. Seni bırakmayacağım!" Onun bağırması Forrest'ın gözlerini kocaman açmasına neden olur ve saldırganla savaşımaya hazır bir şekilde oturur.

Ama Flynn'e bağırmanın gereken bir anda Forrest'ı düşünemem.

"Dinle ve tepki verme demiştim, daha dört kelime bile söylemeden bana bağırmaya başladın, pislik. Şimdi sus ve bitirmeme izin ver."

Flynn homurdanır ve Forrest'ın yanımda kıkırdadığını duyabilirim, ama benim dikkatim kulaklarından duman çıkan ve önümde çıldırmaya hazır olan adama odaklanmıştır.

"Demek istediğim, tüm bunlar bitene kadar babam ve dünyanın geri kalanı bildiği kadarıyla birlikte olamayız. Medyanın ilgisini çekemeyiz ve babama bana karşı kullanabileceği başka bir koz daha veremem." Tekrar sözümü kesmemesi için her şeyi hızlıca söylemeye çalıştıktan sonra nefes alıyorum.

"Harika, demek benim kirli küçük sırrım olacağım." Alnındaki kırışıklıklar, bu fikri pek beğenmediğini gösteriyor. İlk başta, Flynn'in her zaman yaptığı gibi şaka yaptığını sandım, ama ciddi yüzü bana şaka yapmadığını gösteriyor.

"Hayır, öyle değil. Sadece bu konuda akıllı davranmalıyız." Ona bu konuda bana güvenmesi için neredeyse yalvarıyorum. "Babamı tanıyorum. Seni bana karşı kullanacaktır ve benim için önemli olan ve benim tarafımda olan tek kişinin benim yüzümden incinmesini göze alamam. Bana ulaşmak için seni, arkadaşlarını veya aileni inciteceğinden korkuyorum." Kabul ettiğim gerçeğin farkına varınca iç çekiyorum. "Dürüst olmak gerekirse, babamı ve neler yapabileceğini gerçekten tanımadığımı yeni yeni anlamaya başlıyorum ve bu korkutucu bir düşünce."

"Benim için endişelenmiyorum," diyor Flynn, ne kadar değer verdiğini gösteren yumuşak bir sesle. Elini yanağıma koyarak bana bakmamı sağlayan nazik tavrı, tüm dikkatini benim ne kadar ciddi olduğumu anlamamı sağlamaya verdiğini gösteriyor.

"Ve bizim için endişelenme." Forrest'ın sesi bana onun da burada olduğunu hatırlatıyor. "Bırak denesin. Biz, bize karşı kullanmak istediği her şeyden daha güçlüyüz."

Kalbimde bu iki adama hayranlık duyuyorum, ama bunun düşüncelerimi etkilemesine izin veremeyeceğimi biliyorum.

"Şu anda her şeyin yolunda olduğunu düşünebilirsin, ama kendi başımı korumakla meşgulken bir de sizi korumak için ekstra endişe duymaya gücüm yetmez."

Flynn'in çıkardığı derin homurtu sanki acı çekiyormuş gibi. "Ben seni korumak için buradayım, tersi değil." Umursamadan Forrest'ın hemen yanımda olduğunu umursamadan, Flynn yüzümü kendine doğru çekiyor ve dudaklarını dudaklarıma değdiriyor. Öpücük sert, tutkulu ve beni sahiplendiğini yeniden teyit ediyor.

Onun beni öptüğü gibi öpmeye devam etmek istesem de, kardeşinin bizi izlemesi beni utandırıyor.

Uzaklaşırken, oksijen eksikliğinden nefes nefese kalıyorum. "Flynn, düşünceli ol." "Umursamıyor," diyor Flynn.

"Mesele o değil." Aramızda biraz mesafe koymak için şimdi yukarı doğru itmeye çalışıyorum.

Sadece böyle yaparsam bana söylemek istediklerimi dinleyecektir.

Onu sertçe bakarak fikrimi belirtirim.

"Peki." Beni bırakırken protesto edencesine bana sert bir bakış atıyor.

Ayağa kalkıp kabinde dolaşarak sınırlarımı yatıştırmaya ve tüm bu kargaşadan kaçma isteğimi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Bak, Flynn, bunu benim istediğim şekilde yapmalısın. Bu benim sorunum ve babamı tanıyorum, en azından çoğu zaman, ve onunla başa çıkmanın en iyi yolunu biliyorum."

"Anlıyorum, ama senin benimle olmanı istiyorum. Geceleri yatağında olmanı ve sabahları seninle uyanmak istiyorum, sana bu durumu atlatman için güç verdiğimi bilerek."

"Tanrım, beni her gece seksle yatıştıramazsın." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, pişman oldum.

"Siktir, siz ikiniz birbirinize çok yakışıyorsunuz." Forrest gülüyor.

İkimiz de aynı anda ona sert bir bakış attık ve sonra Flynn başını bana doğru çevirdi.

"Bizi birbirimize bağlayan şeyin sadece seks olduğunu düşünecek kadar beni küçümsüyor musun?" Ayağa kalkar ve öfkeye dönüşen hayal kırıklığını ondan yayıldığını görebilirim.

"Öyle demedim! Sözlerimi çarpıtma!" Artık bu tartışma olması gereken yöne gitmiyor.

"Öyle de olabilirdi," diye Flynn bana karşılık veriyor.

İkimizin de vücut dili savunma pozisyonunda olduğumuzu gösteriyor. Ellerim belimde, onun kolları ise sanki somurtuyormuş gibi sıkıca göğsünde kavuşturulmuş durumda. Hiçbir şeyden ortaya çıkan bu tartışmadan nasıl çıkacağımızı düşünürken birbirimize bakıyoruz. İkiniz de stresliyen ve yepyeni bir şeyle uğraşırken böyle olur. "Tamam, ikiniz de oturun ve bu konuyu mantıklı bir şekilde konuşalım," diyor Forrest saatine bakarak. "Hala bunu çözmek için on saatimiz var ve uçuşun geri kalanında ikinizin böyle konuşmasını dinlemeye niyetim yok."

konuşalım," diyor Forrest, saatine bakarak. "Hala çözmek için on saatimiz var ve uçuşun geri kalanında ikinizin böyle devam etmesini dinlemeyeceğim."

Forrest'in araya girmesinden utanmak istiyorum, ama utanamıyorum. Çünkü gerçek şu ki, Flynn ve ben bu şekilde bir süre daha devam edebiliriz ve bu kimseye fayda sağlamaz. Ayrıca, onu incitmek istemiyorum ve bu durumun tek sonucu bu olur.

Flynn'in kucığına oturmak kadar aptal değilim, onun karşısındaki koltuğa oturuyorum, böylece hem onu hem de Forrest'ı görebiliyorum. Flynn'in beyninde çarkların döndüğünü görebiliyorum, bana boyun eğmekle kardeşinin emrine uymak arasında gidip geliyor.

Erkekler ve egoları beni öldürüyor.

Sonunda pes edip oturur, ama kolları hala kavuşturulmuş durumdadır ve mutlu değildir.

Derin bir nefes alıp, söylemek istediğim şeyi tekrar denerim.

"Bu iş bitene kadar birlikte görünemeyiz, ama bu, özel olarak buluşmaya çalışamayacağımız anlamına gelmez."

Hâlâ bana öfkeyle bakıyor, dilini tutuyor ve hiçbir şey söylemiyor.

"Nasıl yapacağımızı bilmiyorum, ama eminim bir yolunu bulabiliriz. Ama her şey, ben Avustralya'ya uçmadan önceki gibi kalmalı. Sen, İngiliz yüksek sosyete playboyunun tipik örneğisin ve ben, çoğu zaman kışında bir sopa olan ve senden hiç hoşlanmayan İngiliz mirasçısıyım."

"O mükemmel. Onunla evlen," diyor Forrest sırtarak.

"Evleneceğim," diyor Flynn, Forrest hala konuşurken.

"Çünkü seni hiç kimse böyle yerine oturtmadı. O sana çok yakışır."

"Hey! Evlilikten bahsetmek için henüz çok erken, sizi ilkel insanlar. Öylece bir kadın bulup ona evleneceğini söyleyemezsin. Taş Devri'nden çok uzağız. Kim demiş ki evlenmek istediğimi?" Kendimi savunmak benim için kolay, ama içimdeki kadını ikna etmeye çalışın, kalbini sıkıca tutan kadını, Flynn doğru zamanda doğru şekilde sorarsa, kendimi durduramadan evet diyeceğimi bilen kadını. Bu adamda, çekim gücünü inkar edemeyeceğim bir şey var.

"Öyle düşünmeye devam et. Siz kadınlar beni delirtiyorsunuz. Her şeyi istiyorsunuz! Güçlü, bağımsız bir kadın olmak için alan istiyorsunuz, ki ben de buna tamamen katılıyorum, ama DNA'mızın tasarladığı şekilde erkek olmaya çalıştığımızda, reddediliyoruz. Hiçbir kadının hayatını mahvetmek istemem, ama ne sen ne de ben eşit olduğumuzu inkar edemeyeceğimiz bir kadın bulduğumda, niyetimi açıkça belirtmekten çekinmem. Ve evet, onu zihni, bedeni ve ruhu ile korumak isteyeceğim, çünkü iyi erkekler böyle yapar. Bu dünyada hepimiz pislik değiliz."

Tamam, bunun nereden çıktığını bilmiyorum, ama bir şekilde, orada olduğunu bilmediğim bir düğmeye basmışım.

Flynn'in sözleri birkaç saniye boyunca kafamda yankılanıyor ve aslında ne demek istediğini anlayabiliyorum. Ve ben de muhtemelen o kadınlardan biriyim. Ondan önce, daha ciddi bir ilişkiye geçmek isteyen pek çok erkeği kendimden uzaklaştırmıştım. Anlaşılan o ki, o da benzer deneyimler yaşamış. Playboy imajının ardındaki adamı görmeye başladım ve onu tanıdıkça, Casanova Flynn'in sadece bir maske olduğundan daha da emin oluyorum. Dürüst olalım, hepimizin içinde biraz güvensizlik vardır. En güçlü kişiliklerde bile vardır, sadece diğerlerinden daha iyi gizlerler.

Flynn de o insanlardan biri, ben de öyle.

Zıt kutuplar birbirini çeker derler, ama bizim durumumuzda, bence bu, birbirlerini çok iyi anlayan iki insan, çünkü sanki aynaya bakmak gibi. Biz aynıyız ve bunun iyi mi yoksa kötü mü olduğu zamanla anlaşılacak.

"Tamam, bak, çözmemiz gereken önemli konudan sapıyoruz." Tekrar bağırıma başlamadan önce konuşmanın yönünü değiştiriyorum. "Bu kadar basit."

Nefes alıp, önümüzdeki birkaç ay için tartışmaya açık olmayan koşulları açıklamaya hazırlanıyorum.

"Kamuya açık bir etkinlik olmadığı sürece halka açık yerlerde buluşmayacağız ve o zaman bile birbirimizle ilişki kurmayacağız, sadece kibar olacağız. Ama özel olarak nasıl görüşebileceğimizi çözmemiz gerekiyor." Bu konuyu çok zorlamadım

Çünkü bunun ayıyı kış uykusundan uyandırmak gibi olacağını biliyorum.

Bir Şey söyleyecek mi diye bekledim, ama etrafımızda sadece sessizlik vardı. Boşluğu sadece jet motorlarının uğultusu dolduruyordu.

Flynn'in nasıl cevap vereceğini düşündüğünü görebiliyorum, ama o hazır olmadan Forrest bir Şey eklemek istiyor.

"Bir seçeneğim olabilir, ama her gece olabilecek bir Şey değil. Benim dairemi kullanabilirsiniz, ama bunun için biraz koordinasyon ve arkadaşınız Harper'ın yardımı gerekecek."

Flynn ve ben ona dikkatle bakıyoruz.

"Benim binamda boşalan bir daire var. Harper onu kiralarsa, Felisha'nın binayı ziyaret etmek için bir nedeni olur. Buluşmak istediğiniz gecelerde, Flynn ve ben arabalarımızı değiştirebiliriz, ben onun yedek odasında kalırım, siz de benim dairemi kullanabilirsiniz, ama yemin ederim, benim yatağında uyursanız sizi öldürürüm."

Bunun işe yarayıp yaramayacağı konusunda kafam çok karışık. Paparazziler aptal değil, ama sonra fark ettim ki Şu anda bizi gerçekten takip etmiyorlar. Elbette, bizi etkinliklerde gördüklerinde fotoğraf çekiyorlar, ama Şu anda o kadar da ilginç değiliz. Aslında saklanmaya çalıştığımız kişi babam ve umarım aramaya bile kalkışmaz, ama bu muhtemelen sadece bir hayal.

"Harper neden orada bir daire kiralasın ki?" diye soruyorum, sorulabilecek tüm olası soruları düşünmeye çalışarak.

"Kesinlikle, evinde tadilat yapılması gerektiği için taşınması gerekiyor. Tanrım, siz kadınlar sürekli bir Şeyler değiştirmek istemiyor musunuz? Gerekirse Flynn müteahhitlerin masraflarını karşılayabilir." Forrest bu konuya gerçekten ilgi duymaya başlamış gibi görünüyor.

"Öyle yapabilir miyim?" Flynn hala somurtkan bir ifadeyle bakıyor, ama Forrest kardeşinin Şu anda ne kadar rahatsız olduğunu görmekten zevk alırken, o sakın kalmaya kararlı. "Peki, seni görebileceksem o lanet daireyi satın alırım. Harper neden oraya taşınmak zorunda?"

"Tanrım, somurtmayı ve sakinle düşünmeyi bırak. Felisha'nın daireyi ziyaret etmek için bir nedene ihtiyacı var ve eğer tesadüfen orada yakalanırsan, sadece beni ziyarete gelmiş olursun. Ama Harper orada yaşamazsa bu plan işe yaramaz. Cidden, bazen nasıl kardeş olduğumuzu merak ediyorum." Forrest başını sallıyor ve bunun Flynn'i daha da sinirlendirdiğini anlayabiliyorum.

"Aptal olma," diye homurdanır Flynn.

"Bu, beklediğimden daha nazik bir cevap," diye yanıtlar Forrest ve bu durumu daha da kötüleştirir.

Ne kadar çok düşünürsem, dikkatli olursak bunun işe yarayabileceğini o kadar çok anlıyorum.

"Harper'a sormam gerek. Sırf benim için hayatını altüst etmesini bekleyemem. Zaten bu dramaya çok fazla bulaşmış durumda." Evet diyeceğini biliyorum, ama ona baskı yapmak istemiyorum. "Ve ödenmesi gereken her şeyi ben ödeyeceğim. Bu benim yarattığım bir karışıklık."

Forrest başını sallar. "Onu tanımıyorum, ama sana yardım etmek için yaptıklarına bakılırsa, bu çocuk oyuncağı. Yani, sahte pasaport ayarlamak ve video yayınlandığı gece seni apartmandan çıkarmak, fark edilmeden, bana onun seni desteklediğini ve sadece senin çalışanından daha fazlası olduğunu gösteriyor." Artık sandalyesine daha rahat bir şekilde yaslanıyor, çünkü kardeşini yatıştırmak için bir çözüm bulmuş olabileceğimizden emin. Forrest, birlikte olma konusunda söylemek istediğim şeyi anlıyor ve daha mantıklı davranıyor.

Flynn iç çekiyor. "O bunu yapacaktır. Seni seviyor. Bana, senin onun için ne kadar önemli olduğunu ve sana zarar verirsem bana ne yapacağını gösteren yeterince mesajı var. Ne yazık ki, onun bulldog gibi davranması gereken kişi ben değilim."

Flynn'in söylediklerine gülmemeye çalışıyorum, Harper'ın ona ne söylediğini hayal ediyorum. Flynn'in benim tarafımda olan tek kişi olduğunu söyleyip durduğumu biliyorum, ama aslında iki kişi var. Harper başından beri yanımda, ama şu anda karşımda heyecanlı bir şekilde oturan adamdan aldığım rahatlık farklı bir tür.

Flynn, iyi ve kötü duygularla dolu ve ben bunu da anlıyorum.

Flynn sadece beni korumak istiyor.

Forrest ise Flynn'i korumak istiyor.

Ben ise herkesi korumak istiyorum. Kendimi de dahil.

Flynn ile birlikte olmak istediğimi biliyorum, ama bunu yavaş yavaş yapmam gerekiyor. Ona kalbimi veremem. En azından şimdilik. Etrafımızda çok fazla şey oluyor, bunun gerçekten gerçek olup olmadığını bilemiyorum. Yoksa sadece bu durumda birlikte olduğumuz için mi birbirimize çekiliyoruz?

Bende biraz kurtarıcı kompleksi mi var?

Ama ona bir kez bakmak ve gözlerinin parlamasını görmek yeterli, her ne kadar hayal kırıklığıyla dolu olsa da, orada başka bir şey var.

Ve kendime dürüst olursam, ben de bunu hissettiğimi biliyorum.

O ilk gece otel odamda hissettim ama bunca zaman bunu inkar etmekle meşguldüm.

Kalbim, uzun zamandır kutsal saydığım bir şey ve Fulton Anderson'a, onun tatlı sözlerine ve bana davranışlarına rağmen aşık olabilirdim, ama bu doğru gelmiyordu.

O Flynn değildi ve görünüşe göre kalbimin risk almaya hazır olduğu tek erkek o.

Sadece kafam da buna hazır olmalı.

"Tamam, bu bir başlangıç. İndiğimizde onunla konuşacağım ve sonra ne olacağına bakarız." Koltuğumdan kalkıp Flynn'in yanına gittim, bacaklarının arasına girip eğildim ve dudaklarını öptüm.

"Ama unutma, her zaman olamaz. Sadece beni görmek için çaresiz kaldığında olabilir."

Bana bakarak, sonunda dudaklarında yarım bir gülümseme belirmeye başladı. "Yani, her gece. Valizlerini topla Forrest, benim daireme taşıyorsun," diye mırıldanıyor Flynn ve sonra ellerini yüzüme koyup yüzümü kendine doğru çekerek beni sertçe öpüyor.

Babamın sırlarını bilmiyormuş gibi davranmak mı, yoksa Flynn'den uzak durmak mı daha zor olacak, bilmiyorum.

Neden hayatımdaki erkekler bu kadar acı verici!

On İkinci Bölüm

FELISHA

"Sessiz, ciddi ve son derece seksi Bay Taylor ile aynı binada bulunan bir çatı katı dairesine taşınmak isteyip istemediğimi bana sormana inanamıyorum," diyor Harper, ikinci kadeh şampanyasını yudumlarken, geçici konaklama yerindeki güzel krem rengi deri koltuğa uzanarak. Neyse ki daire tamamen mobilyalıydı, bu yüzden hemen taşındı ve biz de onun gerçek dairesi için banyo tadilatı planlamakla meşgulüz.

"Hangi Bay Taylor'dan bahsettiğine dikkat et. Arkadaş olabiliriz, ama kesinlikle paylaşmak istemiyorum." Uzun zamandır ilk kez gülüyorum.

"Oh, kendine güvenen beyefendiyi alabilirsin. Ben sadece, o kadar derin düşüncelere dalmış görünen poker suratlı kardeşi hayranlıkla izliyorum, bir süreliğine bana da o kadar yoğunlaşsa hiç fena olmaz," diyor Harper, şampanya kadehinin kenarından.

"Geri çekil kızım, hayatımızda yeterince karmaşa var. Daha fazla drama istemiyoruz." Ciddi görünmeye çalışıyorum, ama o benim özel hayatına asla karışmayacağını biliyor.

"Ben mi? Ben asla sorun olmazdım. Ama sen..." Bana gözlerini devirdi ve bu da ikimizi tekrar güldürdü.

Harper ile birlikte Forrest'ın dairesinde Flynn'in gelmesini beklerken cuma gecesi içkisini içiyorum. Onu bir haftadır görmedim ve birbirimizi görmediğimiz için şikayet edenin o olacağını düşünmüştüm, ama aksine, daireye girip onu gördüğüm anda üzerine atlayacakmışım gibi hissediyorum.

Daha önce hiç bu kadar acil bir seks dürtüsü hissetmemiştim, ama Flynn ve ben Avustralya'da birlikte olduğumuzdan ve onun benim olduğunu bildiğimden beri, seks için çaresiz olmak diye bir şeyin var olduğunu öğrendim. Ergenliğimin sonlarından beri seksten zevk alıyorum, ama bu sadece o anın zevkiydi, bütün hafta boyunca hissettiğim özlemle alakası yoktu. Bu özlem çok daha fazlasını içeriyor, ama bu gece tek düşünebildiğim, onun kontrolü ele alıp bana istediğini vermesi.

"Flynn'in toplantıda alıkonulmasına sevindim. Sen ve ben rahatlamak ve birlikte vakit geçirmek için pek zaman bulamadık." Harper'ın sözleri boğazıma takıldı.

"Beni her gün, bütün gün görüyorsun. Şu anda benden bıkmış olmalısın. Ayrıca, bu hafta çok uzun geceler geçirdik." Onun da benim kadar az uyuduğu için kendimi suçlu hissediyorum.

"O farklı. Sayfalarca mali kayıtları incelemek hiç de eğlenceli değil." Yüzünü buruşturuyor.

"Aynen öyle, ama sen olmadan bunu yapamazdım," diyerek kadehimi onun kadehine doğru kaldırıyorum. "Seni seviyorum kardeşim."

Kadehlerimizi tokuşturduk.

"Öyle olsa iyi olur." Harper fazla duygu göstermeyi zor buluyor ve bence bunun babasıyla bir ilgisi var. Babası onları terk ettikten sonra değişti ve beni sevdiğini ve benim için öleceğini bilsem de, bu onun için kolay değil. Kendini aşktan uzaklaştırdı ve annesi ve kız kardeşleri dışında onun duygularını görebilen en yakın kişi benim.

Başımı kanepenin arkasına yaslayıp, bir an için gözlerimi kapatıyorum ve Harper ile bu hafta gizlice yaptıklarımızı düşünüyorum. Kimsenin bilmesini istemiyorum ve yalanlarla bir ilişkiye başlamak iyi bir fikir olmasa da, Flynn'e ne yaptığımı söylemedim.

Avustralya'dan eve dönüş yolunda, kafam biraz daha berraklaştığında babamın davranışlarını düşündükçe, bunun sadece kırk yaşına basmamdan daha fazlası olduğuna karar verdim. CEO'luk görevinden ayrılması, bir değişiklik olacak ve kontrolünü kaybedecek olsa da, yine de işin içinde olacak ve her şeye erişimi olacaktı. Ama benim şirketi devralmam ve şu anda göremediğim tüm şirket kayıtlarına erişebilmem konusunda onu endişelendiren bir şey var. Düşündükçe, tüm sırlarını öğrenmemden paniğe kapıldığını düşünüyorum, bu da

beni, keşfettiğim sırlardan daha büyük sırlar olduğu konusunda şüpheye düşürüyor.

Kayıtları didik didik ediyoruz ve henüz belirgin bir şey çıkmadı, ama daha yeni başladık. Bizim büyüklüğümüzde bir şirkette, bir şey bulabilecek miyim yoksa sadece aceleci kararlar mı veriyorum, bilmiyorum. Travmam beni paranoyak yapıyor olabilir, ama hayatım boyunca içgüdülerime güvenmeyi öğrendim ve şu anda kırmızı ışıklar yanıp sönüyor ve sirenler çalıyor.

Babamın kişisel hesaplarına erişimim yok ve o da benim bilgilere erişemiyor. Adil olmak gerekirse, parasıyla ne yapacağı onun tercihi. Ama şirketin parasıyla ne yaptığı, o başka bir konu. Elbette, ondan bazı şeyleri saklamak için defterleri manipüle ediyorum, ama bu farklı bir şey. Çalışanlarımızın ve yüklenicilerimizin adil bir şekilde ödeme almasını sağlamak, ödemeleri başka bir şey gibi göstererek yapmak için yeterince iyi bir neden. Babamın cimriliğinin insanların acı çekmesine ya da tersine, onlara kötü davrandığımız için şirketimiz hakkında kötü düşünmelerine izin vermeyeceğim. Yıllardır bunu yapıyorum ve eğer henüz fark etmediyse, asla fark etmeyecek.

Daha ayrıntılı incelememiz gereken birkaç konu var, ama bu gelecek haftanın sorunu. Geçen haftayı, daha önce hiç yaşamadığım bir jet lag ile geçirdim ve eminim çoğu gün işe kendimi sürükleyerek gelmiş gibi görünüyordum. Özellikle babam bir toplantıda, kötü görüldüğüm için hasta olup olmadığımı sorarak yorum yaptı. Gerçekten umursuyor muydu? Sanmıyorum, ama bu onu başkalarının önünde şefkatli göstermişti.

Masada titreyen telefonum, Flynn'in buraya geldiğini haber vermek için aradığını düşünerek, ona uzanırken kalbimin daha hızlı atmasına neden oldu.

Ekranımda gördüğüm isim beklediğim kişi değildi ve Flynn'in görmesini istediğim türden bir mesaj da değildi.

Fulton: O mükemmel göğüslerini ve tadını özledim. Ne zaman görüşebiliriz?

"Siktir." Telefonu kucağıma düşürdüm ve Harper bir anda harekete geçerek, benim bu tepki vermeme neden olan şeyi görmek için telefonu aldı.

"Evet, lanet olsun." Telefonumu bana geri atar.

"Ughhh." Bardağımı masaya sertçe bıraktım, elime parçalanmadığı için şanslıyım.

"Ne yapacaksın? 'Üzgünüm, ben artık piyasada değilim ve senin ikinci sınıf sikine ihtiyacım yok çünkü daha genç ve

Daha ateşli bir model buldum." Evet, Harper filtrelerini gevşetecek kadar alkol almış bile.

"Harper, Tanrım, bu kadar kaba olma." Fulton'la geçirdiğim zamanı bir an için düşündüm, şu anda istediğim şey bu olmayabilir, ama bu onun ikinci sınıf olduğu anlamına gelmez. "Sana garanti ederim, yaşının o konuda yeteneklerine hiçbir etkisi yoktu." Şimdi fark ediyorum ki, bu kadar yorgun olmak şampanyanın beni normalden daha fazla etkilemesine neden oluyor.

Flynn ikimizin söylediği tek bir kelimeyi bile duysaydı, bu odada bir patlama olurdu.

"Tanrım, neden hep iyi olanları kapıyorsun? Onu teselli etmekten memnuniyet duyarım." Harper boş bardağını doldurmaya başlarken gülüyor, ama artık içmeyi bırakmam gerektiğini biliyorum.

"Bu gece neyin var senin? Benim yattığım birini asla almazdın. Neden bu kadar çaresizsin?" Telefonumu alıp, mesaja tekrar bakıyorum ve Fulton'a ne cevap vereceğimi düşünmeye çalışıyorum.

Harper yüksek sesle iç çekerek, normalden daha büyük bir yudum alır ve benden uzaklaşarak pencereden dışarı bakar. "Belki de yalnızım ve geleceğimin önümde açıldığını görebiliyorum." Bu sözün ardından ikinci yudum şampanyasını içer.

"Neden bahsediyorsun?" Kahretsin, zihnim üç farklı yöne gidiyor ve kendimi bunalmış hissediyorum. Flynn yakında gelecek, Fulton'a ne cevap vereceğim ve şimdi de Harper benimle küçük bir dert paylaşıyor, ama bunun sadece bir şikayet olmaktan öte olduğunu düşünüyorum.

"Bu iş biter bitmez, öyle ya da böyle, sen sevgilinle gün batımına doğru yola çıkacaksın ve ben seni hala göreceğim, ama eskisi gibi olmayacak. Senin yanında eşit olarak durabilecek kadar güçlü bir erkek bulduğuna çok seviniyorum, ama benim için neyin beklediğini merak ediyorum."

Cevap vermek üzereyken telefonum yine titredi ve bakmaya cesaretim var mı emin değildim ama görmezden geledim.

■

Fulton: Mesajım seni çıplak halimi düşünerek ıslattı, değil mi?

■

Fulton: Bunu düzelteceğim. Yarın akşam saat 8'de Savoy'da.

■

Fulton: Uzaktaydım ve seni yeterince beklettim.

Fulton: Ama geri döndüm ve ikimizin de ihtiyaçlarına özen göstermeye hazırım.

Ellerim terli ve kanım damarlarımdan daha hızlı akıyor, ama bu tahrik olduğumdan değil. Birkaç hafta önce, aramızda bir şeyler geliyordu diye kendime onunla bir gece geçirmek istediğimi söylemeye çalışırken farklı hissedirdim. Onda bir yumuşaklık var ve dominant olmayı seviyor. Ama gerçek şu ki, Flynn'e olan özlemimi unutmak için onunla vakit geçiriyordum.

"Ne diyor?" Harper'ın dikkati tekrar bana ve çalan telefonuma yöneldi. Onun duygularını önemsememek istemiyorum, ama ekranımda sürekli beliren kelimelerden kafamı kaldıramıyorum.

"Yarın akşam beni görmek istiyor." Endişemden dolayı sesim biraz titriyor.

"Yani yarın gece seninle yatmak istiyor demek." Kanepede bana daha yakın oturur.

"Evet, öyle," diyorum, başımı omzuna yaslayarak. "Nasıl bu karmaşaya bulaştım? Aslında, tüm bu karmaşalara."

Ve sonra, alkolün, zihinsel yorgunluğun mu yoksa şu anda çılgın beynimin mi etkisiyle bilmiyorum, ama eminim ki pişman olacağım başka bir seçim daha yapıyorum.

Felisha: Orada olacağım.

Panikleyip mesajı geri almaya vakit bulamadan, onun cevabı anında gelir.

Fulton: Seni göreceğimi düşünmek bile beni heyecanlandırıyor. Ama bildiğin gibi, sabırlı olabilirim.

"Sen deli kadın, ne yapıyorsun?" Harper yana dönüp bana dikkatle bakar.

"Ateşle oynuyorum ve sonunda yanacağımı biliyorum, ama diğer erkeklerle görülmem gerekiyor. Onunla birlikteyken kamuoyunda çok fazla yankı uyandırmayacağımı biliyorum, çünkü birkaç kez birlikte görülmüşlüğümüz var ve paparazziler bunu internette yayınladı bile."

St. Tropez'deki o ilk geceden sonra, ona sahte bir isim verdiğim halde kim olduğumu nasıl anladı? Babam bile fotoğrafları gördü ve ondan uzak durmam konusunda ısrarcıydı.

benden uzak durmam konusunda ısrarcıydı. Babamın kiminle görüşebileceğim konusunda sözünü dinlediğimden değil, ama onu tekrar görmeyi planlamadığım için bunun bir sorun olacağını düşünmemiştim. Ancak video ve adım ortaya çıktıktan sonra, beni bulması çok kolay oldu. Ve tekrar görüşmemiz gerektiği konusundaki ısrarından emin olmasam da, onun cazibesinin ağına düştüm.

"Yarın gece de aynısını yapmalarını ve bunu internete ve dergilere yaymalarını istiyorum. Sevdiğimiz fotoğrafçılara anonim bir ihbar yapmanı istiyorum." Bu tamamen saçmalık. Çünkü randevumuzun internete düşmesi Flynn ile olan ilişkimizi daha da zorlaştıracak ve ne kadar güçlü olsam da Fulton ile birlikteyken güvende olmadığımı biliyorum. Beni, aklımın ucundan bile geçmeyecek şeyler yapmaya ikna eden bir konuşma yeteneği var. Flynn'e ya da kendi kalbime bunu yapacağımı sanmayın. Artık kime ait olduğumu biliyorum ve o kişi Fulton değil, ona yakın bile değil.

"Ama ben oraya vardığımdan otuz dakika sonra, seni kurtarmak için oradan kaçmam gereken acil bir durum olduğunu söyleyerek beni arayacaksın." Bunu başarabilmek için aklıma gelen tek yol bu.

"Evet, acil durum Flynn'in sana dokunduğu için onu dövmeye geldiği ve sonra seni omzuna alıp oradan bir mağara adamı gibi taşıdığı olacak." Harper komik olduğunu düşünüyor, ama gerçeğe o kadar yakın ki, aptalca bir şey yaptığımı biliyorum.

"Hayatım mahvoldu. Cidden!" Odada bağıriyorum, hayal kırıklığımı fark ederek.

Masadan şişeyi alıp bardağımı üçüncü kez doldurmak üzereyim, ama bu sefer telefonum çalmaya başlıyor. Görmezden gelmek istiyorum, ama yapamıyorum.

"Baba." Hiçbir zaman resmi ismini kullanmama izin vermedi. Çoğu insan babasına "baba" der, ama benim için bu bir seçenek değildi. Sanırım bu tamamen imaj ve üst sınıfa ait olmakla ilgiliydi. Şimdi de mantıklı geliyor. Baba, sevdiğin babana hitap etmek için kullanılan, resmiyete gerek olmayan daha sevgi dolu bir isim.

"Felisha, İsviçre'deki mülkün yenilenmesi hakkında istediğim raporlar nerede?"

Cehennem gibi bir haftanın ardından cuma gecesi saat neredeyse dokuz. Bugün neredeyse hiçbir şey yemedim ve işleri umursamamak için iki kadeh içtim. Ona defolup gitmesini ve cuma gecesi beni aramamasını söylemek istiyorum, ama söylemeyeceğim.

Yapamam. Hayatımızda her zaman işe öncelik verdik ve bunun ne kadar yanlış olduğunu ancak şimdi anlıyorum. İş her zaman önemli olacak ve dürüst olmak gerekirse, hayatımın çoğunu kaplayacak, ama benim için de biraz zaman olmalı, elbette.

Babam hayatının çoğunda bunu yapabildi çünkü eve döneceği bir eşi ya da ailesi yoktu. Ve şimdiye kadar ben de aynıyım, ama Flynn ile geçirdiğim ilk gece bu değişti. Sanki kafamda bir anahtar çevrilmiş ve uzun zaman önce bir kenara ittiğim düşünceler açığa çıkmıştı. Bir eş, bir aile, bir hayat.

"E-postanda var. Dün sana gönderdim. Ayrıca o oteldeki diğer tüm belgelerle birlikte sunucuda da saklanıyorlar." Normalde, yaşını göz önünde bulundurarak ona tekrar e-posta ile gönderebilirdim. Ama bu gece, kafamdaki cevap *"iyice bak ve kendin bul"* oldu.

"Yetersizliğinden bıktım artık. E-postama gelmelerini bekleyeceğim. Ama bu hafta onlara ihtiyacım vardı. Ayrıca, projenin başlangıcına ilişkin planları ve yönetimi kontrol etmek için oraya kendin gitmen gerektiğine karar verdim. Umarım bunu da berbat etmeden halledebilirsin." Arka planda birine mırıldandığını duyabiliyorum ve bu telefon görüşmesinin tek amacının, görüştüğü kişinin önünde beni kötü göstermek olduğunu biliyorum.

Alkolün etkisiyle, cevabım normalde başkalarının yanında ona karşı kullandığım üslup değil, ama bu gece umursamayayı bıraktım.

"Aptal olma baba!" diye telefona bağıryorum, bana böyle dediğim için benden nefret edeceğini biliyorum ve ona hiç küfür ettiğimi de hatırlamıyorum. "Yakında insanlar sana inanmayacaklar. Neden bana bunu yapıyorsun?"

"Çünkü bu şirketi devralacak kapasitede olmadığını gösterdin ve bu beni çok üzse de, işi ve tüm çalışanları öncelikli tutmak zorundayım." Sesi düz ve duygusuz.

Bunu sormamalıydım, çünkü kendimi savunamayacağım bir odada beni aşağılamaya devam etmesi için ona malzeme vermiş oldum. Ama tahminimce, dokuz hafta sonra yaklaşan doğum günüm yaklaştıkça bu alçakça taktikler daha sık hale gelecek.

Bu telefon görüşmesini daha da kötüleştirecek başka bir şey söylemek yerine, onu kesiyorum.

"İyi geceler." Bu aramayı sonlandırmak, kendimi kaybetmeden ve onun herkese söylediği gibi bir aptal gibi çılgına dönmekten önce yapabileceğim tek şeydi.

"Vay canına, vay canına. Onunla hiç böyle konuştuğunu duymamıştım. Onunla sorun yaşamamamız gerektiğini sanıyordum." Harper içkisini bir yudum daha alırken kıkırdamaya başlar. "Ama sen devam et, kızım." Bardağını havaya kaldırarak bana doğru uzatır.

"Ughhh, söyleneni yapmaktan ve sessiz kalmaktan bıktım. Bu gece tam bir felaketti ve Flynn'e Fulton'dan bahsetmem gerektiğinde durum daha da kötüleşecek. On dakika önce ne kadar iyi bir fikir gibi görünse de, şimdi bunun aptalca olduğunu biliyorum. Birlikte olmak istemediğim bir adamı kandırıyorum ve onsuz yapamadığım adam çok kızacak. Bunu nasıl düzelteceğim?"

"Tamam, bunu düşünelim ve bir plan yapalım." Harper kanepede öne doğru eğiliyor ve konsantre olmaya çalışıyor, ama alkolün etkisi altındayken bunun zor olduğunu biliyorum.

Cevap veremeden, hatta düşünmeden, telefonum tekrar çalıyor ve şimdi daha önce hissettiğim heyecan, çılgınca bir şey yaptığında ve bunu nasıl düzelteceğini bilmediğinde midenin derinliklerinde hissettiğin o iğrenç endişe duygusuna dönüşüyor.

Cevap vermemek bile bir seçenek değil ve bir parçam, zihnimi ve içimdeki huzursuzluğu yatıştırmak için onun sesini duymaya ihtiyaç duyuyor.

"Selam." Tek kelimeyle cevap veriyorum çünkü bu geceki üçüncü sorunu da kendi davranışlarımla yaratmadan ne söyleyeceğimi bilmiyorum.

"Merhaba. Geç kaldığım için üzgünüm, uzun bir gün oldu, ama neredeyse geldim." Sesi yorgun geliyor ve bu gece Fulton'un mesajı hakkında tek kelime bile etmeyeceğimi biliyorum. Bu yarının sorunu olabilir.

"Sen zaten bildiğin şeyi söylüyorsun," diye sessizce cevap veriyorum ve bunun içimden geçen bir düşünce mi yoksa Flynn'e gerçekten söylemek istediğim bir şey mi olduğundan emin değilim.

"İyi misin tatlım?" Kötü bir gün geçirdiğini itiraf ettikten sonra bunu ona sormam gerekirdi. Ama o, sesimdeki kararsızlığı fark edince kendi sorunlarını hemen unuttu.

"Sen buraya geldiğinde iyi olacağım." Ve bunun doğru olduğunu biliyorum. Onsuz ne yapardım bilmiyorum.

Belki de Harper daha önce söylediği şeyde haklıydı.

Hayat değişiyor ve onu her zaman seveceğim ve çok yakın olacağız ama işler artık eskisi gibi olmayacak. O benim her şeyimdi, sırrımı paylaştığım, ihtiyaım olduğunda dayandığım kişiydi. Bu değişmeyecek ama artık ikisi var ve her biri bana farklı şeyler veriyor.

Harper beni güldürüyor ve iyi ve kötü zamanları birlikte paylaştık.

Ama şimdi Flynn var.

Ve kalbimin yeniden bir araya getirilmesi gerektiğinde nereye gideceğini zaten biliyorum.

Tabii onu parçalayan o olmazsa, çünkü Harper ne kadar yanımda olsa da bunu atlatabileceğimden emin değilim.

Sadece bunu düşünmek bile başımı ağrıttıyor.

FLYNN

Felisha'nın sesinde endişe duyuyorum ve bu yüzden gaz pedalına biraz daha sert basıyorum.

Bu hafta ondan uzak olmak cehennem gibiydi. Facetime yetmiyor.

İkimiz de gece geç saatlere kadar çalışıyoruz ve uykuya ihtiyaımız var, kısa video sohbetleri yapıyoruz ve benim için sorun olan aramanın uzunluğu değil. Sorun, ona dokunamamam.

Ama onun bana çizdiği sınırı aşmamak için dikkatli davranmam gerektiğini biliyorum. Koruyucu ve baskın olmakla, ki bu benim doğal kişiliğimdir, ve çok baskın olmakla, ki bu da benim doğal kişiliğimdir, arasında ince bir çizgi vardır. Bu yüzden, Tori'nin bugün bana söylediği gibi, bu haftaki sert tavrımı bir kenara bırakıp, yumuşak ve şefkatli olmaya odaklanmam gerekiyor. Bu benim hoşuma gitmedi. Felisha'yla nasıl başa çıkacağımı ona söylemesine gerek yok ve ilk kez, Tori'ye verdiğim tepki onu geri çekilmeye ve bunun aslında karışmaması gereken bir konu olduğunu anlamaya itti. Hayatımda yeni evlatlık kardeşim gibi bir yer bulmuş olabilir, ama bu ısrarcı davranmanın zamanı değil. Ayrıca, balayından döndüğü ilk günün beni kızdırmak için uygun bir gün olmadığını söyledim. Onlar yokken neler olduğunu bilmiyordu tabii.

Forrest ve ben Kentwall Estates'in yapısını araştırdık ve tüm yatırımcıların kayıtlarını bulduk. Özel mülkiyet olabilir, ama yıllar boyunca küçük hisseler satın alan yatırımcılar olmuştur.

Felisha'nın babası Ewan çoğunluk hisselerine sahip ve bu nedenle kontrol oy hakkına sahip. Felisha ikinci en yüksek hisseye sahip ve babasının hisselerini miras aldığında kontrolü ele geçirecek. Ancak bulduğumuz şey, diğer tüm hissedarları satın alabilirsek ve Felisha bu hisseleri ele geçirirse ya da tüm hisselerin sahibi olan kişi, yani ben, ile birlikte oy kullanırsa, kırkını yaş günü ile ilgili madde olmasa bile babasını yönetim kurulundan çıkarabilir ve başkanlık pozisyonunu alabilir. Babası hala mülkiyet hakkına sahip olsa da, hiçbir yetkisi kalmaz.

Bu karmaşık bir durum ve hisselerini satın almak için müzakere ettiğimiz kişilerle çok sayıda gizlilik anlaşması imzalamamız gerekecek. Ayrıca, onları masaya oturtup konuyu tartışabilmemiz için hisselerinin piyasa fiyatının üzerinde bir teklifte bulunmamız gerekecek. Tüm bunları Ewan veya Felisha'nın ne yapmaya çalıştığımızı anlamadan gerçekleştirmemiz gerekiyor. Bunun işe yaraması için çok fazla mucize gerçekleşmesi gerekiyor ve ne yazık ki herkesin aynı fikirde olması gerekiyor, aksi takdirde tüm çabalarımız boşa gidecek. Ve bu konuda çalıştığımız süre boyunca, kalbimi çalan kadının, onun arkasından iş çevirdiğimi öğrenirse incineceğini bildiğim için içim sıkıştıyordu.

Forrest, başladığımızdan beri her gün bana defalarca fikrimi değiştirip Felisha'ya söylemek isteyip istemediğimi sordu, ama cevabım her seferinde aynıydı. Zamanı geldiğinde ona her şeyi anlatacağım.

Onunla görüşmeyi bitirirken, mümkün olduğuunca çabuk orada olacağıma söz veriyorum ve onu rahatsız eden her ne olursa olsun, onunla işim bittiğinde bunu düşünecek enerjisi kalmayacak. Gecesi ikimizle geçecek, ten ten, konuşmadan, sadece o anın tadını çıkararak.

Diğer taraflarla tüm bu görüşmeleri yapmak için zamanımızın azalığını biliyorum. Bunun için gereken para çok fazla ve benim servetim yüksek olsa da, Felisha veya Nic gibi kişilerin servetine asla yetişemez. İkisi de benim asla ulaşamayacağım bir servet seviyesindeler. Bankamla görüştüm ve hepsini satışa ikna edebilirsem, anlaşmayı finanse etmek için bir kredi ayarlamalarını sağladım. Forrest, kısa süredir tanıdığım biri için tüm mal varlığımı riske attığımdan endişeli

ama umurumda değil. Felisha ile aramızdaki ilişkiyi gerçekten anlamadığını biliyorum. Felisha gibi uzaklaşamayacağın bir kadının etkisini yaşamadan, kararımı her zaman sorgulayacak. Neyse ki, tüm şüphelerine rağmen, hala benim tarafımda ve bana rehberlik ediyor. Finans dünyası onun uzmanlık alanı, benim değil.

Ama Forrest'ın tüm endişelerine rağmen, Nic'in dün gece, Londra'ya döndüğü gece kapıma gelmesi, ihtiyacım olan güveni bana verdi. Önce bana aklımı kaçırıp kaçırmadığımı soran bir nutuk attı, ardından her şeyi ve durumumuzu öğrenmek istedi. Sonra Rem ve Forrest geldi ve ne olursa olsun, onların arkamda olduğunu biliyordum.

Sonunda, Forrest ve Rem sözlerini söyledikten sonra Nic ve beni yalnız bıraktılar, ki bu tam da ihtiyacım olan şeydi. Yıllar boyunca çok şey yaşadık ve işler zorlaştığında her zaman o istikrar için başvuracağım kişi odur. Ama Nic beni bırakıp karısının yanına gitmeden önce, yine ikimiz kaldığımızda, bankaya gitmemin mümkün olmadığını söyledi. Felisha'nın işini babasının burnunun dibinden satın almama yardım edeceğini ve bunu seve seve yapacağını söyledi.

Bunu söylerken yüzümde endişeli bir ifade olmalıydı, çünkü hemen beni sakinleştirdi. Bunun, onların bizim rakibimiz olmasıyla hiçbir ilgisi yoktu, bu da beni rahatlattı ve onu asla şüphe etmemeliydim. Felisha'nın babası tarafından gördüğü muameleye benim kadar dehşete düşmüş ve onun yaptıklarının bedelini ödemesini sağlamak istiyor. Yine, bir ömür boyu harcayamayacağı kadar çok parası olduğunu hatırlattı ve onun için ben ailesi olduğum için bu paranın benim de param olduğunu söyledi. Onun cömert teklifini kabul edip edemeyeceğimi bilmiyorum, ama en azından ihtiyacım olursa bu paranın orada olduğunu biliyorum.

Rem, Broderick'in Ewan Kentwall hakkında öğrenmeye başladığı şeyleri bize anlattı ve durum hiç de iç açıcı değil.

Dünya için o, İngiliz toplumunun saygın bir üyesi olan Lord Ewan Kentwall, ama gerçek bundan çok uzak.

O bir kumarbaz ve Rem'in anlayabildiği kadarıyla, sıradan bir adamla aynı masada oynamıyor. Hayır, büyük oyuncularla oynuyor ve bu genellikle çoğu kişi için iyi sonuçlanmıyor. Çünkü o masadaki birçok kişi kirli parayla oynuyor ve bu her zaman adil bir oyun alanı olmuyor. Yolsuzluk yaygın ve sizi yok etmekten çekinmeyen birine karşı yanlış bir hamle yaparsanız, günün her dakikası

arkasını kollaman gerekir. Ve onun, bizim fark ettiğimizden daha derinlerde olabileceğinden endişeleniyorum.

Ve aklım hemen onun ne kadar parayla kumar oynadığını ve bunun gerçekten kendi parası olup olmadığını merak etti. Çok paraları olabilir, ama şeytanla oynamak o paranın göz açıp kapayıncaya kadar yok olmasını sağlayabilir.

Sadece oturup, arkadaşlar daha fazla bilgi edinene kadar beklemem ve sonra Felisha'ya ne söyleyeceğimize karar vermem gerekiyor. Bu beni neredeyse öldürüyor.

Forrest'in park yerine girerken, onun hayatına adım atmak garip geliyor. O, hepimiz arasında hayatı hakkında en gizli olanıdır. Nic ve ben birbirimiz hakkında hemen hemen her şeyi biliyoruz ve Rem de son birkaç yılda daha iyi hale geldi, tabii, onun ve Lou'nun birlikte olduğu büyük sırrı dışında; bu benim için pek hoş olmadı, ama bu başka bir hikaye. Her ne kadar şu anda kendim de en kötü türden bir sırrın ortasında olduğum için saklanması gereken sırlar hakkında daha fazla şey anlıyor olsam da. Ama Forrest benim kardeşim ve dürüst olmak gerekirse, onun kişisel hayatı hakkında arkadaşlarımızinkinden daha az şey biliyorum.

Bazıları bunu garip bulabilir, ama biz çok farklıyız ve ben Avustralya'da o kadar uzun süre yaşadım ki, eskisi gibi yirmi dört saat birbirimizin yanında olmaya dönmemiz birkaç yıl sürdü. Ben on dört yaşındayken üniversiteye gitmek için evden ayrıldı, sonra ben de dünyanın diğer ucuna taşındım. Ayrı büyüdük ve ailemin gözünde her zaman onun gölgesinde yaşamış olsam da, dürüst olmak gerekirse, o kadar uzaktaydım ki onun gölgesinin nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum.

Onun dairesine girdiğim anda ateşi yakıyorum ve ceketimi oturma odasındaki pufun üzerine attıktan sonra, hala gömleğimin düğmelerini açmakla meşgulken Felisha'ya mesaj atıyorum. Ayakkabılarımı çıkarıp kapıya doğru yürüyorum, yumuşak bir vuruş sesi antrede yankılanırken kollarımı sıvıyorum ve kalbim heyecanla daha hızlı atmaya başlıyor.

Kapıyı açıyorum ve orada duruyor, her zamanki gibi muhteşem, ama keşke dünyayı omuzlarında taşıyormuş gibi görünerek kapıma gelmeye devam etmeseydi.

"Buraya gel, prenses." Bana doğru adım atarken, onu kollarıma alıp kapıyı tekmeledim. Kollarımı ona doladım ve o da beni aynı şekilde sıkıca sarıldı. Telefonda sesinde duyduğum tedirginliği şimdi vücudunda hissedebiliyorum ve gerginlik bana da sirayet ediyor.

Başını göğsüme gömdüğü yerden geriye doğru eğiyorum ve o da bana güzel, koyu kahverengi gözleriyle bakıyor ve ben onun benden ne istediğini tam olarak biliyorum.

"Seni unutmanı sağlayıp, seni ne kadar özlediğimi gösterme zamanı."

Cevap vermesine fırsat vermeden dudaklarımı dudaklarına yapıştırıyorum ve ikimiz için de dünya çoktan kaybolmaya başlıyor.

On Üçüncü Bölüm

FLYNN

Hareket etmeye vakit bulamadan, Felisha zıplar ve bacaklarını belime dolandır. O da benim kadar çaresizdir ve bu bir şey ifade ediyor. Çünkü sanki o öpücükle patlayacakmışım gibi hissediyorum.

Kendi dairemde olsaydım, onunla odama giderken hala dudaklarını yalıyor olurdum, ama kardeşimde olduğum için, orada olduğunu unuttuğum duvara çarparak ona zarar vermek istemiyorum. Ondan ayrılıyorum ve nefes nefese kalışının sesi beni daha da tahrik ediyor.

"Mmmm, çok güzel kokuyorsun," diye fısıldıyor Felisha. Bunu yüksek sesle söylemek istedi mi, istemedi mi emin değilim, ama seksi sesi ateşimi daha da körüklüyor.

Forrest'ın bizim için hazırladığı yedek odaya girerken, kardeşimin evinde Felisha ile sevişmek hala garip geliyor. Sonuçları bu kadar önemli olmasaydı, bu saçmalığa katlanmazdım. Ama başka yolu yok. Burada kalmamız bittiğinde ona yeni çarşaf alacağım, aslında yeni bir yatak muhtemelen çözüm olacaktır. Ben bu yatakla işim bittiğinde kimse bu yatakta yatmak istemeyecektir.

Çok heyecanlıyım, nazik olamıyorum, Felisha beklenmedik bir şekilde çılgık atarken onu yatağın ortasına atıyorum.

"Soyun. Sana ihtiyacım var, hem de hemen." Kırılgan görünse de, bunun nedenini daha sonra anlayacağım, benden ne istediğini biliyorum, tüm kararları benim vermemi istiyor. Gözlerinde sonunda bir ışık parladığını görüyorum ve haklı olduğumu anlıyorum.

Gömleğimin düğmelerini açıp pantolonumdan çıkarıyorum ve o gömleğini başından geçirip ayakkabılarını

Yatağın kenarından. Aceleyle pantolonumu ve boxerımı aşağı indiriyorum ve sonunda özgür kalan penisim heyecanlanıyor. Yemin ederim, bu gece ve biraz aksiyon yaşama düşüncesiyle bütün gün sert kaldım.

"Sıkıştım," diye şikayet etmeye başlar Felisha.

"Ne demek sıkıştım?" Yatağın ucunda durup, ellerini elbisesinin kenarlarına koymuş, çırpınışını izliyorum. Belden yukarısı çıplak ve lezzetli göğüsleri zıplıyor. Fermuarla boğuşuyor ve tek düşünebildiğim, o sert meme uçlarını dişlerimin arasına almak istediğim.

"Buraya gel," diye homurdanıyorum, ayaklarından tutup vücudunu yataktan bana doğru çekiyorum.

"Ne yapıyorsun?" Felisha bana bağılıyor, ama ben onun ellerini itmekle meşgulüm.

"Sorununu çözüyorum."

"Ben açamıyorsam, sen nasıl açabileceğini düşünüyorsun?" Şimdi ikimiz de lanet fermuarı çekip duruyoruz.

"Çok inatçısın," diyorum.

"Usturmağı kastediyorsun herhalde." Felisha gülmeye başlar, küçük bir kıkırdama değil, derin bir kahkaha. "Bize bak." Şimdi daha yüksek sesle gülüyor.

Aramıza bakarken ellerim donuyor.

"Senin aletin helikopter gibi dönüyor, benim göğüslerim ise çocukken oynadığımız elastik yumruk torbaları gibi yukarı aşağı zıplıyor."

"Gülmüyorum!" Sözde helikopterim acı çekiyor, kızarmış ve öfkeli görünüyor.

"Gülmelisin, çok komik görünüyoruz." Belki Felisha bu kahkahaya ihtiyaç duyuyordu, ama ben artık bıktım.

Ellerini kenara itip parmaklarımı pantolonunun üst kısmına sokuyorum. Fermuarı sertçe çekince, hayal kırıklığım gücümle ortaya çıkıyor ve bunun yerine, pantolonun yan tarafındaki açıkça kırık fermuar yırtılıyor.

"Ohh, tamam, sanırım yeni bir pantolona ihtiyacım var." Kahkahası kesildi ve birlikteyken ondan yayılan ateş sonunda vücudunu ele geçirdi.

Felisha elini uzatıp göğsümü okşarken, ben de beklemekten bıktığım için saçma sapan pantolonunu ve külotunu yere atıyorum.

"Biri sabırsızlanıyor." Şimdi küstah tarafı ortaya çıkıyor ve ben de bunu istiyorum.

"Çünkü biri beni görmeme izin vermiyor ve kendi elimle yapabileceğim kadar mastürbasyon yapabilirim. Bu doğru değil. Senin

pürüzsüz parmakların beni sarmalı." Huysuz bir ergen gibi konuşuyorum, ama şu anda umurumda değil.

"Peki, bakalım bunu senin için düzeltebilecek miyim." Sağ eli, penisimin hemen üstündeki derimde dans ediyor ve bu beni daha da sertleştiriyor.

"Zalim olma," diyorum ve iki göğsünü ellerimle kavrayıp sıkıca sıkıyorum. Alt dudağı düşerken ağzından bir inilti kaçıyor. Hemen elini penisimin etrafına doluyor ve tabandan uca doğru kaydırıldığı anda, içimden gelen bir ses çıkarıyorum.

Ona oraya dokunmasını istemek aptalca bir hareketti, çünkü zaten ipin ucunda tutunuyordum.

"O zaman bir şeyler yap," diyor bana neredeyse mırıldanır gibi.

Konuşma zamanı geçti, şimdi eylem zamanı.

Kollarımı onun kollarının altına sokup onu yatağa geri kaldırdım, hala ayak bileklerinde olan pantolonu yere düştü. Kıçı yatağa değdiğinde, yatakta geriye doğru kıvrıldı ve ben çoktan onun üstüne çıkmıştım.

"Oh, bir şeyler yapıyorum, tamam mı, ve sonra tekrar yapacağım..." Göğüslerinden birini ağzıma alıp, bir pop sesiyle bırakıyorum. "Ve tekrar..." Diğer göğüs, aynı derecede lezzetli, "ve tekrar."

Kendimi kaldırıp onun üstüne diz çöküyorum ve onu her gördüğümde beni hala büyüleyen güzelliğine bakıyorum.

Parmağımı kıvrımlarında gezdirirken, onun o kadar ıslak olduğunu fark ettim ki, boynumdaki tüyler heyecandan diken diken oldu, onun benim için ne kadar hazır olduğunu biliyordum ve ona neredeyse hiç dokunmamıştım.

Parmağımı dudaklarıma götürüp, onun tadını emiyorum ve onu tatmak için can atıyor olsam da, bunun beklemesi gerektiğini biliyorum. Yatağın yanına ve lamba ayağının yanındaki dolaba bakıyorum ve orada bir kutu prezervatif görüyorum. Kardeşimi hiç bu kadar sevmemiştim. Dünyanın en büyük hediyesi diyebilirim, ama bunun nedeninin Felisha ile aramda başka bir sorun çıkmaması için önlem aldığını biliyorum. Onunla görüşmemi pek de hoş karşılamadığının bir başka kanıtı, ama bununla sonra ilgileneceğim. Şu anda ise, hayatımdaki en harika insanlar listesinin en başında yer alıyor.

Prezervatifi penisime geçirmek acı verici, ama bunun kısa süreli olduğunu biliyorum, çünkü penisimin en altına ulaştığım anda Felisha ile bir olacağım.

"Lütfen, Flynn." Tırnakları uyluklarıma batıyor ve gözleri benimkilere sabitlenmiş durumda.

O bacaklarını benim için genişçe açarken, dizlerimi bacaklarının arasına yerleştiriyorum, sanki onu almam için bir davet gibi.

Konuşamıyorum, bunun yerine eylemlerim her şeyi anlatıyor. Dirseklerimle onun üzerinde duruyorum, penisim onun girişinde ve geri durmak mümkün değil. Keşke onun beni almaya hazır olduğundan emin olabilsen, ama bana yalvarırken hayır diyemiyorum.

"Yalvardığında ne olacağını biliyorsun." Oh, geçen hafta biriken her şeyle ona girdiğimde yüzündeki gülümseme. Saf çaresizliğim, şimdi ona birlikte olduğumuzun coşkusu hissettirmek isteyen şiddetli bir şehvet haline geldi.

"Evet!" diye bağıyor, bacaklarını kıcıma dolarken, ben de onun içimde bana alışmasını bekleyerek sabit durmaya çalışıyorum, ama beni devam etmeye iten o, sanki hepsini istiyor gibi kalçalarını bana doğru sallıyor.

Kendimi tutmuyorum.

Onunla birlikte olmak için bir ömür boyu aç kalmışım gibi ona giriyorum. Ona girdiğim anda, kendimi evimdeymiş gibi hissettim ve o Avustralya'daki geceden beri kafamda dolaşan, henüz kendime itiraf etmeye hazır olmadığım başka bir duygu daha var. Ama tenlerimiz birbirine değdikçe, bunu görmezden gelemeyeceğimi biliyorum. Bu kadın hayatıma ansızın girmiş, beni bir barda tavlamış ve istediğini sormaktan çekinmemiş olabilir, ama o gece asıl istediğinin benim kalbim olduğunu açıklamamıştı.

"Daha sert, hepsini istiyorum." Kahretsin, bu kadın. Kendimi tutmuyorum, ama daha fazlasını istiyorsa, ona istediğini vereceğim.

Çekilip, bacakları yatağa düşerken hızla dizlerimin üzerine çöküyorum, ama orada kalmayacaklar. Kıçını kaldırıp bacaklarını kollarımın üzerine asıyorum ve havada asılı duran kadına elimden geldiğince sertçe giriyorum. Açı, olabildiğince derine girmek için mükemmel ve az önce çıkardığı içgılgıktan, bunun istediği şey olduğunu anlıyorum.

"Evet, Tanrım evet... çok... iyi..." Zirveye yaklaşırken konuşmakta zorlandığını dinlemeyi seviyorum.

"İşte kaçırdığın şey bu. Seni çok istiyorum." Kontrolümü tamamen kaybettiğimde bu sözler ağzımdan dökülüyor. Sağ elim birleştığımız yere gidiyor ve onun yüzüne bakarken klitorisini sertçe ovmaya başlıyorum ve o benim altımda patlıyor. Ama onun için bunun yeterli olduğuna inanmıyorum.

başparmağımı sert yumruğuna bastırırken, o benim penisimde boşalırken, ben de kendi orgazmımı zar zor tutarak onu olabildiğince sert bir şekilde sikmeye devam ediyorum. Çünkü onun başka bir orgazmla o boşluğa düşmesini, süzülmesini ve onu yükleyen her şeyi tamamen bırakmasını istiyorum. Bunu ondan alamayacağımı biliyorum, ama benden arzuladığı o ulaşılmaz alt uzayda ona küçük bir huzur anı yaşatabilirim. Söylememiş olsa bile, vücudu bana neyi arzuladığını gösteriyor.

"Oh, ben... oh, evet... oh... Flynn... sen..." Onun yalvarışı, kelimelerinin karmaşasında onu doruğa ulaştırmam için.

Onun daha yoğun bir duyguya ihtiyacı olduğunu biliyorum, onu ecstasy noktasına itecek ve bir sonraki orgazmın vücudunda bir patlama gibi yayılmasını nasıl durduracağını bilemeyeceği bir duyguya. Onu hiç bu noktaya getirmediğim, ama ikimiz için de yasak olan bu duygu, orta parmağımı kıkındaki sıkı, küçük, buruşuk gülün üzerinde gezdirirken elektrik gibi.

Bu his onu bir sarmalın içine çekiyor ve ben de kendimi tutamayıp çılgık atıyorum. İkimiz de çok şiddetli bir şekilde boşalıyoruz. Göz kapakları titriyor ve vücudu kollarımda gevşiyor, benim vücudum ise kendi boşalmamın etkisiyle hala sarsılıyor ve titriyor.

Sözlerle ifade edemeyebilirim, ama bedenim ona hissettiklerimi elimden geldiğince gösteriyor. Umarım bu yeterlidir, çünkü daha iyiye gitmeden önce daha da kötüye gidecek zorlu bir yolculuğa çıktığımızı hissediyorum.

FELISHA

Daha önce hiç hissetmediğim bir sıcaklık ve zevk içimi kaplıyor.

Bu adam bana ne yapıyor? Her seferinde beni muhteşem bir yere götürdüğünü düşünüyorum, ama bir sonraki sefer başka bir seviye olduğunu fark ediyorum. Bu andan daha yüksek bir şey varsa, bedenimin buna dayanabileceğinden emin değilim.

"Benim güzel, değerli varlığım." Yumuşak sesi o kadar şefkatli ki, sanki beni bir battaniyeye sarıp sıkıca kucaklıyor gibi.

Süzülüyorum ve bu durum uzun sürmeyecek olsa da, bu huzur çok güzel.

Ama bu uzun sürmüyor. Heyecan azalıyor ve kendimi odaya geri dönmüş hissediyorum. Gözlerimi açtığımda, Flynn yanımda yatıyor

ve kolunun vücudumu sardığını, bacağının benim bacağıma dolandığını hissediyorum ve her şey mükemmel geliyor.

"Merhaba." Sesinin yumuşaklığı, kollarımda tüylerimi diken diken ediyor.

"Merhaba," diye cevap veriyorum ve sanki şimdi birlikte kendi küçük balonumuzun içindeyiz. Birbirimizi gördüğümüz ilk anların ateşli çılgınlığı yok olmuş ve şimdi birlikte olmanın sakinliği odayı kaplamış.

"Seni özledim." Eğilip, her zamanki gibi şefkatli olduğu zamanlarda yaptığı gibi alnımı öpüyor.

"Anladım." Küçük bir kız çocuğu gibi kıkırdamaya başlıyorum. Flynn'in bende ortaya çıkardığı tek şey.

"Bence bu tek taraflı değildi." Parmakları cildimde yumuşak küçük daireler çiziyor.

"Bunu ne belli etti?" İnkâr etmenin bir anlamı yok. O kapıdan içeri girdiğim anda ona yapıştım ve şimdiye kadar nefes almaya bile ara vermedik.

"Şey, çıplaksın ve terden güzel bir parlaklık yayıyorsun, değil mi"
" Bununla gurur duyduğunu gösteren bir gülümsemeyle bana bakar. "Ughh, şimdi de bununla övünecek misin?"

"Hayır. Buna gerek yok. Ayrıca, henüz bitirmedim, gece daha genç." Cevap vermeden, Flynn'in eli yanağıma tutup yüzümü kendisine doğru çekti. Dudakları dolgun ve sakalları nedeniyle kenarları biraz pürüzlü olan dudaklarıyla ağzımın etrafını öptü. Ağzımın her yerini öpene kadar farklı yerleri öptü ve bu, tutkuyu başka bir seviyeye taşıyan en lezzetli yavaş öpücüktü.

Aramızdaki şeyler değişiyor. Değişimi hissedebiliyorum, ama aynı zamanda tam olarak belirleyemediğim bir alt akım da var. Belki de ondan bir şeyler sakladığım için suçluluk duyuyorum ya da olmayan bir şeyi var gibi yorumluyorum. Her halükarda, birbirimize çok yakınlaşmış olsak da, o benim soluduğum hava ve hayatımı düzene soktuğumuzda bizi ayıran her neyse, umarım ortadan kalkar. İngiliz yüksek sosyetesinin en düzenli kadınlarından birinin, kapalı kapılar ardında bu kadar dağınık olduğunu kim tahmin edebilirdi? Ama Flynn'in bana, ruhumu açık ve dürüst bir şekilde ortaya koyabileceğim bir kadın olabilmem için alan ve güven verdiği için mutluyum. O beni yargılamıyor, sadece önemsiyor. Neredeyse aşk diyecektim, ama henüz o noktada değiliz, en azından o değil, ve ben de kalbimi ortaya koymayacağım, çünkü zaten çok fazla çizik ve kesik olan kalbimin tamamen kırılmasından korkuyorum. Bir organın dayanabileceği bir sınır var.

Öpücük daha da yoğunlaşıyor ve saniyeler içinde, onun bacağıma sertçe bastırıldığını hissedebiliyorum ve bu sefer onu kontrolünü kaybettiği bir coşku noktasına getirmek istiyorum. Öpücüğü keserek, onu nazikçe itiyorum, böylece sırt üstü yatıyor ve yüzündeki gülümseme, oynamaya hazır olduğunu gösteriyor.

Flynn ile birlikte olmayı sevdiğim şeylerden biri, seksimizin ateşli, ciddi, sert, eğlenceli ve daha pek çok şey olması, böylece her seferinde farklı olması. Kafam, o L harfli kelimeyi yine kullandığım için bana bağılıyor ve kalbimin aşık olma şansı varsa Flynn'e deli gibi aşık olacağımı kabul edemiyorsam kendimi kandırıyorum. Ama uçurumdan düşmemek için bariyer kuran benim, ya da dürüst olmak gerekirse, koşup atlayışımı yapmak için.

"Seni çıldırtma sırası bende." Daha önce sahip olmadığım ekstra bir enerjiyle sıçrayıp bacaklarının üzerine oturuyorum. Onun sikine dokunmadığımdan emin oluyorum çünkü bir kez olsun onun yalvarmasını istiyorum.

"Bunu her gün yapıyorsun bebeğim, ama bu gece bunu değiştirebilecek konumdayım."

"Ah-ah. Ben izin vermedikçe hiçbir şey yapamazsın." Eğilip, karnını yavaşça öpmeye başlıyorum, kaya gibi sert karın kaslarını yalıyorum. Nefesinin tekrar hızlandığını ve inlemesini duyuyorum, ama meme ucunu yalayıp hafifçe ısırduğım da onu bastırmaya çalışıyor ama başaramıyor. Ellerini belime hafifçe koyuyor ve yanlarımdan yukarı doğru kaydırmaya başlıyor.

Durup tekrar oturarak, ellerini tutup yatağın yanına geri koyuyorum.

"Ah-ah. Ben izin verene kadar dokunamazsın." Gözlerindeki ateş, bunu hem sevdiğini hem de nefret ettiğini gösteriyor.

"Bana işkence mi etmek istiyorsun?" Altımda kalçalarını sallayarak bana hala gücü olduğunu göstermeye çalışıyor.

"Hayır, bana boyun eğmeni ve kontrolü tamamen bana bırakmanı istiyorum." Ağzımdan çıkan sözler ve bunları söylerkenki kendime güvenim ve kararlılığım beni şaşırttı. Ama bunların nereden geldiğini biliyorum. Şu anda hayatımda o kadar kaybolmuş hissediyorum ki, sadece bir an için tamamen kontrolün bende olduğunu hissetmek istiyorum ve bunun için güvenli bir yer olduğunu biliyorum.

"Prenses, anlamıyorsun, ben sana boyun eğsem de eğmesem de, sen her zaman benim üzerimde kontrol sahibisin. Bu gece benden istediğini al. Ben seninim."

Gözlerim doluyor, ama onun sözlerini dinlerken gözyaşlarımın akmasına izin vermemeye kararlıyım.

Güçlü bir kadından tehdit hissetmemek için gerçek bir erkek olmak gerekir.

Flynn bana defalarca nasıl bir erkek olduğunu gösterdi. Ne zaman benim koruyucum olacağını ve yaklaşan fırtınanın önüne ne zaman geçeceğini biliyor. Ama gerektiğinde yanımda durmaktan veya bir adım arkamda kalmaktan çekinmiyor. Şimdiye kadar onun gibi bir erkeği ne kadar istediğimi bilmiyordum.

Duygusal olduğumu görmesini istemiyorum, bu yüzden istediğimi alıyorum.

Ağzımı indirip, dikkatimi çeken penisini boğazımın derinliklerine alıyorum. Dilim, altındaki şişkin damarların üzerinde kayarken, ağızımdan çıkıncaya kadar yavaşça emiyorum. Duyduğum işkence dolu tıslama, gözlerimdeki yaşları yok ediyor ve içimdeki seksi şeytan yüzeye çıkıyor.

Yukarı bakınca, gözlerinin lazer hassasiyetiyle bana odaklandığını görüyorum.

"Böyle mi?" diye soruyorum, dilimi onun ucunda döndürmeye ve ondan tekrar damlayan spermlerini tatmaya başlarken; tuzlu ve tamamen erkek.

"Sevdiğimi biliyorsun."

Testislerini elimle tutup yuvarlarım, dilimi tekrar onun uzunluğu boyunca kaydırırım ve avucumda yeterince baskı uygulayarak onu inlemeye başlarım.

"Siktir!"

"Hayır, henüz alamayacaksın." Diğer elimle penisinin tabanını kavrar ve yavaşça yukarı aşağı hareket etmeye başlarım. Dilim, hassas kenarını yalarken, onu yatakta tutmakta zorlanan yarık içine girip çıkmaya devam eder.

Flynn kendini tutmak için çok uğraşıyor ve çıkardığı sesler onu daha da ileri götürmek için beni daha da ateşliyor.

"Gözlerini kapat." Her şeyi daha yoğun hissetmesini istiyorum.

"Hayır." Homurtusu yoğundu. "Seni görmek istiyorum... benim penisini... o yaramaz... küçük... ağızına alırken."

"Söyleneni yap yoksa dururum." Ellerimi ondan çekiyorum, ağızım onun hassas ucunda nefesimi hissedebileceği kadar yakın ama ona hiçbir tatmin vermeyecek kadar uzak.

"Hayır... durma. Lütfen, bebeğim." Ve şimdi yalvarıyor.

"Ne yapacağını biliyorsun." Yüzümdeki memnuniyet dolu gülümseme, isteksizce gözlerini kapattığında gördüğü son şeydir, ama sadece bir saniye kadar sürer,

Çünkü gözleri kapanır kapanmaz, onu boğazımın en derinlerine kadar alıyorum. Onun boyutundaki bir erkeğı alabilmek için öğürme refleksimi gev etmeye çalışıyorum. Boyutun önemli olmadığını, önemli olanın onunla neler yapabildiğın olduğunu söylerler ve ben de buna katılıyorum. Ama Flynn, hem boyutu hem de onu kullanma konusunda sihirli yöntemleri olan bir tek boynuzlu at.

Elleri yatak örtüsünü sıkıca kavrar ve bırakmamak için çok uğraşır. İnemeleri gittikçe daha yüksek ve daha çaresiz hale gelir, ama ben henüz bitirmesine izin vermeye hazır değılim.

Ucundaki sperm damlalarını yalarken, eğılip dudaklarından öpüyorum ve kulağına fısıldıyorum.

"Dudaklarını yala ve kendi tadını al." O istenileni yaparken, ben de yavaşça terini yalayıp, neredeyse morlaşacak kadar şişmiş ve tahrik olmuş penisine geri dönüyorum.

"Ağzıma boşalman daha iyi olur," diye hayal kırıklığıyla tükürüyor.

"Bu senin ne istediğınle ilgili değıl." Gerçek şu ki, bu onunla ve ona zevk vermekle ilgili. Gecikmeli tatmin, tüm acıya değıcek. Ve bu da bana tatmin veriyor. Onun cinsel olarak bu kadar tatminsiz olması ikimizi de tahrik ediyor.

Kalçaları şimdi sallanmaya başlıyor ve parmak eklemleri yatakta beyazlaşıyor.

Nefesi hızlanıyor ve boynundaki tendonlar sanki uçurumun kenarında gibi şişiyor.

Ben de sırlıslıklamım ve onu izlerken o kadar tahrik oldum ki ben de daha fazlasını istiyorum. Onun sikini bir kez daha uzun ve yavaşça emdikten sonra, onun üzerine çıkıyorum ve artık umursamadan, onu içime alıyorum, ıplak. Ona güveniyorum ve bu gece onu tüm ihtiyaımıyla hissetmek istiyorum. Buna ihtiyacım var ve doğum kontrolünü hallettim.

Bu his Flynn için çok fazla. Gözleri fal taşı gibi açılıyor, elleri belimde ve o kadar sıkı tutuyor ki izler kalacak.

"Siktir, bebeğım, prezervatif." İçimde patlamamaya çalışırken beni bir yerde sabit tutuyor.

"Bunu istiyorum, seni benim olarak işaretlemek istiyorum. Sana güveniyorum."

"Hiç kimseyle korunmadan yapmadım." Beni hareket etmekten alıkoymaya çalışsa da, tekrar kalktığımda istediğimi yapmama izin veriyor.

"Ben de." Tekrar  zerine çöküyorum, ikimiz de birbirimizin ruhunun derinliklerine bakıyoruz. "Ama bunu seninle istiyorum."

"Tanrım. Beni  ld r, sertçe becer." Ve onun sözleriyle, artık durdurmak mümkün değıl. Ellerim göğsüne kayıyor ve ben onun üzerine sertçe düşerken, Flynn de içime sertçe giriyor. Klitorisim onun vücuduna s rt n yor ve

Zıplarken klitorisim onun vücuduna sürtünüyor ve daha önce olduğu kadar sert bir orgazm yaşayacağımı biliyorum.

"Son şansın... dur," dişlerini sıkarak söylemeyi başarır, orgazmım vücudumu sararken, ben de onu sürdürürüm, sonunda o da kendini bırakır ve beni, tüm Londra'nın duyabileceği kadar yüksek sesle adımı haykırarak boşalır.

Ve bu anda, göğsüne doğru yığılırken, hayatımın mükemmel olduğunu hissediyorum.

Keşke bu doğru olsaydı.

Ne kadar süre uyuduk bilmiyorum, ama Flynn beni fayanslı duvara sertçe sikip temizlenmem için duşa götürdüğünde, ihtiyacım olan enerjiyi geri kazanmak için dinlenmeye değdi. Kardeşi bundan memnun olacak mı bilmiyorum, ama bu bizim küçük sırrımız olacak.

Şu anda sadece külotum ve Flynn'in beyaz gömleği ile kanepede oturuyorum, gömlek bana elbise gibi geliyor. O mutfakta bana gece atıştırmalığı hazırlıyor çünkü ikimiz de acıkmışız. Akşam yemeği yedi mi yoksa toplantısından sonra bir dakika bile bekleyemeyip buraya koştu mu, emin değilim.

Bana, gizli tarifi olan özel peynirli tostlar hazırladığını söylüyor. Hayatımın çoğunu şeflerin hazırladığı yemeklerle geçirdim, basit şeyler yemedim. Artık kendi şefim olduğunu bildiğim için, sadece en basit yemekleri istiyorum çünkü onun benim için tüm özeniyle hazırladığını biliyorum. Bu, yemeğe bambaşka bir anlam katıyor. Anlaşılan, Vegemite'yi de denemem gerektiğini söylüyor. Herkesin ne kadar kötü olduğunu söylediğini söyleyerek itiraz ettiğimde, Avustralyalıların yaptığı gibi kullanmadan nasıl olduğunu bilemeyeceğimi söyledi. Onun Sidney'deki hayatı hakkında öğrenecek çok şeyim var. Şu anda yaşadığı hayat gibi bir hayat değildi ve bu beni daha da büyüledi. Onun iç dünyasını şekillendiren yıllar olduğunu hissediyorum.

"Uyarıyorum, peynir sıcak olacak, dikkatli ol. Dilini yakıp bu olağanüstü, dünyaya özel peynirli tostların tadını alamamanı istemem." Tabağı önümdeki masaya koyduğunda, ne kadar acıktığımı fark etmemiştim.

"Kokusu harika. Ama gizli malzeme ne?" diye soruyorum, tabaktan bir tane alıp, çok sıcak olduğu için tekrar yerine koyuyorum.

"Oh, lütfen, bir şef bunu asla açıklamaz. Meslek sırrıdır."

"Sanırım bunu senden öğrenmek için kullanabileceğim bir iki şey biliyorum." O kanepede biraz daha yaklaşıırken gülmeye başlıyorum.

"Cinsel iyilikler ve rüşvetler bu ilişkide her şeyi elde etmeni sağlar." Yanağıma bir öpücük kondurup, elindeki parçayı alıp doğrudan ısıırıyor.

"Çok sıcak olacaklarını söylediğini sanıyordum," diye şikayet ediyorum, çünkü aslında çok açım.

"Evet, ama benim boğazım bakır boğaz denilen türden ve dayanabilir. Ayrıca, boğazının ne kadar yetenekli olduğunu öğrendiğim için, boğazının yanması veya yaralanması riskini göze almak istemiyorum. Tamamen bencilce bir mantık."

"Flynn!" diye bağıriyorum ve sadece boxer şort giydiğı için çıplak bacağına tokat atıyorum. Kardeşinin kanepesine çıplak oturmanın kaba olduğunu düşündüğüm için ısrarım üzerine giydiğı boxer şort. Zavallı Forrest, Flynn ve benimle geçirdiğı seks dolu geceler bittiğinde bu daireyi derinlemesine temizlemek zorunda kalacak.

İlk ısırışımda, içinde ne olduğunu anlayamadığım bir çeşit baharatla birlikte sıvı peynir ağzıma akıyor, ama o haklı. Daha önce yediğim hiçbir lezzetli şeyden daha iyi. Belki de gece yarısı olduğu ve şu anda Flynn'in benim için yaptığı her şeyi seveceğim içindir. Ama itiraf etmeliyim ki, bu muhteşem.

"Ee?" Bana bakıyor ve fikrimi bekliyor.

"Hmm, lezzetli ama benim çikolata soslu çileklerimi rahatlatıcı yiyecek olarak geçemezler."

"Saçmalık, sen de biliyorsun." Parmağıyla ağzımın köşesinde asılı kalan peynir parçasını siliyor.

"Vay canına, Sidney'deki restoranını değerlendiren sert yemek eleştirmenlerine nasıl davrandığını tahmin edebiliyorum."

Onun ve Nic'in baş aşçı olarak çalıştıkları yeri Google'da aramış olabilirim ve burası şehirdeki en iyi restoranlardan biri. Tabii ki bunun için ona övgüde bulunmayacağım.

"Nic ve ben en iyisiydik, bu yüzden hiç endişelenmeme gerek yoktu. Hiç kötü bir eleştiri almadık." Burada kendini beğenmiş bir şekilde başka bir sandviç yiyor, peynirli tostuyla ilgili söylediklerimi dinlemeye hiç niyeti yok.

Annemle babamın böyle birlikte oturduğunu gördüğümü hatırlıyorum. Tasarımcı kıyafetleri giymiş, rahat bir koltukta ya da kıvrılmış bir şekilde birlikte film izlerken değil. Babamın hep işte olduğunu ya da evdeyse ofisinde olduğunu ve sadece akşam yemeğı için çıktığını hatırlıyorum. Akşam yemeğini her zaman on altı kişilik büyük masada yerdik. Evdeki mobilyaların çoğu antika olduğu için zaten oturmak yasaktı.

Eğer bir gün çocuklarım olursa, ki kırk yaşında bu pek olası görünmüyor, ama olursa, onların bunu görmesini isterim. Ebeveynlerinin peynirli tostun aptalca kalitesine birlikte gülüşmelerini.

Yarın gece Flynn'e söylemem gerektiğini biliyorum, ama bu gece içinde bulunduğumuz mükemmel balonu patlatmak istemiyorum.

Son lokmamı bitirip ellerimi peçeteyle sildikten sonra Flynn'in yanına kıvrılıyorum ve kolları doğal bir şekilde bana dolanarak beni daha da kendine çekiyor.

Gözlerimi kapatıp, arka planda çalan Coldplay çalma listesini ve yeni favori şarkım "Feels Like I'm Falling in Love"ı dinliyorum.

Sözleri, kafamda olan ama yüksek sesle söyleyemediğim her şeyi anlatıyor.

Sanki bu şarkıyı yazarken aklımı okumuşlar gibi.

Umarım Flynn de sözleri dinliyordur. Çünkü yarın randevumla ilgili haberi verdiğimde, tüm bu huzur rüzgarda uçup gidecek ve en sevdiğim savaş şarkısını arayacağım.

Bunu aklımdan uzaklaştırarak, daha sıkı sarılıyorum ve önümüzdeki yirmi dört saati atlatacak kadar rahatladığımdan emin olurum.

Kemerini bağla bebeğim, işler zorlaşacak.

On Dördüncü Bölüm

FLYNN

Keşke bütün günü Felisha ile geçirebilecek vaktim olsaydı, ama bu sabah ayrılmak için bir bahane uydurmam gerekiyor. Kentwall Estates'in en büyük hissedarı ile bir toplantım var. Bu kadını ikna edip anlaşmayı tamamlayabilirsem, harika bir başlangıç yapmış olacağız. Bana satmazsa, daha küçük olanlarla uğraşmanın bir anlamı kalmaz, çünkü Ewan'ı devirmek için yeterli olmaz. Tek yapacağı, tüm paramın onun işine bağlandığını görmekten memnuniyet duymak, ama nasıl harcayacağına dair hiçbir kontrolüm olmayacak.

Bildiğim kadarıyla, Felisha ve bana inat etmek için hepsini kumarda kaybedecektir. Ayrıca, tüm iş arkadaşlarına bizim başarısız olan devralma girişimimizi övünerek anlatmaya başladığında, Nic ve Darby Otelleri üzerinde bir koz elde etmiş olacaktır.

Felisha'yı uyurken bırakıp ona kahvaltı hazırlarken, Luchia Bianchi hakkında sahip olduğum tüm bilgileri tekrar okudum. O, Toskana'da ana bağları bulunan bir şarap şirketinin İtalyan mirasçısı. Kocasını yıllar önce vefat etmiş ve bir kızı ve oğlu var. Onlar şarap işini yürütürken, o da hisselerini ve emlak portföyünü yönetiyor. İlk görüşmeyi, satın almak istediğimiz bağlarından birinin yakınındaki bir mülk üzerinde ortaklık kurma bahanesiyle ayarladık. Bu mülkü, onun mülküne komşu bir otele dönüştürüp, mükemmel bir şarap tadımı kaçamağı olarak pazarlamak için işbirliği yapabiliriz.

Bu tamamen yalan sayılmaz, çünkü Nic'e neye baktığımı söylediğimde, butik otel zincirimize eklemek için başka bir fırsat olduğunu fark etti. Ama onun düşüncesi, sonunda ondan bağını da satın almak istediği yönünde. Bu adam her zaman her fikri bir sonraki seviyeye taşımak zorundadır. Ben de bu fikri çok beğendim. İkimiz de şarap severiz ve

kendi şaraplarımızla ve İtalya'nın şarap bölgelerinden en sevdiğimiz şaraplarla eşleştirebileceğimiz bir menü oluşturabileceğimiz bir yer kurmak bir rüya gibi geliyor.

Ancak bu toplantının asıl amacından kafamı uzaklaştırmamalıyım. Nic toplantının ilk kısmında bizimle olacak, sonra beni diğer kısımda yalnız bırakacak, çünkü onun bu kısımda yer almasını istemiyoruz. İnsanlar onu yine de bu işle ilişkilendirecek, ancak toplantıda yer almazsa, herhangi bir nedenle mahkemeye çıkmamız gerekirse, mahkemede hiçbir konuda ifade vermesi istenemez. Ewan Kentwall'a karşı çıkmaya karar verdiğinizde, her şey olabilir ve biz de buna hazırlıklı olmalıyız.

"Günaydın." Felisha'nın yumuşak, kadifemsi sesi, kafamdan geçen yoğun düşüncelerden beni kopardı. "Soğuk bir yatakta uyandım. Ne zamandır uyanıksın?"

Ona neredeyse hiç uyumadığımı ve birkaç saattir yataktan çıktığımı, önce Forrest'in spor salonunda egzersiz yaptığımı, sonra da onu kontrol edene kadar bazı evrak işlerini hallettiğimi söylemek istemiyorum. Sevimli küçük horlaması kesilmiş ve hareketlenme olduğu için uyanmaya başladığını anlayabiliyordum, bu yüzden yemek yapmaya başlamanın zamanı geldiğini biliyordum.

Kırk dört yaşında bir bekar olmanın bir avantajı, kazandığın parayı istediğin gibi harcayabilmendir. Forrest'in dairesinde bir evde isteyebileceğin her ekstra şey var. Olimpik bir sporcunun antrenman yapması için yeterli olacağını düşündüğüm tam donanımlı bir spor salonu. Yorucu bir antrenmandan sonra duş alabilmen için spor salonunda kendi banyosu var. Benim mutfagım ve müzik odam bir üst seviyede, çünkü bunlar benim sevdiğim ve evde dinlenmek için ihtiyacım olan şeyler, ama Forrest'in eğlence alanı Pacman, Leap Frog ve Space Invaders gibi eski moda arcade oyunları içeriyor. Vintage bir langırt makinesi, bir golf sahası ve tabii ki bir bilardo masası. Bunların hiçbiri, ciddi ve tutucu bir finansçı olan kardeşimin kişiliğiyle uyuşmuyor.

Ama Forrest'in kişiliğini yansıtan diğer oda, evindeki ofisidir. Duvarın tamamı televizyon ve bilgisayar ekranlarıyla kaplıdır ve dünyanın tüm önemli finans piyasaları, o uyurken bile yirmi dört saat boyunca ekranlarda yayınlanmaktadır. Darby Hotels'i ön planda tuttuğu ve hepimizin bir yabancının ellerine güvenmek zorunda kalmadan bireysel olarak servetimizi artırmamızı sağladığı için, hepimiz onun işine olan bağlılığına minnettar olmalıyız.

Tüm dikkatimi önümdeki yarı uyanık, yarı çıplak kadına veriyorum. Yine dün geceki gömleğimi giyiyor. Belime çok yakışan, şehvetli, düzgün bacaklarını düşünmeden o gömleği bir daha giyebileceğimi sanmıyorum.

"Birazcık." Mutfak tezgahının etrafından dolaşp onu kollarıma alıyorum. Yataktan çıktığı için hala sıcacık ve yumuşacık, her sabah böyle uyanmasını ipte çekiyorum. Beni ve hazır bekleyen kahvaltısını. İş kadını olduğu için normalde sabah sekize kadar uyuduğunu sanmıyorum. Benim gibi, o da çoktan uyanmış, sayısız e-postayı yanıtlamış ve çözmesi gereken sorunları gözden geçirmiş olacaktır, hepsi sabah kahvesinden önce. Aslında, sabahları sert kahve içen biri mi, yoksa İngiliz olduğu için belki de eski usul İngiliz kahvaltısı olan bir fincan çay mı içtiğini bile bilmiyorum. Sanırım bunu birazdan öğreneceğim.

"Beni uyandırmalıydın," diyor, başını kaldırıp bana bakarak.

"Orada uzanıp senin
senin o sevimli horlamanı dinleyebiliyorken bunu neden yapayım ki? Çok sevimli."

Yorumuma alaycı bir şekilde tepki göstererek kollarımdan kurtuldu. "Horlamıyorum, sadece nefesim ağırlaşıyor" diyerek kendini savunmaya çalıştı.

"Ahh, seni ağır nefes almaya zorladığım zamanla horladığın zaman arasındaki farkı çok iyi biliyorum. Birinde tamamen uyanıksın, diğesinde ise tamamen baygınsın." Parmağımla burnuna hafifçe vurup, bir dakika önce tost makinesinden çıkardığım ve yeniden ısıtmam gereken ekşi mayalı tostuma geri dönüyorum.

"Yorgun olmalıyım. Sadece yorgun olduğumda nefesim ağırlaşır." Gözlerini ovuşturur ve yüzündeki saçlarını düzeltir. Beni görmeden önce kalkıp kendini mükemmel hale getirmesi gerektiğini düşünmemesini seviyorum. Sabahlarımızın böyle olmasını istiyorum, rahat ve gerçekçi.

"Şeyyyy, dün gece kendini çok yorduğun doğru." Ona göz kırparak, ekşi mayalı tostun üzerine ezilmiş avokado, doğranmış domates, karışık tohumlar, ufalanmış beyaz peynir koyup, üzerine poşe yumurta ve balzamik sirke gezdirerek tabağı hazırlamaya başlıyorum. Avustralya'da şampiyonların kahvaltısı ve sabahları güne başlamayı en sevdiğim yollardan biri.

"Haklısın." Yorgunluğumun sebebinin bu olmadığını biliyorum, ikimizin de maruz kaldığı zihinsel baskıdan kaynaklanıyor, ama kim sabahı bu konuyu gündeme getirerek keyfini kaçırmak ister ki.

"Bu harika görünüyor, gece yarısı atıştırma lıklarına rağmen bu sabah hala açım." Mutfak tezgahındaki tabureye oturur. "Bütün bu ev yapımı yemeklerle beni şımartıyorsun."

"Sana sadece tost ve avokado değil, gerçek bir yemek pişirdiğimde nasıl tepki vereceğini görmek için sabırsızlanıyorum." Onun yanındaki koltuğa oturarak, ikimiz de kahvaltımıza başlıyoruz ve sabahın huzurlu sessizliğinde mutlu bir şekilde oturuyoruz. Kahve yerine önündeki çaydanlık ve fincana uzandığını görünce cevabımı buldum. Sabahları kendime gelmek için kafeine ihtiyacım var, ama bir bakıma, yoğun hayatımızın koşuşturmacasından önce güne başlamak için bir fincan çayın sakinliği daha iyi bir yol olabilir.

Felisha sandalyeye yaslanıp çayını yudumlarırken, zamanımın azaldığını ve ona gitmem gerektiğini söylemem gerektiğini biliyorum.

"Bugün katılmam gereken önemli bir toplantım var, üzgünüm bebeğim, ama birazdan giyinip gitmem gerekiyor. Sen istediğin kadar vakit geçirebilir, duş alabilir ve giyinebilirsin, sonra Harper'ın dairesine dönebilirsin." Gideceğim yerden dolayı kendimi suçlu hissediyorum, ama bu, başladığım şeyi engellemesine izin veremem.

"Sorun değil, benim de işim var." Çay fincanını masaya koyarken, gergin bakışı beni endişelendiriyor.

"Ayrıca, bu akşam yemeğe çıkacağım, ama bunun sadece görünüşü kurtarmak için olduğunu ve bir planım olduğunu bilmeni istiyorum, her şey yolunda olacak."

Omuzlarımın gerildiğini hissedebiliyorum. Bu durum hiç hoşuma gitmiyor. Özellikle de detayları bu kadar belirsiz tuttuğu için.

"Kiminle akşam yemeği?" Ona yanlış bir tonla konuştuğumu biliyorum, ama elimde değil.

"Yine, kızma, ben hallederim." Soruyu kaçınıyor. "Kimle akşam yemeğine çıkıyorsun, Felisha?" Bu lanet olası gizli ilişki senaryosundan nefret ediyorum.

Daha dik oturup omuzlarını geriye doğru çekerek kendinden emin görünmeye çalışıyor, ama gözlerinden benim tepkimi beklediğini zaten anlayabiliyorum.

"Fulton Anderson."

Kafam patlayacakmış gibi hissediyorum ve yerinde duramıyorum. Sandalyeyi o kadar sert bir şekilde geri itiyorum ki yere düşüyor ve odada volta atmaya başlıyorum. "Hayır! Bu olmayacak. O adam sana dokunmayacak, beni duyuyor musun? Gerekirse seni bu daireye kilitleyeceğim."

"Sakin ol." Şimdi o da ayakta ve elleri belinde. Kadınlar kıvdıklarında neden böyle yapıyorlar ki?

Kızgın olması gereken benim. Aslında kızgın değilim, çok öfkeliyim. O yaşlı adam, onu tanıdığımdan beri birden fazla kez çıktığını gördüğüm tek erkek ve bunun olmasına izin vermeyeceğim.

"Sakin mi? Sakin olmaktan o kadar uzağım ki, benimle sakinlik arasında koca bir okyanus var." Öfkemi kontrol altında tutmaya çalışıyorum, ama şu anda pek başarılı olamıyorum.

"Bu konuda bana güvenmelisin. Normal bir görünüm sergilemeliyiz ve benim akşam yemeğinde görülmem normal bir şey. Harper, fotoğrafçıların bunu çekmek için orada olmasını sağlayacak." Bana doğru yürüyor ve ona dokunmasına izin veremeyeceğimi biliyorum çünkü pes edeceğim ve bu konuda taviz vermeye hazır değilim.

"Harika, bırak da seni ve Harper'ı akşam yemeğinde fotoğraflamalarını. Bu 'normal' bir şey." Etrafımızda yarattığımız saçma dünyayı alaycı bir şekilde parmaklarımla tırnak işaretleri yaparak ifade ediyorum.

"Flynn." Sesi daha yumuşak, sanki benim de aynısını yapmamı istiyor gibi, ama işe yaramayacak.

"Beni kandırmaya çalışma! Senin o son derece zeki beyninin hangi kısmı benim bunu kabul edeceğimi düşündü?" Ellerimi havaya kaldırıyorum ve spor salonuna geri dönüp öfkemi atmak için bin kilometre koşmak istiyorum.

"Tamam, dur, dur artık!" Bana o kadar yüksek sesle bağırıyor ki, durup ona bakıyorum ve vücut dili, onu dinlemezsem bana saldırmak üzere olduğunu söylüyor. "Bir planım var. Onunla buluşacağım, fotoğraflar çekeceğim, yemeğimi yiyeceğim ve o sırada Harper acil bir durum için beni arayacak ve ben hemen oradan ayrılmak zorunda kalacağım. Onunla asla yalnız kalmayacağım ve sen farkına bile varmadan her şey bitmiş olacak. Sana bunun benim hayatım olduğunu ve babamın olan biteni fark etmemesi için gerekli olduğunu düşündüğüm şeyi yapmama izin vermen gerektiğini söyledim."

Aramızda sessizlik hakim, sadece orada durup birbirimize bakıyoruz. Bir tür çekişme gibi, ikimiz de kimin önce pes edeceğini bekliyoruz.

Ben olmayacağımı biliyorum çünkü bağırmadan konuşamıyorum, bu henüz mümkün değil.

"Bana dokunmayacak." Bu sefer bana doğru yavaşça bir adım atmaya başladığında onu durduramıyorum. "Ben seninim." Çok nazıkçe uzanarak ellerimi ellerine alıyor. "Dün gece bana daha önce hiçbir erkeğin dokunmadığı şekilde dokundun."

"Ve kimse sana bir daha öyle dokunmayacak. Seninle bir olan ilk ve son erkek ben olacağım." Onu kollarıma alıyorum. Hâlâ öfkeliyim, ama ona kızgın kalamıyorum. Daha çok, içinde bulunduğumuz berbat durum beni öfkeliyor.

"Aramızda hiçbir şey yok." Bana bakar.

"Aramızda hiçbir şey durmaz. Sen benimsin." Ona neredeyse hırlıyorum ve kafamda, bu gece onu güvende tutmak için ne yapmam gerektiğini düşünmeye başlamışım bile.

"Seninim." Parmak uçlarına yükselerek, nasıl tepki alacağını görmek için çekinerek beni öpüyor.

Bu çekingen saçmalıklar yok, gitmeden önce ona kime ait olduğunu hatırlatacağım.

Öpücüğü tutku dolu bir öpücüğe dönüştürüyorum ve bir bakıma, benim tadımı... ya da hissettirdiklerimi çabucak unutmaması için ona iz bırakmaya çalışıyorum.

"Hemen yatak odasına!"

Felisha, fermuar yerine bantla tutturulmuş yırtık pantolonuyla ve üstüne uzun bir şekilde asılı duran gömleğimle daireden çıktığı anda, hemen Remington'u aradım.

"O restoranda iki koruma istiyorum, masalarına mümkün olduğunca yakın. Gerekirse bir tane de dışarıda beklesin." Sesimi iş gibi tutmaya çalıştım, ama zavallı Rem şimdi tüm öfkemin hedefi oluyor.

"Sence bu biraz abartılı değil mi? O onu kaçırmak istemiyor." Telefonun diğer ucunda gözlerini devirdiğini hayal edebiliyorum, ama umurumda değil.

"Hayır, onu becermek ve benim olan şeye dokunmak istiyor. Hayatta olmaz, böyle bir şey olamaz. Bu maskaralığı ortaya çıkarmak, oraya kendim gitmek ve ona onun benim için, ya da başka biri için uygun olmadığını anlamasını sağlamak zorunda kalsam bile umurumda değil."

"Sahiplenici tavrını anlıyorum, ama o ne yaptığını bilen yetişkin bir kadın. Ayrıca, güvenlik görevlileri de onunla birlikte olacaktır."

"Umurumda değil. Ve ben sahiplenici değilim..." O sözümü keserken ben Ka homurdanıyorum.

palı

. Rem, sözünün üstüne ksryormuş gibi yapıyor, "Saçmalık."

"Ve bana sen de aynısını yapmazdın deme. Biz böyleyiz ve bunu deęiřtiremем." Dürüst olmak gerekirse, daha önce hiç kimseye karşı bu kadar koruyucu hissetmemiştim ve bu his o kadar güçlü ki, kontrol altında tutmakta zorlanıyorum. Sanki içimde bir şey beni parçalamak istiyor gibi, çünkü şu anda kendimi güçsüz hissediyorum ve bundan nefret ediyorum.

"Tamam, tamam. Anladım ve hallededeğim. Ama bana bir şey söz ver." "Ne?" diye bağırıyorum.

"Eğer dediğini yaparsam, bu gece Savoy'dan uzak durup bu işi Felisha ve ekibimize bırakacaksın. Sana temin ederim ki o tehlikede değil." Rem cevabımı bekliyor. "Flynn?"

"Tamam! Hallet." Bu konuyu konuşmaktan bıktığım için telefonu kapatırım.

Sadece pantolonumla ve gömleksiz olarak asansörle bodrumdaki Forrest'in arabasına inerken, etrafta kimse olmadığına sevindim. Felisha'nın hala gmleğime sarılmış olduğunu bilmek içimi rahatlatıyor. Kadınının senin kıyafetlerini giydiğini görmekten daha seksi bir şey olamaz.

Ama şimdilik bunu kafamdan çıkarmam, eve gidip duş almam ve seks kokusunu üzerimden yıkamam gerektiğini biliyorum, çünkü bugün daha sonra bir toplantım var.

Bu anlaşmayı sonuçlandırmak için tüm zeka ve ikna gücümü kullanmam gerekecek. Bunu gerçekteştirmek için artık daha da acil bir durumdayım, böylece Felisha'nın başka bir erkekle dışarı çıkmasının saçmalığına katlanmak zorunda kalmayacağım. Onu The Savoy'da akşam yemeğine çıkarmak istiyorum, başka kimsenin değil.

Londra'nın merkezindeki The Ritz'in özel yemek salonuna giriyoruz, çünkü Luchia Bianchi ile bu toplantıyı hiçbir otelimizde yapma riskini göze alamazdık. Ayrıca, zel yemek salonunu kullanmak, konunun hassas doğası nedeniyle konuşmayı kolaylaştıracak. Özellikle Nic ayrıldıktan ve sadece ikimiz kaldıktan sonra.

"Hazır mısın?" Nic, süslü fuayeden geçerken fısıldayarak soruyor. Bu otel yüz yıldan fazla bir geçmişe sahip ve geleneklerle dolu. Her şey kusursuz ve İngiliz tarihinin zarafetini yansıtacak şekilde mükemmel bir şekilde dekore edilmiş. Güzelliği kendini gösteriyor olsa da, bu benim tercih ettiğim bir otel değil. Sadece bu eski binaların bakımının maliyetini ve işçiliğini bildiğim için.

"Hazırım," diye cevap veriyorum, kapıcı bize başını sallayıp odanın kapısını açarken, bizi beklediği belli oluyor.

Masada, altmışlı yaşlarının sonlarında görünen, kusursuz giyimli bir kadın oturuyor. Telefonunda gezinirken şarabını yudumluyor, çok rahat görünüyor. Normalde, benim düzenlediğim toplantılara ilk gelen olmak isterim ve bu nedenle otuz dakika erken geldik, ama belli ki o da aynı felsefeye sahip.

Nic, Darby Hotels'in başkanı olarak ona yaklaşıp tanıştırıyor.

"Sizinle tanışmak bir zevk, beyler." Elini uzatarak bizimle tokalaşiyor, ama ayağa kalkma zahmetine girmiyor, böylece toplantının başından itibaren hakimiyetini ortaya koyuyor. Sanırım diğer toplantılarda bir kadın olarak istediği saygıyı görmemiştir, ama burada böyle bir şey olmayacak.

"O zevk bize ait, Bayan Bianchi. Tanışma fırsatı verdiğiniz için teşekkür ederiz." Nic onun karşısındaki koltuğa otururken, ben yanındaki koltuğa oturuyorum. "Lütfen bana Luchia deyin, Bayan Bianchi beni çok yaşlı hissettiriyor."

Telefonunu kenara itip bize tüm dikkatini vermeye başlarken kendi kendine gülüyor. "Biliyorum, yaşlı olduğumu biliyorum, ama bu konumuzun dışında. Hadi yiyelim, olur mu?" Baş garsona eliyle işaret ediyor ve garson yan kapıdan kayboluyor, ardından yemekler tabaklarda servis edilmeye başlıyor. "Yemeği ben seçtim. Eminim beğeneceksiniz."

Oh, bu kadını sevdim. Güçlü ve otoritesini göstermekte hiçbir sorun yaşamıyor. Odayı yönetiyor ve neden bu kadar başarılı olduğunu anlayabiliyorum.

Onda Felisha'yı görüyorum ve bu yaşta hala bir kraliçe gibi dünyayı yönetmeye devam edeceğini umuyorum, ama bu sefer benim de onun yanında kral olarak.

Geç saatte yediğimiz öğle yemeğinde Nic'in önerdiği iş anlaşmasını hemen konuşmaya başladık ve onun seçtiği yemekleri ya da servis edilen yemeklerin kalitesini eleştiremem. Luchia, otel ve bağımızla ilgili planlarımıza çok sıcak bakıyor.

. Eminim ki, gelecek planlarımızın onu satın almaya yönelik olduğunu görebiliyor, ancak şu aşamada iki taraf da bunu açıkça söylemiyor.

Ona teklif edeceğim şeyin heyecanıyla fazla aç değilim ve son tabaklar kaldırılıp bir içki daha ikram edildiğinde, Nic bunu ayrılmak için mükemmel bir fırsat olarak değerlendiriyor.

"Ben almayayım, teşekkürler. Üzgünüm, ama katılmam gereken başka bir randevum olduğu için ayrılmam gerekiyor. Ama satın alma sürecine devam etmemizi sağlayacak mükemmel bir anlayış ve anlaşmaya vardığımızı düşünüyorum, daha sonra tekrar konuşabiliriz. Belki Toskana'da sizi ziyaret edebiliriz?" Ayağa kalkıp elini sıkarak, o da kabul eder ve güzel öğle yemeği için teşekkür eder.

Nic ayrılmak için dönünce, ben hareket etmediğim için biraz şaşkın bir şekilde bana bakar.

"Ya sen genç adam, yaşlı bir bayana eşlik etmekten daha önemli bir işin yok mu?"

Nic'in odadan çıktığını doğrulayan kapının kapanma sesini duyunca, garsona bana başka bir içki daha ikram etmemesi için işaret ettim. Bu görüşme, bulanık bir yargı olmadan daha iyi olur.

"Seninle oldukça özel bir konuyu görüşmek istiyorum." Ceketimin iç cebinden, imzalaması için bir gizlilik anlaşması çıkarınca merakı uyandı. Anlaşmayı ve bir kalem masanın üzerine koyup, önündeki yazıyı okuması için ona zaman verdim.

"Sık sık şaşırmam, ama tamam, ilgimi çektin." Kalem eline alıp anlaşmayı imzaladı, ben de büyük bir rahatlama ile nefes aldım. En azından konuşma fırsatı bulacağım.

"Ama beni aptal yerine koyma. Kim olduğunu biliyorum. O zavallı kızı izleyerek onu küçük düşürmek istemem, ama Felisha Kentwall'ın sızdırılan videosunda yer alan adamın sen olduğunu biliyorum. Bunun onunla bir ilgisi olduğunu varsayıyorum."

"Videoyu izlemeyerek Felisha'ya gösterdiğiniz saygı için teşekkür ederim. Siz aptal olmaktan çok uzaksınız, aksine çok saygın bir iş kadınısınız ve sizinle geçirdiğim son bir saatten sonra, aynı zamanda çok sevimli bir hanımefendi olduğunuzu da söyleyebilirim." Söylediğim her kelimenin arkasındayım.

"İstedğini elde etmek için bana yalakalık yapmaya çalışmak için çok yaşlısın." Yine de gülümsüyor ve çok ciddi olmadığını biliyorum.

"İnsanlara yalakalık yapan biri değilim Luchia, genellikle küstahlığımla insanları kızdırmamla tanınırım, bunu şimdiden açıklığa kavuşturulım. Bu benim için çok önemli bir konu ve doğru zaman gelene kadar aramızda kalmalı."

"Tamam o zaman, devam et." Bana elini sallayarak, sandalyesine yaslanıp söyleyeceklerini dikkatle dinlemeye başladı.

Derin bir nefes alıyorum. Ya şimdi ya da asla.

"Kentwall Estates'teki hisselerinizi satın almak istiyorum." Poker suratını korumaya çalıştığını görebiliyorum, ama bunu beklemiyordu.

Önerdiğim anlaşmayı anlatmaya devam etmeme izin veriyor. Orada oturmuş, fazla konuşmadan söylediklerini sindiriyor.

Sırtımdan ter akıyor ve sanki müdürün odasındayım ve yaptığım bir hatadan dolayı kaderim hakkında karar veriyorlarmış gibi hissediyorum.

"İş adamı zihnim, bir rakibin gizlice bir şirketin hisselerini satın almaya çalışmasından endişelenmem gerektiğini söylüyor, ama senin niyetini anlıyorum Flynn. Bu iş ile ilgili değil, değil mi?"

Her şeyi masaya yatırmak istiyorum, ama kimseye tüm hikayeyi anlatacak kadar güvenemiyorum.

"Hayır, işle ilgili değil." Tek söylediğim bu ve Nic'in toplantıyı terk etmesi, ona bunun benim için kişisel bir mesele olduğunu gösterir.

"Yani, bir kadın için hisselerimin kontrolünü ele geçirmek için ne gerekiyorsa ödemeye hazırsın, öyle mi?" Düşünüyormuş gibi uzun tırnaklarıyla masaya vuruyor, ama aynı zamanda benim cevabımı bekliyor.

Tek bir cevabım var.

"Evet."

"Peki, bu hisseleri ele geçirdiğinde ne yapmaya hazırsın?" Dirseklerini masaya dayayarak ellerini birleştirir, öne doğru eğilir ve bana meydan okumaya hazır olduğunu gösterir.

"Hisselerin hak sahibi olan kişinin eline geçmesini sağlayacağım." Nefes alıyorum, anlaşma konusunda ona daha yakın olmak istiyorsam, ona daha fazlasını vermem gerektiğini biliyorum. "Videonun yayınlanmasından bu yana, babasının onu itibarsızlaştırmak için başlattığı karalama kampanyasını mutlaka görmüşsündür. Ve onun dokuz hafta içinde şirketin kontrolünü ele geçireceğini biliyordur. Ancak, şüphelerim doğruysa, babası bunun gerçekleşmesini engellemeye çalışıyor." Neler olup bittiğini bildiğimi belli etmemek ve kimseyi bir şeyle suçlamamak için çok dikkatliyim.

"Felisha neden bana kendisi gelmedi?"

Ve iŖte, onun hoŖuna gideceğinden emin olmadığım bir ayrıntı var ve dŖrŖst olmak gerekirse, bunun için doğru yolu setiğimden de emin değilim, ama artık çok geç.

"ŖnkŖ o bilmiyor. Ve benim gizli bir Ŗey yapmaya alıŖtığımı dŖŖŖnmeden önce, haklısın, ama bunun tamamen doğru nedenleri var. Bu hiçbir Ŗekilde iŖle ilgili değil, tamamen kiŖisel bir Ŗey ve ona zarar verecek hiçbir Ŗey yapmam." Sandalyeye geri yaslandım ŖnkŖ karŖıma sadece iŖ kadını bir katil değil, Felisha'yı aileden biri gibi gören koruyucu bir İtalyan anne ve bŖyŖkanne çıktığını biliyordum.

Beni sorgulamaya devam etmek yerine, o da sandalyesine yaslanıp bana gŖlmeye baŖlar.

"Ah, zavallı, aptal ocuk. Eğer, ki bu çok bŖyŖk bir 'eğer', bunu baŖarabilirsen, o bunu öğrendiğinde çok bŖyŖk bir acı çekeceksin. Saldırgan bir kadının nasıl olduğunu biliyor musun? ŖnkŖ bunu öğrenmek Ŗzere olduğunu hissediyorum."

Ŗarabından bir yudum daha aldıktan sonra, birkaç dakika boyunca bana baktı. "Kentwall Estates'in hisselerine nasıl sahip olduğumu biliyor musun?"

Ve bu benim bilmediğim kısım. O hisseleri çok uzun zamandır elinde tutuyor ve bu kayıtlar kamuya açık değil.

"Hayır, ama merak ediyorum." ŖnkŖ Ewan Kentwall hakkında öğrenebileceğim her tŖrlŖ arka plan bilgisi planlarımıza yardımcı olacaktır.

"Kocam, huzur içinde yatsın, on beŖ yıl önce vefat etmeden önce Ewan'dan bu hisseleri satın almıŖtı. Tek varisi olarak, elbette hisseler bana geçti ve bunların sağlam bir yatırım olduğunu grdŖğŖm için elinde tuttum. Ancak kocamın vefatından sonra, bu hisselerin nasıl onun eline getiğiyle ilgili bazı Ŗeyler ğrendim. Ben de sizin gibi kiŖisel bilgileri gizli tutarım, ama tek söyleyeceğim, bu hisselerin ona Ewan ile arasındaki bir borcu ödemek için verildiği."

YŖzŖndeki ciddi ifade, sanki benim bağlantıları kurmama yardım etmeye alıŖıyormuŖ gibi, ama buna gerek yok.

Ŗu anda kafamda onun fark ettiğinden daha fazla bağlantı var.

Aile Ŗirketi olmasına rağmen neden hisselerini sattığını hep merak etmiŖtim. Nic'in dedesi, Ŗirketi bŖyŖdŖke yönetmek için bir yönetim kuruluna ihtiyaç duymasına rağmen, Ŗirketinin hiçbir hissesini satmamıŖtı.

Ama tahmin ettiğim gibi, Ewan ödemesi gereken bir kumar borcu biriktirmiş ve kendini bir şekilde ifşa etmemek için tek yolu şirketin bir kısmını satmaktı.

Tanrım, bu, hissesi olan herkesin onunla başını belaya soktuğu kişi olduğu anlamına mı geliyor? Aptal adam.

Onu daha önce de sevmiyordum, ama şimdi kızının geleceğini de kumar oynayarak mahvettiğini öğrendiğim için onu daha da nefret ediyorum.

Neyse ki, Felisha'nın annesiyle yapılan boşanma anlaşmasının bir parçası olarak, şirketin bir hissesini alması konusunda ısrar etti ve bu hisse, Felisha yirmi bir yaşına gelene kadar emanet olarak saklanacaktı. Lady Kentwall'un kocasının kumar sorunlarından haberi var mıydı, yoksa kocasına güvenmediği için kızının varlıklarını güvence altına almak için önceden tedbir mi almıştı?

"Ne yazık ki, anlıyorum." Cevabımla, bu konunun bugünlük bittiğine karar verdiğini görebiliyorum.

"Bu nedenle, bu konuyu düşünmek için zamana ihtiyacım var. Ama aynı zamanda, bu konunun hassas doğasını anladığımı ve bunun sizinle benim aramda kalacağını da bilin. Birkaç gün içinde cevabınızı alacaksınız."

Eşyalarını toplamaya giderken, ayağa kalkmadan önce bir soru daha sordum.

"Bilmem gereken başka önemli bir şey var mı?"

Ayağa kalkıp yanıma yaklaşan kadın, elini omzuma koyup hafifçe sıktı. "Evet." Elini kaldırıp uzaklaşmaya başladı. "Bu hafta bana yaklaşık hisselerimi satın almak isteyen ilk erkek sen değilsin."

Bu bomba gibi sözleri söyledikten sonra kapıdan çıkıp gitti.

Beni bir an şaşkın bir sessizlik içinde otururken bırakır. Masadan gizlilik sözleşmesini alıp ceketimin cebine koyarım ve ayağa kalkarım.

"İşler ciddileşti," diye mırıldanıyorum ve odadan çıkarken hızla çalışan beynimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ewan'a saldıran başka kim var?

Sanırım boyumu aşan bir işe kalkıştım, ama bu beni ilerlemekten alıkoymayacak.

Felisha'yı koruyacağıma söz verdim, ister babasından ister bilinmeyen bir düşmandan olsun.

On Beşinci Bölüm

FELISHA

Kalbim deli gibi atıyor.

Hiçbir randevuda bu kadar gergin olmamıştım ve bunun iyi bir nedeni yok.

Flynn buraya gelirken beni aramaya çalıştı ama ben cevap vermedim. Sanki telefonda konuşuyormuşum gibi aramayı doğrudan sesli mesaja yönlendirdim. Şu anda onunla konuşamam. Sinirlenecek ve bana taleplerini sıralarken benim endişemi daha da artıracak. Yani, ne yaptığımı bilecek kadar büyük değilim ki.

Ayrıca, Fulton benim istemediğim bir şeyi yapacak türde bir adam değil. Bana karşı her zaman bir beyefendi gibi davrandı, dominant bir beyefendi, ama Flynn de öyle, sadece farklı bir şekilde. Bir yanım Fulton'u bu randevuyla oyalamış olduğum için suçluluk duyuyor, ama şu anda bencil davranmam gerekiyor. Onu seks ya da başka bir şey için kullanmıyorum. Bu, düşünmek istediğim en son şey. Sadece onunla görülmem ve sonra gitmem gerekiyor.

Bu kadar basit.

Harper, hazırlanmama yardım ettiği dairemnden ayrıldığımdan beri mesajlaşıyoruz. O da bunun gerçekten aptalca bir plan olduğunu düşündüğü için son dakikada iptal etmem için beni ikna etmeye çalıştı.

Neden bunun akıllıca bir fikir olduğunu düşündüğümü gerçekten bilmiyorum, ama işte buradayız. En parlak kararlarımdan biri değil, ama bunu halletmem gerekiyor.

Arabadan inerken, Flynn'in patlamak üzereyken yüzüne binen öfkeli ifadeyle ön kapıda durduğunu görmeyi yarı yarıya bekliyorum. Bir bakıma öyle olmasını diliyorum, çünkü bu bana bir çıkış yolu sağlar ve onu suçlayabilirim, geri adım atan zayıf kişi olduğumu hissetmem.

"İyi akşamlar, Lady Kentwall," kapıcı içeri girerken beni selamlıyor ve ben sadece başımı sallayarak selamını karşılıyorum, çünkü sözcükler kuru ağzımda takılmış gibi.

Kendine gel, kadın. Sen bundan daha güçlüsün. Unutma, olanlardan sen sorumlusun, başkası değil.

Beaufort Bar'a girerken, Fulton'u kendi köşesindeki rahat koltuklardan birinde otururken görüyorum. Oda arka tarafta ve تنها bir yerde. Barın tamamı, zarafet ve parayı yansıtan baştan çıkarıcı siyah ve altın rengiyle dekore edilmiş. Ama tek düşünebildiğim, Flynn'le aynı barda tanıştığım o ilk gece. Hayatımı sonsuza dek değiştiren gece. Kalbim, şu anda Fulton'a değil, ona doğru yürüdüğümü arzuluyor. Artık ikisinin ne kadar farklı olduğunu anlıyorum ve Fulton, benim erkeğimle aynı ligde bile değil.

Burası karanlık ve seksi bir yer, partnerinizle sessizce bir içki içmek ya da randevuda birini etkilemek istiyorsanız gelebileceğiniz bir yer. Fulton'un beni etkilemeye çalışmasına gerek yok. Ama burası bizim gibi insanların sık sık uğradığı türden bir bar. Derin bir nefes alıp, onu gördüğüme sevindiğimi gösteren bir ifade takınıp odanın arkasına doğru yürüyorum.

Harper'ın haber verdiği fotoğrafçılardan biri olan Wally'nin, Fulton'un oturduğu yere bakan bir masada oturduğunu ve elinde telefonu olduğunu fark ettim. Bu günlerde sadece telefona ihtiyaçları var ve normal kamerasını buraya getirseydi biraz dikkat çekici olurdu. Çok çabuk dışarı atılırdı ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen güvenlik tarafından kamerası elinden alınırdı.

"Sevgilim." Fulton ayağa kalkıp bana uzanıyor ve Flynn'e bana dokunmasına izin vermeyeceğimi söylemiş olsam da, her zamanki gibi yanağıma öpücük kondurmasına izin vermem gerektiğini biliyorum.

Öpücük, fotoğrafçı için en önemli kare.

O bana sadece merhaba öpücüğünden daha sevgi dolu bir şekilde yanağıma öperken, ben de ona doğru eğiliyorum. Derin fısıltısı beni titretir. "Seni çok özledim. Bu içkiden sonra odamda akşam yemeği ayarladım."

Siktir, sanırım akşam yemeği ben olacağım!

"Seni de görmek çok güzel, Fulton," derim ve yüzüme yapmacık bir gülümseme takınıp ondan uzaklaşıyorum.

Onun istediğinden daha uzak bir yere oturuyorum. Ve oturduğum anda, geldiğimde oturduğu yere geri dönmek yerine, yanıma oturuyor, o kadar yakın ki vücutlarımız birbirine değiyor. Bir erkek arkadaşın yapacağı gibi kolunu omzuma atıyor ve ben sadece

Flynn'in burada olmadığına şükrediyorum ve umarım bu fotoğraflar yayınlanmaz.

Fulton bana bir kadeh şampanya hazırlamış, ama bu gece baloncukları midem kaldırmıyor. Garsona işaret edince, saniyeler içinde yanımıza geliyor.

"Ne alırsınız, Leydi Kentwall?" Bu şehirde unvan sahibi olmanın dezavantajlarından biri de bu. Herkes kim olduğumu biliyor, özellikle de adım magazin dergilerine manşet olduktan sonra, hem de iyi bir şekilde değil. Ama bu tür yerlerde, personel her zaman çok profesyonel davranıyor ve muhtemelen kapalı kapılar ardında benim hakkımda dedikodu yapıyorlar.

"Dewar's viski, buzsuz, teşekkürler." Umarım içmesi biraz zaman alır ve sinirlerimi yatıştırmaya yardımcı olur.

"Evet, hanımefendi, hemen geliyor." Onun uzaklaşmasını izlerken, Fulton'un elini uyluğumda hissediyorum, parmaklarını bacaklarımın arasına biraz daha yaklaştırıyor. Neyse ki, bana uygunsuz bir şekilde dokunacak kadar yüksekte değil.

Bu nedenle pantolon giydim, çünkü Fulton'un halka açık yerlerde, ihtiyatlı bir şekilde cinsel davranışlarda bulunmakta hiçbir sakınca görmediğini biliyorum. Elini ilk kez eteğimin altına soktuğunda şok oldum, ama aynı zamanda tahrik oldum. Ama şimdi, parmaklarının çıplak tenime dokunmasından daha kötü bir şey düşünemiyorum.

"Akşama güzel bir başlangıç, canım. Seni yutmadan önce seni rahatlatmak için yumuşak bir viski." Sesi derin bir mırıldanma gibiydi ve neden kolunda hiç kadın eksik olmadığını anlayabiliyordum. Buna kapılıp, sonunda onu evcilleştirecek altın kız olacağını düşünmek kolaydı. Ama bu adamın tek bir kadınla yetineceğini sanmıyorum. Kız arkadaşı ya da karısı olsa bile, onun için asla yeterli olmayacağını ve başka kadınlara yöneleceğini tahmin ediyorum. İlk başta bunu fark etmedim, çünkü Flynn'e olan bilinçaltı özlemim gözlerimi kör etmiş ve Fulton'u dikkatimi dağıtmak için kullanıyordum, ama o, kabul etmek istemediğim kadar babama benziyor. Tatlı dilli, egoist ve kendini üstün görüyor.

Bu gösterişli ön sevişmedense, her gün kanepede yarı çıplak, peynirli tostla geçirdiğim bir geceyi tercih ederim.

Tanrıya şükür, içki servisi yapan garson sözünü tuttu ve içkimi çabucak getirdi, böylece odaklanacak ve ellerimle yapacak bir şeyim oldu. Onunla sohbet etmeye başlamam lazım ki, gece boyunca onun oyuncağı gibi okşanmak yerine vücudumu ona doğru çevirebileyim.

"Bu sefer iş seyahatiniz sizi nereye götürdü?" Viski'nin ilk yudumu olması gerekenden daha fazlaydı ve neredeyse boğuluyordum

ama boğazımı hafifçe temizleyerek kendimi toparlamayı başardım.

Aklım, Flynn'in zevki için boğazıma dikkat etmem gerektiği yönündeki yorumlarına kayıyor ve bu düşünce, yanımdaki adamdan daha çok beni tahrik ediyor.

Floransa'da bir süre geçirdikten sonra İtalya'dan yeni döndüğünü anlatmaya başladığında, aramızda biraz mesafe bırakacak kadar vücudumu kıvırmayı başardım, ama bu, oturduğumdan beri ilk kez nefes almamı sağlayacak kadar yeterliydi.

"Floransa'da bir otelimiz var ve orada kalmaktan her zaman keyif alırım," diyorum. "*Ristorante Santa Elisabetta*'da yemek yediniz mi? Orası şehirdeki en sevdiğim restoranlardan biri." Sesimde bir parça gerginlik duyuyorum, ama umarım o bunu hiç fark etmemiştir. Ancak yemek ve restoranlar hakkında normal bir sohbe girdikçe, zaman şükürler olsun ki geçiyor ve kendimi biraz daha kontrol altında hissediyorum. Viskiye uzatmak için en küçük yudumları alıyorum. Belli ki yeterince iyi değil, çünkü süper sabırlı olduğunu iddia eden bir adam için, onun tekrar yaklaştırmaya ve daha dokunaklı olmaya başladığını görebiliyorum.

"Belki içkini yukarıya götürebiliriz. Açlıktan ölüyorum. Bütün gün bu akşam yemeğini bekledim." Bana göz kırptıyor ve ben kusmak istiyorum.

Onun kendi sözlerini ona geri söylüyorum. "Ama senin hoşuna giden de bu, sabrını kullanmak, çünkü bekledikten sonra akşam yemeğinin daha lezzetli olacağını biliyorsun." Gözlerinin büyüdüğünü ve koyu siyah bir renk aldığını görünce, birinin onunla oyun oynamasından hoşlandığını anlıyorum. Bu adam sandığımdan daha kolay bir oyun. Sadece onun oyununa ayak uydurman gerekiyor.

"Mmm, iyi bir yemeğin tadını çıkarmayı çok severim." Elimi kaldırıyor ve gereğinden uzun süre elimin üstüne öpücük konduruyor.

"Lütfen beni bir dakika izin verin, tuvalete gitmem gerekiyor." Hızla koltuğumdan kalkıyorum, onun bir şey söylemesini beklemiyorum. Sadece dönüp tuvaletlerin bulunduğu koridora yöneliyorum. Tuvalete girer girmez telefonumu alıp Harper'a, planladığımdan biraz daha erken çıkmam gerektiğini yazıyorum. Saate bakıyorum ve sadece on dakika daha dayanmam gerekirdi, ama o bile çok uzun geliyor.

Harper: Sana bunun aptalca bir fikir olduğunu söylemiştim.

Felisha: Kapa çeneni, kaltak, ve beni buradan çıkar.

Felisha: Şimdi çıkıyorum, bana 5 dakika ver, sonra ara.

Harper: Anlaşıldı. SOS zamanı.

Felisha: Hiçbir fikrin yok.

Harper: Ne? Bekle. Ne oldu?

Felisha: Sonra konuşuruz. 5 dakika!

Tuvaletten çıkmadan önce telefonumu çantama geri koydum, böylece kimseyle konuşuyormuşum gibi görünmeyecekti. Tuvaletten çıktıktan 5 dakika sonra bir telefon almamın şüpheli görüneceğini biliyordum, ama umursamadım.

Yavaşça geri yürüdüm, oturduğum anda Fulton gitmeye hazır gibi görünüyordu ve bana, çıktığımdan daha az viski olduğunu yemin edebileceğim bardağımı uzattı.

"Sana bir şişe Dewars'ı odana göndermelerini söyledim, bu yüzden burayı bitirmen için endişelenmene gerek yok." Bana, geçen sefer bir şeyler hissetmeme neden olacak o baş döndürücü bakışıyla bakıyor, ama bu gece değil.

"Oh, şimdi biri acele ediyor. Bir bayanı asla acele ettirmemesi gerektiğini bilmiyor musun?" Onu birkaç dakika daha oyalamak için her şeyi deniyorum.

"Sanırım bu gece benimle oynuyorsun, sevgilim. Artık bunu gerçekten oynamaya başlayabileceğimiz yere götürme zamanı." Ayağa kalkarak elini uzatıp benim elimi tutuyor.

Kafamın içinde "*Acele et, Harper, SOS, SOS*" diye bağıriyorum. Sanki düşüncelerimi okuyormuş gibi, çantam titremeye başlıyor ve onu hızlıca çıkarmaya çalışırken telefonumu neredeyse düşürüyorum.

"Affedersiniz, özür dilerim, bunu cevaplamam gerekiyor. Evet, Harper?" Nefesim biraz hızlı olmalı.

"Kahretsin, nefesini duyabiliyorum. İyi misin?" Harper, kimse konuşmamızı duymasın diye telefonda fısıldıyor.

"Oh hayır, kulağa çok kötü geliyor. Tabii ki gelebilirim. Mümkün olduğunca çabuk orada olacağım."

"Gelmen iyi olur çünkü her şeyi bilmek istiyorum. Arabaya binip güvenli olduğunda mesaj at." Harper endişeli geliyor ve onun sesini duyduğum için hiç bu kadar minnettar olmamıştım.

"Tabii ki, sorun değil, aptal olma." Sanki konuşuyormuş gibi nefes alıyorum ve sonra onu kesiyormuş gibi yapıyorum. "Hayır, hayır, aptal olma. Fulton'la randevuyu erteleyebiliriz. Şimdi çıkıyorum. Ben gelene kadar uzan."

"Bu saçmalıklarla aktris olmalıydın." Harper çok sessizce kıkırdıyor.

Telefonu kapatıp Fulton'un yanına gittim. "Çok üzgünüm Fulton, gitmem gerek. Arkadaşım çok hasta ve bana ihtiyacı var. Arayacak başka kimsesi yok ve çok zayıf, yalnız kalmamalı. Anlayacağını biliyordum."

"Seni oraya götüreceğim, o yerleştğinde ve kendini daha iyi hissettiğinde gecemize devam edebiliriz."

Lanet olsun, ipucunu anla dostum, bu gece bitti.

"Oh, gerek yok, şoförüm burada ve beni götürecektir. Sanırım geceyi onunla geçirmem gerekecek. Çok üzgünüm, ama yeniden randevu almak için seninle iletişime geçeceğim." Şoförüne mesaj atıyormuş gibi görünmeye çalışıyorum ve son derece kibar davranıyorum.

"Yarın gece görüşürüz. Seninle işim bitmedi, sevgilim. Konuşacak çok şeyimiz var, daha kalıcı bir şekilde görüşmek de dahil." Yüzümü ellerine alıyor ve dudaklarımdan öpmek için yaklaşıyor, ama tüm gücümü kullanarak, dudakları ağzımın yanındaki yüzüme değecek şekilde hareket etmeyi başarıyorum. Flynn dudak öpücüğünü asla affetmez. Yanak öpücüğü bile onun için kabul etmesi zor olacak.

Söylediklerini kabul etmiyorum bile, çünkü böyle bir şeyin olması imkansız, ama bu onunla yüz yüze ya da herkesin içinde konuşmak istediğim bir konu değil.

"İyi geceler," diyorum sadece, ondan uzaklaşıp, o beni takip etmeden kapıya doğru yöneliyorum.

Kapıya doğru aceleyle yürürken topuklarım neredeyse yere vuruyor. Ama ön kapıya yaklaşan fuayenin kenarına geldiğimde, takım elbiseli bir adam yanımdan yaklaşıyor.

"Bay Taylor kapının önündeki siyah limuzinde sizi bekliyor. Size katılmanızı rica ediyor." Sonra kapıya doğru yürümeye devam eder, ama artık benden uzaklaşarak.

Bu iyiye işaret
olamaz. Flynn
içeride miydi? Beni
gördü mü?

Lütfen cevap hayır olsun.

Ama belli ki o adamı beni izlemesi için göndermişti ve ona kızmak istesem de, bir yanım onun beni ne kadar önemseydiğini anlamaya başlıyor.

Bu gece durum tersine dönseydi, ben de farklı davranırdım diyemem.

"İyi geceler, Lady Kentwall," kapıcı mutlu bir şekilde diyor, ben arabaya doğru yürürken, vale kapıyı açıyor ve ben içeri giriyorum. Imala ve arabamın limuzinin arkasına park ettiğini görebiliyorum, ama ona sadece hafifçe başımı sallayıp sağ kulağıma dokunuyorum, bu bizim aramızdaki, ona iyi olduğumu belirten işaretimiz. O da burnunu kaşıyarak anladığını belli ediyor ve geri çekilip uzaklaşıyor.

Onu göremiyorum ama sesini duyuyorum ve mutlu olmadığı belli. "Hemen arabaya bin."

Biri bizi birlikte görmesin diye bir dakika bile beklemeden arabaya giriyorum, ateş mangasıyla yüzleşmeye hazırım ve kapı arkamdan kapanıyor.

Flynn arabada karşımda oturuyor ve bana yaklaşmak için hiçbir hareket yapmıyor. Elleri dizlerinin üzerinde, o kadar sıkı sıkıştırmış ki, arabanın loş ışığında parmak eklemlerinin beyazını görebiliyorum.

Bu iş iyi gitmeyecek.

"Burada ne yapıyorsun?" diye patladım, çünkü başka ne söyleyeceğimi bilmiyordum.

"O seni öptü," diye bana homurdanıyor ve ben bunu inkar edecek kadar aptal değilim.

"Beni izliyordun." Sinirliymiş gibi davranmaya çalışıyorum, ama işe yaramıyor. "Seni koruyordum!" Ellerini havaya kaldırıyor.

"Sadece nazikçe yanağına öptü, senin Nic'in karısına yaptığın gibi."

"Kendimi savunmak için çaresizce bir bahane uyduruyorum.

"Saçmalık." Bana attığı bakış, gerçekte nasıl hissettiğini kontrol etmeye çalıştığını gösteriyor ve şu anda patlamak istemediği için ona hak vermem gerekiyor.

"Artık bitti," diyorum, ama onun henüz bitmediğini anlayabiliyorum.

Neredeyse kafasında kendini sakinleştirmek için ona kadar saydığını duyabiliyorum, ama pek işe yaramıyor.

"Hadi eve gidelim." Şu anda bizim için evin neresi olduğunu bile bilmiyorum, ama ona bunun bir daha olmayacağını anlamasını sağlayabileceğim ve onun benim için ne kadar değerli olduğunu hatırlatabileceğim herhangi bir yer.

"Oh, eve gidiyoruz. O adamın izlerini senden tamamen sileceğim."

"Duş almam gerekmiyor, saçmalıyorsun." Bu sözler ağzımdan çıkar çıkmaz, onu kıskırtmamam gerektiğini anladım.

Yumrukları yine sıkılıp açılıyor ve giydiği siyah tişörtün içinde omuzları gergin. Ona uzanıp kucasına tırmanarak vücudundaki gerginliği gidermek istiyorum, ama ona yaklaşmaya bile cesaret edemiyorum.

Gözlerinde ateş var ve bu iyi bir ateş değil.

"O. Sana. Dokundu." Her kelimenin yavaş ve derin vurgusu, acı çekiyormuş gibi geliyor. O anda, öfkesinin sahiplenici bir doğadan kaynaklanmadığını anlıyorum.

O incinmiş.

Flynn, Fulton'un bana dokunmasına izin vererek dün gece söylediğimiz ve yaptığımız her şeyi ihanet ettiğimi düşünüyor. Cilt teması olmasa da, bizi gören herkesin gözünde bunun cinsel bir hareket olduğu inkar edilemezdi. Fulton, odadaki herkese benim onunla sadece arkadaş olarak değil, başka bir şekilde birlikte olduğumu belli ediyordu.

"Üzgünüm." Fısıltıdan biraz daha yüksek bir sesle çıkıyor.

"Biliyorum," diye homurdanıyor ama yine de olduğu yerde kalıyor ve ben hareket etmek üzereyken elini kaldırıp durmamı söylüyor ve ben onun isteğini saygıyla karşılıyorum. Koltuğa geri çöküyorum, duygularım altüst olmuş durumda. Ağlamak istiyorum, ama aynı zamanda kendimi bu duruma soktuğum için çığlık atmak istiyorum. Öfkeyle bağırmak istiyorum, çünkü babam olmasaydı, Flynn'le olan yeni ilişkimizi saklamak zorunda kalmazdım.

Sessizce yolumuza devam ediyoruz ve bu muhtemelen en iyisi.

Limuzinin arkasındaki hoparlörlerden gelen bir ses, sessizliği bozunca beni irkiltir.

"Böldüğüm için özür dilerim efendim, ama telefonunuzda Harper adında bir kişi arıyor. Arka arkaya altı kez aradı ve vazgeçmiyor."

"Kahretsin, ona mesaj atmam gerekiyordu." Yanımdaki koltuğa uzanıp, çantamı karıştırarak telefonumu bulmaya çalışıyorum.

"Ben bakarım." Flynn bana sert bir bakış attı.

"Oh, şükürler olsun, Flynn!" Harper'ın sesi hoparlörlerden geliyor. "Felisha kayıp, mesaj atmadı ve bir şey olduğunu söyledi, şimdi onu bulamıyorum, telefonuna cevap vermiyor." O kadar hızlı konuşuyor ki, o histerik bir şekilde konuşmaya başlamadan önce tek kelime bile edemiyorum.

"O benimle güvende," Flynn benimle aynı anda cevap veriyor.

"Çok üzgünüm Harper, işler karıştı," diye bağıyorum, mikrofonların normal ses seviyesinde sesimi alabilecek kadar iyi olduğunu unutarak.

"Aman Tanrım, seni öldüreceğim! Seni kaçırdı falan sandım. Ne oldu böyle?"

Ben bir şey söyleyemeden Flynn, "Sonra konuşuruz Harper, o iyi," der. Ve o telefonu kapatırken, onun cevabının ortasında sesinin kaybolduğunu duyarım.

"Bu çok kaba!" Ona durumu düzgün bir şekilde açıklamama ve ona yaşattığım panik ataktan kurtulduğundan emin olmama izin vermediği için çok kızgınım.

"Oraya gitme, Felisha." Bunun üzerine pencereden dışarı baktı ve arabada yine sessizlik hakim oldu, ama bu sefer buna karşı koymak istemiyordum.

On dakika sonra, Flynn'in binasının önüne geliyoruz ve birbirimizin evinde görülmemek için bu kadar çaba sarf ettikten sonra burada ne yaptığımızı sormadan, bana kapüşonlu uzun bir palto atıyor.

"Bunu giy ve başını eğ. Tek kelime etme," diye emreder ve şoförü arabayı durdurmaya bile vakit bulamadan kapıyı açarak yanımdan geçer. Kapının yanında durup benim çıkmamı bekler. Bana yardım etmek için elini bile uzatmaması, ne kadar kızgın olduğunu gösterir.

Başımı eğik tutarak ve sadece ayaklarıma bakarak onun yanında yürürken, kapıcının onu selamladığı fuayeye giriyoruz ve Flynn sadece homurdanarak cevap veriyor. Neyse ki asansör zemin katta ve binayı hızla çıkarken ona pislik gibi davranmayı bırakmasını söylemek istiyorum, ama söylemiyorum.

Ama asansörün kapısı onun dairesinde kapandığı anda, kendimi tutamıyorum.

"Üzgün olduğunu anlıyorum, ama bu sana bana karşı pislik gibi davranma hakkı vermez. Tanrım, sanki yukarı çıkıp onun istediği gibi onunla sevişmişim gibi davranıyorsun." Kahretsin, bazen keşke çenemi kapalı tutabilsem diyorum, ama bu gece bunu başaramayacağım gibi görünüyor.

Gecenin duyuları beni etkiledi ve açıkça kendimi tutamıyorum.

Flynn durdu, dönüp bana doğru yürüdü. Neredeyse gülmeye başlayacaktım, çünkü o bir çizgi film karakteri olsaydı, kulaklarından duman çıkıyor, gözleri şişiyor ve pazı kasları şişiyor olurdu.

Sonunda, sevgi dolu bir hareket olmasa da, elimi tutarak bana dokunur. Elimi sıkıca tutar ve beni yatak odasına, odasından geçerek doğrudan banyosuna sürükler.

Tek kelime etmeden, paltomu çıkarmaya başlar ve bununla da kalmaz. Gömleğimin düğmeleri açılır ve neyse ki bu sefer pantolonumun fermuarı çalışır, sonra ben ayakkabılarımı çıkarıp pantolonumu çıkarırken o da iç çamaşırlarımla uğraşır.

Banyosunun ortasında tamamen çıplak dururken kendimi savunmasız hissetmem gerekirdi, ama hissetmiyorum.

Flynn'e sempati duyuyorum ve bunu yapması gerektiğini biliyorum. Ne kadar berbat görünse de, aslında onu anlıyorum.

Şimdi kıyafetlerini çıkarıyor, duşa giriyor ve suyu açıyor.

Gözlerini kapatıp, düşüncelerini toparlamak için bir dakika boyunca başını geriye doğru eğip sıcak suya tuttuğunu izliyorum. Gözlerini açtığı anda kollarını açıyor ve ben dört adım atarak ona sarılıyorum, sıkıca tutunuyorum, bırakmak istemiyorum.

"O kıyafetleri yakacağız," diye mırıldanıyor boynuma, bir anlığına başını saçlarıma gömüyor.

"Senin bu halinle gardırobum kalmayacak."

"Senin sürekli çıplak olmana itirazım yok." Bana esprili bir cevap vermesi rahatlatıcıydı ve birbirimize ten ten değerek benim kadar onun da sakinleştiğini anlamamı sağladı.

Flynn başını boynumdan çekip dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurur. Hiçbir şekilde cinsel değildir. Duygusal ve anlam doludur. Flynn duygularını ifade edemediğinde, bildiği tek yolla bana gösterdiğini öğreniyorum.

Dokunuşuyla.

Arkamdan uzanarak şampuanı alır, eline döker ve başımın üzerine koyar. Uzun saçlarıma şampuanı yayarken, elleri omuzlarıma konar ve beni ona sırtım dönük olacak şekilde döndürür. Hayatım boyunca saçlarıma kuaförlere yıkattım, ama hiçbiri

saç derimde doğru basınçla dairesel hareketler yapan güçlü parmaklar kadar etkileyici olmamıştı.

Flynn daha sonra sabuna geçer ve cildimin her santimini çok yavaşça yıkar, ama cinsel bir şekilde değil. Bu, ruhunu sakinleştirmek ve daha önceki davranışını kabul etmek için kullandığı bir yöntemdir. Garip olan şey, ben ondan bir özür beklemiyor olmam. Bu geceki fiyaskoda ikimiz de hatalıyız. Ben gitmemeliydim, o da bana güvenmeliydi. İkimizin de daha önce ciddi bir ilişki yaşamamış olduğu açık, bu yüzden öğrenecek çok şeyimiz var.

Onu şaşırtarak, sabunu ondan alıyorum ve onu yıkarken aynı huzur duygusunu yaşıyorum, ona benim için ne kadar değerli olduğunu ifade etmeye çalışıyorum. Bu, onun beni en yumuşak kremli havluyla sarması ve beline havlu sarmış halde dururken beni kurulamasına kadar devam ediyor. Baş masajı harikaydı, ama arkamda durup saçımı düğüm kalmayınca kadar taraması bir üst seviye. Yanımda, onun yakmakla tehdit ettiği yerde duran giysilerimden başka giysim yok ve iç çamaşırlarıma uzandığım anda, onları tekmeliyor.

"Onları tekrar giymeyeceksin." Bu sefer, yatak odasına girerken elimi nazikçe tutuyor.

"Flynn, bana gösterdiğin bu davranışın bir tür tehlike işareti olduğunu biliyorsun," diyorum, ortamı biraz hafifletmeye çalışarak. O ise sadece omuzlarını silkiyor ve yürümeye devam ediyoruz. "Senin dairenizde çıplak dolaşmayacağım."

"Şu anda Forrest'ın evinde değiliz. Tabii ki yapabilirsin. Mobilyalarımın üzerine amını sürmene seve seve izin veririm."

Ve geri döndü!

O, giyinme odasındaki çekmecelerin önünde durduğunda, omuzlarının arasına bir şaplak atıyorum. Çekmeceyi iterek açıyor, limuzinde giydiği siyah tişörte benzeyen beyaz bir tişört çıkarıyor ve bana dönerek tişörtü kafamdan geçiriyor.

"Bütün gece çıplak olmanı ne kadar istesem de, Sassy etrafta olduğu için bu pek güvenli değil. O şeytani kedinin pençeleri bıçak gibidir ve bu güzel seftali rengi beyaz teninin, benden başka bir şey tarafından çizilmesini istemem." Kıyafetim onun hoşuna gittiğinde, başka bir çekmeceye geçip bol bir spor şortu giyer, aramızda iç çamaşırı yoktur. "Sassy hakkında böyle konuşma, o çok sevimli ve yumuşacık ve tatlı." Nerede olduğunu merak ediyorum ve sanki adını anmak onu dolapta belirginleştiriyormuş gibi, Flynn'in yanından geçerken tıslayarak

sonra bana doğru yürüdü. Ayak bileklerimin etrafında dolanarak, en derin mırıldanma sesiyle bana sürtündü ve ben gülmeden edemedim.

"Gördün mü, sana onun bir şeytan olduğunu söylemişim," diyor Flynn, ben eğilip onu kucağıma alırken, o da sırtını okşarken yumuşak mırıldanmalarla bana sokuluyor.

"Bu zavallı kediciğe ne yaptın da senden nefret etmesini sağladın?" Flynn'in peşinden odadan çıkarken kafasının üstüne bir öpücük konduruyorum.

"Onu sevmeye çalıştım. Belli ki, sadece tartışmacı kedileri çekiyorum." Kendini komik sanıyor ve bu şaka için ona puan vermem gerek, çünkü doğru gibi geliyor.

Bir bardak su içtikten sonra, Flynn bana yemek yedirmeye çalışır ve yememi reddetmemden pek memnun olmaz. Oturma odasına gidip kanepeye kıvrılıyoruz. Beni yerleştirdikten sonra odanın duvarlarından birine bitişik cam müzik odasına yürüyor. Plaklarını karıştırıp birkaçını pikap üzerine üst üste koyuyor ve odadaki surround ses sisteminden geçmişin çiziklerinin çıtırtıları geliyor.

"Bu kim?" diye soruyorum, bir erkeğin boğuk sesi şarkı söylemeye başlarken.

"Avustralya'nın büyük ikonlarından Jimmy Barnes, soul albümü yapmaya çalışmış. Mükemmel bir albüm." Karşımda duran o, hala kollarımda olan Sassy'ye bakıyor.

"Tamam, yeterince zaman geçirdin. O artık benim, çek git." Ben gülerek onu kollarımdan almak için eğildi. Sözleri ağzından çıktığında sesi çok Avustralyalı geliyordu. Oradaki zamanı hala derinlerinde gömülü.

Tabii ki Sassy ona tıslamaya başlar, ben de ona el sallayarak onu uzaklaştırır ve Sassy'yi güvenli bir şekilde yere indiririm.

"Hadi git, küçük hanım. Sanırım babanın şimdi bir kucaklaşmaya ihtiyacı var." Bana bakar ve açıkça etkilenmemiştir, ama yavaşça ateşin yanındaki yatağına doğru hareket etmeye başlar. Pençelerini yukarı aşağı kaldırıp, memnun kalana kadar daireler çizerek yatağını kabartır ve sonra geceyi geçireceği yerine kıvrılır.

"Oh, artık senin baban ben miyim?" Kanepeye uzanır, yatıp beni üstüne çeker.

"Hayatta olmaz. Asla o yola girmeyeceğiz." Ona sırtarak bakıyorum.

"Denemeden yargılama."

"Tabii ki hoşuna gider." Ona gözlerimi deviririm ve ikimiz de birbirimize gülümserken, birlikte hissettiğimiz rahatlık yerleşir ve bütün gece onunla burada yatabilirim.

bütün gece onunla birlikte uzanabilirim.

İkimizin de vücudundaki gerginlik kaybolur ve başımı göğsüne koyduğumda, kalp atışlarının sesi beni yarı bilinçli bir duruma sokar.

Ta ki o, göğsünden de titreyen, o kadar gerçekçi ki, en güzel, en zengin sesiyle konuşana kadar.

"Senden önce, bir kadına karşı hiç bu kadar öfke duymamıştım.

"Senden önce, birini kaybetmekten hiç bu kadar korkmamıştım." Derin bir nefes alır.

"Ama en önemlisi..." Bir an duruyor. "Senden önce... sana duyduğum gibi bir aşk hissetmemiştim."

Kalbim patlıyor ve bir daha asla eskisi gibi olmayacağını biliyorum.

On Altıncı Bölüm

FLYNN

Onun beni anlamasını istiyorsam, ona nasıl hissettiğimi söylemem gerektiğini biliyorum.

Tanıştığımızdan beri kaçındığım kelimeyi kullanmak için cesaretimi topladığımda, bunu paylaşmanın zamanının geldiğini bildiğim için kelime dudaklarımdan kolayca dökülüyor.

Ama o birkaç saniye boyunca sessiz kalıp kıpırdamayınca kalbim deli gibi atıyor.

Ta ki ondan gelen hıçkırık sesini duyana kadar.

Başını kaldırıp bana bakar ve yüzündeki gülümseme bana anında rahatlama getirir. Bunlar mutluluk gözyaşlarıdır.

"Seni seviyorum," diyor gözyaşları yüzünden akmaya devam ederken, ben de onları silmeye çalışıyorum. "Karşı koymaya çalıştım, ama yapamıyorum."

İşte biz buyuz. Ciddi, komik ve patlayıcı, bu yüzden uyumluyuz.

"Helikopterin penisi işi bitirdi, değil mi?" Cevap beklemeden onu öpüyorum.

cevabını beklemeden. Sadece onu tatmak ve o üç kelimenin anını sonsuza kadar yaşamak istiyorum.

Öpücüğü tatlı tutmaya çalışsam da, çok daha fazlasına dönüşüyor.

Onu benden uzaklaştırıp ayağa kalkıyorum ve kollarımın arasına alıyorum. Sevgilimle sevişmek istediğim odama doğru yürüyoruz.

Bütün gece boyunca yavaş ve şehvetli.

Ona defalarca, onu ne kadar derinden sevdiğimi söylüyorum.

Bu sabah, o uyanana ve ona tekrar benim olduğunu hatırlatacak zamanım olana kadar yataktan çıkmamın imkanı yoktu.

"Beni beslemelisin, hareket edemiyorum galiba." Uykulu sesi kulaklarıma müzik gibi geliyor. Onu sevdiğimi yemeklerimle göstermek, ona bakmanın en sevdiğim yollarından biri. Avustralya'ya indiğim ve Nic'in restoranına girdiğim o gün, yemek pişirmenin hayatımı bu kadar çok değiştireceğini kim tahmin edebilirdi? Artık şef olmayabilirim, ama bu hala benim tutkum ve sonunda bunu onunla paylaşacak birini buldum.

"Burada kal prenses, sana yatakta kahvaltı getireceğim," diye kulağına fısıldıyorum. İkimiz de Londra silüetinin üzerinde doğan güneşi seyrederek, arkadan ona sarılıyorum. Geceleri ne kadar az uyursak uyuyalım, ikimiz de erken kalkmaya o kadar alışmışız ki, ikimiz de uyuyamıyoruz.

Sadece bir çift işkolik uykusuz.

"Kalkamam ki, giyecek kıyafetim yok." Cevabı beni gülümsetir. Ondan her zaman bir adım öndeyimdir.

O hala uyurken Harper'a mesaj attım ve dün gece Felisha ile konuşmasına izin vermediğim için çok uzun ve küfürlü bir cevap aldıktan sonra, ona bazı kıyafetler hazırlayıp Forrest'a bana teslim etmesini sağladım. Asansörün geldiğini ve gittiğini duyduğum için kıyafetler giriş holünde olmalı.

Sonra grup sohbetine bir mesaj gönderdim. Bugün her şeyi unutmamız gerekiyor ve bunu Nic ve Tori'nin çiftliğinde yapmaktan daha iyi bir yol olabilir mi?

Flynn: Bugün çiftliğe gelebilir miyiz?

Nic: Benimkine mi, Rem'inkine mi?

Flynn: Seninkine. Rem ve Lou'ya rahatsızlık vermek istemem.

Nic: Şu anda kahvaltı yapıyoruz. Bitirir bitirmez oraya doğru yola çıkarız.

Forrest: Bu bir grup etkinliği mi?

Flynn: Evet, bana bir iyilik yapıp Harper'ı da getirir misin?

Flynn: Rem, Cherie'yi de davet et.

Rem: Tamam. Biz zaten çiftlikteyiz, Forrest, Cherie'yi de getirebilir misin?

Forrest: Neyim ben, Uber şoförü mü?

Flynn: Hayır, sadece tek bekar erkek sensin, o yüzden kızları sen getir.

Forrest: İnternete göre sen de hala bekarsın.

Flynn: Pislik olma.

Nic: Dırdırcı karım Felisha'nın geleceğini teyit etmek istiyor.

Flynn: Evet, ona nazık davranmasını söyle. Son 24 saat en azından ilginç geçti.

Rem: Bu arada, sana Savoy'dan uzak durmanı söylediğimi sanıyordum.

Flynn: Ne zamandan beri seni dinliyorum ki?

Nic: Yıllar önce senin sağır olduğunu anlamıştım.

Flynn: Sert... ama doğru.

Forrest: Beni de dinlemiyor.

Flynn: Bilmiyorum, yatak odasındaki prezervatif kutusu mesajı açık ve net bir şekilde verdi. Amca olmak istemiyorum, anlıyorum. Onları kullandım. Bu dinlemektir.

Rem: Aman Tanrım, bu harika!

Forrest: Şimdi kim pislik davranıyor, Flynn?

Nic: İkiniz de!

Nic: Sorunlarınızı çözün ve saat 11'de görüşürüz. Flynn, onu fark edilmeden buraya getirmek için bir planın vardır herhalde.

Flynn: Tabii ki.

Henüz yok, ama bir şeyler bulacağım. Şu anda sadece bugün daireden çıkabilmemiz ve normal bir çift gibi davranabilmemiz için bir şeyler ayarlamaya çalışıyorum. Daha da önemlisi, Felisha'nın rahatlayabileceği ve bu çılgınlıktan uzaklaşabileceği güvenli bir yere ihtiyacı olduğunu düşünüyorum. Onu güvenli yerim olan insanlarla tanıştırmamanın onu çılgınlıktan uzaklaştırıp uzaklaştırmayacağından emin değilim. Avustralya'da herkesle tanıştığında, çok kötü bir durumdaydı ve son derece savunmasızdı. Ona, benim yüzümden ona yardım etmeyi kabul eden insanlar olarak değil, arkadaşlar olarak onları doğru dürüst tanıma şansı vermek istiyorum. Kendisi gibi olma şansı.

Rem: Eğer buna inanıyorsan Nic, her şeye inanırsın. Görüşürüz.

Forrest: Bunu mahvetme.

Forrest: Oh, doğru ya, sen zaten batırdın.

Onun nesi var? Neden bu sabah bu kadar agresif? Daha önce ona kıyafetleri getirmesini mesaj attığımda iyiydi, ama bir şey onu kızdırmış.

Flynn: Bu sabah biraz huysuz değil misin? O adamı evde bırak.

Nic: Neden hep bu grubun babası gibi hissediyorum? Bugün yeni arkadaşlarımız varken hepimiz nazik davranabilir miyiz?

Nic: Saat 11'de orada olun ve geç kalmayın, yoksa huysuz olan ben olacağım!

Bununla birlikte mesajlar kesildi, ki Nic konuştuğunda genellikle böyle olur. Bu unvanı istemiyor olabilir, ama kesinlikle grubun babasıdır. Bu, patron unvanıyla bir nevi el ele gider.

"Hmmm, kıyafetler, evet, daha sonra çiftlikte ihtiyacımız olabilir. Çıplak at binmenin planlanan aktiviteler listesinde olup olmadığından emin değilim."

"Ne? Ne çiftliği, ne yapıyoruz?" Heyecanı onu ele geçirir ve bir anda dik oturur. Vücudunu bana doğru çevirir, çarşaf beline güzelce sarılır. Evet, her sabah bu manzarayla uyanmaya alışabilirim.

"O göğüsleri önümde göstermeye devam edersen, tüm planlar iptal olur ve bu yataktan çıkmayız." Birini emmek için oturmaya başlıyorum, ama yatağa geri itiliyorum ve çarşaf çok hızlı bir şekilde vücuduna çekiliyor.

"En az on iki saat boyunca bu vücuda yaklaştıma imkan yok. Şu anda zar zor hareket edebiliyorum." Bana gözlerini devirdi ve ben şaka yapmış olsam da, aslında bu sabah seks yapmaya niyetim yoktu. Felisha'nın, birlikte olmamızın harika seks hayatımızdan daha fazlası olduğunu bilmesini istiyorum.

"O zaman ciddi bir antrenmana ihtiyacın var gibi görünüyor. Olimpik bir atlet gibi. Onlar vücutlarının dayanıklılığını artırmak için günde saatlerce antrenman yaparlar." Ciddi görünmeye çalışıyorum, ama o benim ciddi olmadığımı biliyor.

"Az önce seninle seks yapmayı Olimpiyat maratonuyla karşılaştırmadın, değil mi?" Elini kaldırıp, saçma yorumuma tepki gösterir gibi alnına vurur.

"Tek söyleyebileceğim, şimdiye kadar şikayet ettiğini duymadım. O halde, bu akşam o kondisyonunu geliştirelim." Beni tekrar azarlayacakken, yatağın kenarına doğru yuvarlanıp ayağa kalktım ve gözlerinin yüzümden vücuduma kaymasını ve farkında olmadan yüzünde beliren yumuşak gülümsemeyi izledim. "Şimdi sana yemek yedirmeliyiz, sonra da Nic ve Tori'nin çiftliğinde arkadaşlarımızla bir gün geçireceğiz. Harper'ı da davet ettim, çünkü sen benimle birlikteysen, onu da grubumuza kabul ederiz ve ben tamamen

Tamam, sorun yok." Onu şoktan ağzı yarı açık bir şekilde bana bakarken bırakıyorum ve ona bu küçük bir rahatlama verebilmekten çok memnunum.

Utanmadan çıplak olarak banyoya giderim ve tuvalete giderken kapıyı yarı açık bırakıp şortumu tekrar giyerim. Onun yataktan kalkıp tişörtünü başına geçirdiğini duyarım, sonra da telefonunu aramaya gittiğini tahmin ederim.

Oturma odasına çıktığımda, telefonunda deli gibi mesaj yazıyor ve bunun Harper'a olduğunu tahmin etmek zor değil.

"Bebeğim, Harper senin için hazırladığı bir çanta var. Umarım ihtiyacın olan her şey içindedir. Eğer yoksa, ihtiyacın olan her şeyi çiftliğe getirmesini isteyebiliriz. Şimdi duş al ve kendini tazele, ben kahvaltıyı hazırlayayım. Çıkmamıza bir buçuk saat var."

Parmakları telefonun üzerinde dururken, asansöre doğru bakıp çantayı gördü, sonra bana döndü.

"Cidden, seni nasıl hak ettim?" diyebiliyor sadece ve benim gömleğimle çok sevimli görünüyor, mutluluktan uçuyor. Birlikteyken onu tam da böyle görmek istiyorum.

"Bir dahaki sefere seni kızdırdığımda, şu anda nasıl hissettiğini hatırla." Bu, ona söylemediğim, birikip onu tam bir patlamaya hazır hale getiren tüm şeyleri hatırlatıyor, ama zamanı geldiğinde bununla ilgileneceğiz.

"Doğru," diyor ve çantayı alıp yatak odasına koşuyor.

Sassy şimdi yataktan kalkmaya karar veriyor ve mutfığa girerken bana en tatlı yüzüyle bakıyor.

"Sadece aç olduğun için nazıksın. Bir gün benim aslında iyi bir adam olduğumu anlayacaksın." Ayak bileğimi okşarken mırıldanıyor. "Ama Felisha'yı sevdiğin sürece, geri kalan zamanlarda cadalozluğunla başa çıkacağım sanırım." Sassy sanki insanmış gibi beni nasıl oynayacağını çok iyi biliyor. Yemeğini çıkarıp kasesine koymaya ve yanındaki kaseye süt dökmeye başladığımda bana en tatlı yüzünü gösteriyor.

Yemeğini bitirdikten beş dakika sonra, o sevimli yüz bana tıslayacak ve dünya yeniden normale dönecek.

"Hayatımın, kameralardan saklanmak için haftada en az bir kez arabada yatmaya kadar geldiğine inanamıyorum ve bu neredeyse normal geliyor." Felisha pencereden dışarı bakıyor ve yolculuğun son on dakikası boyunca sessiz kaldı.

Çiftliğe neredeyse vardık ve tahminimce gerginleşmeye başladı. Ona endişelenecek bir şey olmadığını söylemek istiyorum, ama ona gösterene kadar bu sözler hiçbir anlam ifade etmeyecek.

"Neden şimdi bunu düşündün?" Daireden ayrılmaya kırk dakikadan fazla oldu ve o ancak şimdi bu konuda yorum yapıyor. Audi'min camları o kadar koyu renklidir ki, şehirdeki yolculuğun ilk bölümünde onu kimse göremezdi, açık yola çıktığımızda da kimse bizi göremezdi. Ama onun şimdi benim gizli kız arkadaşım olmasının nasıl bir his olduğunu düşünmedim.

"Bilmiyorum, aslında bir nedeni yok." Bunun doğru olmadığını biliyorum, ama daha fazla ısrar etmek yerine konuyu değiştirmek daha iyi olur diye düşünüyorum.

"Sormayı unuttum, ama sanırım bir kır evin var ve at binerek büyüdün, değil mi?" Cevap vermediğinde ona baktım ve bana bakan acı dolu gözleri beni endişelendirdi.

"Hepsi o videoda beni gördü. Onların gözlerine nasıl bakabilirim? Geri dönmeliyiz." Sesi titriyor.

"Oh, bebeğim. Hemen kes şunu. Sana şunu söyleyebilirim ki, hiçbiri o videoda seni çıplak görmedi, çünkü onların küçük parmaklarında bile babanın bütün vücudunda olan dürüstlük ve saygıdan daha fazlası var. Rem, ilk e-postadaki tehditle ilgili bir şey yapmadan önce, benim olduğumu doğrulamak için videonun birkaç saniyesini izledi, ama seninle ilgili hiçbir şey görmedi." Arabayı kenara çekip onu kollarımın arasına alıp sakinleştirmek istiyorum, ama şu anda bunu yapabileceğim bir yer yok.

Bunun yerine, sol elimle uzanıp elini tutup sıkıca sıkıyorum ve aramızdaki konsolun üzerine koyuyorum.

"Sadece öyle diyorsun." Sesinden, iş hayatında her gün kullandığı duvarları ördüğünü anlayabiliyorum.

"Hayır, yapma. Bu insanlar benim arkadaşlarım ve biz oraya vardığımızdan on dakika sonra, eminim senin de arkadaşların olacaklar. Lady

Kentwall'u masaya getirme. Felisha'yı koluma takıp oraya girmek istiyorum. İçten ve dıştan güzel, beni zırhının içine alan ve gerçek kendisi olabileceğini hisseden kadın. Arkadaşlarımın tanışmak için can attığı kişi o." Umarım bana yeterince güvenip söylediklerime inanır.

"Deniyorum." Bana bakıyor, neredeyse durumu düzeltmemi ve paniğini gidermemi yalvarır gibi.

Ve bunu yapmanın tek yolu, onu düşüncelerinden uzaklaştırmak.

"Sence Forrest ve Harper sevişmişler mi?" Çenesinin aniden düşmesine gülümsüyorum ve tüm dikkatini çekerek koltuğunda biraz daha dik oturuyor.

"Neden böyle bir şey söylüyorsun? Harper asla..." Durur ve sonra gülmeye başlar. "Kimi kandırıyorum, kesinlikle yapardı."

"Forrest gizemli biridir. Özel hayatında ne yaptığını hiç bilmiyorum, ama bu sabah tuhaf davranıyordu ve bunun benimle bir ilgisi mi var yoksa başka bir şey mi var bilmiyorum." Muhtemelen bir ile birini toplayıp üç elde ediyorum, kim bilir. "Ama bahse girerim, henüz yapmamışlarsa, doğum gününden önce birlikte yatacaklar."

"Ya yatmazlarsa, ödülüm ne olacak?" Gözlerindeki o küçük ışıltı geri geldi, tam da sevdiğim gibi.

"Kadının seçimi."

"Çikolata soslu çileklerimin senin peynirli tostlarından daha iyi olduğunu kabul etmelisin." Kendinden çok memnun görünüyor.

"Oh, bayan sert oynuyor. İstedğin herhangi bir cinsel iyilik seçebilirdin, ama sen bunu seçtin." Çiftlik yoluna saptım ve yaklaştığımızı biliyorum. Onu o kadar oyaladığım için mutluyum ki, oraya vardığımızda ve Tori onu ele geçirdiğinde, hissettiği tüm endişe yok olacak.

"Çünkü seksle ilgili seçtiğim her şey, senin her halükarda kaybetmeyeceğin anlamına gelir. Ben aptal değilim." Ben somurtuyormuş gibi yapınca bana gülüyor.

"Aptal, seni tanımlamak için asla kullanmayacağım bir kelime." Kapıdan girip, yeni yeşil yapraklar çıkmaya başlayan ağaçların sıralandığı uzun yolu takip ederken gülüyorum.

"Bilemiyorum, son zamanlardaki bazı davranışlarımla, o kelime beni mükemmel bir şekilde tanımlıyor."

Elini sıkıp dudaklarıma götürdüm. "Bunları konuşmayacağımız konusunda anlaşmıştık." Dün gece Fulton Anderson'la konuşulanları ne kadar bilmek istesem de

ne söylendiğini bilmek istesem de, çok öfkelenmişim ve bunu geride bırakmamız gerektiği konusunda anlaşıştık.

"Şimdi, Nic ve Tori'nin kır evine hoş geldin. Hey, daha önce soruma cevap vermedin, senin bir aile kır evin var mı?"

"Hayır, babam ben küçükken onu sattı, para israfı olduğunu ve parasını başka varlıklara yatırmasının daha iyi olacağını söyleyerek. Böylece, binmeye yaşım gelene kadar beklediğim midillim de çiftlikle birlikte satıldı ve binmeyi öğrenme hayalim suya düştü." Yüzündeki hayal kırıklığı, o zamanlar bunun onu derinden yaraladığını gösteriyor.

"Bilmiyorum, dün gece mükemmel bir şekilde binmiştin." Arabayı park ettim ve o benim yorumum için beni azarlamaya fırsat bulamadan ona doğru eğilip onu öpüverdim.

Arabadan iki adım bile atmadan, Felisha'nın kapısını açmak için arabaya doğru yönelirken, Tori heyecanlı bir köpek yavrusu gibi kapıda bizi bekliyordu.

Köpeklerden bahsetmişken, Nic'in siyah-beyaz border collie'si Syd koşarak beni karşılamaya geliyor. Ama Felisha'yı arabadan indirene kadar beklemesi gerekecek.

"Vay canına, bu muhteşem köpek yavrusu da kim?" Eğilip onu sevgiyle okşuyor ve kızımın içinde hapsolmuş bir hayvan severin olduğunu ve şimdi ortaya çıkma şansı bulduğunu anlamaya başlıyorum.

"Bu Syd, evet, tahmin ettiğin gibi, Sydney'in kısaltması. Adam evini özlüyor." Bacağıma vurarak, Felisha'nın yüzünü yalamaya çalışan onu uzaklaştırıyorum; o kadar iyi eğitilmiş ki, gerçekten itaat ediyor. Benim baş belası kedim gibi değil.

"Hadi gidelim Syd, annen sabırsızlanmadan." Felisha'nın elini tutup Tori'nin durduğu yere doğru yürüyorum.

Ben bir şey söylemeden, Tori öne eğilip Felisha'nın diğer elini tuttu.

"Nic, Rem ve Blaise arkada, diğerleri ise henüz gelmedi. Felisha'yı bana bırakabilirsin. Hadi, git artık." Tori elini sallayarak beni uzaklaştırır.

"Sana da merhaba, Bayan Darby." Felisha'ya bakıyorum ve o da bana iyi olacağını belirtmek için hafifçe başını sallıyor. Onun bir oda dolusu sert iş adamını diz çöktürdüğünü görmüştüm, ama bu Tori.

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin değilim, ama başka seçeneğim olduğunu sanmıyorum." Eğilip Felisha'nın alnına öpücük konduruyorum, ona ne kadar değer verdiğimi bilmesini istiyorum. "Ona hiçbir şey söyleme, sonra bunu bana karşı kullanır."

"Dudaklarım mühürlü." Felisha ağzını fermuarla kapatıyormuş gibi yapıyor, ama bunun asla işe yaramayacağını biliyorum.

"Oh, bu onda işe yaramaz, yine de senden öğrenecektir." İsteksizce Felisha'nın elini bırakarak, evin yan tarafına doğru yürümeye başlıyorum.

"Biz sadece çantalar ve oje hakkında konuşacağız," diye bağıyor Tori, ben onlardan uzaklaşırken.

"Yalan, hepsi yalan," diye omzumun üzerinden sesleniyorum, Felisha'yı kurtların arasına bırakıyormuşum gibi hissediyorum. Aslında, sadece bir kurt. Elouise hiç de Tori gibi değil, umarım bugün onu kontrol edebilir.

"Sonunda kızlar arasında vakit geçireceğiz," diye Tori'nin heyecanla bağırdığını duyarım, onlar ön kapıdan kaybolurken.

Endişeli olsam da, yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum.

Arkadaşlarımın sahip olduğu şeyi benim de istememi sağlayacak birini bulacağımı hiç düşünmemiştim.

Bir aile, sadece ikimiz olsak bile.

FELISHA

Eve girerken, Tori'nin zarif bir zevki olduğunu görebiliyorum.

"Oh, Tori, evin muhteşem." Onu takip ederek, büyük bir güneş odasına benzeyen bir odaya giriyorum. Orada, Elouise olduğunu tahmin ettiğim, oldukça hamile bir kadın oturuyor.

Tori, sanki önemsiz bir şeymiş gibi eliyle işaret etti. "Nic, buraya ve daireye kendi dokunuşumu eklemem için ısrar etti, böylece burası da benim evim gibi hissediyorum. Ve dürüst olalım, benden önce bunu yapmak için birine para ödedi, en azından şimdi tarzında ikimizin de bir parçası var."

"Flynn, tasarım ve pazarlamada deneyimin olduğunu söylemişti. Tasarımın birinci sınıf olduğunu görebiliyorum. Otellerin harika görünmesine şaşmamalı." Aynı sektörde olabiliriz, ama artık hepimizin aynı takımda olduğunu ve hepimiz elimizden geleni yaparsak benimle asla doğrudan rekabet etmeyeceklerini öğreniyorum.

"Oh, teşekkürler. Eğer erkekleri benim alanımdan uzak tutabilirsem, her şey yoluna giriyor." Bu sözler ikimizi de güldürdü, çünkü dört alfa erkeğin karar verme sürecine dahil olduğu bir iş ortamında onun nasıl hissettiğini tahmin edebiliyorum. "Neyse, lafım uzamadan, bu Elouise,

Rem'in nişanlısı. Bunu söylemeye hala alışamadım, ama onu paylaşmak zorunda kalmadan önce en iyi arkadaşım olduğunu iddia ediyorum."

Elouise sandalyeden kalkmaya çalışıyordu, ama ben hemen ellerimi kaldırdım.

"Hayır, hayır, lütfen benim için kalkma. Sonunda seninle tanıştığıma sevindim. Flynn hep sizden bahsediyor, umarım şimdi o korkunç ilk tanışmayı geride bırakıp yeni bir başlangıç yapabilirim."

"Flynn'in söylediği her şey abartılı ya da uydurma olacaktır," diyor Tori, mutfaktan bir tepsi bardak ve buzlu çay gibi görünen bir şey ile geri dönerken.

"Komik, senin için de aynısını söyledi." Adamımı savunmam lazım. "Oh, hamile bir kadını güldürmeyin." Elouise bacaklarını bacaklarını birbirine sıkıştırmaya çalışıyor. "Bu bebek mesanemin üzerine oturmakta ısrar ediyor ve gülmeye başlayıp altını ıslatmak pek de eğlenceli değil. Hamile olmak hiç de çekici değil."

"Oh, kes şunu, sen ışık saçıyorsun ve Blaise için zaten harika bir annesin. Ve sen..." Tori, tepsiyi Elouise'in önündeki masaya koyarken bana bakıyor. "Seni bırakmayacağız. Kocamın baş belası olduğunu ilk kabul eden benim, ama kimsenin onun hakkında kötü konuşmasına da izin vermem. Kulübe hoş geldin. Dışarıdaki o çocuk ruhlu adama aşık olabilen herkes benim gözümde mutlak bir kraliçedir." Bana buzlu çay dolu bir bardak uzatıyor ve iki arkadaş da bardaklarını benimkine doğru kaldırıyor. Bardaklarımızı tokuştururken gülümsemeden edemiyorum.

Bu iki kadın Harper ve benden çok daha genç olabilirler, ama çok geçmeden en iyi arkadaş olacağımızı hissediyorum. Şimdiye kadar, şu anki zehirli çevrem dışındaki insanlara ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum. Harper'ın benim tek gerçek arkadaşım olduğunu biliyorum, geri kalanlar sadece iş arkadaşlarım ya da üst sınıftan kadınlar, sadece unvanları olduğu için birbirleriyle bağlantılıymış gibi davranmaları gereken kadınlar. Lady olarak adlandırılmak sizi öyle yapmaz.

Sohbet akmaya başladı ve Flynn tuvalete gitmesi gerektiğini söyleyerek beni kontrol etmek için içeri girdiğinde gülümsemeden edemedim. Harper ve Forrest'ın seslerini evin içinden duyana kadar, geldiğimizden bu yana yarım saatten fazla zaman geçtiğini fark etmedim.

"Evet, geç kaldığım için ne kadar azar işiteceğimi bilmiyorsun," diye mırıldanıyor Forrest odaya girerken, Tori gülüyor.

"Oh, onu takma, Forrest, ben anlıyorum." Tori, onun yorumunu önemsizmiş gibi eliyle savuşturur. Anlamaya başlıyorum. Nic patron, ama Tori hepsinin otoriter ablası.

"Sen onunla evlisin, bu yüzden paçayı kurtarabilirsin." Forrest, sanki kafasının üzerinde kara bulutlar varmış gibi görünüyordu ve arka kapıdan dışarı çıktı.

"Hoş geldiniz, bayanlar." Tori, ben Harper'a sarılmak için ayağa kalkarken aynı anda ayağa kalkar.

"Bana borçlusun, daha sonra her ayrıntıyı anlatmalısın," diye kulağıma fısıldadı ve ben küçük bir kıkırdama çıkardım çünkü bu onu çok rahatsız ediyor olmalıydı. Normalde her şeyi paylaşıyoruz ve Flynn dün gece onu pratikte dışladı, ki bu da onun ortaya çıktığında olacağını korktuğu şeydi. Daha sonra ona bunu telafi edeceğim.

"Felisha, bu Cherie. Kendi spor salonunun sahibi ve Rem ve Elouise ile yeni bir hayır kurumu kuruyor. Harper, eminim arabada gelirken her şeyi duymuşundur. Neyse, bunu sonra konuşuruz. Dışarı çıkma zamanı," Tori, Elouise'i koltuğundan kaldırırken bana durumu anlatır ve hepimiz dışarı çıkıp uzaktaki tarlaların ve tepelerin muhteşem manzarasını seyrediyoruz.

Cherie, Tori'ye hiç benzemiyor. Daha çekingen görünüyor, atletik bir vücudu var, ortalama boyda ve açık kahverengi saçlı. Rahat giyinmiş ama yine de çok güzel görünüyor ve kalabalıkta arka planda kalmayı sevdiğini hissediyorum. Onu daha iyi tanıdıkça zaman gösterecek.

Koyu renkli kıvrıkcık saçlı küçük bir çocuk, bana söylendiğine göre Remington'un oğlu Blaise, Syd ile koşuşturup ona top atarak onu kovalamaya çalışıyor, erkekler ise çok etkileyici bir barbekünün etrafında duruyorlar. Flynn ve Nic, tabii ki, yemeklerle uğraşıyorlar, açık mutfaktaki buzdolaplarından salatalar çıkarılıyor ve Rem ile Forrest tarafından masaya konuyor.

Hayranlık duyuyorum.

Babam asla eğlencenin yemek kısmına dahil olmazdı. Alkol servis eder ve erkeklerle iş konuşur, hepsi bu kadar. Bu dünyada zaman ne kadar da iyi yönde değişmiş.

Sonunda masaya oturuyoruz ve Nic arkadaşlara kadeh kaldırıyor, herkes yemeğe başlıyor ve sohbetin uğultusu şimdiye kadar duyduğum en muhteşem ses.

Kahkahalar, şakalar ve saf mutluluk. İş konuşmaları yok, sanki buraya, çiftliğe geldiklerinde farklı bir hayat yaşıyorlar.

Hepsinin bulmayı başardığı bu sadeliği kıskanıyorum.

Spor salonunda sürekli egzersiz yaptığı için çok formda görünen Cherie, herkesin arkadaşı gibi görünüyor. Yanımda oturuyor ve erkeklere karşı çekinmeden küstahça davranıyor.

Flynn, Elouise ve Rem'e çocuklar için yeni bir hayır kurumu kurmalarına yardım ettiğini açıkladı, bu yüzden iş konuşmuyor olsak da, çok ilgimi çekti ve ona proje hakkında sorular sordum.

Aşırıya kaçmak istemiyorum ve bu konuyu daha sonra Flynn ile konuşacağım, ama yardım etmek isterim. Tabii ki bu onların işi, ama bağış yapmak için mükemmel bir yer gibi görünüyor. Ben çok ayrıcalıklı bir hayat içinde büyüdüm; başkalarına yardım etmek için bu ayrıcalığı paylaşabilirsem, bu beni mutlu eder.

Ne kadar kafamı boşaltmak istesem de, bizimki gibi büyük bir işiniz olduğunda, yirmi dört saat boyunca her an hazır olmanız gerekir. Cebimdeki telefonum titriyor ve ne kadar görmezden gelmek istesem de yapamıyorum. Birkaç mesaj var, ama telefonlar babamdan geliyor ve o sürekli arıyor. Flynn telefonumu görüyor, kolunu omzuma atıyor ve beni kendine çekiyor.

"Cevaplamam gerekirse sorun değil. Hepimiz anlıyoruz. Ama görmezden gelmek istersen, seve seve gidip onu göle atarım." Babamla her konuşmamda bu ağırlığı hafifletmeye çalıştığımı biliyorum, ama pek yardımcı olmuyor.

"Üzgünüm, izin verin." Ayağa kalkıp masadan uzaklaşıyorum ve meraklı gözlerden saklanmak için büyük bir çalılardan arkasına geçiyorum. Kötü niyetli olmadıklarını biliyorum, ama ne yaptığımı merak ediyorlar.

Sonunda gözden kaybolduğumda, telefon tekrar çalmaya başlar, bu sefer cevap veririm.

"Sana aramalarımı asla görmezden gelme demiştim." Babamın sesi telefondan gürültüyle geliyor ve içindeki öfke beni korkutuyor. Yıllar boyunca çok yakın olmadığımızı biliyorum, ama birkaç ay öncesine kadar iyi anlaşıyorduk ve aynı fikirde olmasak bile düşmanca davranmadan konuşabiliyorduk. Ama bir şeyler değişti ve şimdi bana davranış şekli midemi bulandırıyor. Doğum günüm yaklaştıkça durum daha da kötüleşiyor.

"Tuvaletteyken sana cevap vermemi ister misin?" Ona yalan söylediğim umurumda değil.

"Bu kadar kaba olma Felisha. Nerede olduğunu bilmeme gerek yok. Son zamanlarda neyin var senin? Benim kızım babasına böyle şeyler söylemez.

Bu sefer beni azarlamak için ne söyleyeceğini dinleyecek havamda değilim.

"Ne istiyorsun?" Hemen konuya giriyorum.

"The Sun gazetesi az önce aradı ve Fulton Anderson ile nişanlandığını doğrulayan bir açıklama istedi. O adamdan uzak durmanı söylemiştim."

"Ne oluyor lan!" diye bağıyorum, o da bana bağırmaya devam ediyor.

"O sorunlu bir adam, ama sen dün gece dışarı çıkıp şehrimizin saygın insanların önünde bir fahişe gibi davrandın. Sonra da bana haber verme nezaketini göstermediğin ve benden izin almadığın için nişanlandığını gazeteden öğrendim. Bundan tamamen tiksindim ve bu evliliği onaylamayacağım."

"Onaylasan da onaylamasan da umurumda değil çünkü nişan yok. Kim onlara böyle söyledi?" Arkamda ayak sesleri duyunca, bağırımanın Flynn'i bana koşturduğunu ve Harper'ın muhtemelen onun yanında olduğunu anlıyorum.

"O söyledi." Babamın sesi hem nefesimi kesiyor hem de kusmak istememe neden oluyor.

Ne oluyor böyle?

Flynn, yere yığılmak üzereyken beni yakaladı. Onun vücuduna yaslandım ve Harper'ın endişeli yüzüne baktım. Bunun hemen durması gerektiğini biliyorum.

"Fulton Anderson ile evlenmeyeceğim çünkü beni onun yaptığı gibi asla küçük düşürmeyecek başka bir adama aşığım."

Flynn kollarını bana daha sıkı sarar ve ikimizin de nefesi öfkeyle hızlanır.

"Şimdi kime kendini atıyorsun ve bunun aşk olduğunu mu düşünüyorsun? Annen gibi acınası birisin. Şimdiye kadar aşk diye bir şeyin olmadığını anlamış olacağını sanıyordum."

Flynn'in söylediklerini duyacak kadar yakın olduğunu biliyorum.

"Senin için üzülüyorum. Sen üzgün, yaşlı, ruhsuz bir adamsın." Gözyaşları yüzümden süzülür ve Flynn'e dönerek, uzun zamandır hissetmediğim kadar güçlü hissettiren sözleri söylerim.

"Flynn Taylor'a aşığım ve o senin olabileceğin adamın on katı."

Babamı telefonun diğer ucunda bırakarak, bombanın fitilini ateşlediğimi biliyorum. Ve hiç umursamıyorum.

On Yedinci Bölüm

FLYNN

Kahretsin, bu her şeyi değiştirir.

Felisha'nın kollarıma yığılmasını bekliyorum, ama tam tersi oluyor.

"Harper, The Sun'ı ara ve Fulton ile benim aramda herhangi bir nişan olmadığını ve başka yorum yapılmayacağını söyle. Sonra o pisliğin hakkında bilinecek her şeyi bilmek istiyorum. Beni nasıl böyle manipüle eder? Onu mahvetmek istiyorum."

O bağırmaya devam ediyor, ama ben hala "Fulton'la nişanlıyız" sözlerine takılıp kalmış durumdayım.

"Durun!" İş moduna girmiş iki kadına bağırmaktan kendimi alamıyorum.

"Flynn, şimdi olmaz." Bana sanki çalışanlarından biriymişim gibi konuşuyor.

"Sakin beni engellemeye kalkışma. Dün gece sana yapışan o sülükle nişanlandığın ne demek oluyor? Fotoğrafları gördüm Felisha ve başka bir tartışma başlatmak istemedim, bu da tüm gücümü tüketti, o yüzden bana babanın tam olarak ne dediğini söyle. Hemen! Bu tartışmaya beni de dahil etmesi gerektiğini anladığı anı görüyorum. İkimizin de kendi başımıza çalışmaya alışkın olduğumuzu biliyorum, ama artık öyle değil. artık öyle olmayacak. Bu artık işe yaramaz.

"Üzgünüm, biliyorum, ben sadece..." Nic ve diğerleri de çalışanların arkasından geldiklerinde, açıklamak için beynini yavaşlatmaya çalışıyor.

"Ne oluyor?" Nic sakın ama endişeli bir ses tonuyla sorar. "Hayatım yine parçalanıyor. Bir kez olsun hepinizle birlikte olmak ve normal olmak istedim. Lanet olsun." Elimi eline alarak beni,

hepsi de peşimizden gelirken, kızların da bulunduğu masaya doğru yürüdü.

Bu sefer bir fark var.

Hayatı daha önce altüst olduğunda, içine kapanır ve bana koşardı. Bu sefer güçlü ve tamamen kontrolü elinde. Bu, bu sabah yatakta birlikte olduğum ve normal bir günün keyfini paylaştığım kadın değil.

"Blaise, lütfen gidip ahırda Henry ile oynar mısın?" Rem, bunun yetişkinlere ait bir konuşma olacağını ve kulaklarına uygun bir dil kullanılmayacağını hissediyor.

"Evet, baba." Henry'yi görebildiğim yere doğru koşarak gidiyor. Nic'in çiftlik müdürü Henry, onun geldiğini görüyor ve Nic ona orada kalması için işaret veriyor.

"Onu takip edebilirim. Bu konuşmanın kısa sürmeyeceğini hissediyorum, bu yüzden onun orada kalmasını sağlayacağım." Elouise sandalyeden kalkar ve Blaise'in arkasında ahıra doğru yürür.

"Üzgünüm, bir kez daha hepimizin bir arada olmasını mahvettim. Bu benim bir alışkanlığım gibi görünüyor. Hepinizi bilgilendirmek için, babam az önce bana The Sun'ın dün gece Fulton Anderson ile olası nişanım hakkında yorum yapmak için kendisiyle iletişime geçtiğini söyledi. Kimin onlara bu bilgiyi verdiğini sorduğunda, Fulton olduğunu söyledi. Bu bir yalan olabilir, ama içgüdülerim bana öyle olmadığını söylüyor. Şu anda çok kızgın olduğum için özür dilerim, ama bunun gazetede yer almamasını sağlamam gerekiyor. The Sun çöp bir gazete olabilir, ama yine de onlar bunu yayınlayacaksa, diğerleri de yayınlayacaktır. Bunu halletmek için gitmem gerekiyor."

"Onu öldüreceğim." Çok öfkeliyim ve şu anda onu görsem, onu öldürmekten beni hiçbir şey alıkoyamayacağından eminim.

"O aptalca düşünceyi kafandan çıkar." Nic bana sert bir bakış attıktan sonra Felisha'ya döndü. "Hiçbir yere gitmiyorsun. Sana yardım edelim. Her şeyi benim ofisimden halledebiliriz. Rem, Broderick'i ara, gazetelerin ne yayınlayacağını bilmemiz gerekiyor. Harper, Tori ile çalış. Şu anda babanın halkla ilişkiler ekibinin senin istediğini yapacağına güvenemeyiz, bu yüzden biz halledeceğiz. Fotoğrafları yayınlayan tüm haber ajanslarına açıklama yap, dün geceki buluşmanın iki yakın arkadaşın iş görüşmesi olduğunu ve fotoğrafların bağlamından koparıldığını açıklığa kavuştur. Senin cevap vermen alışıl gelmiş bir şey değil, ama bu sefer hikayenin önüne geçmemiz en iyisi olur diye düşünüyorum. Tabii ki, sen de kabul edersen, Felisha?"

Şaşırtıcı bir şekilde başını sallar ve Harper ile Tori dönüp içeri girerler, sanırım hemen çalışmaya başlamak için.

Felisha bana döner. "Flynn, bu adam hakkında bildiklerini bana anlat, çünkü onu araştırmadan dün gece onunla buluşmama izin vermeyeceğini biliyorum." Cevabımın hızına şaşmaz.

St. Tropez'de onunla çekilmiş ilk fotoğraf ortaya çıktığı anda bu adamı araştırmaya başladığımı bilmiyor.

"90'lı yıllarda krizden para kazanan, savunmasız insanları sömüren ve karlı mülkleri satın alan 57 yaşındaki emlak mogulu. İş için dünyayı dolaşan kadın avcısı."

Felisha'nın gözleri bir anlığına düşer, ama sonra gözlerimin içine bakar ve bunu kabul eder. "O çok tatlıdır ve kadınlara kendilerini önemli hissettirir. Ben savunmasızken beni kendine çekti. Hayatımın en büyük pişmanlığı."

Onu sakinleştirmek için elimi omzuna koydum. "Artık geçmişte kaldı." Bunun üstesinden gelebileceğimizi bildiği için duyması gereken tek şey buydu.

"Ayrıca kumarhanelerde kart oyunlarını sevdiği biliniyor ve gittiği çoğu yerde kumarhanelere sık sık gidiyor." Bunu söylerken, kafamdaki yapboz parçaları yerine oturuyor.

"Babam, ilk fotoğraflarımız çekildiğinden beri, onun iyi bir adam olmadığı için ondan uzak durmamı söylüyordu. Şimdiye kadar kiminle çıktığımı hiç umursamadı... tabii Flynn hariç, çünkü onu planının bir parçası olarak kullanıyordu." Fulton hakkında yararlı olduğunu düşündüğü bilgileri ekliyor, ama bizim düşündüklerimizi doğrulamaya yardımcı olduğunu bilmiyor.

Her şeyi daha da berbat etmeden önce doğru şeyi yapıp yapmadığımı Nic'e danışıyorum ve onun basit bir baş sallaması ihtiyacım olan güvenceyi veriyor. O her zaman benim danışmanım olmuştur.

"Bebeğim, bilmen gereken bir şey var, oturabilir miyiz?" İsteksizce masanın ucundaki koltuğa oturur ve Cherie ona bir bardak su uzatır.

"Dinliyorum."

"Broderick ve Rem, her şey ters giderse babanıza karşı kullanabileceğimiz herhangi bir şey bulmaya çalışıyorlardı. Gerekecekçe sana bunu söylemek ve seni üzmem istemedim, ama az önce söylediklerinden anladığım kadarıyla, bu olayda sandığımızdan daha fazlası var.

babanı ve Fulton'u ayrı ayrı sorunlar olarak görüyordum, ama şimdiye kadar fark etmediğim bir bağlantı olabilir."

"Ne olmuş şimdi?" Ellerin havaya kaldırıyor ve bununla başa çıkmaya çalıştığını anlayabiliyorum, ama zar zor.

Bunu ona söylemenin kolay bir yolu yok, bu yüzden lafı dolandırmıyorum.

"Baban bir kumarbaz ve yıllardır yüksek bahisli oyunlarda oynuyor."

"Hayır, bu mümkün değil, ben bilirdim." Ama bunu söylediği anda şaşkınlık ifadesini şüphe yerini aldı. "Kimi kandırıyorum, akrabam olan bu canavarla ilgili hiçbir şey bilmiyorum."

"O, ciddi işlerle uğraşan insanlarla takılıyor ve biz onun oyunlarını, ne kadar para harcadığını veya belki de insanlara ne kadar borcu olduğunu araştırmanın henüz başındayız, ama Fulton seni ondan uzak durman için uyarıyorsa, onunla Fulton arasında bir bağlantı olabilir diye düşünüyorum. Fulton da benzer çevrelerde dolaşıyor gibi görünüyor ve neden seni onunla bir ilişkiye sokmak için bu kadar acele ettiğini merak ediyorum. Dün gece sana evlilik hakkında bir şey söyledi mi?" Bu sözler dilimde asit gibi yanıyor.

"Hayır, sadece bugün ilişkimizi resmileştirmek için konuşmamız gerektiğini söyledi ve akşam yemeğinden ayrıldığım için mutlu değildi. Benimle Harper's'a gitmek istedi, ama ben onu terk ettim." Başını ellerinin arasına gömerek, derin bir nefes aldı.

Ona az önce söylediklerimi sindirmesi için bir dakika verip, önünde çömelerek ellerimi dizlerine koyuyorum, sadece burada olduğumu bilmesini istiyorum.

"Babam hakkında bilmediğim başka ne olabilir ki? Nasıl olur da neredeyse kırk yılımı biriyle geçirip onu hiç tanıyamamış olabilirim?" Kafamda, Ewan Kentwall'un nasıl bir adam olduğu hakkında onun asla bilemeyeceği çok daha fazla şey olduğunu biliyorum, ama şu anda tüm düşüncelerim Kentwall Estates'in hissedarları ve onların da onun kumar alışkanlığıyla bağlantılı olma ihtimaliyle meşgul. Ancak anlaşmaları garantilemeden ve bu sorunu çözmeden ona bunu söylemeyeceğim. Bu cephede birlikte savaşırken, onun mülkiyetini güvence altına almak benim yedek planım.

Bana bakarak, kendini toparladı ve sorunu çözmeye hazır.

"Harper ve ben şirketin mali kayıtlarını inceliyoruz çünkü onun bana karşı bu kadar sert davranmasının arkasında başka bir şey olduğunu

ama daha fazla araştırılması gereken birkaç şey buldum, ancak dikkatimi çeken bir şey yok. Zamanımızın azaldığından ve doğum gününden önce aptalca veya pervasız bir şey yapacağından endişeleniyorum. Onun bana yönelik saldırısını nasıl durduracağımı bilmiyorum."

"Karşı saldırıya geçmeliyiz, ama farklı bir şekilde," diye bir ses duyuyorum, en beklemediğim kişiden, Forrest'tan. Bir şeyler çeviriyor olabilir, ama ona en çok ihtiyacım olduğunda yanımda oluyor. Onun, Felisha'ya ihtiyacı olan hisseleri satın alma konusundaki çalışmalarımızdan bahsettiğini biliyorum, ama ben bir şey söylemedikçe o da bir şey söylemeyecek.

"Sürekli saldırılardan o kadar yoruldum ki, nereden başlayacağımı bile bilmiyorum," diyor Felisha, yanımdaki adamlara dönerek.

Sonra, burada olduğunu unutmuş olduğum Cherie'nin sessizliği bozarak konuşmaya başladığını duyunca şok oldum.

"Ben biliyorum." Sesi alçak ama güçlü, hepimizin dikkatini çekiyor. "Ne demek istiyorsun?" Onun kardeşi gibi olan Rem, ona bakıyor. Şaşkın. Bu, onun alışık olduğu türden bir iş dünyası değil, bu yüzden ne düşündüğünü veya nasıl yardımcı olabileceğini bilmiyorum.

Biraz daha dik duruyor ve daha önce gördüğüm, ama böyle olmayan sertliği konuşmaya başladığında ortaya çıkıyor. "Beni onunla bir oyuna sokun." Hepimize tam bir güvenle bakıyor.

"Ne diyorsun sen?" Forrest ona yaklaşıyor. "Nerede ve kiminle oynadığını öğren, bahse girerim oyuna girebilirim." Oyun." Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve vücut dili savunmacı ama aynı zamanda savaşmaya hazır birinin vücut dili.

Forrest'ın elleri yumruk haline geliyor. "Bu saçmalık, bu işe karışmana imkan yok. Bu adamlar tehlikeli ve seni canlı canlı yerler. Ayrıca, oraya giderek ne elde etmeyi umuyorsun? Onlara kickboks dövüşü teklif edemezsin ki. Saçmalık! Hayır." Bu konuda çok ciddi ve mutlu değil.

"Forrest!" Rem'in sesi arkadaşına geri çekilmesini söylüyor.

Cherie'nin gözlerinde öfke görüyorum, "Güvenin için teşekkürler Forrest, sanki hayatımdaki tek yeteneğim ringde dövüşebilen bir kız olmakmış gibi. Pekala, dinle beni pislik, ben sizi tanımadan önceki hayatım hakkında hiçbir şey bilmiyorsun. O yüzden, dinlemeye başla. Çünkü şu anda pek fazla seçeneğin olduğunu sanmıyorum." Felisha, kendini savunmaktan korkmayan tavrına saygı duyarak ona bakıyor.

"Kartları sayarım."

Cherie'nin yüzünde bu sözlerin getirdiği acıyı gösteren küçük bir ipucu belirir, ama yine de devam eder.

"Hepiniz kötü bir ortamda büyüdüğümü biliyorsunuz. Babam poker oynardı, hem de çok kötü oynardı. Bazen beni de yanında götürürdü, kaybettiğinde borcu olduğu için dayak yememek için bir nevi sigorta olarak. Bilirsiniz, sevimli, masum küçük kız onun yedek planıydı. Sıkıldığım için bir sonraki kartı tahmin etmeye başladım ve sonra bu bir takıntı haline geldi. Her seferinde o kaybetmeden önce kaybedeceğini biliyordum. Okulda beynimi gerçekten kullanabileceğim bir hayat yaşamadım çünkü tüm enerjimi hayatta kalmak ve yemek yemek için kullanıyordum. Ama tahminimce, yapabilseydim, matematik iyi olduğum bir ders olurdu." Omuzlarını silkiyor.

"Kahretsin kadın, beni şaşırtmaktan hiç vazgeçmiyorsun." Rem şimdi onun yanında duruyor ve destek olmak için kolunu omuzlarına doluyor.

"Onunla bir oyuna girebilsek bile, bunun ne faydası olacak?" Nic, tüm seçenekleri değerlendirirken, yönetim kurulu odasında gördüğümüz her zamanki sakın tavrını sergiliyor.

Cherie alaycı bir şekilde güldü. "Bu durum hakkında pek bir şey bilmiyorum, ama anladığım kadarıyla baban bir pislik ve ona bir ders verilmesi gerekiyor. Onun gibi erkekler kaybetmekten nefret ederler, ama daha da çok nefret ettikleri şey bir kadına kaybetmektir."

"Kız olarak doğduğum için hayatındaki en büyük hayal kırıklığıym, yani bu konuda tamamen haklısın." Felisha dinliyor ve Cherie'nin söylediklerine ilgi duyduğunu görebiliyorum.

"Onu yenmek neyi kanıtlayacak?" Forrest sorusunu öfkeyle soruyor.

"Bu parayla ilgili bir şey değil, eminim bütün gece bahis yapmaya devam edip yine de milyarder kalacak kadar parası vardır. Bunun yerine, onu paniğe sokmakla ilgili. İstedğin gibi çevirebiliriz. Daha önce haksızlık yaptığı birinden intikam almak için orada olduğumu söyleyebiliriz, istersen Felisha'nın adını da karıştırabilirim, sonra o da Felisha'nın onun kirli sırrını bildiğini anlar. Ya da sadece tehlikeli insanların önünde blöfünü ortaya çıkarmak olabilir. Eğer büyük bir oyuna girmişse, aptal gibi görünmemesi için hazır olmadığı ya da kaybetmeyi göze alamayacağı bir şey üzerine bahis yapmasını sağlayabiliriz. Hepimiz kumarbazların psikolojisinin, her zaman bir sonraki elinde telafi edebileceklerini düşündüklerini biliriz. Eğer bu Fulton denen adam da odadaysa daha da iyi, onları birbirlerine düşürebilirim."

Cherie'nin söylediklerini dinleyince, bunun işe yarama ihtimalinin çok düşük olduğunu görebiliyorum.

"Baban, kaybettiklerinin geri kazanabileceğini düşünerek, aptalca bir şey yapacağına inanarak, kaybetme sarmalına kapılacak kadar kibirli." İçten içe, onun bunu geçmişte de yaptığını biliyorum. Önemli büyüklükte bir sorundan kurtulmak için işinin bir kısmını başkasına devretmişti.

"Bilmiyorum. Bana tüm bunlar çok çılgınca geliyor. Sanki bir filmdeki olaylar gibi, gerçek hayatta değil. Benim hayatımda değil." Felisha, söylenen her şeyi sindirmek için bir dakika bekliyor. "Yeni bir oyuncuya şüpheyle yaklaşacak insanlarla böyle bir oyuna seni nasıl sokabiliriz ki, ayrıca dediğin gibi, bu oyunlarda kadınlar pek yaygın değil."

"Herhangi bir karar vermeden önce Broderick ile konuşup ne bildiğini öğrenmeliyiz. Kimseyi tehlikeye atmayacağım." Nic cebinden telefonunu çıkarır ve konuşmak için kenara çekilir. Eminim Felisha ve benim sırrımızın da artık ortaya çıktığını söyleyecektir. Zavallı Rem ve güvenlik ekibimiz, işler nihayet yoluna girmişken yine benden nefret edecekler.

"Bak, bu sadece bir teklif, ama hala tanıdıklarım var ve beni oraya sokacak bir yol bulacaklarını garanti edebilirim. Sana düşünmen gereken çok şey verdiğimi biliyorum. Blaise ve Elouise'in yanına, ahıra gideceğim ve siz konuşun. Bir gece uyuyun ve bana ihtiyacınız olursa haber verin." Cherie ilerler ve ben de yolundan çekilip Felisha'ya sarılmasını sağlarım.

"Bazı günler ölmesini dilediğin bir babaya sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu bilirim. Ama bu süreci atlatırken öğrendiğim bir şey varsa, o da onun üstesinden gelmekti. Ona bedelini ödetmeli ve sonra arkana bakmadan uzaklaşmalısın. İntikamın sağlıklı olmadığını söylerler, ama ben sana farklı bir şey söyleyeceğim. Bu şekilde düşündüğüm için gurur duyuyor muyum? Hayır. Ama ahlaki değerlerin sınırları içinde kaldığın sürece, bu lanet olası en iyi duygudur, çünkü her gece bununla uyuyabilmelisin." Cherie'nin gözlerinde birkaç damla gözyaşı gördüğümde, zorlu hayatının anılarını yeniden yaşamak onun için eğlenceli bir şey olmadığını anlıyorum.

Keşke Felisha'nın yerine ben gidip darbeyi ben alsaydım, ama ben çok tanınırım ve şimdi o, bizim birlikte olduğumuzu ona bombayı patlattığına göre, benden de intikam almak isteyecektir. Ayrıca, Darby Hotels'in itibarını benim adım yüzünden lekelemek için asla bir şey yapmam.

. Video yeterince kötüydü, ama yine de bazıları tarafından bir bakıma masum görüldü.

Ve hala Fulton Anderson sorunuyla uğraşmamız gerekiyor.

"Seni eve götürmemiz gerektiğini düşünüyorum. Herkes gazetelerde çıkan sahte haberi bastırmak ve kumar hakkında ihtiyacımız olan kirli detayları bulmak için çalışmaya devam edecek." Felisha'ya koltuğundan kalkmasına yardım etmek için elimi uzattım.

"Ben şimdiden hayır diyorum," diyor Forrest hepimize. "Bu çok tehlikeli ve Cherie'nin neye bulaştığını bildiğini sanmıyorum."

"Kimse hiçbir şey için oy kullanmıyor. Bu Felisha'nın hayatı, ne yapacağına karar vermek ona kalmış." Forrest'a sert bir bakış attıktan sonra

Rem'e döndüm. "Beni haberdar et ve Harper'ın eve sağ salim vardığından emin olur musun lütfen?" "Veda etmem gerek." Felisha'ya başımı sallayarak evin yönüne doğru yürümeye başladık

Nic yanımızdan geçerken bana başını sallar.

Felisha'nın Harper'la küçük bir grup halinde konuşmasını izlerken, onun hissettiği tüm duyguları görebiliyorum: öfke, şok, üzüntü ve sadece saf bir kafa karışıklığı. Sakin bir ortamda ikimiz baş başa oturup her şeyi konuşmamız gerekiyor.

Sonunda arabaya bindiğimizde, burası mükemmel bir yer değil, ama önümüzdeki bir saat boyunca burada kalacağız.

"O yoğun beyninde neler olup bittiğini anlat bana." Ona baktığımda, omuzlarının gergin olduğunu, ellerinin birbirine kenetlendiğini ve bacağının gerginlikten titrediğini görebiliyorum.

"Burada ne kadar uğraştığımı tahmin bile edemezsin. Sanki bir yıl önce mükemmel bir şekilde sıralanmış olan tüm ördeklerim, o zamandan beri birer düzine civciv doğurmuş gibi. Ve tüm bu civcivler, ebeveynlerinin söylediklerini dinlemeyen, başıboş koşturan küçük veletler. Tam bir anarşi var ve kimse sorumluluk almıyor. Hepsi kendi küçük sorunlarını nasıl çözeceklerini biliyorlar ama etraflarında olan diğer yirmi beş sorunu umursamıyorlar. Ben ördekleri sevmem bile! Her yere pisliklerini bırakıyorlar ve parklarda yiyeceklerini alıyorlar. Evet, kafam ördek pisliği ve isyanla dolu!" Sanki nefes almaya bile ara vermeden tiradının sonuna gelmiş gibi.

"Tamam... beklediğim gibi değildi, ama işe yarıyor." Ne diyeceğimi düşünürken, birdenbire yüksek sesle gülmeye başladı. Başını koltuğa yaslayıp, gözyaşları akacak kadar gülerken kendini tamamen bıraktı. Tek kelime etmedim ve onunla birlikte güldüm, çünkü kimse onun hayatını daha tuhaf hale getiremezdi.

Sonunda kahkahalar azalır ve gözyaşları, hala orada olsalar da, kurur.

"Bazen gülmek mi ağlamak mı gerektiğini bilemezsin derler, siktir et, ben ikisini de yaptım." Ben konsoldaki mendilleri ararken o yüzünü siler.

"Ama şimdi daha iyi hissediyor musun?"

"Evet... hayır... Hiçbir fikrim yok." Ve bu, durumun saf dürüstlüğüdür.

"Bu çok berbat," diye mırıldanıyorum. "Hadi oradan," diye cevaplıyor.

"Seninle tanıştığımda, seni tanıdığım en cesur kadın olduğunu düşünmüştüm. Güçlü, kuvvetli ve hayatını istediğin gibi yaşayan bir kadın." Öne eğilip elini tutuyorum.

"Korkutucu kadın seni tehdit etti mi?"

"Tabii ki hissettim, şaka yapmıyorum. O gece beni bardan aldığında, kimse bana istediğini bu kadar cesurca söylememişti. Çok seksi bir durumdu ve ne istersen yapardım."

"Oh, büyük, güçlü adam korkutucu kadın tarafından evcilleştirildi." Onun kahkahası kulaklarıma müzik gibi geliyor.

"Seni odandaki duvara yapıştırdığım ve dudakların benimkilere değdiği anda, beni avucunun içine aldığına anladım. Bilmediğim şey, onları geri almamın ne kadar zor olacağıydı." O gece beni kendine bağladığını şaka yapmıyorum ve ne kadar uğraşırsam uğraşayım, onu ruhumdan çıkaramadım.

"Peki, itiraf ediyorum, o hayallerimin dünyasında bir gün geri dönüp onları aramayı umarak, o hayallerimi saklamak istediğim ilk erkek sendin. Seni korkutup kaçırmamış olmayı umuyordum."

"Toplarım hakkında konuşmayı kesebilir miyiz? Şu anda çok hassaslar." Bunun üzerine bana gülümsedi.

"Şu anda her şey çok karmaşık görünüyor, biliyorum, ama o gece beni baştan çıkaran o muhteşem kadın ol. Geri çekilip kimsenin lafına kulak asma. Seninle toplantılardan çıktıktan sonra ağlayan yetişkin erkekler gördüğüme yemin ederim."

"Saçma sapan konuşma." Serbest eliyle pazımı itti. "Konuşmuyorum.

Lady

Felisha Kentwall, bir iş görüşmesinde erkeklerin erkeklik kartlarını parçalayıp ellerinden aldı.

Ayda bir kez toplanıyorlar, ben de neredeyse katılacaktım. Ne kadar çok şaka yaparsak, vücudu o kadar hafif görünüyor, bunu çok seviyorum.

"Bazen çok pislik olabiliyorsun."

"Daha kötüsü de söylendi... sen dahil birçok kişi tarafından." Biraz kıkırdar. "Ee, ne dersin, öfkeli boğayı geri getirebilir miyiz? Çünkü onu gerçekten seviyorum."

"Sen sadece seni yatağa yatırıp istediğini yapmasını seviyorsun."

"Evet, seviyorum. Bunu daha sonra da yapabilir miyiz?" Kaşlarını birkaç kez yukarı aşağı hareket ettiriyorum.

Ve beklendiği gibi, buna bir cevap alamadım.

Onun geçici sessizliği, ikimize de rahatlama sağlayan sözlerle bozulur. "Oyun başlasın. Avustralya'da bana savaşmaya hazır olup olmadığımı sormuştun, cevap hala evet." Yüzünde kararlılık okunuyor. "Kimse beni bir deliğe itemez. Ve başına gelecekler için hazırlıklı olması gerektiğini düşünen her erkek."

"Evet, bebeğim!" Onu tezahürat ediyorum.

Ayaklarının yanındaki çantasından telefonunu çıkarır.

"Bunu hoparlöre alacağım çünkü saklayacak hiçbir şeyim yok, ama yemin ederim, tek bir ses çıkarırsan ya da tek bir kelime söylersen, az önce bahsettiğimiz o toplar bu sefer keskin olmayan bir bıçakla kesilecek." Ve geri döndü. Bu karışıklığı düzeltmek için ihtiyacımız olan Felisha bu.

"Anlaşıldı."

Derin bir nefes alıp göğsünün yükselmesini izliyorum, sonra telefonundaki kişiyi arıyor, babası mı yoksa Fulton mu olduğunu göremiyorum, ama her halükarda, çenemi kapalı tutmak hayatımda yaptığım en zor şey olacak.

"Sevgilim, sabırlı bir adam olduğumu söylediğimi biliyorum, ama sen tüm mesajlarımı mesajlarımı ve telefon aramalarımı tüm gün. Bu arkadaşın arkadaşın ölüyor Fulton'un derin sesi arabayı dolduruyor ve dişlerimi o kadar sıkıyorum ki, daha sonra çenemin ağrıyacağını biliyorum. Elini onunkinden çekip, her ikisini de direksiyona o kadar sıkı tutuyorum ki acıyor, ama umurumda değil. "Bu sabah The Sun'a ne söyledin?" Felisha

zaman kaybetmeden doğrudan önemli konulara girer.

"Ses tonunu beğenmedim, Felisha. Neredesin? Sana gelirim, dün gece istediğim gibi planlarımızı konuşabiliriz. Soyunurken..."

"Soruma cevap ver, pislik!" diye bağırır ve muhtemelen arabayı kazaya sokacak bir şey söylemesini engeller.

"Bunu istediğini biliyorsun, bu yüzden bana geri dönüp duruyordun. Evlilik ikimiz için de daha uygun olacak. Benim dönmemi beklemek zorunda kalmayacaksın." Kendini daha da derin bir çukura sokuyor. "Dün gecedan beri muhtemelen uykusuz olduğunu biliyorum, bu yüzden kötü ruh halini mazur göreceğim ve oraya vardığımda tüm bunları düzeltebiliriz." Felisha haklıydı, o Ewan gibi ama konuşma tarzı daha yumuşak. Yine de mide bulandırıcı ve manipölasyon dolu.

"Bunu hemen açıklığa kavuşturacağım. Biz bittik. Beni bir daha asla görmeyeceksin, mesaj atmayacaksın, aramayacaksın. Ve kesinlikle bir daha bana dokunmayacaksın. Benden ne istediğini bilmiyorum, ama belli ki sadece arkadaşlığım ve dostluğumdan fazlasını istiyordun. Şirketimin kontrolünü ele geçirmek üzere olduğum için, bir şekilde evlenerek buna da sahip olabileceğini düşünüyorsan, çok yanılıyorsun. Hiçbir erkek beni bu şekilde kontrol edemez, ne babam, ne sen, ne de beni gerçekten seven bir erkek bunu denemez bile. Yani, ne düşündüysen, öyle değil. Bu bir veda —aslında hayır, siktir git ve bir daha benimle iletişime geçme." Telefonunun sonlandırma tuşuna basarken, vücudunu saran adrenaline zor nefes alıyor.

İkimiz de hala nefes nefeseyiz ve dümdüz önüne bakıyoruz, ama bir şeyler söylemem gerektiğini biliyorum. Ancak Flynn tarzına uygun olarak, bir şaka ile başlıyorum, çünkü hayatımdaki tüm rahatsız edici durumları bu şekilde atlattım, öyleyse neden şimdi alışkanlıklarımı değiştireyim ki?

"Ona 'Felisha Kentwall erkeklik kartımı aldı' destek grubunun web sitesini vermelisin. Onun buna ihtiyacı olacağını hissediyorum."

Bana dönüp bakıyor. "Sen tam bir aptalsın."

"Belki, ama seninle gurur duyuyorum."

Direksiyondaki parmaklarımı biraz gevşetiyorum, böylece kan dolaşımım biraz olsun geri gelsin.

"Hiçbir erkeğin seni kendinden daha küçük hissettirmesine izin verme." Ciddiyim ve her kelimesinin anlamını anladığından emin olmak istiyorum. "Ben bile."

Eğilip yanağıma uzun ve yumuşak bir öpücük kondurur ve uzaklaşırken benim için çok değerli olan sözleri söyler. "Gerçek bir erkek asla bunu denemez. Seni tanıyana kadar bunun farkında değildim."

Koltuğuna geri otururken, sonraki sözleri neredeyse arabayı kenara çekip onu kollarıma alıp bir daha bırakmamamı sağlıyor. "Sen gerçek kendin olduğunda, Flynn, bu benim de kendime karşı dürüst olmamı sağlıyor. Seni uzun zamandır bekledim, Flynn Taylor."

İçimdeki duygu, sadece tek bir kelime çıkarmama izin veriyor. "Aynı Dış şekilde," diyorum boğuk bir sesle.
arı.

Felisha hayatıma girerek kim olduğumu anlamamı sağladı ve o o da benim olmam için bana yardım ediyor.

Artık kimsenin gölgesinde değilim.

Ait olduğum yeri buldum ve o yer yalnızlık değil. Onunla birlikte olmak. Şimdi sıradaki şeytanla başa çıkma zamanı... Ewan Kentwall.

On sekizinci bölüm

FELISHA

Fulton'a öfkelenmek çok iyi geldi, ama şimdi onun tekrar tekrar yaptığı aramalara cevap vermediğim için telefonumu mesajlarla bombardımana tutuyor.

Mesajlarını okumuyorum ve numarasını engellemek çok tatmin edici geliyor.

Bu adam deli. Onunla sadece üç kez yattım ve tanıştığımız birkaç ay boyunca seyahat ederken telefonda konuştum. Nasıl olur da bu tür bir bağlılığa yakın olduğumuzu düşündü, delilik bu, ama belli ki dahası var. Tabii ki, çünkü hayatımda ne zaman daha fazlası olmayan bir şey oldu ki?

"Biri gitti, biri kaldı. Babanla nasıl başa çıkacağını düşünmen gerekiyor. Şimdilik, ona benimle ilgili attığın bombadan bahsediyorum, gerisini önümüzdeki birkaç gün içinde birlikte hallederiz."

Flynn, yüzleşmem gerektiğini bildiğim soruyu soruyor, ama şu anda, bir zamanlar potansiyeli olduğunu düşündüğüm bir adamı sözlü olarak yerden yere vurduğum gerçeğini hala atlatmaya çalışıyorum. Ona karşı en ufak bir his kalmadı, ama daha çok, onun tatlı sözlerine kanmış olmaktan ve onun karakterini yanlış değerlendirmiş olmaktan dolayı kendimi umutsuz hissediyorum. Bir masanın karşısında oturan insanları birkaç saniye içinde okuyabileceğimi sanıyordum. Ama nedense, o benim radarımın altında kaldı ve kendime kızgınlım.

Ancak bu konuda kendimi suçlayarak enerjimi boşa harcayamam. Hayatımdaki bu kapıyı kapatmak, son zamanlarda yaptığım en kolay şeydi. Yanımda oturan adamın ne olursa olsun arkamda olduğunu bilmek rahatlatıcı. Özellikle de hayatımdaki diğer erkekler arkamda her türlü bıçakla gizlice dolaşıyor gibi görüldüğünde. Tanrıya şükür Flynn onları uzak tutmak için orada.

“Bence babamla bu durumun nereye varacağı konusunda ciddi bir yüz yüze görüşme yapmanın zamanı geldi. Ofiste benimle konuşma şekli, çalışanlara ve yönetim kuruluna hakkımda söyledikleri doğru değil. Ne zaman değiştiğini bilmiyorum, belki de zamanla daha da kötüye gitti ve ben fark etmedim, ama artık buna bir son verme zamanı geldi.”

"Seninle sorunu ne olursa olsun, bu aile meselesi ve kapalı kapılar ardında kalmalı. İşin iyiliği için bile olsa. İki liderin birbirine düşman olması kötü bir görüntü, bunu o da görebilir." Flynn'in konuşma tarzından, sesinde tiksinti duyuluyor.

"Ben de öyle düşünürdüm, çünkü onun için iş hayatı her şeyden önce gelir ve ailesi her zaman ikinci sırada, hatta belki de daha da geride gelir. Kim bilir." Omuz silkiyorum çünkü şu anda onunla ilgili gerçekten ne yapacağımı bilmiyorum.

"Peki, bu durumu nasıl halletmek istersin? Seninle birlikte olmak istiyorum, ama senin isteğine göre hareket edeceğim. Onu tanıyorsun, eğer benim orada olmamın durumu daha da kötüleştireceğini düşünüyorsan, uzak dururum. Bu benim için çok zor olacak, ama senin için yaparım."

Yardım etmek istediğini biliyorum, ama onu bu işin yakınına bile yaklaştırmam. Birçok nedenden dolayı.

Babam beni gördüğünde çok kızacak ve bunun sadece Flynn ile ilgili olmasını istemiyorum. Söylemem gereken çok şey var ve onun beni dinlemesini istiyorsam, tek başıma olmalıyım.

Ayrıca, kendim için ona karşı durmam gerekiyor. Şirketin yönetimini devralmaya hazır olduğumu kanıtlamak için. Çünkü iş dünyasında bir kadın CEO olarak şirketin başına geçmek kolay olmayacak. Babamın karşısında dik durmayı başaramazsam, girmek üzere olduğum bu dünyada nasıl ayakta kalacağım? Neredeyse yirmi yıldır ikinci adam olsam da, en üst pozisyona geldiğinde bunun hiçbir anlamı kalmaz. Beni devirmeye hazır insanlar olacaktır.

Herkes değil, ama büyük iş dünyasında rekabet çok acımasızdır.

"Bunu kendi başıma yapmam gerekiyor." Gözlerinde hayal kırıklığını görebiliyorum, ama hemen ardından anlayış geliyor.

"Keşke buna gerek kalmasaydı, ama anlıyorum. Yine de, sana nasıl yardımcı olabileceğimi söyle."

Bu adama şu anda duyduğum saygıdan daha fazlasını duyamam. Koruyucu doğasına aykırı olsa da, bir adım geri atması gerektiğini biliyor.

Hayatım çökmeye başladığı andan itibaren onda gördüğüm şey. Ama yine de, elinden gelen her şekilde bana yardım etmek istiyor.

"Hiçbir fikrim yok, sadece sen olmaya devam et ve düştüğüm her seferinde beni kaldır. Umarım bu çok fazla olmaz, ama bunun hiç olmayacağını düşünmek aptallık olur."

"Ben her zaman burada olacağım, ama bence kendini küçümsüyorsun. Ben sadece nefes alman için sana alan veriyorum ve sen de hayatın boyunca yaptığın gibi, kendi başına tekrar ayağa kalkıyorsun, anladığım kadarıyla."

Flynn, onu gerçekten tanımadan önce düşündüğümünden çok farklı biri. Kadın düşkünü olduğu için, her zaman bir kadını kontrol etmek isteyen bir erkek olduğunu varsayarsın. Ama o tam tersi. Benim olduğum kadın olmamı sağlıyor ve kendim için yarattığım hayatı yaşamaya devam etmem için beni cesaretlendiriyor.

Yapmam gereken şeyi yapmam için beni cesaretlendirdiğini duyunca, kalbim onun için daha hızlı atmaya başladı.

"Teşekkür ederim." Söylenecek tek şey bu. Bir süre sessizce araba sürüyoruz, sonra rastgele bir sohbeta dalıyoruz çünkü Flynn'in bunun benim ihtiyacım olduğunu anladığını düşünüyorum.

Sonunda ikimizin de yaşadığı şehir merkezine yaklaşıyoruz ve o bana bakıyor.

"Artık ilişkimizi saklamamıza gerek kalmadığına göre, seni nereye götüreyim, babanın evine mi, yoksa benim evime mi?"

"Eğer sorun olmazsa, bir süreliğine kendi evime gitmek istiyorum. Kafamı toparlamam ve kendi yatağında kıvrılıp, biraz zaman ayırıp kendime acımam lazım." Yüzündeki somurtkan ifade, bu cevaptan memnun olmadığını gösteriyor.

"Bence bu iyi bir fikir değil. Ayrıca, benimle birlikte yatabileceğin çok rahat bir yatağım var." Flynn'in iyi niyetli olduğunu biliyorum, ama ben bunu istemiyorum. "Biliyorum, ama sadece yalnız kalmak istiyorum. Bunun seninle bir ilgisi yok , Flynn, sadece ihtiyacım olan şey bu." Bu konuyu büyütmemesi için ona neredeyse yalvarıyorum.

"Benim daha çok endişelendiğim şey, babanın senin dairenize gelmesi. Dürüst olmak gerekirse, çoktan gelmiş olabilir bile. Bence, istediğin zaman ayrılabilceğin bir yerde onunla konuşman iyi olur, ama dairenize gelirse onu kovmak daha zor olur. Ben orada seni korumak için bulunmuyorum ve bu durumdan hiç hoşnut değilim!" Sesi

, bütün gün içinde tutmaya çalıştığı öfkesinin artık dışa vurduğu noktaya kadar yükseldi.

"Korunmaya ihtiyacım yok! Ben, tanıdığım en kötü insan olsa bile, kendi babasından kendini koruyabilecek yetişkin bir kadını!" Şimdi sinirlenen benim ve dürüst olmak gerekirse, hayatımdaki diğer erkekleri savuştururken Flynn ile kavga edecek enerjim yok.

"Ama buna gerek olmamalı!" Elini direksiyona vuruyor.

Ve sorun da bu.

Flynn benden şüphe duymuyor ve bana sürekli saygı gösteriyor, ama bu onun benim için orada olmak istemesini asla engellemeyecek. Beni ezmek için değil, desteklemek için.

Elimi uzatıp elimi nazikçe yanağına koyarak onu sakinleştirmeye çalışıyorum.

"Biliyorum, ama durum bu. Şimdi ona karşı çıkmazsam, iş yaptığım her erkeğin gözünde sonsuza kadar zayıf görüneceğim. Hoşumuza gitse de gitmese de, dünya bunu dışarıdan izliyor." Başparmağımla onun cildini okşarken, başını elime bırakıp sunduğum rahatlığı kabul ettiğini hissedebiliyorum.

"Biliyorum," diyor, ama elimi çektiğimde çenesinin hala sıkılı olduğunu görebiliyorum. Ve dürüst olmak gerekirse, apartmanıma birkaç dakika kala Audi'yi ziyaretçi park yerine çekene kadar bizi nereye götürdüğünü bilmiyorum.

"En azından onun içeride beklemediğinden emin olmak için seninle birlikte yukarı çıkabilir miyim? Sonra giderim. Tabii, resepsiyondaki güvenliğe, baban da dahil olmak üzere kimsenin dairenize çıkmasına izin verilmediğini söyleyeceğine söz verirsen." Flynn, babamla ilgili endişesini bir türlü bırakmıyor.

"Sen de dahil mi?" diye alay ediyorum, biraz mizahla gerginliği kırmaya çalışıyorum, ama işe yaramıyor.

"Olmaz, ihtiyacın olursa sana ulaşabilmem lazım. Beni yasak listene ekleyebilirsin, ama kimse beni durduramaz. Sana saygı duyacağım ve uzak duracağım, ama aptalca davranıp kendini tehlikeye atma. Bana söz ver." Şu anda bana bakışları, bu tek isteğini yerine getirmem için yalvarıyor gibi.

"Tamam." Arabaya doğru eğilip, yüzünü ellerimle tutup dudaklarına en yumuşak öpücüğü konduruyorum, alnımı alnına dayayıp o anın tadını çıkarıyorum.

"Teşekkür ederim," diye fısıldadı.

Resepsiyondaki güvenlik görevlisiyle konuştuktan ve Flynn, benim iyi olduğumdan emin olduktan sonra beni yukarıya kadar eşlik etti, sonra isteksizce beni yalnız bıraktı.

Babamın aramalarını görmezden geldim, Harper'a acil bir durum olmadığı sürece yalnız kalmak istediğimi mesaj attım ve sonra annemi aradım. O, gece boyunca olanlardan hiç memnun değildi ve gelip iyi olduğumdan emin olmak istiyordu. Biraz zaman aldı, ama ona başa çıkabildiğimi ve benim için yapabileceği en iyi şeyin, düşüncelerimi toparlamak için bana bir gece yalnız kalma fırsatı vermek olduğunu söyledim.

Endişelerimi unutmak için uzun ve sıcak bir banyo yaptım ve gözyaşlarımı akıttım. Sonra, birkaç saat boyunca yatakta bornozumla kıvrılıp hiçbir şeye bakmadan boş boş baktım ve sonunda huzursuz bir uykuya daldım. Bu hiç bana göre bir şey değil, gündüzleri asla uyumam, ama son birkaç gündür yaşadığım zihinsel gerginlik tüm enerjimi tüketmişti. Uyandığımda, kalkıp bir şeyler yapmam gerektiğini biliyordum. Kendi mutsuzluğumun içinde boğulmak için kendime zaman verdim, şimdi kendimi toparlayıp işime devam etmenin zamanı geldi.

Flynn'i aramak veya mesaj atmak çok cazipti, ama kendi başıma zamana ihtiyacım olduğunu söyledim, bu yüzden geri adım atmayacağım.

Bunun yerine, evimdeki ofisime gittim. Muhtemelen yapılacak en akıllıca şey değildi, ama kendimi işe atmak her zaman kişisel hayatımı unutmama yardımcı oluyor.

Hafta sonu olmasına rağmen, her zaman yapılacak işler vardır. E-postalarımı açtığımda, her zamanki gibi ekranımın önünden akıp gidiyorlar. Kırmızı acil işareti ile işaretlenmiş olanları filtreliyorum, Harper'dan birkaç tane var ve sonra tüylerimi diken diken eden iki tane var.

Fulton Anderson'dan gelen e-postayı açmadan siliyorum, ama babamdan gelen e-postayı açıp kaçınılmaz olarak içindeki uzun nutku dinlemeye karar veriyorum.

Ama bunun yerine, hiç de beklediğim gibi değildi.

Gönderen: Lord Ewan Kentwall

Alıcı: Leydi Felisha Kentwall

Sevgili Felisha,

Bugün telefonda verdiğin bilgiler için teşekkür ederim. Bu konuyu daha ayrıntılı olarak görüşmemiz gerekecek, bu yüzden ben dönene kadar başka bir işlem yapmamamı veya bunu kimseye duyurmanızı rica ediyorum.

Sen gerekli işi tamamlayamadığın için İsviçre'ye uçmak üzere havaalanına gidiyorum.

Böyle önemli toplantılardan çekilmeye devam edersen, gelecekte işi yürütme yeteneğin konusunda endişelerim var.

Dönüşümün ardından Cumartesi günü sizinle bir toplantı ayarladım.

Lütfen katılmayı unutmayın.

Baban

Lord Ewan Kentwall

Kentwall Estates

"Aman Tanrım, bu adam hayal görüyor." Onun davranışlarını kafam almıyor. Buraya gelmesini ya da sürekli arayıp bana gelmemi talep etmesini bekliyordum. Ama tabii ki, Flynn'in önünde Flynn ve benim birlikte olmamız hakkında gerçekte ne düşündüğünü asla söylemezdi, bunu daha önce telefonda duyma zevkini yaşayan tek kişi bendim. Şimdi geriye dönüp baktığımda, annemin de yıllar boyunca bu tür tiradlara maruz kaldığından eminim, ama beni bundan korumayı başardı.

"En azından bu hafta onunla uğraşmak zorunda değilim." Ofis koltuğuma yaslanarak, hangi alternatif evrende olduğumu merak ediyorum. Ama aynı zamanda neden İsviçre'ye gittiğini anlamaya çalışıyorum. Onun gitmesini gerektirecek kadar acil bir şey yok. Başka bir gizemi çözmeye çalışmaktan başım ağrıyor.

Birkaç dakika oturup e-postaya baktıktan sonra, yatma zamanının geldiğine karar verip gözlerimi kapatıyorum.

Babamın buraya gelmesinden duyduğum korku artık yok ve aniden, adrenalin vücudumdan çıkmış ve yorgunluk beni sarmış gibi hissediyorum.

Flynn ve Harper'a iyi olduğumu ve yatmaya gittiğimi, endişelenmemelerini söyleyen bir mesaj gönderdikten sonra, sabahlığımı çıkarıp yorganı geri çekiyorum ve ipek geceliğim cildimde kayarken rahat bir pozisyon alarak yorganın altına giriyorum. Tavana bakarak, Cherie'nin

teklifini ve bu konuda ne yapmam gerektiğini düşünmeye başlıyorum, ama uyku bedenimi ele geçiriyor ve o kadar yorgunum ki buna karşı koyamıyorum. Yarın işe gitmek için enerjiye ihtiyacım var.

FLYNN

Yaşlı Kentwall'un Felisha'nın ikimizle ilgili açıklamasına verdiği tepki beni hala şaşırtıyor, özellikle de Fulton hakkında yaptığı gürültünün ardından geldiği için.

Bu adamda bir terslik var ve sonunda her şeyi çözüp onunla yüzleşmek için sabırsızlanıyorum.

Pazar günü bir dakika önce Felisha'ya telefonda bağıırıyordu, bir dakika sonra ise planlanmamış bir seyahat için İsviçre'ye uçuyordu.

Ama dürüst olmak gerekirse, bu hafta Ewan hakkında endişelenmeye vaktim yok. Felisha'ya pislik gibi davranmadığı sürece, onu umursamıyorum.

Pazar gecesi Felisha'dan uzak kalmaktan nefret ettim, ama onun kendine zaman ayırması gerekiyordu ve dürüst olmak gerekirse, muhtemelen benim de ihtiyacım vardı. Sakinleşmek, düşüncelerimi düzenlemek ve bu işi bir kez ve sonsuza kadar halletmek için ihtiyacım olan net zihni elde etmek için.

Ama beni daha fazla uzak tutamazdı. Pazartesi gecesi benim yatağında kollarımda uyudu ve ben hiç bu kadar huzurlu hissetmemiştim. Onun benimle, benim evimde olması ve ona ne kadar değerli olduğunu hatırlatabilmem.

Salı gecesi annesi benimle görüşmek istedi ve bir an için garip bir durum oldu, ama hepsi o kadardı. Felisha'nın güzelliğini ve gücünü kimden aldığını anlayabiliyorum. Ewan'ın evliyken ona nasıl davrandığını bildiğim için, bir kadın olarak büyüdü ve onun üzerinde bir daha asla o kadar güç sahibi olmasına izin vermedi. Aynı zamanda kızına, babasının yaptığı gibi kimsenin onu ezmemesi gerektiğini öğretti. Annesi ve babasını terk edip kendi başına dünyaya açılmak için gösterdiği cesaret için minnettarım.

Para hiçbir zaman sorun olmayacaktı, ancak yine de boşanmış bir kadın olmanın getirdiği damgayla yüzleşmek zorundaydı ve Ewan hakkında şu anda bildiklerimi düşününce, onun bu durumu kolaylaştırdığını sanmıyorum. Ewan'ın yaydığı dedikodular ve sert sözleri, onun toplumdan uzaklaşıp

toplumdan saklanmasına ya da onu sürekli görmek zorunda kalmayacağı başka bir yere taşınmasına yetecek kadar olabilir. Bunun yerine, dik durdu ve kendisiyle gurur duydu ve şimdi hayır işleriyle iyi şeyler yaparak ve kızına göz kulak olarak hayatını yaşıyor.

Bu yüzden benimle yüz yüze görüşmek ve kızına zarar verirsem ne yapacağı konusunda tehditkar konuşmalar yapmak ve Felisha'nın bana hiçbir şekilde ihtiyacı olmadığını anlamamı sağlamak istedi. Felisha'nın hayatında olmamı kendisinin seçtiğini ve bu seçimi istediği zaman geri alabileceğini söyledi. Onun partneri olma hakkını kazanmam gerektiğini söyledi.

Bunu her gün yapmayı planladığımı ona garanti ettim.

Gecenin geri kalanı eğlenceliydi, pişirdiğim yemeği yedik ve Felisha'nın büyürken yaşadığı farklı hikayeleri dinleyip güldük. Felisha'nın büyük hayal kırıklığına rağmen. Şaşırtıcı bir şekilde, her iki kadına da kendi utanç verici hikayelerimden birkaçını anlattım, ki bu normalde yapmayacağım bir şey. Her zaman, hiçbir kusuru olmadığını düşünen kendini beğenmiş bir adam gibi davranırdım, ama aslında her gün, benim için önemli olan insanları hayal kırıklığına uğratmamak için çabalardım.

O benim evimde olduğu birkaç saat boyunca, çok rahat hissettim ve sanki hiçbirimizin dünyadaki hiçbir şeyi umursamadığı gibi hissettim. Keşke o balonun içinde bir süre kalabilseydik, ama gerçeklik, ertesi sabah gözlerini açıp dünyayla yüzleştiğin anda geri dönmenin bir yolunu bulur.

O zamandan beri, son birkaç günüm iş ve diğer hissedarlarla görüşmelerle geçti, onları bana satmaya ikna etmeye çalışıyorum. Görüşmem gereken sadece bir kişi kaldı, geri kalanını ikna ettiğime eminim — Luchia Bianchi hariç.

Beni bekletiyor ve bu hoşuma gitmiyor.

Ya benim tarafıma geçecek ya da geçmeyecek, bu kararı verebilir.

Bana satmaya hazır değilse, bununla başa çıkacağım ve tereddüt etse bile bunun iyi bir fikir olduğuna onu ikna etmek için bir sonraki stratejimi geliştireceğim. Bu stratejinin ne olacağını bilmiyorum, ama gerekirse bir şeyler bulurum.

Endişem, ona yaklaşan diğer kişiye satacağını söylemesi. Bu olamaz ve yemin ederim ki, o kişinin kim olduğunu öğrenip onu bulacağım.

Beklemekten bıktım, artık işleri kendi ellerime alıp onu aramanın zamanı geldi.

"Bay Taylor, biraz sabırsızlanıyoruz galiba?" Luchia'nın kulağımdaki sesi beni biraz endişelendiriyor, ki bu benim için alışılmadık bir durum. Bir süredir bu gergin dünyada çalışıyorum ve genellikle tüm ilişkilerimde sakin ve soğukkanlıyım, ama bu sefer öyle değilim. Çünkü bu kişisel bir mesele.

Ama onun benim ne kadar dengesiz hissettiğimi anlamasına izin veremem.

"Bayan Bianchi, günaydın. Bugün nasılsınız?" Onun yorumunu görmezden gelerek, konuyu değiştirmesini umuyorum.

Ama o akıllı, deneyimli bir iş kadını ve benim cevabını merakla beklediğimi hissedebiliyor.

"Hadi ama, sana bana Luchia demeni söyledim, küçük konuşmaları kesebilirsin, o aşamayı çoktan geçtik."

"Bana Flynn dersiniz, anlaşılmış demektir." Onu kendi tarafıma çekmem ve sohbete rahatça girmesini sağlamam gerekiyor.

"Peki Flynn, senin için ne yapabilirim? Çünkü ikimizin de küçük konuşmalar için vakti yok."

Beni yalvartacak ve sevdiğim kadın için bu kadar önemli bir konuda bunu yapmaktan çekinmem.

"Dürüst konuşan kadınları severim, ama neden aradığımı zaten bildiğini de biliyorum. Sahipliğini bana devretmen için sözleşmeleri e-postayla göndereceğim. Sadece senin onayını bekliyorum, sonra anlaşma tamam." Son birkaç yılda kurumsal bir pozisyona geldiğimden beri öğrendiğim bir şey varsa, o da anlaşmayı kabul ettirmek için karşı tarafı ikna etmeye çalışmaktansa, anlaşmanın zaten gerçekleşmiş olduğu bir pozisyondan pazarlık yapmanın daha iyi olduğudur. Nic'i iş başında gördüm ve o, karşı tarafın farkına bile varmadan insanları en iyi şekilde ikna eden kişidir.

"Yani, bu anlaşma kesinleşti mi?" diye sorar Luchia.

"Evet. Felisha'nın şirketinin kontrolünü ele geçirmesinin ne kadar önemli olduğunu biliyorsunuz. Ewan'ın artık bu işi yürütmesi gereken türden bir adam olmadığı konusunda hemfikir olduğunuzdan eminim. Sizin için iyi bir yatırım olabileceğini anlıyorum, ancak bu hisselerin kirli bir geçmişi var ve onları hak sahibi varise iade etmek ahlaki olarak doğru olan şey. Bunu gerçekleştirmeme izin verin." Kocasının, Ewan'ın görünüşte derinlemesine yatırım yaptığı kumar dünyasının bir parçası olduğundan şüphelendiğimi ona doğrudan söylemeyeceğim. Bunun yerine, onun doğru ve yanlış algısına hitap edeceğim

"Bu sizin kızınız olsaydı, onun başarılı olmasını ve kadın olduğu için babası tarafından engellenmemesini isterdiniz."

Ve tam da bu sözlerle, sesinde en ufak bir şaşkınlık duyduğumda, onu ikna ettiğimi anlıyorum.

"Yıllardır bu işte büyürken onu kenardan izledim. O bir... şu anda kullanılan kelime neydi... nepo bebeği olabilir, evet, aynen öyle. Ama Felisha, sıkı çalışması, kararlılığı ve yeteneği sayesinde bu sektörün ikinci sorumlusu olarak yerini hak etti. Eğer asıl nedeni, sırf kadın olduğu için hak ettiği yeri almasını engellemekse, o zaman düşündüğümden daha da aptal demektir." Bir an durduktan sonra, duymak istediğim sözlerle devam etti.

"Belgeleri hemen bana e-posta ile gönder. Avukatım tarafından incelenmelerini sağlayacağım ve gün sonuna kadar imzalanmış olarak sana geri göndereceğim. Ama diğer hissedarların bunu umursamayacağını bilmen gerekir. Aksine, bu senin teklifine karşı çıkacaktır. Bu adamların hepsi aynı hamurdan yapılmış, kirli, kaba ve kalitesiz insanlar." Şimdiye kadar dostane bir şekilde konuşurken, Luchia'nın ses tonu değişti ve ciddiyeti, sözlerinin samimi olduğunu gösteriyor.

Ona tatlı sözlerle saygısızlık etmek istemiyorum, onun gibi açık sözlü bir cevap vereceğim.

"Teşekkürler, Luchia. Kiminle uğraştığımı biliyorum ve bu da onun işi devralmadan önce bu çöpleri temizlemek istememin bir başka nedeni. Eminim seninle çalışmaktan keyif alacaktı, ama gizli yükü olmayan bir şirketi devralmayı hak ediyor." Ewan'ın Felisha'yı şirketten uzaklaştırmasını engellemek için bir B planı olarak başlayan şey, çok daha fazlasına dönüştü. Onun başarılı olmasını ve kendi tarzıyla iz bırakmasını istiyorum. Bunu yapmak için benim yardımına ihtiyacı yok, ama işini kolaylaştırabilirsem, yapacağım.

"O senin gibi birine sahip olduğu için şanslı, Flynn, ama sana daha önce de söylediğim gibi. Ona karşı dürüst olmalısın. Kadınlar sırları ve sürprizleri pek sevmezler. İstediklerini söyleriz, ama içten içe neler olup bittiğini bilmemekten nefret ederiz. Ama yolu sen seçersin." Bana tavsiyesini dinlememi sağlamaya çalıştığını anlayabiliyorum ve keşke mantıklı beynim onu dinleseydi. Çünkü onun haklı olduğunu hissediyorum, ama yine de şu anki planımı uygulamaya devam ediyorum.

"Anladım, bunu düşüneceğim, ama şu anda sadece sözleşmeleri imzalamanızı istiyorum, sonra parayı transfer edeceğiz." Beynim şimdiden

son hissedarla bir sonraki toplantıya geçiyor ve daha önce konuştuğum diğerlerinden imzalanmış sözleşmeleri takip ediyor.

"Anladım." Ve onun da anladığını biliyorum. "Ve Flynn... iyi şanslar." Söyleyişinden, bunu sonuçlandırmak için dünyadaki tüm şansa ihtiyacım olacağını biliyorum, bu yüzden alabileceğim her şeyi alacağım.

"Gitmeden önce bir soru daha sorabilir miyim?" Şansımı zorladığımı biliyorum, ama başka kimlerin hisse satın almaya çalıştığını çok merak ediyorum ve sormaktan zarar gelmez.

"Sormadan önce söyleyeyim, özel konuşmaları başkalarıyla paylaşmam. Yani cevap hayır." Sesindeki kesin ton, konuşmaya devam etmeme gerek olmadığını söylüyor.

"Denemeye değirdi, ama etik anlayışını takdir ediyorum." Gerçekten de öyle. Aynı durumda olsaydım, ben de diğer kişinin kimliğini açıklamazdım.

"Sana tek söyleyeceğim, ona satmazdım." Sesi kararlı ve kim olursa olsun, onu pek önemsemediğini hissediyorum. "E-postanı bekleyeceğim. Hoşça kal, Flynn."

"Teşekkürler, Luchia, hemen göndereceğim." Telefonu kapatırken, Felisha'nın hayatını karmaşıklştırmaya çalışan diğer adam hakkında endişelenmeden edemiyorum. Ama bunun için enerjimi boşa harcayamam. İşlerim, diğer hissedarları ikna etmek ve ihtiyacımız olan nihai mülkiyeti güvence altına almak için son toplantı ile etrafımda çok fazla şey oluyor.

Ofisimin kapısı aceleyle açıldı ve başımı kaldırdığımda Forrest'ın odaya fırtına gibi girdiğini gördüm.

"Onun bunu yapmasına izin verdiğine inanamıyorum. Onu durdurmalısın," diyor yüksek sesle ve patlamak üzere olan bir adamın yüzüyle.

"Sen ne diyorsun lan?" Onun abartılı tavırlarına öfkeyle bakıyorum.

"Felisha," diye bağırır bana ve bir anda kolumdaki tüyler diken diken olur, çünkü neyden bahsettiğini hiç anlamamışımdır.

"Cherie'ye evet dedi. Bu çok tehlikeli ve hiçbir şey elde edemeyecek. Kız arkadaşının bu kadar aptalca davranmasını engellemelisin. Cherie beni dinlemiyor ve zaten onun hayatında ne yapmak istediği konusunda pek bir söz hakkım yok." Forrest şimdi masamın önünde duruyor, elleri yanlarında, yumrukları sıkılmış ve yüzünde öfkeli bir boğa ifadesi var.

Ama kız arkadaşımı kontrol etmem gerektiği yönündeki sözleri, sandalyemi masamdan yavaşça geri çekip ayağa kalkmam ve ona

gözlerinin içine bakmaya yetti.

"Bu konuşmaya devam etmeden önce çok iyi düşünmelisin. Kardeşim olabilirsin, ama kız arkadaşım hakkında bir kelime daha edersen, seni yere sererim." Bu konuşmanın en tuhaf yanı, Felisha'yı ilk kez yüksek sesle kız arkadaşım olarak adlandırmış olmam ve lanet olsun, bu çok iyi hissettiriyor.

"Aman Tanrım, bir kez olsun beynini kullan ve sakinle düşünmeyi bırak," diye cevapladı Forrest, Nic ve Rem bağırışları duyunca sert bakışlarla ofisime girerken.

Ama çok geç, ben çoktan masamın yanına geçtim ve Forrest'ı gömleğinden tutup duvara doğru itiyorum.

Forrest'ın şansına, destek var ve birbirimizden ayrılıyor. Nic'in elleri benim pazılarımı çekiyor ve beni o kadar sertçe geri çekiyor ki, tökezleyip göğsüne düşüyorum.

"Onu uyardım, ama yine de oraya gitti. Felisha'ya neyin var lan?" Rem onu odanın diğer tarafında tutarken, ben Forrest'a neredeyse kükrüyorum.

"Hiçbir şey!" diye bağıyor bana.

"O zaman neden bu kadar sinirlendin? Seninle hiçbir ilgisi yok." Dönüp Nic'e ölümcül bir bakış attım. "Bırak beni." O kadar çok öfke birikmiş ki, yerinde duramıyorum.

"Ona vuracak mısın?" Nic, Forrest ve ben gençken kavga ettiğimizde babamın bana baktığı gibi bana bakıyor.

"Hayır," diye homurdanıyorum.

"İyi, çünkü bugün kimseyi kovmak istemiyorum. O yüzden, otur ve bu meseleyi halledelim." Nic beni bırakır ve ben tekrar Forrest'a bakarım.

"Neden kız arkadaşımın hayatına bu kadar karıştığını söylemeden olmaz." "Tanrım, bazen çok aptalsın. Bunun Felisha'yla hiçbir ilgisi yok." Felisha'yla hiçbir ilgisi yok," diye homurdanıyor Forrest.

"Bak, küçük kardeşi için endişeleniyor." Rem, genellikle benim rolüm olan mizahla odadaki gerginliği yatıştırmaya çalışıyor. Ama benim denediğimde olduğu gibi, bu sefer de işe yaramıyor.

"Bu gerizekalı umurumda bile değil, kendi pisliğini kendisi temizlesin." Forrest şimdi gözlerimin içine bakıyor ve seks videosu hakkında ilk e-postayı aldığım andan beri yanımda olduğu için, söylediklerinin tek kelimesine bile inanmadığını biliyorum.

"Saçmalık. Ne oldu?" Ve o anda omuzlarının hafifçe çöktüğünü ve bana yöneltilen saldırganlığın kaybolduğunu görüyorum.

"Cherie'nin incinmesini istemiyorum. Ve onu korumak için yanında olamıyorum." Gözlerimden kaçarak aşağıya bakıyor.

İşte bu.

Kardeşim ona karşı hisler besliyor ve bu hislerle ne yapacağını bilmiyor.

Rem başını sallar. "Sadece bir şey söyleyeceğim. Cherie'yi korumak gerektiğini düşünüyorsan, onu yeterince tanımıyorsun demektir. Ve ben senin yerinde olsam, bunu asla onun yüzüne söylemezdim." Onun en iyi arkadaşı olan Rem, onun alfa erkeklik taslayabileceğin türden bir kadın olmadığını açıkça belirtir.

"Biliyorum, bunu zor yoldan öğrendim," diye cevaplar Forrest ve biz de ofisimdeki kaybolmuş köpek yavrusuna gülmekten başka bir şey yapamayız.

Hepimiz oturup bu konuyu konuşurken, bir yandan Felisha'nın kararını bana söylemediği ve bunu kardeşimden öğrendiğim için içim bir parça acıyor.

Sanırım bir sonraki telefon görüşmem bu olacak.

On Dokuzuncu Bölüm

FELISHA

"Bu gece ülkeye geri dönüyor. Güvenlik ekibinin hareketlerini izliyorum ve uçak İsviçre'de hazır bekliyor, onu eve getirmek için yola çıkmaya hazır."

Harper ve ben, birlikte çalışırken sık sık kullandığımız ofisimin köşesindeki masada oturuyoruz. Beyin fırtınası yaparken çok şey başardığımızı fark ettim, bu da masada yan yana oturduğumuzda daha iyi sonuç veriyor. Hiçbir şekilde toplantı odasını kullanmıyoruz, çünkü sadece ikimiz olalım ve kimse bizi rahatsız etmesin istiyoruz. Ayrıca ofisimin sakinliğini seviyorum. Oda tam istediğim gibi. Yan taraftaki kanepeler krem rengi kabartmalı kumaştan, mobilyalar ise açık renkli ahşaptan yapılmış. Oda, gerçek bitkiler ve çiçeklerin resmedildiği soyut bir tablonun renkli dokunuşlarıyla yumuşak bir havaya sahip. Hepsi parlak renkli ve odaya hayat katıyor.

Ofisim, Kentwall Estates ofisinin geri kalanıyla tezat oluşturuyor. Tabii ki babamın kişiliğini yansıtıyor. Her şey koyu renkli, ağır ahşaptan yapılmış, eski moda mobilyalar. Duvarlarda geleneksel manzaralar ve doğal ışığın çoğunu engelleyen uzun, kalın kadife perdeler var. Bulunduğumuz modern binayla hiç uyumlu değil, ama babam ne isterse onu aldı. O aşamada, ofisimi kendim dekore edebildiğim sürece umurumda değildi. O da isteksizce kabul etti ve buraya her girdiğinde ofisin geri kalanıyla uyumsuz olduğunu söyleyip duruyor.

Ve onu bu ofisten çıkardığım anda, dekoratörleri buraya getirip ışığı içeri almalarını, mobilyalar ve sanat eserleriyle odaları aydınlatmalarını sağlayacağımdan emin olabilirsiniz. Sonra da arkanıza yaslanıp, çalışanların her sabah buraya girerken kendilerini daha iyi hissettiklerini izleyeceğim.

"Bu sabah yataktan kalktığımda, bugün onunla yüzleşmeyi düşünmüyordum, ama bunu ertelemek istemiyorum. Uçağı iner inmez ve araba buraya doğru yola çıkar çıkmaz, yukarıdaki dairesine çıkıp onu bekleyeceğim." Geçen Pazar günü, onun bana da aynısını yapacağından korkuyordum ve bu konuda çok endişeliydim, ama artık umurumda değil. Artık benim saygımı hak etmiyor.

"Sabahları yatakta yatarken hiçbir şey düşünmediğini sanmıyorum. En azından öyle olmasını umuyorum, yoksa o seksi adamla eve gitmenin ne anlamı var?" Harper bana kaşlarını oynatarak bakıyor.

"Bu konuyu burada tartışmayalım. İş yerindeyken Flynn'i aklımdan çıkarmak zaten yeterince zor. Düşüncelerimi ayırmakta her zaman çok başarılıyım, ama o kafamda çizdiğim sınırları aşma alışkanlığı var. Aslında buna şaşırılmamalıym, çünkü gerçek hayatta da öyle yapıyor." İkimiz de kısa bir süre gülüyoruz.

"Bu adam sana ne yaptı?" O gülümsüyor, çünkü ondan hiçbir şey saklayamadığım için ona aşık olduğumu çok iyi biliyor.

"O kadar da değil, ama daha önce kimseyi sevmemiştim, bu yüzden özel hayatımı ve iş hayatımı ayrı tutmak kolaydı. Şimdi ise o kadar kolay değil. Ve bunu değiştireceğimi söyleyemem." Hayatımdaki değil, kendimdeki değişimi de kabul ederek sandalyeme yaslanıyorum.

"Ah, o kadar tatlısın ki, neredeyse mide bulandırıcı." Harper kalemını bana fırlatıyor ve bu beni kendime getirmek için yeterli oluyor.

"Sadece kıskanıyorsun." Sırıtarak sandalyeme geri oturdum.

"Bu dünyada böyle bir şey mümkün değil ve sen de bunu biliyorsun. Şey... Yani, her gece seksi bir adamla seks yapmak harika olurdu, ama bir ilişkiye bağlı olan diğer tüm saçmalıklar, hayır teşekkürler." Bana attığı kalemi yerden alır ve gözlerinde bir parıltı belirir. "Gerçi, onun kardeşi denemeye değer olabilir."

"Aman Tanrım, kes şunu. Forrest senin yasaklılar listesinde." Onları birlikte hayal bile edemiyorum, onu henüz o kadar iyi tanımıyorum ve benden hoşlanıp hoşlanmadığını bile bilmiyorum, ama o ve Harper tam zıt karakterler. O karanlık ve düşünceli, Harper ise gürültücü, neşeli ve hayattan ne istediğini çok iyi bilen biri.

"Çok acımasızsın. Tek istediğim bir gece." Gözlerini devirdi ve sandalyesine rahatça oturdu. "Neyse, daha önemli konulara geçelim. Bu gece o yaşlı

o yaşı herifin tam bir pislik olduğunu ve senin hayatın üzerinde hiçbir kontrolü olmadığını nasıl söyleyeceğin hakkında konuşalım."

Keşke o kadar kolay olsaydı.

Babamın dairesinde durup onun aşağıdan asansörle gelmesini beklemek, endişemi doruğa çıkarıyor.

Bu akşam döneceğini duyduğumdan beri bütün gün kendimi iyi hissetmedim, sonra Flynn'le yaptığım telefon görüşmesi de durumumu daha da kötüleştirdi. Flynn bana açıkça kızgındı ama bunu açıkça söylemedi. Ona söyleyecektim ama bunu yüz yüze yapmak istedim. Bu sabah ofise giderken arabada Cherie'yi aradım ve kararımı verdim. Neden bilmiyorum ama bu kadın beni anlıyor. Belki de farklı yollardan gelmiş olsak da ortak deneyimlerimizden dolayıdır. Forrest'ın bu kadar çabuk öğrenip Flynn'e koşacağını beklemiyordum.

Cherie bana, bazı araştırmalar yaptığını ve bu hafta bir poker oyununa katıldığını söyledi, böylece babamın katıldığı gece yeni bir oyuncu olmayacaktı. Benimle konuşmadan neden bu planı başlattığını sorduğumda, benim evet diyeceğimi bildiğini söyledi. Bu kadar kendinden emin olmasına sevindim, çünkü bu sabaha kadar ne yapacağımı bilmiyordum. Ona bahis oynaması için para vereceğimi söyledim ama o, bu iş bitene kadar benimle hiçbir şekilde iletişim kurmak istemediğini söyledi. Bu plandan ne elde etmek istediğini ona söylememi ve sonra da planı gerçekleştireceğine güvenmemi istedi. Aptalca bir şekilde, umduğum her şeyi ona adeta kusarcasına anlattım ve sonra telefonu kapattık.

Eğer biri aramızda bir bağlantı bulmak isterse, Rem ve Elouise'in kurduğu hayır kurumunun başında olduğu ve Darby Hotel yönetim ekibinin tamamıyla arkadaş olduğu için bunu çok fazla zorlanmadan yapabilir. Flynn ve benim birlikte olduğumuz haberi medyaya sızmaya başlar başlamaz, tüm parçalar bir araya gelecek. Umarım bu gerçekleşmeden önce her şey bitmiş olur. Aksi takdirde, kararım ile işleri daha da karmaşık hale getireceğim.

Son zamanlarda pek çok kötü karar veriyorum ve bunun da onlardan biri olmasından endişe duyuyorum, ama bunu yapmam gerekiyor.

Asansörün daireye vardığını belirten yumuşak zil sesi, vücudumu savaş ya da kaç moduna geçiriyor. Terlemeye başladığımı hissediyorum, ağzım kuruyor ve hızla atan kalbimin göğsümdeki çarpıntısı, kaburgalarımı kırıp dışarı fırlayacakmış gibi geliyor.

Babamın yalnız olmayacağını biliyorum, adamlarından biri çantalarını doğrudan odasına taşıyacak. Bunu kendisi yapmak ona yakışmaz.

Tüm gücümü kullanarak omuzlarımı geri çekiyorum ve kapılar açıldığında onu karşılamaya hazır olmak için tatlı kızı takınıyorum.

"Felisha, burada ne yapıyorsun?" Hazır beklerken, sert sesi fuayede yankılanıyor.

"Baba, İsviçre'den sağ salim döndüğüne sevindim. Teşekkürler, Frank." Başını sallayarak bodyguardına teşekkür ediyorum, o da bizi bırakıp babamın odasına valizlerini götürüyor. Ağzımdan çıkan yalan yüzünden dişlerimi gıcırdatıyorum.

"Hmmpf," diye homurdanarak yanımdan geçip doğrudan ofisine giriyor. Bunun bana çok uygun olduğunu fark etmiyor. Ev personelinin konuşmalarımızı duymasını istemiyorum ve hepsi onun için çalışmak üzere gizlilik sözleşmesi imzalamış olsalar da, "*bilinmeyen*" kaynaklardan ne kadar çok şey sızdığını bilerseniz şaşırsınız.

"Konuşmamız gerek," diyorum, onu ofisine kadar takip edip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

"İlgilenmiyorum, konuşacaklar cumartesi günkü toplantıda konuşulacak." Cevabında hiçbir duygu yoktu.

"Umurumda değil, yine de dinleyeceksin, çünkü buraya gelip söylemek istediğim her şeyi söyleyene kadar buradan ayrılmayacağım." O koltuğuna oturup kibirli bir vücut diliyle bana onun benim babam, patronum ve kelimenin tam anlamıyla evin efendisi olduğunu hatırlatırken, ben masasının önünde duruyorum.

"Son telefon görüşmemizde yeterince konuştuğunu düşünüyorum, Felisha. Artık benim istediğim gibi davranmayacağın çok açık ve bu, sevdiğini söylediğin bu adamla tanıştıktan sonra oldu." Ses tonunda hiçbir değişiklik olmaması hoşuma gitmiyor çünkü onu anlayamıyorum. Yıllar içinde insanları iyi okumayı öğrendim. Bu, iş toplantılarında anlaşma müzakereleri yaparken ihtiyaç duyduğun bir beceri. Ama şimdi, babamın yüzünü ve vücut dilini okumak benim için her zaman zor olmuş, ama onun mükemmel bir poker yüzü olması, onun eğitilmiş bir becerisi olmalı. Bu, kumar oynarken ona yardımcı oluyor, böylece en azından bazen kazanıyor.

Ama bu sefer kazanamıyor. Son birkaç aydır onun tarafından itilip kakılmaktan bıktım.

"Annemi hiç sevdin mi?" Soru onu hazırlıksız yakaladı. "Ne?"

"Annemi hiç sevdin mi?" Soruyu sanki o bir çocukmuş gibi heceliyorum.

"Bunun ne önemi var?" Gözleri, onu kızdırdığımı gösteriyor ve tek düşünebildiğim şey, iyi. Şimdi, daha sert vurmak için daha büyük bir sopa nerede?

"Sessizliğin, cevabımı verdiğini düşünüyorum. İki nedenden dolayı. Birincisi, sevdiysen, soruma cevap vermekte tereddüt etmezdin. İkincisi, Flynn'e olan sevgimi asla sorgulamazydın, çünkü birinden ayrılamayacağını bildiğin biriyle birlikte olmanın nasıl bir şey olduğunu bilseydin. Kim oldukları ve ne iş yaptıkları önemli değil."

Masasından kalkarak ayağa kalktı ve gözlerimin içine baktı. "O sadece benim paramı ve otellerimi ele geçirmek için seninle yatıyor." Şimdi bana bağıyor. "Ama ölümcül bir hata yaptı. Senin sahip olmadığın ve asla sahip olamayacağın şeyi alamaz. Bunu ben sağladım."

Derin bir nefes alıp, onun seviyesine inmek istemediğim için nefesimi verirken on sayıya kadar saydım.

"Yanılıyorsun. Ve senin için üzülüyorum, çünkü hayatında gördüğün tek şey insanların içindeki kötülük, ki çoğu zaman bu kötülük aslında hiç yok." Bir zamanlar bu adamın onu sevdiğini ve ona prenses gibi davranacağını düşünen zavallı annemi düşünüyorum. Oysa adam onu bir çocuk sahibi olmak için kullandı, ki ona göre annem bunu doğru düzgün yapamamıştı. Onu başarısız olarak nitelendirdi ve sonra onun gözünde sadece parasının peşinde olan bir cadı haline geldi. Onun gerçek yüzü sonunda ortaya çıktığında bunun ne kadar acı verici olduğunu hayal bile edemiyorum. Sonra sayısız kadınla yattı ve bu konuda hiç de ihtiyatlı davranmadı, bu da annemi zaten kötü hissettiği durumdan daha da kötü hissettirdi.

"Herkesin içinde kötülük vardır, sen de dahil. Kendi babana karşı gelmek. Seni daha iyi yetiştirdim."

"Siktir git!" Artık tüm sabrım tükendi ve bu bir bağırış çağırışa dönüştü. "Beni sen yetiştirmedin, annem yetiştirdi."

"O para düşkünü fahişe işten hiç anlamaz, hayatını ona bırakmış olsaydın günlerini kuaförde geçiriyor olurdun. Sana her şeyi verdim: para, statü ve bu işte bir yer, ki bu açıkça büyük bir hataydı. Tek yaptığın aile adını lekelemektir ve bunu her gün yapmaya devam ediyorsun. Soluduğun havayı boşa harcıyorsun

Eğer bir oğlum olsaydı, her şey farklı olurdu." Sıkılmış yumruğunu masaya vurur ve duvarlarım etrafında çökmeye başlar.

Bunu yıllardır düşünüyordum ama babam hiç açıkça söylememişti.

Y kromozomum olmadığı için, ne yaparsam yapayım, beni sevmesi veya benimle gurur duyması için yeterli olmayacak.

Her gece babasının eve gelmesini bekleyen, onunla oynayacağını ya da arkadaşlarımla babaları gibi yatmadan önce hikaye okuyacağını umut eden küçük kız için ağlıyorum. Ama babası gizlice seks yaparken onu videoya çekip, sonra da ona karşı kullanmak için bunu tüm dünyayla paylaşan neredeyse kırk yaşındaki kadın için dik duruyorum. Bu adamı gömeceğim.

"Eğer o da senin gibi biriye, dünyanın başka bir Kentwall erkeğini daha tolere edebileceğini sanmıyorum. Beni iğrendiriyorsun." Sakin kalmak için derin bir nefes alıp, söylemeden önce kelimeleri kafamda netleştiriyorum. Ewan Kentwall'ın sonunu getirme zamanı geldi.

"Bu akşam gelen kutunuza, önümüzdeki hafta olağanüstü bir yönetim kurulu toplantısı çağrısı içeren bir e-posta gelecek. Bu toplantıda, Kentwall Estates'in CEO'su olan babamın, benim rızam olmadan seks yaparken beni videoya çektiğine dair kanıtları sunacağım."

Gözleri fal taşı gibi açılmış, gözbebeklerinin siyahlığıyla göz aklarının beyazlığı keskin bir kontrast oluşturuyor. Onun bu kadar paniklediğini daha önce hiç görmemiştim ve bu durum sadece birkaç saniye sürmüş olsa da, onun çelik gibi yüzünü geri kazanması benim için yeterli bir kanıt.

"Sonra sahte bir şantaj planının ardından bunu medyaya sızdırarak karalama kampanyası başlattı. Tüm bunları, aile şirketimizin kontrolünü elinde tutmak ve derin, karanlık sırlarını saklamaya devam edebilmek için yaptı." Kalbim hızla atıyor, ellerim terliyor ve kusmak istiyorum, ama aynı zamanda her şeyi sonunda ortaya çıkardığım için özgürleşmiş hissediyorum. "Sana karşı güvensizlik oyu vereceğim ve sonra şirketin tüm suçlarını ortaya çıkarmak için tam bir adli denetim başlatacağım. Ve bunu kolay ya da zor hale getirmek senin elinde. Toplantıdan önce istifa et ve emekli ol. Ya da kal ve savaş ve kartların nereye düşeceğini gör. Ama şunu garanti ederim..." Öne eğildim, ellerim masasının önünü o kadar sıkı kavradı ki canım yandı, ama vücudumu ateşleyen içimdeki öfkeydi. Yüzüm artık onunkinden bir adımdan fazla uzakta değildi.

"Bana karşı çıkarsan, bu kanıtları ve araştırmaya devam ettikçe bulduğum diğer her şeyi polise teslim ederim. Ve yaptıklarını

yaptıklarınızı medyaya sızdırmaktan da mutluluk duyarım, çünkü bana zaten yeterince zarar verdiniz." Hızla ayağa kalkıp ondan uzaklaşıyorum. Öfke ya da gözyaşlarıyla patlamadan önce bacaklarım beni hızla uzaklaştırıyor.

"Bana nasıl bu kadar saçma şeyler söyleyebilirsin? Toplantıları sen çağırıyorsun, ben çağırıyorum!" Arkamdan gelen kükremesi artık bana çarpmıyor, çünkü duvarlarım o kadar kalın ki, onu bir daha içeri almayacağım.

"Yedi günün var. O zamana kadar istifanı masamda bekliyorum... seçim senin."

Arkamı dönmeden, babam bana her türlü iğrenç şeyi bağırmağa devam ediyor, ama asansörün kapıları açıldığında ve ben içeri girdiğimde, yavaşça dönüp bana doğru koşarak gelen babamı görüyorum ve tek kelime etmiyorum. Kapıların onun yüzüne kapanması, onu nihayet hayatımdan çıkardığımı simgeliyor gibi geliyor.

Şimdi tek umudum, benim taleplerime boyun eğmesi, yoksa hayatımın en büyük savaşını yaşayacağım ve bunun hoş bir şey olmayacağından eminim.

Hemen Harper ve Flynn'e işin bittiğini belirten bir mesaj yazıyorum.

Arabamın arkasına binerken gözyaşlarım akmaya başlar, Imala hiçbir şey söylemez, sadece arabayı sürmeye başlar ve Flynn'in dairesine doğru cuma gecesi trafiğine dalar.

Ama sonunda, akan gözyaşları tartışmadan kaynaklanan umutsuzluk gözyaşları değil, beni gerçekten seven tek adamla yeni hayatımı kabul ederken kaybettiğim çocukluğum için ağladığım gözyaşları. Beni nelerin beklediğini bilmediğim bir hayat, ama bildiğim tek şey, bu hayatın gidişatını belirleyenin ben olacağım.

Ve bu hayat, babamın olmadığı bir hayat olacak.

CHERIE

Kendimi bu hayata geri sokacak kadar aptal olduğuma inanamıyorum.

Şehir merkezindeki iş bölgesinde bulunan Tornado Bar'a gitmek için çağırdığım limuzinin arka koltuğunda otururken tüylerim diken diken oluyor. Çoğu kişinin düşündüğü gibi, burası zengin ve ünlüler için karanlık ışıklı, özel bir bar. Ama üst katta, VIP salonu dedikleri alanda, burası bundan daha fazlası. İki odada yasadışı poker oyunları oynanıyor ve kim olduğuna ve masaya getirdiğin paraya bağlı olarak, hangi odada oynayacağın belirleniyor.

Çarşamba gecesi ziyaret ettiğimde, hayatımın farklı bir noktada olduğu zamanlarda Londra sokaklarında birlikte takıldığım eski bir arkadaşımınla birlikte alt kattaki odaya alındım. Ben geldiğim yeri değiştirdim ve şimdi de umarım programlarıma aldığım birçok çocuğun hayatını da değiştiriyordum. Ivan ise o hayatı sürdürdü ve bu ülkenin yeraltı tütün ticaretinin büyük patronlarından biri oldu. Şu anda hayatı hakkında pek bir şey bilmiyorum ve bilmek de istemiyorum, ama ondan bir iyilik istersem sorgusuz sualsiz kabul edeceğini biliyordum.

Bir gece, karanlık bir sokakta bıçaklı kavga ettikten sonra kanlar içinde bırakılmış haldeyken hayatını kurtarmıştım. Ambulans çağırırsam polislerin de geleceğini ve bunun başımın belaya girmesine neden olacağını biliyordum, ama onu orada ölüme terk edemezdim. Yardım gelene kadar kanamayı durdurmak için elimi göğsüne bastırdım ve o, hayatından endişeyle bana baktı ve bana borçlu olduğunu söyledi. Bu iyiliğin karşılığını alma zamanı.

Bahara girsek de, geceleri hava hala soğuk, paltomu giysem bile. Acaba onu gerçekten soğuktan korunmak için mi giydim, yoksa burada yapacağım şeyden dolayı gergin olduğum için kendimi güvende hissetmek için mi?

Normal halim gibi görünmek kadar aptal değilim. Kısa siyah bir peruk takmışım, çok ağır makyaj yapmışım, bu kadar abartılı görünmek beni çok anormal hissettiriyor. Göz rengimi gizlemek için yeşil renkli kontakt lensler takmışım ve boyumu daha uzun göstermek için çok yüksek topuklu ayakkabılar giymişim. Hiç benim tarzım değil. Gerçek gibi görünen ve zengin bir görünüm veren bir sürü sahte altın takı ve normalde asla takmayacağım uzun yapay tırnaklar. Çıkmadan önce aynaya bakarken, doğduğum dünyada kalsaydım böyle mi görünürdüm diye merak ettim.

Kendi gözümde çöp gibi görünüyorum ama başkalarına göre çok kaliteli bir hanımefendi.

Bir bakıma, annemin aşırı dozda uyuşturucu kullanarak ölmeden önceki halini hatırlatıyor bana. Hatırlamak istemediğim görüntüler, ama her şeyi istediğin kadar derinlere gömmen mümkün olmuyor.

Bu hafta Ewan Kentwall hakkında bulabildiğim her şeyi okudum ve kafamda onun karakterinin profilini oluşturdum. Tabii ki, bu onun karanlık tarafını tam olarak göstermiyordu, ama Felisha'nın kısa telefon görüşmemizde bana anlattığı her şey, kafamda oluşturduğum imajı doğruladı. Eskiden katıldığım oyunlarda diğer erkeklerden daha fazla parası olabilir, ama yine de aynı şey.

Kazanmaya ve en iyi olduğunu iddia edebilmeye genel bir bağımlılık. Akranlarıyla dolu bir odada üstünlük hissi ve kaybetmeyi kabul etmemek.

. Ewan'da ise, bir kadını asla eşit olarak kabul etmeyen, hatta kendinden üstün olarak görmeyen zehirli bir erkeklik katmanı da var.

Çarşamba gecesi Ivan ve birkaç kişiyle oynadım, ona birkaç el kazanma şansı verdim ve geri kalanını ben aldım. Tabii ki masadaki diğerleri mutlu değildi ve bu yeni gelenin kim olduğunu bilmek istediler, ama Ivan beni sonuna kadar destekledi ve İngiltere yetkilileriyle yaşadığım bazı sorunlar nedeniyle birkaç yıldır Mayorka'da saklandığımı ve şimdi onun için çalışmak üzere eve döndüğümü açıkladı.

Neden burada olmam gerektiğini tam olarak bilmiyor, ona sadece çok küçük yaştan beri babası tarafından mağdur edilen bir arkadaşına yardım etmem gerektiğini söyledim.

Ivan ve benim geldiğimiz yerden dolayı, berbat ebeveynleri anlıyoruz.

Barın önüne geldiğimizde şoförüm beni indirdi ve ben de barın ağır ahşap kapısını açtım. İçeriden tütün kokusundan daha fazlası geliyordu. Kapıyı görebileceğim bir yere oturdum, bir dirty martini sipariş ettim ve Ivan'ın gelmesini bekledim. İki gece önce buraya gelmiş olabilirim, ama bir oyuna girip masaya paramı koymama izin verilmesinden çok uzağım. Senin için kefil olacak biri lazım ve bu kişi oyundaki diğerlerinin güvenini kazanmış olmalı.

Umarım Ewan gelir. Gelmezse, bu gece birkaç oyun kaybetmem ve Çarşamba gecesi onlardan aldığım parayı geri kazanmalarına izin vermem gerekebilir. Aksi takdirde, birkaç kişinin hedef listesinde bulabilirim kendimi ve bu tehlikeli. Burada olduğum için Forrest ile günlerce kavga ettim ve bununla başa çıkabilirim. O, benim kimseden emir veya talimat almadığımı öğrenmesi gereken bir adam. Bunun iyi niyetli olduğunu anlıyorum, ama hayatım boyunca pek çok şey iyi niyetli göründü, ta ki öyle olmadığı ortaya çıkana kadar, ve sonra saklanacak güvenli bir yer bulmakla meşgul olursun. Burada yapmaya çalıştığım şeyin üstüne bir de bu tür bir drama gerekmiyor. Bu, dikkatimi dağıtmadan, radarın altında kaybolup, kim olduğumu anlamadan geri çıkabilmem için konsantrasyon gerektiriyor.

İçeceğimi çok yavaşça yudumlarken -çünkü kafamın açık olması gerekiyor- aradığım adamın odanın diğer ucuna doğru fırtına gibi geldiğini görüyorum. Ewan Kentwall gelmiş ve patlamak üzere gibi görünüyor. Bu beni çok şaşırtıyor çünkü Felisha'dan okuduğum ve duyduğum kadarıyla, o fazla duygu göstermeyi sevmez. Ama öfkesi yüzüne yazılmış durumda.

Yüzü. Güvenlik ekibi gibi görünen iki adamın peşinden, durmadan, sadece üst kata çıkan merdivenlere açılan kapının arkasında kayboluyor.

Görünüşe göre bu gece olacak. Remington'a, ona bir ders vereceğim ve sonra çekip gideceğim, bir gecelik bir şey olacağına söz verdim. Sonra da Londra'nın karanlığında tekrar kaybolacağım.

Remington'a Ewan'ın burada olduğunu mesaj atıyorum, çünkü iletişim kurmayı kabul ettiğim tek kişi o. Oyundayken telefonumun patlamasını istemiyorum. Bu bir kullan-at telefon ve içindeki tek numara Rem'in şu anda sahip olduğu başka bir kullan-at telefon. İçinde takip özelliği var, çünkü beni güvende tutmak için ısrar etti.

Aslında midem bulanıyor ve önümdeki içkiyi sipariş etme kararından çok pişmanım.

Neyse ki, birkaç dakika sonra Ivan içeri girip bana doğru geliyor. Eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, çünkü sonuçta o zamanlar arkadaşlık ve bana hiç zarar vermedi. Artık birbirimizin hayatları konusunda aynı fikirde olmayabiliriz, ama bu benim dostça davranmamı engellemiyor.

Tüm bunlar bittikten sonra kahve içmek için buluşacak mıyız... Kesinlikle hayır, ama bana olan borcunu ödediğini bilerek kendini daha iyi hissedecek.

O zamanlar yaptığım tüm kötü şeyleri şimdi birine yardım etmek için kullanabildiğimi bilerek oradan ayrılabilirim. Umarım bu, evrenin kötü insanlar listesindeki adımın karşısındaki uzun not listesinden en az bir maddeyi silebilir.

"Bu gece büyüklerin arasına katılmaya hazır mısınız?" Ivan, bar taburesinden inmeme yardım etmek için elini uzattı.

"Ben doğuştan hazırım." Bu tamamen doğru olmasa da, ben kararlı ve bazılarının dediği gibi inatçı doğdum, bu da şimdiye kadar hayatımda bana çok yardımcı oldu.

"En azından bu gece bana biraz para ve haysiyet bırakabilir misin? Bunun oyunun bir parçası olduğunu biliyorum, ama dolandırmak için başka birini bul." Kollarını kollarıma dolayarak kendi kendine gülümser ve poker oyununun oynanacağı odaya doğru yol alırız.

"Merak etme, bu gece hedefim burada, bu yüzden tüm çabamı ona yoğunlaştıracam ve sana bir iki bira alabilecek kadar para bırakacağım." Ona sahte bir gülümseme sunuyorum, ama içimde tüm vücudum gerginlikten yüksek alarmda.

"Sen her zaman çok cömert oldun." Merdivenlerin tepesine vardığımızda, sarkazm sesinden sızıyor. "Bu gece oyunda başka bir kadın daha var, ama o pek iyi değil. Daha önce burada oynamıştı, bu yüzden senin ortaya çıkmak pek sürpriz olmayacak."

"Mükemmel. Dikkat çekmek istemiyorum. Geçen geceki galibiyetlerim yüzünden zaten temkinli olacaklar. Eminim dedikodular çıkacaktır."

"Yaşlı bir büyükanne örgü çemberinden daha fazla dedikodu." Elini kapı koluna koyup açmaya hazırlarken bana göz kırptı.

Derin bir nefes alıp, o kapının arkasında olanlar dışında her şeyi zihnimden silip attım. Sinirlerimi geri çekip, dünyaya göstermek için sert tavrımı öne çıkardım. Onların göreceği tek şey, beden dilinde ne düşündüğünü veya hissettiğini hiç belli etmeyen, kendine güvenen, alaycı bir kadın olacaktı.

"Hadi yapalım." Ivan kapıyı açarken ben de kapıya doğru adım atarım.

Neden bu poker odaları, masadaki bahisler ne kadar yüksek olursa olsun, hepsi aynı kokuyor? Bayat sigara dumanı, sert alkol ve barın sahibi erkeklere (ve ara sıra kadınlara) içki servisi yapmak için sağladığı, az giyinmiş kadınların kadın parfümüyle karışmış, çok güçlü erkek kolonyası kokusu.

Odaya girdiğimizde, rakiplerine konsantre olmakla meşgul olan oyuncuların çoğu bizi fark etmez.

Ancak odanın sağ tarafında bir sonraki oyunun başlamasını bekleyen bir adam bana bakar.

Gözleri baştan aşağı vücudumu tarar ve tekrar başa döner, sanki ruhumu görmek istercesine gözlerimin içine bakar. Ama bu bir rakip gibi değil, tamamen cinsel bir bakış.

O bir avcı, onları bir kilometre öteden tanıyabilirim.

Ama solumdaki adam Ewan'ın bakışlarının sıcaklığını da hissedebiliyorum. Ve içinde öfke ateşi yanıyor. Bana bakmıyor, bunun yerine Ewan, odanın diğer ucunda beni süzen avcıya odaklanmış durumda. Tahminimce, Ewan buraya öfkesini boşaltmak ve rakibine yöneltmek için gelmiş, ve bunun başlamak üzere olduğumuz poker oyunuyla bir ilgisi olduğunu sanmıyorum.

Kalbim yine hızla atıyor, hatta öncekinden daha hızlı, çünkü onun burada olmasını beklemiyordum.

Bana baktığı anda onu tanıdım. Ewan Kentwall ve Fulton Anderson'ın aynı oyunda olması nedeniyle bu geceyi büyük ikramiye olarak adlandırabiliriz

ama ben öyle diyebileceğimi sanmıyorum.

Bu sadece işleri daha da karmaşık hale getiriyor, ama en azından,
Felisha'ya yaptıklarının bedelini ikisine de ödetmek için beni daha da ateşliyor.

Bir odada iki kötü adam. Benim başa çıkamayacağım

bir şey yok. Ben bir kadını, çoklu görev yaparım.

Bizim işimiz bu.

Oyunumu oynamaya başlama zamanı... oh, biraz da poker.

Yirminci Bölüm

FLYNN

Felisha'nın babasını gördüğünü öğrendiğim andan itibaren dairemde bir iz bıraktığına emini m .

O kadar çok şeyi kendine sakladı ki, oraya gidip ne söyleyeceğini bile bilmiyorum. Beni istediğim kadar hayatına sokmaması beni çılgına çeviriyor, ama onu anlıyorum. Felisha çok uzun zamandır tek başına ve hayatında hiçbir erkeğe güvenebileceğini hissetmemiş. Ve ne yazık ki, benimle olan ilişkisinde hala yolunu arıyor.

Bundan nefret ediyorum, ama çok zorlarsam geri çekilecek ve onu kaybetme riskine gireceğim, buna izin veremem.

Tabii ki, bu gece şehirde trafik tıkanmış durumda ve buraya gelmesi çok uzun sürüyor. Yürümesi daha hızlı olurdu muhtemelen, ama bu onun tarzı değil, ayrıca bu savunmasız durumda gece tek başına sokaklarda olmasını da istemem.

Sonunda kapıcı, onun yukarı çıktığını söylemek için arıyor ve ben kapıda onu bekliyorum. Her travmatik anında buraya geldiği gibi, kapıdan girip ağlayarak kollarıma atlayacağını bekliyorum.

Ama daireme fırtına gibi giren kadın, bundan çok uzak.

"Zaman geçiyor. Onun günleri sayılı!" Beni itip geçerek doğruca barıma yönelir.

Konuşmalı mıyım, yoksa onun yapması gerekeni yapmasına izin verip beklemeli miyim, bilmiyorum.

İki bardak alıp viskiyi doldurduğunu ve bana dönüp bardağını uzattığını izliyorum. Sessizce ve bir aslana yaklaşır gibi dikkatle ona doğru yürüyerek, bardağı alıp cesaretinin ötesine bakıp gerçekte nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyorum.

, bardağı alıp, cesaretini görmezden gelip gerçekte nasıl hissettiğini anlamaya çalışıyorum.

"Kentwall Estates'te hak ettiğim pozisyonu almaya ve çöpleri temizlemeye." Kadehini benimkine çarptırarak, eminim boğazında yanacak olan kehribar rengi sıvıyı büyük bir yudumla içiyor. Ama belki de ihtiyacı olan budur.

"Şerefe." Ben içimi çok daha sakın bir şekilde yudumlarken, onun boğazındaki karıncalanmayı atlatmasını izledim.

Öne eğilerek, dudaklarından viskiyi öpüyorum ve sonra ona alan tanımaya devam ediyorum. Oturmak için çok gergin olduğunu anlayabiliyorum.

"Yedi gün sonra tüm bunlar sona erecek. Onu ifşa etmek ve görevden almak için toplantıyı ben düzenledim. Videoyu çekenin o olduğunu bildiğimi söylediğimde gözlerindeki ifadeyi görmeliydin. Benden paniğini saklayamadı ve onu köşeye sıkıştırmak çok hoşuma gitti!"

Sözleri çok etkileyici ve bu durumu atlatmak için bu enerjiyi kullanması gerektiğini biliyorum, ama bu da o değil. Acımasız bir iş kadını olabilir, ama babası söz konusu olduğunda, ne kadar engellemeye çalışsa da, her zaman onun sevgisini özleyen bir yanı olacak.

Onun videolarını bildiğimiz kartını oynamaya hazır olduğumuzdan emin değilim, ama başından beri söylediğim gibi, bu seçimleri yapmak onun hayatı.

Derin bir nefes aldığını görünce, beynini yavaşlatmaya çalıştığını anlayabiliyorum.

"Benden ne istiyorsun?"

Ona gerçekte ne sorduğumu bilmiyorum. Babası için mi, yoksa şu anda kendisi için mi? Dürüst olmak gerekirse, ikisi de.

"Sevgi ve destek, bana hiç vermediği şeyler." Şimdi çocukluğuna da bakıp, babasının onu sevip sevmediğini sorgulaması çok üzücü. Elbette sevmiştir. Fotoğraflarda gördüğüm o sevimli küçük kıza bakıp onu sevmemek imkansız. Bu, onun gerçekte nasıl bir adam olduğunu gösteriyor.

Elinden bardağı alıp, benimkiyle birlikte bara koyuyorum.

"Benimkinden bolca var ve bundan asla şüphe etmemelisin." Onu kollarıma alıp sıkıca sarıyorum, o da bana karşılık veriyor.

Başını göğsüme yaslarken gözyaşları yok, ama nefesini duyabiliyorum. Bazen tek ihtiyacın olan budur, etrafında olup bitenleri değerlendirmek için bir an.

"Yemek yedin mi?" Onun için endişelenirken yemek yemem imkansızdı, o da muhtemelen yememiştir.

"Kahvaltıdan beri yemedim." Cevabımdan memnun olmayacağımı bilerek, utangaç gözlerle bana baktı.

"Normalde seni dizimin üzerine yatırıp şaplak atmak isterdim, ama bugün seni affedeceğim çünkü itiraf etmeliyim ki, ben de bu akşam yemek yiyemedim. Ama şimdi bunu düzeltiyorum." Elini tutup onu mutfığa doğru çekmeye başladığımda, ondan beklemediğim küçük bir kıkırdama duydum.

"Şaplak atmanın bir seçenek olduğunu bilmiyordum. Belki de daha sık yaramazlık yapmalıyım."

Durup onu omzuma atıp yatak odasına götürmemek için tüm irademi kullanmaya çalışıyorum.

"Dilediğine dikkat et, güzelim," dişlerimi sıkarak söylüyorum.

"Belki de aç değilim." Şimdi sabrımı zorluyor.

"Belki seni bağlayıp zorla beslerim. Sevgi ve destek istiyorsun, ama bunu nasıl yapmam gerektiğini söylemedin. Seni yatağa atıp, vücuduna yakıt vermeden berbat gününü unutturmamın imkanı yok. Çünkü emin ol, bulabileceğin her türlü enerjiye ihtiyacın olacak." Onu kaldırıp mutfak tezgahına oturtuyorum ve geçen gece çıplak halini gözümün önüne getiriyorum, vücudundaki çilekleri ve çikolata sosunu yedikten sonra onu bayılana kadar siktiğim anı. Başını eğmesi ve yanaklarının kızarması, onun da bunu zihninde tekrar yaşadığını gösteriyor.

"Tamam, beni besle," diye fısıldadı ve ben geri çekildim, sırtımı döndüm ve pantolonumun içinde sertleşmiş olan penisimi düzelttim, sonra buzdolabında hızlıca yapabileceğim ne var diye bakmaya başladım.

Sığır eti kızartması için malzemeleri çıkarıp hazırlamaya başlıyorum.

"Tamam, her şeyi dökülün. Bana olan her şeyi anlat, sonra bu gecenin geri kalanında bunu unutabiliriz." Soğanı doğramaya başlıyorum ve bu konuyu konuşma düşüncesiyle biraz irkildiğini görüyorum, ama yine de kendini zorluyor.

Kısa sürede her şeyi konuştuk ve Ewan'ı gözetlemek için önümüzdeki birkaç gün yapmamız gerekenleri konuştuk. Kurumsal kuralların boktan yanı bu. Toplantı için yedi gün beklemek zorunda kalmak, ona işleri sabote etmek için zaman veriyor, ama biz sadece onun alçak bir adam olarak ifşa edilme korkusunun, onu nazikçe çekip gitmesi için yeterli olacağını ummak zorundayız.

İçgüdülerim bunun asla olmayacağını söylüyor, ama umut etmekten zarar gelmez.

Ewan hakkındaki konuşmaları bir kenara bırakıp yemek yemeye otururken telefonum çaldı. Normalde görmezden gelirdim, ama arayan Rem'di ve önemli bir şey olmasa cuma gecesi aramazdı.

Telefonu açtım. "Rem."

"Cherie kulüpte ve her şey yolunda." Az önce kurtulmak için çok uğraştığım gerginliğin vücudumu kapladığını hissediyorum. Cherie'yi tehlikeye atmaktan rahatsız olduğumu söyleyemem, ama Felisha bunu kabul edip gitmesi için karar verdiğinde bu kararı benim elimden aldı.

"Bekle." Telefonumu masaya koyup hoparlör düğmesine basıyorum. Felisha, bunu yaptığımda onunla ilgili bir şey olduğunu anladığı için sandalyesinde daha dik oturuyor.

"Şu anda hoparlördesin ve Felisha da burada." Elini tutup, benimkine sararak sıkıca sıktım, bu işte birlikte olduğumuzu göstermek için.

"Tamam, Cherie bana Ewan'ın kulübe geldiğini ve bu gece onunla ilgileceğini mesaj attı. Ondan başka bir haber almadım ve işi bitene kadar da almayacağım. Böyle bir odada telefon kullanmak çok tehlikeli olur."

"Tanrım, bunu neden yaptım? Onu umursamıyorum, ama bir yabancıyı zarar görebileceği bir yere gönderiyorum. Onu kullanıyorum. Bu beni, insanları oyununda piyon olarak kullanan babam kadar kötü yapar mı?"

"Hemen kes şunu," diye cevap veriyorum, gereğinden fazla agresif bir şekilde, ama onun o adam gibi olması imkansız.

Aynı zamanda Rem de bu konuyu tartışmaya çalışıyor. "Bunu aklından bile geçirme. Cherie'yi tanıyorum, o odada kendini savunabilir. Ben daha çok onun oradaki diğerlerini incitmesinden endişelenirdim. Ayrıca, sana yardım etmek istemeseydi asla teklif etmezdi. O çok güçlü bir kadın ve bence senin de aynı özelliği görüyor."

Telefonun ötesinden Rem'e sarılmak istiyorum. Onun ağzından çıkan bu sözler, benim şu anda söyleyeceğim her şeyden daha çok Felisha'nın kalbine dokunacaktır.

"Bunu düşünmek bile midemi bulandırıyor." Ve şimdiden, akşam yemeğinin geri kalanını yemeyeceğini tahmin ediyorum, ama en azından telefon görüşmesinden önce midesine biraz yemek girmiş oldu.

"Birkaç saat sabret, her şey geçecektir," diyor Rem, onu sakinleştirmeye çalışıyor, ama önümüzdeki birkaç saatin onun için kolay geçmeyeceğini biliyorum.

"Teşekkürler Rem, bir şey öğrenir öğrenmez ara," diyorum ve vedalaşıyoruz.

Ve şimdi bekliyoruz.

CHERIE

Ivan beni korumaya çalışıyor ve sağımda oturuyor, diğer kadın ise solumda. Ewan ve Fulton birbirlerinin karşısında oturuyorlar, daha iyi bir düzenleme olamazdı.

Birbirlerine bakmaktan o kadar endişeliler ki, şu anda oyunda beni hiç fark etmiyorlar.

Üç tur gerideyiz ve ben hepsinin yerleşmesine izin verdim. Ewan ilk oyunu kazandı ve bu, gözlerinde oynayan fırtınayı biraz yatıştırmış gibi görünüyor, ama içinde hala bir şeyler çalkalanıyor.

Sonra Ivan ikinciye aldı ve yanımdaki kadın şans eseri bir galibiyet elde etti. Diğerlerinin elindeki kartlar nedeniyle nasıl oldu bilmiyorum ama blöfü işe yaradı. Üçlü ile küçük bir potu kazandı. Masadaki diğer beş kişiden biri, sayımın doğruysa, ondan daha yüksek bir eli olmalıydı.

Kadın biraz geveze ve Fulton'un sakinliğini korumaya çalışırken bunun onu rahatsız ettiğini anlayabiliyorum, ama o oyunu kazanmak istiyor. Onun geçmişini tam olarak bilmiyorum, ama medyadaki gösterisi ve o gün Felisha ile hakkında duyduğum az şeyden, bu odadaki konuşulmayan sözlerden, onunla Ewan arasında bir şeyler olduğunu anlayabiliyorum.

Oyuna girmem gerekiyor, ama doğru zamanı beklemeliyim. Kartlar dağıtıldı ve bir sonraki oyuna başladık, bahisler on bin pounddan başlıyor, çünkü bu oyun cesaretsizler için değil ve benim o kadar param olmasa da, Remington ihtiyacım olan parayı bana verdi ve Nic'in de vermeseydi beni desteklemeye hazır olduğunu söyledi. Felisha bunu yapmak istedi, ama şu anda onunla doğrudan bir bağlantı kurmak istemiyorum; adamlar yeterince büyük bir risk. Planım, başladığımdan daha fazlasıyla buradan çıkmak, ama tabii ki bu hiçbir zaman garanti değil. Kumarbazların sorunu da bu, her zaman kazanarak çıkacaklarını düşünürlər.

Bu oyun, ihtiyacım olan başlangıcın başlangıcı olacak gibi görünüyor.

Oyunda sadece Ewan, Fulton ve ben kaldık ve onlar benim farkında değiller. İkisi de pes etmek istemiyor. Bahisler hızla yükseliyor ve Ewan'ın son bahsi yüz bin pounddu ve Fulton da ona eşitti. İkisi de şimdi bana bakıyor, pas geçmemi bekliyorlar, ama ben onları zorlayıp dikkatlerini çekmek istiyorum.

Fişlerimi öne itiyorum. "Bahsini görüyorum ve yüz bin pound artırıyorum." İkisi de bir anlığına şok olmuş gibi görünüyorlar, ama sonra sakinliklerini geri kazanıyorlar ve poker suratlarını takınıyorlar.

Elimde ne olduğunu biliyorum ve onlar, desteden çıkan kartlarla bunu yenemezler. Bu yüzden, blöflerini görüyorum.

İkisi de sırayla fişlerini pota atıyor ve bahsi görüyorlar. Şimdi masanın ortasındaki son kart açıldığında, gösterme zamanı geldi. İki adam da kartlarını açıyor, Ewan'ın iki çifti, Fulton'un ise üçlüsü var, ama benim straight'im her gün onları yener.

Onlara herhangi bir tepki göstermeden, sadece eğilip fişleri kendime doğru topluyorum, ama ikisinin de etkilenmediğini anlayabiliyorum. Ewan, parmağını havada tutarak bir içki daha isteyen Fulton'dan daha fazla etkilenmemiş görünüyor.

Bu durum beş oyun daha devam etti, bu oyunların üçünü kazandım ve ikisinde pas geçtim, ancak eminim ki onları da kazanabilirdim. Son birkaç oyunu kazandıkça, biraz daha sesli olmaya başladım ve "Üzgünüm, bir kadına yenilmek can sıkıcı olmalı" yorumunu yaptım. Bu yorumum elbette Ewan'dan bir homurtu aldı.

Ama iş bu ele geldi. Fulton son turda pas geçti ve masada çok az fişi kaldı. Benim kasıtlı olarak kıpır kıpır davranışlarıma kanmış olan Ewan kaldı, benim cesaretimden dolayı gergin olduğumu ve kendimi köşeye sıkıştırdığımı düşünüyor.

Huysuz sesiyle, bütün gece beklediğim sözleri söyledi. "All in." Önündeki tüm fişleri masanın ortasına itti.

Biraz stresli ve kararsız görünmeye çalışıyorum ve birkaç saniye sonra ben de elimdeki her şeyi pota itiyorum.

"Ben de varım." Sözlerim yüzüne bir sırıtış getirir, çünkü kartlarımızı açtığımızda oyundan çıkacağımı düşünür. Benim olmayacağını biliyorum, aksi takdirde bu kadar ileri gitmezdim.

Dağıtıcı kartlarımızı göstermemiz için işaret eder.

İkimiz de aynı anda kartlarımızı masaya koyuyoruz ve onun yüzünün öfkeyle buruşmasını izliyorum.

Üçlüyle all-in yaptığına inanamıyorum, bu delilikti, ama onun beni blöf yapabileceğini düşündüğünü biliyorum. Ne yazık ki benim full house'um var ve potu mutlu bir şekilde kendime çekiyorum.

"Oh, benim gibi basit bir kadına yenilmek gerçekten utanç verici olmalı. Ve şimdi bahis yapacak hiçbir şeyin kalmadı. Görünüşe göre bu gecenin galibi ben olacağım, tabii sen bir kredi istemiyorsan." Henüz gitmeme izin vermeye hazır olmadığını çok iyi bildiğimden, ayağa kalkmaya başlıyorum. Az önce bir milyon pound kaybetti, ama yine de bunu kabullenemiyor.

"Benim her zaman bahis yapacak bir şeyim vardır. Tekrar oynayacaksın," der, tüylerimi diken diken eden otoriter tavrıyla.

"Demek benden borç istiyorsun. Bil ki, benden hiçbir şey ucuza olmaz." Müzakereye hazır olduğumu göstermek için masadan biraz uzaklaşıp koltuğuma oturdum.

"Tatlım, ben kimseye boyun eğmem." Cevabı o kadar küçümseyici ki, beni kahkahaya boğuyor.

"Buna inandığından eminim, ama benim farklı bir görüşüm var. Oynamak mı istiyorsun? Bana ne sunabilirsin, ben de senin teklifini kabul edip etmeyeceğime karar veririm. Çünkü benim gördüğüm kadarıyla, beni yenmek için yalvaran sensin, ama bunun mümkün olduğunu hiç sanmıyorum." Odadaki cadaloz rolünü oynamaya çalışarak, Fulton'a dönüp göz kırparak onu benimle birlikte Ewan'ı kızdırma oyununa dahil ederim.

"Peki, meydan okumayı kabul edecek misin, Ewan? Bu güzel bayanla başa çıkabileceğini düşünüyor musun? Yoksa sadece onun zamanını mı boşa harcıyorsun, çünkü eminim ki benim evimde bu zamanı daha iyi değerlendirebilirim." Fulton, daha sonra bir şansı olacağını düşünerek bana göz kırpar. Ses tonu ve vücut dilindeki bariz flörtü tüylerimi diken diken ediyor.

"Yalvarmam!" Ewan yumruğunu masaya vurur ve odada duran, duvarlara yaslanmış kiralık kaslı adamların dikkatini çeker.

"Kartları dağıt, ben de sahip olduğum varlıklarla bahis yapacağım. Bu odadaki en zengin adam benim, aptal bahis fişlerine ihtiyacım yok. Sen miktarı söyle, ben de masaya bir mülk koyayım." Sesindeki saldırganlık, tam da istediğim şeyi yaptığımı gösteriyor. Zehirli adamı ortaya çıkardım.

"Bu, buradaki herkesin önünde cesurca bir açıklama." Fulton içkisini yudumlar ve Ewan'a sert bir bakış atar.

"Kapa çeneni, Anderson. İkimiz de biliyoruz ki, kızım da dahil olmak üzere, her zaman senden daha fazlasına sahip olacağım. İyi denemeydi, ama ona seninle birlikte olmasını yasakladığımı söyledim." Ewan sinirlenmeye başlıyor ve bunu kontrol altına almazsam, kısa süre içinde aralarında yumruklu kavga çıkacak.

"Onu kontrol edemezsin. İnternette çıplak fotoğraflarının dolaşması bunu açıkça gösteriyor." Fulton, etkili olacağını düşündüğü sözleri sarf eder, ama Ewan'ın onu oraya koyan kişinin Ewan olduğunu bilmez.

"Beyler. Oyunu oynayacak mıyız yoksa tüm kazancımı alıp gidecek miyim? Kimin banka hesabı daha büyük ya da kanıtlamaya çalıştığınız diğer şeyler umurumda değil." İkisinin de dikkatini çekmek için ayağa kalkıyorum.

"Otur, bu oyunu bitirmedim," diye Ewan bana bağırır. Normalde ona siktirip gitmesini söyledim, ama yapamam.

"O zaman kalmam için bana ne tür bir teminat sunacağını söyle." Ellerimi masanın üzerinde tutarak ayakta durmaya devam ettim ve Fulton'u şimdilik görmezden gelerek ona doğrudan baktım.

"Sana şirketimin hisselerini vereceğim, ama kazanacağını sanmıyorum, şansın bitmiş olmalı. Şimdiye kadar sadece seninle oynuyordum." Kahretsin, doğrudan oraya gitti. Bana bir mülkün tapusunu teklif edeceğini sanmıştım, ama hayır, işin hisselerine gitti. Gerçekten sınırdan ve beni yenebileceğini kanıtlamak istiyor.

"Şirketinin bir değeri olduğunu nereden bileceğim? Kağıt üzerinde basılmış, değeri olmayan hisseleri kullanıyor olabilirsin." Onun beni blöf yapmaya çalıştığını iddia ediyorum.

"Sen benim kim olduğumu bilmiyorsun, küçük kız. İstersem seni bu odadan uçuracak kadar zenginim." O kadar sinirli ki, boynundaki damarın hızla attığını görebiliyorum.

"Sözlerin hiçbir değeri yok," diye onu kışkırtmaya devam ediyorum.

"Kenneth, sözümün sağlam olduğunu doğrulayabilir." Barın sahibi ve oyunu kontrol eden kişi odanın gölgesinden çıkıp bana başını salladı. Ivan da devam etmemin sorun olmadığını başını sallayarak gösterdi.

"Görünüşe göre bu gece paramı almak için bir şansın daha var, ama sonuç ne olursa olsun sonra gitmek zorundayım. Bu oyuna başka kimse var mı, yoksa sadece ikimiz miyiz?" Hepsi, Fulton bile, katılmadıklarını belirtmek için başlarını salladılar, ama kimse odadan çıkmadı, belli ki bu oyunun sonucunu görmek istiyorlardı.

Yerime oturuyorum, krupiye oyunu başlatıyor ve ben uzun zaman önce inanmayı bıraktığım Tanrı'ya bu el için bana yardım etmesi için dua ediyorum.

Ondan kazandığım bir milyon sterlinlik son bahisimi yaptım ve o da tüm bu tanıkların önünde, şirketindeki bir milyon sterlin değerindeki hisseleri bahis olarak koyduğunu onayladı.

Ewan'ın iki kartını masaya göstermesini izlemek hayatımın en uzun üç saniyesidir. Bu ya çok kötü sonuçlanacak ya da ihtiyacımız olan zafer olacak ve Felisha'ya ona yaptıklarının intikamını almanın küçük bir hissini yaşatacaktır.

Nefesimi tutarak, spades kralı ve hearts beşlisinin masaya konduğunu görüyorum ve onun sadece bir çift beşlisi olduğunu anlıyorum. Çok düşük bir el.

Kartların çoğunu bilsem de, her şeyi göremeyeceğim için yaptığım şey hala riskli.

Ciddi bir ifadeyle, benim de pek iyi olmayan kartlarımı masaya koyuyorum, ama onu tekrar yenmek için yeterli. İki çift, dokuzlar ve altılar.

Yüzündeki ifade taş gibidir ve Fulton'un patlayan kahkahası durumu hiç de kolaylaştırmaz.

"Yazılı bir belgeye ihtiyacım olacak ve kazandığımı kanıtlamak için videomda net ve açık bir şekilde konuşmanızı istiyorum, efendim. Görünüşe göre bundan sonra sık sık görüşeceğiz. Eminim ki siz kötü bir kaybeden değilsinizdir, çünkü tüm bunları kamuoyuna açıklamak zorunda kalmak istemem."

Telefonumu havaya kaldırıp ona doğrultuyorum.

"Şimdi beni tekrar et. Ben, Ewan Kentwall, bu gece beni buraya gönderen kadın olan patronum Felisha Kentwall'a bir milyon pound değerinde hisse senedi hediye ettim ve bunların derhal devri için imza atılmasını istiyorum."

"Seni küçük sürtük, beni nasıl kandırırsın? O benden hiçbir şey alamayacak." Ayağa kalkmaya çalışır, ancak güvenlik görevlilerinden biri öne çıkar ve onu koltuğuna geri iter.

"Söyle." Sahibinin kaba sesi odada yankılanır. "İmzala." Kenneth'in onun için hazırladığı bir kağıdı da önüne iter.

Bu oyunların reklamının yapılmasını istemediklerini ve odalarında sahte bahisler yapan oyuncuların olduğu şöhretini istemediğini sanıyorum.

Yüzü kızarmış, gözleri şişmiş ve odadaki herkese bakarak bir müttefik bulmaya çalışıyor.

Kimse tek kelime etmiyor ve Fulton'un hâlâ kendi kendine kıkırdadığını duyabiliyorum, kendini tutmaya çalışıyor ki saygın görünsün.

Ewan neredeyse okunaksız kelimeler mırıldanmaya başlar ama ben istediğim gibi kelimeleri tekrarlar ve kağıdı imzalar.

Kağıdı ondan alıp, telefonumla birlikte çantama koyuyorum. "Sizinle iş yapmak bir zevkti.

Görüşmek üzere, bir sonraki hissedarlar toplantısında görüşürüz. Ah, doğru ya, ben gelmeyeceğim, patronum gelecek."

Ayağa kalkıp masadan uzaklaşırken, Ewan bana her türlü küfürlü sözler söylemeye başlar ve artık soğukkanlılığını kaybettiğini anlarım.

Bu odadan çıkıp güvenli bir yere gitmem gerekiyor. Ne ona ne de bu odadaki diğer insanlara güveniyorum. Ama Ewan ayağa kalkıp bana doğru gelmeye başladığında, Ivan onun önüne geçip başını kapıya doğru sallayarak bana arkayı kolladığını ve buradan çıkmam gerektiğini söylüyor.

Telefonumu alıp Ewan'ı çekmeye başladığımda, Rem'den ön kapıda beni bekleyeceğini belirten bir mesaj gördüm. Barın içinden geçip sokağa çıktığımda, onun yüzünü gördüğümde hiç bu kadar rahatlamamıştım. Kolumu tutup beni sokağın aşağısına, camları koyu renkli beyaz bir minibüse itti, benimle birlikte minibüse binip kapıyı kapattı ve şoför yola çıktı.

Konuşmuyorum, sadece onun işini yapmasına izin veriyorum. İki sokak geçip bir otoparka giriyoruz ve doğrudan birinci kata çıkıyoruz. Sonra kapıyı açıp bana çıkmamı işaret ediyor ve biz doğrudan merdiven boşluğuna girerken, minibüsün geri geri çıkıp uzaklaştığını duyuyorum. Bir kat yukarı çıkıp ikinci kata, merdivenlerin yanında park edilmiş Range Rover'ına biniyoruz. Garajın diğer ucuna doğru düz sürerek, geldiğimiz yerden farklı olan diğer caddedeki girişten çıkıyoruz. Ön camdan görünmemem için beni koltuğa itiyor.

"Peruğunu çıkar." Bu, onun söylediği ilk sözlerdi ve benim için sorun yoktu, ben de kıyafetlerimi çıkarıp iç çamaşırlarıma kadar soyundum. Rem beni daha önce spor kıyafetlerimle görmüştü ve bana bakmıyordu bile.

Sokaklarda hızla ilerlerken bir eliyle arkasına uzanır, arka koltuktan süveterini ve eşofman altını alır, ben de onları giyerim ve hareket edip edemeyeceğimi görmek için ona bakarım.

"Tehlike geçti." Bana oturmamı işaret ediyor ve sonunda tekrar nefes alabileceğimi hissediyorum.

"Siktir git, çok yoğundu, ama onu yakaladım Rem, ona ödetirim." Başımı koltuk başlığına yaslayınca, Flynn'in yaşadığı bina görünüyor ve diğerlerinin yanına varana kadar bana her şeyi anlatmamı istemeyeceğini biliyorum.

"Umurumda değil, sadece güvende olduğuna sevindim. Ve bir daha böyle bir Şey yapmayacağını düşünme. Ne kadar sert olursan ol, bu iş ciddi ve onlar nazik davranmazlar. Artık bir hedef oldun ve bu durumdan hiç memnun değilim."

"Sadece sana iş verdiğim için sinirlisin. Bu gece seni affedeceğim, ama kuralları biliyorsun, beni durdurmaya alıŐma." O bana bakıp sadece inlerken, yüzümde küçük bir gülümseme belirir.

"Beni ldreceksin kadın."

İkimiz de gülmeye başlıyoruz, eminim bu adrenalin etkisinin geçmesi ve gerginliği boŐaltmanın bir yolu.

Asansörle Flynn'in dairesine ıkıyoruz. Kimi göreceğimi bilmiyorum, ama Forrest'ın burada olmaması için dua ediyorum. Bu gece onun maço saçmalıklarını kaldıramam. O adamın benimle bir sorunu var ve geri çekilmesi gerekiyor.

Kapılar açılır ve orada Felisha ve Flynn durmaktadır, zor bir gece geçirmiş gibi görünmektedirler. Felisha aęlamıŐtır ve makyajı akmıŐtır, ama ben bir Şey söylemeden kollarıma atlayarak umursamıyor gibi görünmektedir.

Aynı kelimeleri tekrar tekrar söylüyor. "Gvendesin, güvendesin, güvendesin. Özür dilerim, hayır demeliydim. Çok zr dilerim."

Flynn ne çıkıp onu kollarımdan çekip kendi kollarına alıyor, sonra ne eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Güvende olduğunu görmek ne güzel. İçeri gel de konuşalım." Ağlayan Felisha'yı oturma odasına götürür ve Rem kolunu omzuma atar. Şu anda kendimi gerçekten güvende hissediyorum. Umarım böyle devam eder.

Onlara oyunun sonucunu hemen anlattım, sonra baştan baŐlayarak olan biteni ayrıntılı bir Şekilde anlattım. Sonunda onlara tek kullanımlık telefondaki videoyu gösterdim ve Felisha'nın yaşadığı karmaşık duyguları izledim.

İntikam her zaman en iyi duygu değildir.

Evet, o, yaptıklarının bedelini ödüyor, ama "iki yanlış bir doğru yapmaz" atasözü hala geçerli. Şimdi vicdanını dengelemesi ve geceleri rahat uyuyabilmesi gerekiyor. Ben olsaydım, bu gece bebek gibi uyurdum.

Yaptığımız Şeyden dolayı hiçbir sorunum yok.

"Gece için eve gitme vaktim geldi." Kanepeden kalkıp beni götürecek olan Rem'e bakıyorum.

"Senin benim için yaptıklarını asla ödeyemem." Felisha ayağa kalkar ve bana sıkıca sarılır.

"Sadece mutlu ol, senin için tek istediğim bu." Ve bu doğru. Yıllardır yaptığım tek şey, insanlara elimden gelen en iyi şekilde iyileşmelerine ve mutluluğu bulmalarına yardım etmek. "İleriye bakmaya başla. Sırada ne var?"

Geri çekilip, yorgun ve kederli gözlerine bakıyorum. "Onu hayatımdan sonsuza kadar çıkarmak için bir yönetim kurulu toplantısı." Sesi zayıf ve kararsız.

"Rem, bence o benim bir sonraki müşterim olmalı." Ona ve Flynn'e göz kırpıyorum. "Şimdi, bunu tekrar deneyelim ve ciddi olalım." Onu omuzlarından tutup ruhuna bakarak, derinliklere gömülen mücadele ruhunu ortaya çıkarmaya çalışıyorum.

Felisha omuzlarını geriye çekip dik durur. "Onu hayatımdan sonsuza kadar çıkarmak için!"

İşte duymak istediğim buydu.

"Ayağa kalk ve hayatını geri al. Sen bunu hak ediyorsun." Ona son bir kez sarılınca, asansöre doğru yürüdüm, çünkü dürüst olmak gerekirse, bu gece içimdeki mücadele neredeyse bitmişti.

Ama bunu kimseye itiraf etmem.

Yirmi Birinci Bölüm

FELISHA

Cherie'nin Rem ve Flynn ile benden uzaklaşmasını izlerken hissettiklerimi nasıl yorumlayacağımı bilmiyorum.

Sassy kucagımda, sırtını okşarken yumuşak bir şekilde mırıldanarak kanepede otururken, onların konuştuğunu görebiliyorum, ama o kadar sessizler ki ne dediklerini duyamıyorum. Ama dürüst olmak gerekirse, bilmeme gerek yok.

Bu gece çok yoğun geçti.

Önce babamla görüşme, sonra ona karşı çıkıp bana yaptıklarının hesabını sormak.

Sonra Cherie de onun tabutuna son çiviye çaktı, şu anda ne kadar öfkeli olduğunu tahmin edebiliyorum. Evimde olmadığım için mutluyum, çünkü muhtemelen gece görevlileriyle lobide çıkaracağı gürültü utanç verici olurdu. Hayatım boyunca bunu sadece birkaç kez gördüm, ama son altı ayda, benimle daha sık olmaya başladı. Çoğunlukla ofisimde, kimsenin onu göremeyeceğini düşündüğü yerlerde. Ama gerçekte, sesi yükseldiğinde herkes onun tiradlarını duyabiliyor ve benimle aynı şeyi düşünüyor olmalılar. Artık eskisi gibi değil, herkesin alıştığı huysuz ama her zaman kontrolünü elinde tutan patron değil. Bunun yerine, dengesini kaybediyor.

Flynn tekrar önüme çıktığında, Sassy'yi benden kaldırmak için ellerini ona koyuyor, ama Sassy'nin tepkisi onu geri çekilmeye zorluyor. Bu kedi nasıl bir saniye içinde bu kadar sakinlikten tıslamaya ve pençelerini ona doğru savurmaya geçebilir?

"Siktir, seni neden besliyorum ki? Seni besleyen benim, unutma!" Flynn'in ona bağırışından rahatsızlığı açıkça belli oluyor.

Dürüst olmak gerekirse, düşüncelerimi dağıtmam için ihtiyacım olan şey, bu basit aptallıktı.

"Kabul et, o beni senden daha çok seviyor." Onu sakinleştirmek için okşayıp kucağıma alıyorum.

"Evet, ama ben seni ondan daha çok seviyorum ve o da sevgisini benimle paylaşmaya başlamazsa, seninle yaşamaya gidebilir." Elleri belinde ve sanırım ciddi olabilir.

"Oh, Sassy, benimle yaşamayı çok isterdin, değil mi?" Çenesinin altını nazikçe kaşıyarak, bana bakar ve tam da o anda miyavlar.

"Tamam, bavullarını topla, kedi, kapı dışarı."

"Öyle olsaydı keşke. İkinizin aşk-nefret ilişkisi var ve bu size yakışıyor. Onu özlerdin." Ona bakarak, haklı olduğumu biliyorum.

"Peki o zaman, bizimle birlikte buraya taşınman gerekiyor, böylece onun bana sürekli küstahça davranmasını engelleyebilirsin." Yine kediyi almaya çalışmak için ellerini bana doğru uzatıyor ve sanırım az önce söylediğinin farkında değil.

Ama o tek cümle kafamı allak bullak etti.

Sözler ağzımdan çıkmadan önce kendimi tutamıyorum. "Ciddi misin?"

Kalbim durmuş gibi hissediyorum, onun cevabını bekliyorum. Sassy'yi onun hoşnutsuzluğuna rağmen yavaşça yere indirirken, onun az önce söylediği kelimeleri tekrar düşündüğünü görüyorum ve onun önüne dikiliyorum.

"Bütün kalbimle. Sabahları ilk işin sen olmasını, geceleri gözlerimi kapatırken göğsümde uyuyan seni görmek istiyorum. Fırtınalı bir gecede oturup plak dinlerken birlikte sessiz anlar yaşamak istiyorum, ve bu sadece buzdağının görünen kısmı." Flynn, vücutlarımız birbirine değecek şekilde durmak için gereken küçük adımı atar ve elini kaldırıp yanağımı okşar. "Omuzlarında dünyanın yükünü taşıdığını biliyorum, ama bu yükü senin için taşımak istiyorum, bunu yapamadığın için değil, yapmaman gerektiği için."

Başı aşağı eğilir, dudaklarımız birbirine çok yaklaşır. "Bana taşın ve seni hak ettiğin gibi sevmeme izin ver." Dudakları benimkilere değdiğinde öpücüğün yumuşaklığı savunmamı yerle bir eder. Eli boynumun arkasına kayarken, öpücükte beni ne kadar çok sevdiğini söylemeye devam eder. Beni zihnim, bedenim ve ruhumla ele geçirdiğini inkar edemem. Ağzımı ona açıp, benden istediğini almasına izin verdiğimde çıkardığım inilti, son kararlılığımı da yok ediyor.

Hayır demeliyim, ben boğulmaya ihtiyaç duymayan bağımsız bir kadınıam.

Ama kalbim, mantıklı düşüncelerimi görmezden geliyor.

"Evet." Bir anlığına ondan uzaklaşıyorum ve sonra ellerimle gömleğini kavriyorum, dudaklarımızı birbirine çarpıştırıyorum, dillerimiz birbirine dolanıyor ve nefeslerimiz o anda bir oluyor, ona daha fazlasını istediğimi gösteriyorum.

Çılgın seks, birbirimizle tartışmalar, birlikte yediğimiz basit yemekler, sebepsiz yere sarılmalar, ruhumun alevlenmesi ve sessiz anların yumuşaklığı.

Hepsini istiyorum!

"Siktir." Hem cevabım hem de vücudumun ona verdiği tepki yüzünden ağzıma inliyor. Ağzılarımız daha talepkar hale geliyor ve başladığımız yerin tatlılığı yok oluyor.

Onu itip elini tutarak, onu yatak odasına doğru çekiyorum. Koşmak istiyorum, oraya yeterince hızlı ulaşamıyorum. Bu gece böyle biteceğini hayal etmemiştim, ama şu anda vücudumu saran aciliyeti durduramıyorum.

Sassy'nin miyavladığını duyup bizi koridorda kovalamaya başladığını duyunca, arkamızdan kapıyı kapatıyorum. Bu benim anım ve Flynn'i onun pençelerinden korumakla uğraşmak istemiyorum.

Yatağın ucuna geldiğimde duruyorum, Flynn'in sırtı yatağa dönük ve bacaklarının arkasına baskı yapıyor. Hiç vakit kaybetmeden ellerimi göğsüne koyup gömleğini başının üzerinden çıkarıyorum. Tırnaklarımı karın kaslarının her bir çıkıntısı üzerinde gezdirirken, sanki dokunuşumla cildi yanıyormuş gibi. Göğsü o kadar derin bir şekilde inip kalkıyor ki, onu etkilediğimi biliyorum ve orada durup istediğim şeyi yapmama izin vermek için tüm gücünü kullanıyor. Tek kelime etmedi, sanki bunu ihtiyacım olduğunu okuyabiliyormuş gibi.

Pantolonunu ve boxerını bacaklarından aşağıya doğru çekip yere attım ve bir adım geri çekilip GQ mankeni gibi orada duran onu hayranlıkla seyrettim. Gözleri bana kilitlenmiş, çok güçlü, kendinden emin ve hakimiyetçi. Ama elleri hala yanlarında sallanıyor, ancak yumruklarını sıkıca kapatarak bana uzanmamak için kendini zor tutuyor.

Bir parçam bunu yavaşlatmak istiyor, ama yapamıyorum.

Beni bu şekilde kullanmasına izin vermesi çok erotik ve kötü geliyor ve daha önce de söylediğim gibi, bunu istiyorum, hepsini istiyorum!

Hâlâ ofisteki kıyafetlerimi giyiyorum, siyah krep pantolonumun üst düğmelerini açıyorum ve fermuar açıldığı anda pantolonum derimden kayarak ayaklarımın dibinde bir yığın oluşturuyor.

Koyu yeşil ipek gömleğimi başımdan çıkararak vücudumu ortaya çıkardığımda, Flynn'den düşük bir homurtu geliyor ve hayal gücüne pek yer bırakmayan siyah ipek tanga ve sütyen setiyle ayakta duruyorum. Ama gözleri beni baştan aşağı süzerken cildimi yakıyor olsa da, ihtiyacım olan bu değil.

Onun dokunuşuna ihtiyacım var.

Dudaklarının tenimde olması, ellerinin her yerimde olması ve onu içimde hissetmek.

Sütyen kopçalarını açıp göğüslerimden düşerek yere düşen kıyafetlerimin yanına katladığımda, göz bebeklerinin daha da koyulaştığını ve alt dudağını ısırdığını görebiliyorum. Burada güvende olduğumu bildiğim için içimdeki cinsel varlık yüzeye çıkıyor. Flynn ile bu odada istediğim kişi olabilirim ve kimse beni yargılamaz.

Başparmaklarımı G-stringimin kenarlarına takıp kalçalarımın aşağı doğru itmeye başladığımda, onun tutamayacağı kadar tahrik olduğunu gösteren damlaların penisine damladığını görüyorum. Ucu mor ve damarları belirgin olan sert penisi, onun ne kadar tahrik olduğunu gösteren, neredeyse acı verici görünüyor.

Hâlâ tek kelime etmeden, gözleri bana dikilmiş, yanına adım atıp yatağına sürünürken vücudumu takip ediyor. Çıplak kığım havada, göğüslerim sallanıyor, sırtımı kedi gibi kamburlaştırıyorum, kalçalarımı sallayıp başım yastıklarına gelene kadar hareket ediyorum.

Omzumun üzerinden dönüp baktığımda, onun da omzunun üzerinden aynı şeyi yaptığını ve kendini tutma gücünün kırılmak üzere olduğunu görüyorum. Bana dönüyor ve ben kendimi indirip sırt üstü yuvarlanırken, o zaten bir dizini yatağa koymuş durumda. Ama benim talimatlarımı beklemek için duruyor.

Dizlerimi yatağa indirip bacaklarımı genişçe açtım, vücudum artık onun her şeyi alması için açılmıştı.

"Bunu her gece yatağında mı istiyorsun?" Elimi uzatıp ıslak kıvrımlarımın üzerinden parmağımı gezdiriyorum. Dudaklarından işkence dolu bir ses çıkıyor, penisini sıkıca kavrayarak o anda boşalmamaya çalışıyor.

"Kesinlikle... lanet olsun... kesinlikle," diye uzatarak benimle birlikte yatağa doğru hareket etmeye başlar.

"O zaman anlaşılmayı kesinleştir ve bana o hayatın nasıl olacağını göster." Şimdi, o bana dokunmaya yaklaştıkça, zar zor dayanabilen benim.

"Sorumluluklarımı çok ciddiye alırım, prenses. Her gün vücudunu birçok farklı şekilde taparcasına seveceğim." Sağ bacağımı kaldırarak

baldırımın içini ve dizimin arkasını öperek onu omzuna koydu. "Zihnini uyarmak için burada olacağım." Şimdi sol bacağım da aynı şekilde öpülüyor ve yüzünü cinsel organımın hemen üzerine indirirken vücudumun her yeri karıncalanıyor. "Vücudunu tahrik et." Uyluk içimi öpüyor, çok yakın ama gerçekten istediğim yere yeterince yakın değil. "Ve ruhunu yatıştır."

Kafamda cevap vermek istediğim o kadar çok kelime var ki, ama o dilini amımın altından üstüne doğru kaydırıp klitorisimin üstüne sertçe bastırarak bacaklarımı yatağa düz bir şekilde yatırdığı anda her şey kayboluyor.

"Ve sen ve ben dışında hiçbir şey kalmayana kadar, burada birlikte, mutlu bir şekilde, seni akılsızca sik."

Son sözlerini söylerken, ağızıyla beni yemeye başlar ve ben bacaklarımı onun başının etrafına sıkıca sararım.

"Tanrım!" diye bağıyorum, çünkü o dilini ve şimdi de parmaklarını acımasızca kullanıyor.

İlk orgazmım o kadar yakındı ki, içimi kaplamaya başlamıştı bile, ama Flynn için bu yeterli değildi ve geri çekilmedi. Ona baktığımda, gözleri sanki cennetteymiş gibi parılıyordu, kolu vücudumu sarmış, beni tutuyordu, bu yüzden yapabileceğim tek şey her hissi yaşamaktı. Bundan kaçamazdım ve o tam olarak ne istediğimi biliyordu.

Dünyam boktan bir yer olduğu için bana kırılgan ve camdan yapılmış gibi davranmıyor. Bunun yerine, benim arzuladığım gücü ele geçiriyor ve bedenimin ondan talep ettiği her şeyi bana veriyor.

"Flynn, yapamam..." Orgazm çılgınlığıyla onun adını haykırmak onu durdurmaya yetmiyor. Bana boyun eğmesini istemediğimi biliyor. Nefes alamayana kadar tekrar tekrar sınırlarıma itilmek istiyorum.

"Yapabilirsin ve yapacaksın. Ben sana hizmet etmek için buradayım ve yapacağım da bu." Yüzündeki, benim sıvılarımla ıslanmış sırıtış, beni neredeyse tekrar boşaltmaya yetiyor, ama sanki uçurumun kenarındayım, bedenim tekrar boşalmamaya çalışsa da.

Flynn beni benden daha iyi okuyor.

"Ver onu bana. Sakın kontrol etmeye kalkışma." Eli yukarı kayıyor, parmağı ve başparmağı benim sertleşmiş meme ucumu kavırıyor ve dişleriyle klitorisimi ısırırken aynı anda sertçe sıkıyor. Cinsel organım, içimde bulunan parmaklarının etrafında sertçe kasılır ve beni ele geçirmek üzere olan heyecanı durduramam.

Başımı geriye atıp çığlık atıyorum, vücudum o kadar şiddetli bir orgazmla patlıyor ki, bu en iyi şekilde acı verici.

"Oooohhhh lanet olsun... oooohhhh, Flynn, lütfen!" Gözlerimi sıkıca kapatıyorum ve gözlerimin önünde gökkuşağının renkleri parlıyor.

Vücudum Flynn'in gücü ve bana yaptıklarıyla titriyor, ama bu coşkudan kurtulamadan, o dizlerinin üzerine çöküp bacaklarımın arasına giriyor.

"Sözler istiyorum Felisha, bana ne istediğini söyle. Seni memnun etmek için buradayım." Gözlerimi açtığımda, odayı onun derin, kısık sesi dolduruyor. Üzerime eğilmiş, bana bakıyor ve bekliyor.

"Seni dudaklarımda tatmak istiyorum." Dudaklarındaki şeytani gülümseme, cevabın duymak istediği şey olduğunu gösteriyor.

Dizlerinin üzerinde vücudumun dışına doğru kayar ve yüzümün üzerinde dururken, zonklayan penisini tutar ve dudaklarıma nazikçe dokunur. Ön sıvısı üzerime damlıyor, ama ben bundan daha fazlasını istiyorum.

Aramızdaki bu güç dengesi oyununu oynarken, Flynn, ona en ufak bir baş sallamayla izin verince kontrolü ele geçiriyor.

Penisinin başını dudaklarımdan arasından içeri itiyor ve ben ne kadar çok açarsam, o kadar derine giriyor. Gözlerime bakarken gözlerinde ateş parlıyor.

"Vay canına." Ben öğürme refleksimi gevşetip onu yutmaya çalışırken, o da nefes nefese kalıyor. O kadar büyük ki, istediğim gibi yüzümü sikmeye başladığında gözlerim yaşıyor. Onu durdurmak istemediğim için ellerimle yatağın örtüsünü sıkıca kavıyorum. Nefes almaya ve onu memnun etmeye çalışmak dışında, düşünmemi veya hissetmemi engelliyor.

"Aferin kızım, çok iyi gidiyorsun." Gözyaşlarımı siliyor. Onun övgüsü, hiç isteyeceğimi düşünmediğim bir şeydi, ama şu anda kendimi çok güçlü hissettiriyor. Tüm vücudumun titremesi onu memnun ediyor ve bu bana büyük bir tatmin veriyor.

İstediğimi alıyorum. Bunu benim için yapıyor.

Kendi zevkenden bağımsız olarak, benim isteklerimi kendininkinden önce koyuyor.

Elini saçlarımdan üzerinde gezdirirken her seferinde biraz daha derine iniyor. Neredeyse nefes almakta zorlanacak noktaya geldim, ama onun durmasını istemiyorum. Sanki bedenimden ayrılıyormuşum gibi, içimi bir uçma hissi kaplıyor.

"Kendine dokun. Parmaklarınla kendini sık." Derin sesi kafamın içinde yankılanıyor ve ellerim onun söylediği gibi hareket ediyor.

O kadar hassasım ki, parmağımı klitorisimin üzerinde kaydırduğım anda vücudum yataktan kalkıyor.

"Evet, bebeğim, durma. Lanet olsun, inanılmazsın."

Vücudumun açısı boynumu daha da açıyor ve o içime giriyor. İnemelerimin titreşimleri onu daha da tahrik ediyor, vücudu üzerimde sertleşiyor, ellerini yüzümün iki yanına koyarak beni sabit tutuyor. Parmaklarım klitorisimi şiddetle ovuşturuyor ve amımın içine girip çıkıyor.

Nefes alamıyorum ve kendimi çok dolu hissediyorum.

"Güzel kızım, böyle çok güzelsin." Karanlık gözleri, benim kontrolüm dışında olan ağzımın içine girip çıkan sikini izlemekten başını kaldırıp bana odaklanıyor. Buna ne kadar ihtiyacım olduğunu bilmiyordum, ama bu mükemmel.

"Aferin kızım. Şimdi benim için boşal, bebeğim, seni bırakmanı hissetmem lazım ki, sıkı boğazında arzuladığın her damlayı serbest bırakabileyim."

Bütün vücudum, daha önce hiç hissetmediğim duyularla patlıyor, boğuluyorum ve neredeyse nefes almayı bırakıyorum. Daha önce hiç bulunmadığım bir yerde süzülüyorum. Renkler ve ışık parlamaları çok sakinleştirici ve kafamdaki gürültünün üstünde duyabildiğim tek şey, Flynn'in boğazıma boşalırken adımı haykırması. Gözlerimden akan su ve ağzımdan damlayan sıvı, zevk dolu bu yere sürüklenirken hatırladığım son şeyler, sadece burada kalmak istediğim bir yer.

Kulağıma fısıldadığı sözler ve vücudumu okşayan parmaklarının yumuşaklığı beni gerçeğe geri getiriyor.

"İşte böyle, güzelim, bana geri dön." Dudaklarıma konan yumuşak bir öpücükle gözlerimi açıyorum ve o yanımda yatıyor, beni kollarına sarmış. "İstedğini söyleyen ne kadar iyi bir kızsın." Daha önce hiç böyle övülmemiştim, ama bundan bu kadar hoşlandığım için kendime şaşıyorum.

Seks sırasında bedeninden ayrılma hissini okumuştum ama daha önce hiç yaşamamıştım. Nefes alamadığımı bilmek ve bundan korkmamak garip bir duyuydu.

Çünkü Flynn'in beni koruyacağını biliyordum.

O her zaman benim güvenli limanım olacak ve artık onun evi de benim için öyle olacak. Gerçek ben olabileceğim bir yer. Uzun zamandır sakladığım, hala keşfetmekte olduğum kişi.

Birkaç dakika sessizce uzandık, ta ki sesim odanın sessizliğini bozana kadar.

"Bunu daha önce hiç yapmamıştım." Beynim şimdi yaptığımız şeyi mantıklı hale getirmeye çalışıyor ve ben biraz farklı bir şey istemekle kötü biri olduğumu hissetmemeye çalışıyorum.

"Harikaydın." Bana yargılamadığını belli etmek istiyor. "Ama hoşuna gitti mi? Seni çok zorlamadım, değil mi?" Güçlü erkeğimin tüm özgüvenine rağmen, sesinde hafif bir şüphe duyabiliyorum.

"Hiç bu kadar özgür hissetmemiştim." Yanıma dönerek yüz yüze geldiğimizde, yüzündeki rahatlamayı görebiliyorum.

"Ama...?" Aklımın karışık olduğunu biliyor.

"Her zaman böyle olmasını istediğimden emin değilim. Sadece bu gece, dünyanın bana yüklediği tüm baskı ve kısıtlamalardan kurtulmak istedim. Bana söylenenleri yapmaktan tamamen vazgeçmem gerekiyordu. Kurallara uymaktan." Konuşmaya başladıkça, her şey yerine oturuyor.

"Kim olduğum ve çok tanınmış biri olduğum için, asla misyoner pozisyonundan öteye geçemedim. Toplum hanımlarından beklendiği gibi seks yapıyordum." Kendime gülmeden edemiyorum.

"Ama sen, o ilk geceden itibaren, tüm bunları değiştirdin. İçimde var olduğunu daha önce hiç bilmediğim maceracı, seksi kadını ortaya çıkardın." Şimdi itiraf ettiğim şeyden biraz utanarak, bakışlarımı ondan uzaklaştırmak için başımı eğiyorum.

Parmağı nazikçe çenemi kaldırıyor, beni çok nazikçe öpüyor, dudaklarımız zar zor birbirine değiyor.

"Bu evde, bizim evimizde, istediğin kişi olabilirsin. Arzularından asla utanma. Hepsini paylaşmak, gerçekleştirmek ve keşfetmek istediğin her şeyi keşfetmek istiyorum. Ama şunu bil ki, keşfettikten sonra, eskisi gibi benim yüksek sosyete misyoner pozisyonunda seks yapan kızım olursan, seni her gün mutlu bir şekilde öyle sikmekten mutluluk duyarım." Yaramaz gülümsemesi bana büyük bir sıcaklık veriyor.

"Bana büyüme alanı verdiğin için teşekkür ederim." Duygusal olmamaya çalışırken sözlerim biraz boğuluyor, ona soruyorum. "Bana arzularının ne olduğunu söyle." Parmağımı göğsünde gezdiriyorum, orada dağınık saçlarla oynuyorum.

"Oh, sana yapmak istediğim şeyleri duymaya henüz hazır değilsin." Bileğimi tutar ve parmağımı ağzına alır, yumuşakça ısırır.

"Ne, beni şaplamak gibi mi?" Onun bana bunu yapacağını düşününce aşağıda hafif bir karıncalanma hissediyorum.

"Şaplak atmayı iki kez sordun. Kızımın meraklı olduğunu hissediyorum." Elimi bırakıp beni kendine yaklaştırıyor, kolunu belime doluyor ve büyük eli popomun üzerinde yumuşak daireler çiziyor.

"Belki," diye fısıldıyorum ve yanaklarımın kızardığını hissediyorum. Hiç kızaran biri olmadım, bu yüzden bu benim için tamamen yeni bir şey.

Eğilip omzuma ve boynumun kıvrımına öpücükler ve küçük yumuşak ısırmalar yağdırmaya başlar, kulağıma ulaşana kadar.

"Ah, seni bu yatakta dizlerinin üzerinde, güzel beyaz kığın havada görmek ne kadar isterdim. Islak amın ışıktaki parıldarken, ben seni arkadan derin ve sert bir şekilde sikerken sana şaplak atmak. Cildinde kırmızı el izimi görmek ve daha fazlasını isteyen şehvetle adımı haykırmanı duymak. Çok cazip, bebeğim, çok cazip."

Bu gece bana ne oldu bilmiyorum, ama amımı onun sikine doğru iterek, onun zaten yarı sert olduğunu hissedebiliyorum ve kalçalarımı ne kadar çok sallarsam, o da o kadar çok oyuna hazır hale geliyor.

"Oynadığın çok kötü bir oyun, Felisha." Bana uzanıp dudağımı ısıırıyor.

"Oh, numara bu mu? Senin iyi kızın yerine kötü bir kadın olmam mı gerekiyor?" Kalçalarımı bir kez daha sallıyorum, ondan derin bir inilti koparıyorum ve sonra geri çekiliyorum. Kollarından kurtulup dizlerimin üzerine çöküyorum, ondan uzaklaşıyorum.

"Oynamak mı istiyorsun?" Eli omurgamdan aşağıya, kalçalarımın doğru kayıyor.

"Kötü olmanın nasıl bir şey olduğunu göster bana." Sesim yumuşak ama güçlü.

"Oh, buna gerek yok, beni barda baştan çıkardığın gecedan beri yaramazlık yapıyorsun. Şimdi sadece istediğini alıyorsun."

O hareket etmeye başladığında ellerimi yatağa koymak için öne eğildim ve bu gecenin çok daha ilginç hale geleceğini biliyordum.

Vücudum bunu arzuluyor ve zihnim düşünmenin olmadığı, sadece zevkin olduğu bir yere götürülmekten mutlu.

Yanan zevklerimiz.

FLYNN

Felisha'yı anladığımı her düşündüğümde, beni şaşırtacak bir şey yapıyor.

Son birkaç gün onda en büyük değişiklik oldu ve ben bunu çok seviyorum.

Cuma gecesi babasına karşı çıkıp onu alt etmek için planlarını uygulamaya koyması, içindeki gerçek kişiliğini ortaya çıkarmak için ona güç verdi.

Güçlü, kendine güvenen ve son derece zeki bir iş kadını, ki bunu zaten biliyorduk. Bütün bu zaman boyunca babasının arkasında durmasına rağmen, onun arkasından çıkıp yüzleştiği anda, sanki her şeyi daha da güçlendi. Kendi başına bir güç haline geldi.

Ama onun gerçek büyümesi, hayatının çoğunda giydiği zırhı nihayet çıkarabileceğini hissettiği kapalı kapılar ardında oldu. Günün her anında Lady Felisha Kentwall olmak zorunda değil. Dairenin eşiğinden içeri adım attığı anda, o sadece Felisha, kendisine herhangi bir yargı veya kural dayatılmadan olmayı seçtiği kadın.

Hafta sonunu, istediği kıyafetleri ve bazı kişisel eşyalarını benim evime getirerek geçirdik ve dolabımda bizim kıyafetlerimizin yan yana asılabileceği bir yer açtım. Bir kadınla yaşayacağım günü göreceğimi hiç düşünmemiştim, içten içe uzun zamandır bunu arzulamama rağmen, bunun farkına varamamıştım.

Dün herkes öğle yemeği ve sohbet için buraya geldi. İlk saat, cuma gecesi olanlar hakkında geçti, ta ki Felisha, Harper ve Cherie ile oturduğu kanepeden kalkıp bu konunun daha fazla tartışılmayacağını ilan edene kadar.

Sanki Harper, Cherie, Tori ve Elouise ile kendi kız arkadaş grubunu bulmuş gibi. Her şey bittiğinde, Fransa'daki villasına gidip testosteronun olmadığı bir kızlar hafta sonu geçireceklerini konuştuklarını duydum. Bundan mutlu olduğumu söyleyemem, ama bunu asla söylemem. Rem'in güvenlik görevlileriyle seyahat edeceklerini biliyorum ve bu kadar kalabalık oldukları için, gittikleri her restoran veya barda, yüksek sesle konuşup güldükleri için kesinlikle orada oldukları anlaşılabacaktır. Tanrı St. Tropez'e yardım etsin, diyorum, çılgın İngiliz kadınlar geldiğinde. Ama Felisha ve diğer kızlar mutlu ve güvende oldukları sürece, bizim için önemli olan tek şey budur.

Bu sabah, iş haftasının ilk günü için uyanmak, o benim yanıma sokulmuş ve alarm çaldığında benim yaptığım gibi inleyerek, çok doğru hissettirdi.

Arkadaşlarımızla biraz fazla şarap içtikten sonra, yine ateşli ve yoğun bir seks gecesi geçirdik. O an için harikaydı, ama şimdi uykusuzluktan, ikimiz de çıplak olarak duşa girip, akşamdan kalma ve uykusuzluğun karışımını atmaya çalışıyoruz.

"Kırk yaşına girmek böyle bir şeyse, bundan pek memnun olduğumu söyleyemem," diyor Felisha, düşün kendi tarafına girerken mırıldanıyor.

"Henüz o yaşa gelmedin, ama emin ol, kırk yaşında olmak çok zor."

Kafamı düşün benim tarafımdan gelen sıcak suya doğru geriye doğru iterek, omuzlarımdaki gergin kaslara inliyorum. Çift duşu icat eden kişi bir dahi. Her sabah ayakta durup onu çıplak ve ıslak olarak izleyebilmek, her güne en iyi başlangıç olacak.

"Formda olduğumu sanıyordum, ama beni soktuğun her pozisyonda, varlığından bile haberdar olmadığım kaslarımı ağrıtıyorsun." Felisha ellerini başının üzerine kaldırıp şampuanı saçlarına sürüyor ve bunu yaparken güzel bir tanrıça gibi görünüyor.

Hayattaki basit şeyler genellikle en iyisidir derler ve o şu anda bunu kanıtlıyor.

Ona hızlı bir omlet ve kahve hazırlayıp, ikimiz de arabaya doğru yöneliyoruz, çünkü benimle ne kadar çok zaman geçirirse, ikimizin de ihtiyacı olan kafein desteğini almak için sabah kahvesini o kadar çok sevmeye başlıyor. Onun binasının önüne geldiğimizde ve vale kapıyı ona açtığında, onu sıkıca kucaklıyorum.

"Yüzündeki ruju öpmek istemiyorum, ama yine de dudaklarını dudaklarımin üzerinde hissetmek istiyorum." Ona yumuşakça öpüyorum, ona bilmesi gereken her şeyi anlatmaya çalışıyorum. Onu sevdiğimi, onu desteklediğimi ve ona inandığımı.

"Git ve onları alt et, kaplan, ve unutma, burada güç sende." Yüzünü ellerimle tutup alına öptüğümde, derin bir nefes alır, nefesini tutar ve sonra yavaşça bırakır.

"Teşekkürler. Gün içinde bir patlama sesi duyarsanız, o sadece babamın ofise girdiği anlamına gelir. Sadece boş laf ve ateş, ama kesinlikle hiçbir somut şey yok." Gülerek geçiştirmeye çalışarak, dönüp arabadan iner ve kendini düzeltir. Omuzlarını geriye atıp dik durarak, yakında olacağı seçkin

CEO gibi kapıya doğru yürümeye başlar.

Trafiğe çıkarken, kalbimi o binada bırakıyorum. Onu korumak için kalamadığım için kendimi berbat hissediyorum.

Telefonum çalmaya başlar ve gün başlar. Yapmam gereken bir iş var ve tüm dikkatimi çeken her şeyi bir kenara bırakıp, para aldığım işe, yani Darby Hotels için çalışmaya ve Nic'e bakmaya odaklanmam gerekiyor.

"Hey, patron, ofise on dakika uzaklıktayım, sana aldığım ofisindeki kahve makinesini kullanırken elini tutmam gerekirse. Avustralyalılar için bunu anlamak zor, biliyorum." Bu hafta pek eğlenceli geçmeyecek olsa da, benim iyi olduğum şeylerden biri hayata mizah katmaya çalışmak ve Nic ile çocukları kızdırmak en sevdiğim şey.

Felisha'dan önce sabahları bu kadar erken saatlerde senden nefret ederdim, ama artık onun hayatımı daha iyi değil, daha kötü hale getireceğini düşünmeye başladım. Sürekli seks yapmak seni sabahları daha heyecanlı ve mutlu hale getirecek, bu da geri kalanımız için bir ceza olacak, değil mi? Mutlu bir Flynn, sinir bozucu bir Flynn olacak." İşte bu yüzden o benim en iyi arkadaşım. Beni tanıyor ve yine de bana katlanıyor.

"Şaka bir yana, ofise gelir gelmez konuşmamız lazım. Broderick'in diğer hissedarlar hakkında sana söylemesi gereken bazı bilgiler var. Kahveni hazırlayacağım. Görüşürüz." Cevap veremedi telefon kapattı ve kafam çoktan karışmıştı.

"Lanet olsun, şimdi ne var!" Arabada kimseye bağırmadan, sadece hayal kırıklığımı dışa vuruyorum.

Sadece normal bir gün olsa ne güzel olurdu.

Ama kimi kandırıyorum, çöpü atana kadar bu mümkün olmayacak.

Ayaklarım gaz pedalına biraz daha ağır basarken, bir sonraki engelin ne olduğunu öğrenmek için ofise doğru yola çıkıyorum ve umarım büyük bir engel değildir.

Yirmi İkinci Bölüm

FELISHA

Bu sabah ofiste dolaşırken kendimi farklı hissediyorum.

Endişeli ama yine de başa çıkabileceğim bir düzeyde.

Ama son birkaç gündür beni saran genel mutluluk, aslında gülümsememe ve herkesin arkamdan konuştuğu o sert bakışları takınmamama neden oluyor. Eminim ki bu bakışlar geri dönecek, ama bu sabah, ben o kadın değilim.

Ofiste henüz çok fazla personel yok çünkü normal bir gün gibi, saat yedi buçuktan biraz sonra geldim. Telefonlar ve ofisime giren insanlar tarafından sürekli kesintiye uğramadan güne başlamanın huzur verici olduğunu düşünüyorum.

Masama otururken, Harper'ın çantasını masasına bırakıp beni görmeye gelmeden önce benimle konuşan sesini duyabiliyorum.

"Al, bunu iç. Onlara sert yapmalarını söyledim. Çünkü dünkü gibi başın ağrıyorsa, uzun bir gün olacak." Kahveyi önüme koyuyor ve yanıma gelip yanağıma öpücük kondurup bana sarılmak için yana doğru eğiliyor. O bile benim için bu yeni kahve trendine katılmış.

Geri dönüp oturmak için yürürken durur ve bana bakar. Başını yana çevirir ve beni inceliyormuş gibi yapar.

"Ne?" Flynn'i öptüğümde rujumun bulaştığını ya da saçlarımın sıkı topuzundan düştüğünü düşünerek paniğe kapılıyorum.

"Neden somurtmuyorsun?" Bana içten bir endişeyle bakıyor. "Her zaman somurtmam." Kahvemi bir yudum alıp,
. "Bu sabah ne istedin, roket yakıtı mı?"

"Evet, öyle, ve konuyu değiştirmeye çalışma. Seks yüzünden, değil mi?" Ellerini beline koyar. "İyi olacağını biliyordum. Kahretsin, beni onun seksi kardeşiyle tanıştırmalısın. Diğer Taylor kardeşinin dünyamı alt üst etmesine aldırma."

"Harper, seni çok seviyorum, ama iki şey var. Birincisi, sana seks hayatımdan bahsetmiyorum, ikincisi, sana daha önce de söyledim, Forrest yasak bölge." Koltuğuma yaslanıp, bu sefer güç kahvesinden daha küçük bir yudum alıyorum ve dudaklarımdan geçtiği anda vücudumun titrediğini hissediyorum. Bu kadar kısa sürede iki kahve içmek iyi değil.

Dudaklarını büzüp kahvesini eline alan Harper, sandalyeye çöküyor.

"Hiç eğlenceli değilsin." Kahvesini yudumlarken, neredeyse geri tükürecek gibi olması beni güldürdü. "Siktir, o kadar sert demek istemedim. Baristayla flört etmeyi bırakmalıyım, çünkü bu arkadaşlık kahve anlaşması, söylediklerimi bu kadar ciddiye alırsa beni öldürecek."

"Bekle, ne, barista ile yatıyor musun?" Eğer düşündüğüm kişi ise şaşırmam, çünkü yaşını yuvarlak hesaplarsam yirmi beş yaşında olur.

"Hayır, hayır. İçeri girdiğimde, o benim bardaklarımı hazırlamış oluyor ve bana *'her zamanki gibi'* diyor, böylece sıraya girmeme gerek kalmıyor. Onları alırken onunla flört ediyorum, hatta bir keresinde yanağına bir öpücük bile kondurdum. Ve ertesi gün aynı şeyi tekrar yapıyoruz."

Ona başımı sallıyorum çünkü bunu gözümde canlandırabiliyorum. Bu zavallı adamın hiç şansı yok, ama yine de deniyor.

"Şaka bir yana, mutlu görünüyorsun, ve bu, katılmak zorunda olduğumuz her yalakalık yemeğinde takındığımız sahte mutluluk değil. Gerçekten mutlu görünüyorsun." Sesi daha yumuşak, ve konuşan asistanım değil, arkadaşım. "O sana iyi geliyor."

"O benim hayal ettiğim kişi değil. Küstah ve kendini beğenmiş, bazen çocuk gibi davranıyor, ama aynı zamanda bana çok özen gösteriyor ve beni koruyor. Elinden gelen her şeyle ilgileniyor, kimseye göstermediği gizli bir yumuşaklığı var ve beni sevdiğini biliyorum çünkü bana her baktığında bunu hissediyorum." Elimdeki kahveyi masaya koydum çünkü onu içip de duvarlara tırmanmamak imkansızdı. "Ve tabii ki, onun çok seksi olması da fena değil."

İkimiz de kahahelelere boğulduk, ki bu benim hayatımda normal bir Pazartesi sabahı hiç böyle olmaz.

"Biliyordum, o seks tanrısı, değil mi?" Elini sandalyenin kenarına vurur.

"Harper!" Gözlerimi devirdim, ama içimden sevinç dansı yapıyordum çünkü tam isabetli bir yorumdu.

Bugünün gündeminde olan birkaç iş konusunu konuşmaya başladığımızda, babam ofisime girmeden önce homurdandığını duydum.

Bugün yüzünden ne hissettiğini anlamak hiç zor değil. Sinirli ve kızgın.

"Çık dışarı," der babam Harper'a, bana öfkeyle bakarak.

"O kalabilir, ondan sakladığım hiçbir şey yok." Soğukkanlılığımı korumaya çalışıyorum. Flynn'in sözleri kafamda yankılanıyor. "*Güç sende.*" Onu kontrollü bir bakışla sakinleştiriyorum. "Ama benimle özel olarak konuşmak istiyorsan kapıyı kapatman iyi olur." Ona diğer çalışanlarım gibi davranacağım. Artık ona hesap vermem, ne burada, ne de başka bir yerde.

"Git buradan!" diye bağılıyor. "Burada patron hala benim."

Ona hafifçe başını sallayarak, ayağa kalkar ve çıkarken mırıldanır, ama onun duyabileceği kadar yüksek sesle, "Uzun sürmeyecek."

Babamın öfkesine maruz kalmasına gerek yok, bu zevk bana ait.

Rahat bir şekilde ellerimi masamın üzerinde birleştiriyorum. "Senin için ne yapabilirim, baba?" Bu unvanı hak etmiyor, ama sanki ikinci doğam gibi ağzımdan çıkıyor.

"Beni iğrendiriyorsun, sana bakmak bile istemiyorum." Kendini tutmaya çalıştığını anlayabiliyorum ve onu bu kadar dengesiz görmek alışık olmadığım bir şey.

Ama şaşırtıcı olan şey, çok uzun zaman önce bu sözler beni derinden yarardı. Oysa bugün, bu sözler beni hiç etkilemiyor, çünkü ben de ona karşı aynı tiksintiyi duyuyorum.

"O zaman neden ofisimdesin?" Bu onu daha da kızdırıyor, çünkü ona boyun eğmiyorum.

"Kendini çok akıllı sanıyorsun, zavallı oyunlarını oynuyorsun. Ama emin ol ki, istediğini elde edemeyeceksin." Ellerini masamın üzerine koyarak bana doğru eğildi.

"Yanılıyorsun, ama devam et." Sesim beklediğimden daha sakin ve içimdeki gücün beni sağlam tuttuğunu hissedebiliyorum.

"Oh, her şeyi bildiğini ve her şeyi kontrol altında tuttuğunu sanıyorsun. Şey, sana şunu söyleyebilirim ki, bundan çok uzaktasın. Kırk beş dakika sonra, saat sekizde, yönetim kurulu üyeleri ve hissedarlar toplantısı var ve orada bilgileri açıklayacağım. Bu hafta sonu planladığın toplantıda, dışarıdan düşmanca bir devralma saldırısı altında olduğumuzu öğrendiklerinde, seni

yeni CEO olarak seilmen için oy verecekler.

Ağzım açık kalır ve hiçbir kelime çıkmaz.

"Aynen öyle, ve bu şirket ele geçirmeye çalışan kişinin, benim daha iyi olduğumu söylediğın Flynn Taylor olduğunu öğrenecekler. Tıpkı annen gibi, sen de herkese bacaklarını açıyorsun. O sadece güç için seninle yatıyor!"

Kan başımdan çekildi ve oturuyor olmama rağmen bayılmak üzereymişim gibi hissettim. Bu olamaz.

Bana bunu yapmaz.

Flynn beni seviyor, bana söyledi. Bana gösterdi.

Hepsi şirketimin kontrolünü ele geçirmek için bir yalan mıydı?

Babam dönüp kapıya doğru yürüdü. Elini kapı koluna koydu ve durdu, omzunun üzerinden bana baktı, az önce attığı bomba karşısında saf bir memnuniyetle.

"Sen kurnaz bir küçük sürtük olabilirsin, ama unutma, ben bu alçakça oyunları senden çok daha uzun süredir oynuyorum. Bence bu, senin küçük satranç oyununda benim için şah mat."

Kafamdaki düşünceler ve bana söylenenlere olan tam anlamıyla inanamama hali, içimde biriktirdiğım tüm güç ve güveni paramparça etti.

Flynn'e güvenmişim. Hayatımda ilk kez, duvarlarımı yıkmış ve ona güvenmişim.

Neden bana söylemedi ki, tabii aldatıcı davranmıyor ve her şey bir plan değilse?

Ama elbette herkes bu işin içinde değildi, arkadaşları, Cherie. Bu kadar çok insanın bu kadar acımasız olması mümkün değil.

Bu insanların benim arkadaşlarım olduğunu hissettim, beni önemsiyorlardı.

Dur, bu sadece babamın aramızı bozmaya çalışması mı? Bu bir numara olmalı, gardımı düşürmeye çalışıyor.

"Felisha, beni dinliyor musun?" Harper dikkatimi çekmeye çalışıyor, parmaklarını önümde şıklatıyor.

"Bu gerçek olamaz," diye fısıldıyorum, sesimde kalan azıcık güçle.

"Ne gerçek olamaz ki? Konuş benimle." Tek görebildiğım, bana endişeli bir şekilde bakan yüzü ve kusacakmışım gibi hissediyorum.

"Tamam, işim umurumda değil. Babanı bulup onu mahvedeceğim." Harper'ın sözleri beni sarsıyor.

"Hayır. Dur." Kolunu tutup hareket etmesini engelliyorum.

İçimdeki tüm gücü toplayarak ayağa kalkıyorum ve onun geldiği kapıya doğru yürüyorum, kapıyı kapatıp pencerenin yanındaki dolaba gidiyorum ve sakinleştirici çayım için elimi uzatıyorum. Su ısıtıcısını kaynatıp, çayımı demlemeden önce bekliyorum. Tek kelime etmeden, sadece nefes alıp vermeye odaklanıyorum. Harper'ın arkamda hareket ettiğini ve benim bir şey söylememi beklediğini duyabiliyorum, ama henüz yapamıyorum.

Kendimi toparlamak, duvarlarımı inşa etmek ve bu durumu çözmeye hazırlanmak için birkaç dakika bekledim.

"Babam, şirketin düşmanca bir devralma sürecinin ortasında olduğumuzu ilan etti." Fincanı ağzıma götürdüm ve ilk yudumu alırken üzerine üfledim. "Ve bunun sorumlusu Flynn." Ona bakamadığım için pencereye döndüm, ama onun nefesini tuttuğunu duydum.

"Ne? Ne oluyor lan?" diyor, yanıma gelip kolumu çekerek beni kendine doğru çeviriyor. "Bu doğru olamaz. O sinsî babanın söylediklerine gerçekten inanmıyorsun, değil mi?"

Cevap, gerçekten bilmiyorum.

"Hayır, evet, bilmiyorum. Bunun doğru olmadığını inanmak istiyorum, ama bu çok saçma, elbette. Babam neden böyle bir şey uydursun ki?" Çayımı bir yudum daha içiyorum, sanki otomatik pilotta gibiyim.

"Onu ara. Flynn sana hepsinin yalan olduğunu söylesin." Harper'ın içimdeki panik kadar panik olduğunu anlayabiliyorum, ama bunu belli etmiyorum. Hayatımın çoğunu duygularımı saklayarak geçirdim, bu yüzden eski halime dönmek kolay.

"Hayır." Yapamam. Bunun doğru olduğunu söylediğini duymaya dayanabilir miyim, bilmiyorum. "Babamla savaşırsam, bunu kendi başıma yapmalıyım. Toplantıya katılacağım ve hissedarların söylediklerini dinleyeceğim. Yeterli kanıt varsa, Flynn ile yüz yüze konuşacağım. Bu, telefonla halledebileceğim bir şey değil."

İş zekam yeniden devreye girdi ve bu duruma boyun eğip bunu kabul etmeyeceğim.

"Kafamı toparlamak için bana birkaç dakika verebilir misin? senin de o toplantıya katılmanı istiyorum. Söylenen her şeyi kaydet. Mahkemeye gerekirse ihtiyacım olabilir."

"Mahkeme mi, neden mahkemeye gideceksin?" Harper endişeyle sorar.

"Bilmiyorum, ama bu işte yeterince uzun süredir çalışıyorum, işler ters gittiğinde her zaman daha da kötüye gidebileceğini ve buna hazırlıklı olmak gerektiğini biliyorum. Kendimi savunmasız bırakmayacağım."

Kendimi düşünmeye başlamalı ve bu berbat durumda olan diğer herkesin düşüncelerini kafamdan silmeliyim.

"Tamam." Harper elini koluma koyup sıkıca tutuyor ve ofisten çıkarken kapıyı yavaşça kapatıyor.

Tüm bunların ne anlama geldiğini ve yönetim kurulu üyeleriyle hissedarlara ne söyleyeceğimi düşünmek için fazla vaktim yok. Babam son birkaç aydır benim hakkımda o kadar kötü bir tablo çizdi ki, onların beni dinlemeleri gerektiğini onlara inandırmak zor olacak. Onlara göre, internetin her yerinde porno yıldızı gibi seks yaparak şirketin imajını lekeledim. Ve şimdi, videoda yakalandığım, erkek arkadaşım olduğunu ilan ettiğim ve yanına taşındığım adam, benim haberim olmadan gizli bir düşmanca devralma girişiminde bulunuyor.

Evet, özgeçmişinde böyle bir şey olan birinin şirketin başkanı ve yüzü olmasını desteklemem mümkün değil.

Neden hayatımdaki tüm erkekler beni hayal kırıklığına uğrattı? Flynn, Fulton benden yararlanmaya çalıştığında onu hayatımdan çıkarmam için bu kadar kararlıydı, çünkü kendisi de arka planda aynı şeyi yapıyordu. Fulton, daha fazla mülk elde etmek için beni kullanıyordu.

"Hepsi siktirip gidebilir," diyorum kendi kendime, bu dünyada bir yerlere gelmek istiyorsam bunu tek başıma yapmam gerektiğini kabul ederek.

Saatime bakıyorum, hazırlanmak için otuz dakikam var. Bilgisayarımın başına geçip oturuyorum ve işe koyuluyorum.

Hiç kimse beni alt edemez. Savaşmadan olmaz. Bir kadını köşeye sıkıştırdığınızda ne olacağını görmek mi istiyorlar? Çünkü ben onlara göstereceğim.

"Harper," diye bağıryorum, telefonu açmaya gerek duymadan, onun kapının dışında beni beklediğini bilerek.

İçeri girip kapıyı kapatır, tereddütlü bir şekilde bakar.

"Bu pislikleri gömelim," derim.

"Evet!" diye bağıır ve yanıma oturur, sonra işe koyuluruz.

FLYNN

"O pisliği gördüğüm anda anlamıştım. Ona hiç güvenmedim. Demek Felisha haklıymış. Fulton, Felisha'nın işini ve onunla birlikte gelen mülkleri, Felisha'nın devralmak ve miras almak üzere olduğu mülkleri istiyor." Nic'in masasının üzerinde duran stres topunu öfkeyle odanın diğeri ucuna fırlatıyorum.

Parmaklarımla saçlarımı tararım. "Onunla evlenip diğeri hisseleri ele geçirirse, kontrolü ondan alabileceğini düşündü. Tıpkı bizim onun babasına karşı kullanmaya çalıştığımız gibi, o da bunu ona karşı kullanacaktı." "Sadece nefes al. Başaramadı ve hissedarların tümü imzalamışsın ve para banka mevduatlarında emanet olarak duruyor, toplantı yapıldığında el değiştirmek için hazır. Broderick telefonları takip edip Fulton'un tüm hissedarlara ulaştığını gördüğünde ne bulunduğunu sana bildirmek istedik, bu çok fazla tesadüf." Nic, iş konuşurken her zaman sergilediğı sakin tavıyla bana bakıyor.

"Son hissedarı da bugün imzalatmam gerekiyor, ama o zorluk çıkarıyor. Onun için mesele paradan ibaret değil galiba. Başka bir şey var. Lanet olsun, ya Fulton'la bir anlaşma yaptıysa?" Aklım karışık ve onun adını söylediğimde olası tüm senaryoları mantıklı bir şekilde düşünmek zor, çünkü Felisha'ya davranışına karşı sadece saf öfke duyuyorum. Ayrıca, ona elini sürmüş olması, bunu asla kabullenemeyeceğim, ama bundan sonra bununla yaşamak zorunda kalacağım. Geçmiş, ikimiz için de tarih oldu, ama bu, bununla mutlu olmam gerektiğı anlamına gelmiyor.

Forrest yanımdaki koltukta öne eğiliyor. "Öyle olsa bile, yine de en küçük hisseye sahip, bu yüzden Fulton için bir faydası olmaz, en fazla Felisha'nın başına bela olabilir, ama hiçbir konuda kontrolü veya söz hakkı olmaz. Gerçekten, sadece parasını boşa harcamış olurdu," diye ekliyor. O finans konusunda uzmandır ve her şeyin gidişatından memnun olmasa da, her seferinde ortaya çıkıp beni desteklemeye devam ediyor.

Nic bana sert bir bakış attı. "Tamam, bugünkü planımız son adamı yakalamak. Onu imzalayıp, sonra Felisha'ya söylemen gerektiğini düşünüyorum. Zavallı kadın yeterince şey yaşadı ve sana şunu söyleyeyim, sana değerli hediyelerle sürpriz yapmanı istediklerini söyleyecekler, ama bu onlardan biri değil." Bana sanki bu bir istek değil de, yapmam gereken bir şey gibi bakıyor.

O benim en iyi arkadaşım ve bazı günler benim yedek babam. Aynı yaşıyız, ama özel hayatımda hala doğru yönde tavsiyeye veya teşvike ihtiyacım olduğunu kabul etmekten mutluluk duyuyorum.

"Kabul," diyorum, tam o sırada telefonum çalmaya başlıyor. Telefona bakıyorum, mesajlara geçmeye hazırım, ama arayanın Luchia Bianchi olduğunu görünce şok oluyorum ve endişeleniyorum.

"Günaydın Luchia, bu sabah erken saatte çalışmaya başlamışsın. Senin için ne yapabilirim?" Bütün arkadaşlar bana bakıyor, kaşlarını çatmış ve benim kadar şaşkınlar. Neden bu kadar erken arıyor ki?

"Flynn, senin gibi ben de neredeyse hiç uyumuyorum. Bizimki kadar büyük bir işi yürütürken uykuya zaman kalmıyor. Dünya hiç dinlenmiyor, biz de dinlenmemeliyiz." Bir an nefes almak için durur. "Ama bu arama daha çok senin için ne yapabileceğimle ilgili. Ewan Kentwall, şirketine düşmanca bir devralma olacağına dair söylentiler duyduğunu tartışmak için tüm hissedarlar ve yönetim kurulu ile saat sekizde acil bir toplantı çağrısı yaptı. Neyse ki bugün Londra'dayım." Bu aramada nezaket söz konusu değil.

"Kahretsin." Nasıl öğrendi? Görüşmelerden önce hepsine gizlilik sözleşmesi imzalatmıştım. Hisselerini henüz devretmemiş ve gizlilik sözleşmesini ihlal eden o pislik değilse tabii. Önce onu dövüp parçalamazsam, dava açıp mahvederim.

"Şimdi, beni görmezden gelip bunu kendine saklayacağını biliyorum, o yüzden kışını kaldırıp o ofise gitmeni ve o değerli kıza nasıl davrandığını, nasıl desem... tam bir pislik olduğunu açıklayabilmeyi ummanı öneririm!"

"Benim olduğumu biliyor mu?" Fulton'un etrafta koklayıp durduğunu bilen Ewan, onun da kendisi olduğunu düşünebilirdi.

"Bilmiyorum. Oraya git, yoksa ne imzalamış olursam olayım, anlaşma iptal olur."

"Anladım, teşekkürler Luchia."

"Eğer aptallığın yüzünden bu kıızı kaybedersen, kışına tekme ben kendim atarım." Bununla birlikte, görüşmeyi sonlandırır.

"Siktir! Felisha'nın ofisine gitmeliyim. Ewan toplantı çağırdı, benim devralmamı öğrendi. Onu aramam lazım." Bu bir felaket, ama soğukkanlılığımı korumalıyım. Aptallığım yüzünden Ewan'ın üstünlük sağlamasına izin veremem.

Felisha'yı arıyorum, telefonu kulağıma dayayıp yol tarifini vermeye başlıyorum. "Forrest, bankayı ara ve parayı onların hesaplarına aktar.

hesaplarına aktar. O toplantıya girmeden önce tüm hisseleri elimde tutmam lazım. Nic, avukatların hazırladığı, her şeyi Felisha'ya devretmek için gerekli belgeleri istiyorum. Beş dakika önce basılıp elime ulaşmış olması lazım. Rem, o ofise girmek için yardımına ihtiyacım olacak. Ewan muhtemelen beni giriş yasağı listesine eklemiştir." Cevaplarını beklemeden ofisime doğru ilerlerken telefonumun çaldığını duydum. Felisha açmıyor.

"Felisha, beni ara, acil. Seninle konuşmam lazım."

Ceketimi, anahtarlarımı ve cüzdanımı alırken tekrar aramak için düğmeye basıyorum.

Bu sefer ikinci zil sesinden sonra doğrudan mesajlara geçiyor.

"Lanet olsun Felisha, lanet olası telefonuna cevap ver," diye bağıryorum telefona, geçerken çöp kutusuna tekme atıyorum.

Tekrar tuşa basıyorum, bu sefer telefon çalmıyor bile. Aramalarımı reddediyor.

Bu çok kötü, gerçekten çok kötü.

Ona her zaman onu koruyacağımı ve arkasında olacağımı söylemiştim. Ve şu anda tek düşünebildiğim, muhtemelen diğerleri gibi benim de onu sırtından bıçakladığımı düşündüğü.

Ne kadar aptalım. Onları dinlemeli ve ona söylemeliydim.

Ama aptalca bir şekilde, büyük bir jest yapıp, onu kötü babasından kurtarmak için yetişen beyaz atlı prens olacağımı hayal ettim.

Bu gerçek dünya ve böyle şeyler olmaz.

En azından bunu okuyacağını umarak ona çılgınca mesajlar atıyorum.

Flynn: Felisha, lütfen beni ara. Açıklayayım. Seni seviyorum.

Mesaj orada durup benimle alay ediyor, teslim edildiğini gösteriyor ama Oku.

Bu kadar ciddi bir zaman olmasaydı, muhtemelen koridorda bana doğru yürüyen üç adamın görünüşüne gülerdim. Siyah takım elbiseleri, yüzlerindeki yoğun bakışları ve mafya çetesi gibi birini avlamaya çıkmış gibi görünmeleriyle, o tür iş adamlarından daha uzak olamazdık. Her birimiz dıştan sert, içten yumuşak insanlarız. Sadece bunu kabul etmiyoruz.

Nic bana zarfı uzatır ve hepimiz asansöre doğru döneriz. Neyse ki Rem düğmeye basar basmaz asansör kapısı açılır.

Rem kontrolü ele aldı. "Arabam ön tarafta bizi bekliyor olmalı. Nic, sen sür, Flynn, sen de trafiğin kötü olmaması için dua et, yoksa arabadan inip koşmak zorunda kalırız." Rem bana baktı, şu anda şaka yapmadığını anladığımı biliyordu.

Felisha'nın telefonunu yüzlerce kez aramış ve mesaj atmış olmalıyım, ama işe yaramıyor. Cevap vermiyor.

Onun binasından beş dakika uzaktayız ve son çare olarak Harper'a mesaj atıyorum.

■

Flynn: Onunla acilen konuşmam lazım

Mesaj bir süre okundu olarak kalır, sonra ekranda noktalar hareket etmeye başlar.

■

Harper: Bu doğru mu? Sen mi yaptın?

■

Flynn: Evet, ama açıklamam için bir şans ver.

■

Harper: Seni lanet olası pislik!

■

Flynn: Beni tanıyorsun, dünyası her çöktüğünde onu geri getireceğime güvendin.

■

Flynn: Şimdi de bana güven!

■

Harper: Neden güveneyim?

■

Flynn: Çünkü bunu onun için yaptım.

■

Harper: Erkeklerle ikinci şans vermem, bu yüzden beni pişman etme.

Flynn: Her şeyi mahvettim, bunun farkındayım. Bu durumu düzeltebilmem için beni o toplantıya sok.

Mesaj okundu ama cevap gelmedi, bu yüzden umarım bana yardım eder ve durumu daha da kötüleştirmez.

The Shard binasının garajına girerken kemerimi çıkarmaya başladım bile. Rem arkamdan arabadan atladı, Nic ve Forrest da hemen arkasından. Tanrım, sanki binayı basmaya gelmişiz gibi görünüyor. Asansöre binip onun katına çıkmak kolay oldu. Ama resepsiyon alanına adımımızı attığımız anda, oradaki güvenlik görevlileri sanki kraliyet mücevherlerini koruyormuş gibi görünüyorlardı.

Neyse ki, hiçbirimiz ağzımızı açmadan önce, Harper'dan bir mesaj geldi ve telefonum titredi.

Harper: Resepsiyona, Richard Head ve ortakları olduğunuzu, 2 numaralı toplantı odasında toplantı için geldiğinizi söyleyin. Çocukların size eşlik edeceğini biliyorum. BUNU BOK ETME, GERİZEKALİ!

Neredeyse kahkahayı patlatmak istiyorum ama randevusu olan bir iş adamı gibi görünmem gerekiyor.

Çocuklar biraz geride kalarak masaya doğru yürüyorum. Olduğumdan daha sakın görünmeye çalışarak boğazımı temizliyorum. "Günaydın. Ben Richard Head, Bayan Kentwall ile görüşmeye geldim, teşekkürler." İsmi yüksek sesle söyleyince, Harper'ın bana verdiği isim aklıma geliyor. Bana kısaca Dick Head adını vermiş. Oh, iyi oynadın Harper, iyi oynadın. Bu kadın cesur, bunu kabul etmeliyim, ve benim gibi bir mizah anlayışı var. Gelecekte birlikte tehlikeli arkadaşlar olabiliriz.

Arkamdan birkaç kıkırdama ve öksürük sesi duyuyorum; onlar da espriyi anlamışlar

"Evet, Bay Head, o kapılardan geçip koridorda sağa dönün ikinci toplantı odasına girin lütfen. Bayan Kentwall'un asistanı sizi orada karşılayacak," masadaki kadın çok kibarca cevap veriyor, ama kim olduğumu bildiğini anlayabiliyorum. Bu ofiste çalışan herkes kim olduğumuzu bilmeli, ancak güvenlik bizi görmezden geliyor ve geçmemize izin veriyor.

Bunun Harper'ın işi mi yoksa sadece umursamadıkları için mi olduğunu bilmiyorum. Her halükarda, bizim takımda olsalardı, bizi sahte isimle içeri aldıkları için anında kovulurlardı.

Bu yüzden Ewan artık bu şirketi yönetmemeli. Gerçeklikle ve önemli şeylerle bağlantısını kaybetmiş. Kızını güvende tutmak gibi.

Bir görev için koridorda ilerlerken, Felisha'yı görmek için sabırsızlanıyorum. Onu kollarıma alıp, ona söylemem gereken her şeyi dinleyene kadar bırakmamam gerekiyor.

Bunun olmayacağını biliyorum, içeri girdiğim anda bana tokat atması daha olası ve bunu tamamen hak etmiş olacağım.

Kapıyı açıyorum ve oda boş.

"Neredeler?" diye homurdanıp, öfkeyle dışarı çıkmak için dönüyorum. Bu oda şimdiye kadar toplantıyı bekleyen insanlarla dolu olmalıydı.

"Bu odadan çıkamazsın," diyor Rem, yolumu keserek. "Harper az önce mesaj attı ve seni almaya gelene kadar sabırlı olmanı söyledi. Onun dışında kimsenin burada olduğumuzu bilmediğini hissediyorum. Ancak, birinci toplantı odasında neler olduğunu duyabilmemiz için buradaki hoparlör sistemini nasıl bağlayacağımı söyledi." Rem köşedeki makineyi kullanmaya başlarken, Forrest kapıyı kilitliyor, böylece dinlerken kimse içeri giremeyecek, ya da benim çıkmamı engelleyecek.

"Dinlemek istemiyorum lan. Bunu durdurmak için orada olmam lazım." Bu sabah bana ne yapmam gerektiğini söylemelerinden bıktım ve başkalarının talimatlarını kolayca kabul eden biri değilim. Tabii ki, öyle olsaydım, bu durumda olmazdım.

Hoparlörlerden bir grup insanın kendi aralarında konuştuğu sesler geliyor ve Rem sesi kısıyor ve sesi sadece önümüzdeki hoparlörden çıkacak şekilde ayarlıyor, böylece odanın dışındaki insanların duyması riskini azaltıyor.

Forrest beni bir sandalyeye itiyor ve yüzündeki ifade bana küçükken babamı hatırlatıyor. "Hayatında bir kez olsun sana söyleneni yapmalısın. O sandalyeye otur ve kıpırdama." Ayağa kalkıp ona geri çekilmesini söylemek istiyorum, ama yapmıyorum.

Dizim koltukta zıplıyor ve Felisha'ya her şeyi devreden sözleşmenin bulunduğu zarfı ellerimde birkaç kez buruşturmuşum, berbat görünüyor ama önemli değil.

Ewan'ın herkesi sükunete çağırdığı sesi duyunca tüylerim diken diken oluyor ve kapıdan çıkamayabilirim, ama yerinde duramıyorum.

O, tatlı bir yaşlı adam gibi davranmaya çalışarak, bu kadar kısa sürede herkesi çağırdığı için özür diliyor.

Sessiz mırıldanmalar var ve ben sadece neler olduğunu görebilmek istiyorum.

"Hepinizin bildiği gibi, bu şirketin yönetiminde bazı karışıklıklar yaşandı ve ben de elimden gelenin en iyisini yaparak şirketi ileriye taşımaya ve zararını sınırlamaya çalıştım. Ancak korkarım ki bu sefer kızım ne yazık ki çok ileri gitti. Birlikte olduğu adamla ticari sırları paylaşması, onun kızımın yararlanmasına ve şirketimize saldırmasına, bizi alt etmek için çalışmasına neden oldu..."

"O piçi öldüreceğim!"

Odayı geçip fırtına gibi koşarken, Forrest'ın koluma uyguladığı hiçbir güç beni kapıdan geçmekten alıkoyamadı. Odanın nerede olduğunu tahmin etmeme bile gerek yoktu, çünkü şok olmuş seslerin hepsini aynı anda duyabiliyordum.

Odaya daldığımda, Felisha'nın gözlerindeki yaşları tutmaya çalıştığını ve babasının gözlerindeki saf kötülüğü görüyorum.

O bunu istemiyor olabilir, ama bir daha benimle konuşmasa bile umurumda değil.

Onun böyle muamele görmesine izin vermeyeceğim.

Onu korumak benim görevim ve bunu yapacağım.

"Yeter!" Bir iblis gibi bağıryorum. "Kapa çeneni, aşağılık adam! İnsanların gerçek hikayeyi öğrenme zamanı geldi ve ben anlatana kadar hiçbiriniz bu odadan çıkmayacaksınız."

Ewan bana meydan okumak için ayağa kalkar, ama şaşırtıcı bir şekilde Felisha da ayağa kalkar ve ona öfkeyle bakar.

"Otur... hemen!" diye ona bağıırır ve sonra bana döner.

"Konuş ve sonra git." Gözlerinde sadece acı görüyorum ve kalbim parçalanıyor.

Yirmi Üçüncü Bölüm

FELISHA

O burada ne arıyor?

Kendini daha iyi göstermek için uydurduğu bir saçmalık. Bunun doğru olmadığına inanmak istedim, ama onun burada olması tüm korkularımı doğruluyor.

Bu sabahki felaket, ona koşmak istememe neden oldu, buna alışmıştım. Ama babamın ağzından onun adı çıktığı anda, ihtiyacım olduğunda onun rahatlığını ve gücünü hissetme özgürlüğüm benden koparıldı.

"Bu odadaki Kentwall ailesi üyesi olmayan tüm hissedarlar, biri hariç, artık Kentwall Estates'in hissedarı değildir." O, odadaki benden başka kimseye bakmıyor. Bakışları o kadar güçlü ki, ona ne kadar kızgın olsam da gözlerimi ondan ayıramıyorum.

"Ewan haklı, beş dakika önce para transferi tamamlandığında tüm hisseleri satın aldım."

"Hayır!" Babam masaya yumruğunu vuruyor. "Bu mümkün değil," diye Flynn'e bağırıyor.

Flynn onun sözünü keserek konuşmaya devam etti. "Onlara gitmelerini söyleyebilirim, ama söylemeyeceğim çünkü bunu duymaları gerekiyor. Çünkü bu, kendi boktan davranışlarını gizlemek için kızın hakkında yaydığın saçmalıkları düzeltmenin tek yolu."

"Güvenliği çağır, onu buradan çıkar!" Ama ben bir şey söyleyemeden, güvenlik müdürümüz Sandon Bock, Flynn'in tüm arkadaşları ile birlikte toplantı odasına girer.

"Güzel, şimdi onu kov ve izinsiz girişten suçla," diyor babam Sandon'a. Bir şey söylemek istiyorum ama sanki dilim tutulmuş gibi konuşamıyorum.

konusamıyorum.

Rem'in kapıyı kilitlediğini görüyorum ve Sandon kapıda dimdik duruyor, kollarını kavuşturmuş ve yüzünde boş bir ifadeyle babama sesleniyor.

"Sanırım neden burada olduğumu yanlış anladınız. Bu iş bittiğinde, buradan götüreceğim kişi siz olacaksınız." Babam, Sandon'un sözlerine nefes nefese ve mırıldanarak tepki veriyor. "Artık Lady Kentwall'a hesap veriyorum. Sizin gibi bir adam için çalışmam."

Ne oluyor böyle?

Flynn, babama veya başka birine konuşma şansı vermeden tekrar konuşmaya başlar.

"Öncelikle, bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Birkaç ay önce, sevdiğim kadınla aramızdaki çok özel bir an, izniniz olmadan internette yayıldı. Bu, ikimize de büyük bir acı verdi, ama Ewan Kentwall'un bizi yasadışı olarak filme alan ve sonra da sahte bir şantaj durumu yaratarak bunu tüm dünyaya yayınlayan kişi olduğunu kanıtladığımızda hissettiğimiz acı kadar değildi."

"Yalanlar, hepsi yalan. Benim yaptığımı kanıtlayamazsın..." Babam telaşlanıyor, ama Flynn'in çok sert ve yüksek sesi onun sözlerini bastırıyor.

"Kapa çeneni!" Bir anlığına babamı işaret ediyor, sonra gözleri tekrar bana dönüyor ve bakışlarımı ondan ayırmama izin vermiyor.

"Ben hiçbir şekilde mükemmel değilim, ama onun yaptığını ve bunun nedeninin Felisha'nın kırkinci doğum gününde senin CEO'su olarak hak ettiği yeri almasını engellemek olduğunu öğrendiğim anda, onu koruyacağıma karar verdim." Yavaşça masanın etrafından bana doğru yürümeye başlıyor ve kalbim göğsümden çıkacak gibi atıyor. Ona yaklaşıpamam, kafam bu kadar karışıkken yapamam.

"Sakin ol Felisha, bunu sadece senin eline vermek istiyorum. Bunlar, bu odadaki tüm hisseleri senin adına satın aldığımı gösteren yasal belgelerin kopyaları. Para onlara geçene kadar bu hisseler senin adına emanet olarak tutulacak. Birkaç dakika önce, bu belge tüm hisseleri doğrudan senin adına devretti. Böylece, babanı görevinden almak için yeterli oy hakkına sahip oldun. Yani, ne yapmaya çalışırsa çalışsın ya da seni engellemek için ne planlar yaparsa yapsın, biz yine de çöpü dışarı atacak güce sahiptik." Kısa bir nefes aldıktan sonra devam etti. "Buradaki bu ahmak, babana olan sadakatının daha önemli olduğuna karar verdiği için neredeyse başarısız olacaktım ve sanırım babana söyleyen de odur."

Odanın arkasında oturan, başını eğmiş ve kimseyle göz teması kurmayan Colin Fellman'ı işaret eder.

"Ama bu şirketi yönetmesi ve koruması gereken bu aptal," diye babamı işaret eder, "bir kadına poker oyununda yenilmeyi kaldıramadı, bu yüzden yine kumar arkadaşlarının önünde itibarını korumak için bu şirketin daha fazla hissesini kumarda kaybetti. Ewan, o gece kendi kaderini mühürlediğini bilmiyordun, sevip korumakla yükümlü olduğun kızına, hayatını mahvetmeni engelleyecek son parçayı verdin."

Bana kolunu uzattı ve birçok kez buruşturulmuş gibi görünen zarfı elime verdi.

"Artık, sevgilim, bu andan itibaren, topladığın toplantıda şirketini devralma ve hak ettiğin gibi CEO ve sahibi olma oy hakkına sahipsin." Flynn, gözlerinde büyük bir üzüntüyle geri çekildi.

"Bu insanlar artık gerçeği biliyorlar, Ewan Kentwall'ın iğrenç bir adam olduğunu. Kızının imajını lekelemeyi göze alan, böylece onun mirasını yağmalamaya devam edebilecek ve senin gelecek için çok çalışarak inşa ettiğin her şeyi kumarda kaybedebilecek bir adam." Oda ölümcül bir sessizliğe bürünür.

"Ama Fulton Anderson veya baban gibi bencilce tüm bunları senden almaya çalışanların aksine..." Sesini sabit tutmaya çalışırken yutkundüğünü görebiliyorum. "Bunu senin için yaptım. Asla benimle ilgili değildi, sadece seninle ve sana olan sevgimle ilgiliydi."

Hâlâ konuşamıyorum, ama söylediklerini onaylamak için çenemi hafifçe kaldırıyorum.

"Aptalca davrandığımı ve sana söylemem gerektiğini biliyorum, ama bu, ayağa kalkıp hak ettiğin şeyi alabilmen anlamına geliyorsa, yine aynı şeyi yapardım. Pişman değilim."

Sonra dönüp kapıya doğru yürüdü ve Rem kapıyı açtığında Flynn durup bana son bir kez baktı ve sonra gitti.

Kalbim onun peşinden koşmamı istiyor, ama aklım aptalca davranmamamı söylüyor.

Bana yalan söyledi! Benden çok önemli bir şeyi sakladı.

Yine de kalbim bana, bunu beni sevdiği için yaptığını haykırıyor.

Harper yanımda, kulağıma fısıldıyor, babam ise ve dinleyen herkesi bunların hepsinin yalan olduğuna ikna etmeye çalışırken, Harper yanımda, kulağıma fısıldıyor.

onlar, onun kumar alışkanlığı sayesinde hisselerini elde ettiler, bu yüzden onun saçmalıklarını kesinlikle anlayabilirler.

"Kontrolü ele almalısın. Bunu bitirmenin zamanı geldi." Harper omzumu sıkıyor ve onun haklı olduğunu biliyorum.

Bu odadaki yönetim kurulu üyelerine, güvenebilecekleri kişinin ben olduğumu göstermeliyim.

Bunu yapabilirim. Yıllarca süren sıkı çalışma beni bu noktaya getirdi. Ben buyum ve kaderimde olmak istediğim kişi buyum.

Derin bir nefes alıp, koltuğumdan kalkıyorum ve konuşmaya başlıyorum.

"Herkesin dikkatini alabilir miyim lütfen? Ve baba, konuşmayı kes." Odadaki mırıldanmalar kesilir, ama babam konuşmaya devam eder.

"Bana nasıl böyle konuşursun!" Yanımda duran babam, beni masadan uzaklaştırmak için üzerime atılır. "Bitirmeden gitmelisin —" Sandon ikimizin arasına girmeden önce cümlesini bitiremez.

"Bunu iki kez düşünmenizi öneririm, efendim," der ve babamı koltuğuna geri iter.

"Oh, kes sesini Ewan. Son zamanlarda hepimiz senden yeterince dinledik." Luchia Bianchi bana göz kırpar. "Devam et, sevgili kızım."

Onu her zaman sevmiş ve inanılmaz derecede güçlü bir iş kadını olarak ona hayranlık duymuşumdur, ama şu anda sadece benim tarafımda olduğu için minnettarım.

Ona başımı sallayarak omuzlarımı geri çekiyorum ve o anda her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

"Bu hafta sonu için önceden ayarladığım toplantı, Kentwall Estates'in CEO'su Ewan Kentwell'e güvensizlik oyu vermek içindi. Az önce duyduğunuz nedenlerden dolayı, ve ne yazık ki bunların doğru olduğunu teyit etmekten üzüntü duyuyorum. Gerekirse kanıtlar polise teslim edilecektir." Artık bu odada ona babam diye hitap etme nezaketini bile göstermiyorum. Artık benim için sadece bir iş ortağı.

"Ancak, zorunlu yedi gün geçene kadar, yani Cuma gününe kadar bu konuda oylama yapamayız. Dürüst olmak gerekirse, tüm oy hakkına sahip olduğum için sonuç şimdiden belli gibi görünüyor, ancak bu sabah Ewan'a Cuma gecesi verdiğim fırsatı tekrar vereceğim. Bu fırsat, derhal istifa etmesi ve odadan ve bu ofisten dışarı çıkarılmasıdır. Aksi takdirde, polisi çağırıp, şantaj ve izinsiz kayıt suçlamasıyla dava açmalarını ve ardından bu yasadışı faaliyetten kar elde etmelerini sağlamak dışında başka seçeneğim kalmayacak."

Sonunda, oda iğne düşse duyulacak kadar sessizleşti ve şaşırtıcı olmayan bir şekilde, babam ölüm döşeğinde gibi görünüyordu. Solgun ve gözleri yere bakıyordu.

"Ben bunu hiç istemedim. Böyle olmasına neden olan sensin." Ona bakıyorum ve en ufak bir pişmanlık belirtisi görmeyi umuyorum, ama ne yazık ki hiçbir şey yok. Aksine, ortaya çıkacak skandaldan korkmuş görünüyor ve eminim ki sadece itibarını düşünüyor. Benim duygularım ya da şu anda göğsümde yayılan büyük acı hakkında en ufak bir endişesi yok.

Oda birkaç dakikadır sessiz ve tüm gözler onun üzerinde, konuşmasını bekliyor. Sonunda, başını eğerek, özlediğim o sözleri söylüyor, ama aynı zamanda bu sözler benim için yıkıcı.

"Derhal istifa ediyorum." Sandalyesinden kalkarak, bana son bir kez, daha önce hiç görmediğim kadar nefret dolu bir bakış atıyor ve anneme bazen attığı bakışları düşünürsek, bu çok şey ifade ediyor.

Ona gitmesi söylenmesine gerek yok.

Masadan eşyalarını topladıktan sonra, başını dik tutar ve yüzüne çok yakışan o boş ifadeyi takınır ve onu destekleyen herkesi geçerek toplantı odasından çıkar. Eminim, en büyük rakibinin odada olup onun bu kadar büyük bir şekilde düşüşünü izlemesi onu daha da kötü hissettiriyordur.

Sandon'a başını sallayarak, babamı takip eder ve eminim ki benim istediğim şeyi yapacaktır. Babamın sadece bu odadan çıkmakla kalmayıp, aslında hayatımdan da sonsuza kadar çıktığını anlıyorum. Geri dönüş yok. İçimdeki o küçük kız, bir gün babasının özlediği ve onu sevdiği gibi seveceği adam olmasını umut edip dua ediyordu, ama sonunda pes etti ve o kapıyı kendi başına kapattı.

Harper'ın hafifçe boğazını temizlediğini duyunca, bu duvarların dışında olanları unutuyorum. Erkeklerin de sessizce odanın arkasından çıktıklarını görüyorum. Başka bir dünyada, rakiplerimin kimse onları denetlemeden ofisimde dolaşmalarından endişelenmem gerekirdi, ama onlara güveniyorum. Bu sabah olanlardan sonra bile, içimden bir ses onların bana zarar verecek hiçbir şey yapmayacaklarını söylüyor.

"Bu sabah burada, özel bir aile meselesi olması gereken bir olaya hepinizin tanık olmasına üzgünüm. Bugün, hepinizin önünde durarak size bu sözü veriyorum. Kararlarımda her zaman şirketin çıkarlarını gözeteyeceğim. Yeni CEO olarak ben de dahil olmak üzere, temizlikçi, garson, bakım görevlisi veya benimki kadar önemli olan diğer tüm işleri yapan

temizlikçi, garson, bakım görevlisi veya benimki kadar önemli olan diğer işlerde çalışan tüm çalışanlar. Bu insanlar her zaman aklımın ön saflarında olacaklar.” Burada onarılması gereken çok fazla hasar olduğunu biliyorum, ama şu anda aradıkları tek şey güçlü bir lider.

Tüm kişisel duygularımı bir kenara bırakarak, ben o kişi olabilirim.

“Tüm hissedarlarımıza, şirketimize yıllardır verdikleri destek ve yaptıkları yatırımlar için teşekkür ederim. Ayrıca, bana inandığınız ve hisselerinizi Flynn'e sattığınız için kişisel olarak da teşekkür etmek istiyorum. Bay Fellman, Flynn'e satmamış olabilirsiniz, ama bana satacaksınız, çünkü Ewan'a olan bağlılığınızın artık bir sorun olmadığını düşünüyorum. Hisse senetlerinizi bugün devretmeniz için gerekli belgeleri bu sabah hazırlatacağım.” Ona dik dik bakarak, tüm bu insanların önünde hayır deme şansı vermeyeceğim.

Ağzını açıp hayır demek üzereydi, ama odayı bir kez taradıktan sonra, bunun bir anlamı olmadığını anladı sanırım. O ve benim birlikte çalışmamızda sorunlar çıkacaktır, ama benim dışımda tek hissedar o olduğu için söz hakkı yok. Şimdi parasını alıp gitmek kesinlikle daha akıllıca bir seçenek. Bunu anladığı anda bana bakıp onaylayarak başını salladı. Akıllıca bir seçim, Bay Fellman.

“Şu anda yapabileceğimiz en iyi şey, bu toplantıyı ertelemek ve yönetim kurulunun öğle yemeğinden sonra saat ikide tekrar toplanmasıdır. Böylece, şu anda çok acil olan birkaç konuyu halletmek için zamanım olur ve eski hissedarlarımız da günlerine devam edebilirler. Harper, herkes ayrılmadan önce, bu odadaki herkesin bu sabah bu odada konuşulan her şey ve genel olarak şirket bilgileriyle ilgili her şey hakkında gizlilik anlaşması imzaladığından emin olur musun?” Yönetim kurulunun zaten çok karmaşık bir anlaşma ile korunduğunu biliyorum, ama babamın poker oyununda hisselerini kazanan bu hissedarlarla ne yaptığını ancak Tanrı bilir.

"Şu anda basılıyorlar. Bir dakika bekleyin, herkes, imzalamak için hemen döneceğim." Koltuğundan kalkıp aceleyle hareket ediyor.

İşte bu yüzden onu seviyorum. Bu kadın, bazen ben daha düşünmeden, kafamdan geçenleri biliyor.

Çok geçmeden odaya geri koşar ve masanın etrafında dolaşarak gerekli imzaları toplar. Bu sözleşmeler ne kadar sıkı olursa olsun, bir şekilde sızıntı olacağını ve kaynağının nereden geldiğini belirlemenin her zaman zor olduğunu biliyorum, ama tek yapabileceğim denemek.

İnsanlar tek tek odadan çıkmaya başlar, bazıları bana sempati ve cesaret verici sözlerle yaklaşır. Eminim bazıları babamın benim hakkımda söylediği korkunç şeylere inandıkları için suçluluk duyuyorlardır, ama ben bunun için kin beslemiyorum. Onun çok ikna edici olabileceğini biliyorum ve video da söylediklerini doğrulamaya yardımcı oldu.

Koltuğundan kalkmayan ve odada benimle Harper'la birlikte kalan son kişi Luchia Bianchi.

"Bizi yalnız bırak." Elini Harper'a doğru uzatıyor ve ben de Harper'a hafifçe başımı sallayarak onun dediğini yapmasını işaret ediyorum.

Luchia'ya bakıyorum ve onun bu iş dünyasında olmak istediğim türden bir kadın olduğunu anlıyorum. Girdiği her odada saygı uyandırıyor, ama asla demir yumrukla değil. Hala belli bir yumuşaklık ve nezaket sergiliyor, ama eminim ki ona karşı gelirse, bu özellikleri çok çabuk ortadan kalkacaktır.

"Otur." Yanındaki sandalyeye oturmam için işaret eder.

"Bugün burada bana destek olduğun için teşekkür ederim." Birinin benim tarafımda olduğunu bilmek, bana verdiği cesaretin ne kadar önemli olduğunu sanırım asla bilemeyecektir.

"Rica ederim, ama buna ihtiyacın olmadığını bil. Sen, canım, onu tam istediğin yere getirdin. Uzun zamandır senin adım atıp, olman gereken kişi olmanı bekliyordum. Çok çalıştın ama altındakileri asla unutmadın. Bu dünyada bu çok önemli. Güçlü bir ahlak anlayışın var ve buna saygı duyuyorum, ama senin geldiğin korkunç adamı tanıdığım için buna daha da saygı duyuyorum. O adamın vücudunda tek bir ahlak kemiği bile yok." Bana gözlerini devirdi, elimi tuttu, elini benimkinin etrafına doladı ve sıktı.

"Onu anlamıyorum. Çok uğraştım, ama onun benden olmasını istediği kişi olamadım." Bu konuda üzülüyorum, ama eskisi gibi kalbimi delip geçmiyor.

Yüksek sesle gülerek, "Çünkü senin bacaklarının arasında testislerin yok ve kabul edelim ki, onun seni olmaya zorladığı türden bir insan olmak istemezdin zaten," diyor.

Onunla birlikte gülmekten kendimi alamıyorum. Bütün bunlar o kadar saçma geliyor ki, sırf kız olduğum için beni çocuğu olarak görmedi.

Gülüşlerimiz dinince, bana gülümseyerek bakıyor.

"Ama bugün bu odada olan adamından bahsedelim, benim gözümde o, babanın asla olamayacağı kadar bin kat daha erkek."

O hala benim erkeğim mi?

Şu anda ona karşı ne hissettiğimi bilmiyorum. Hem kafam hem de kalbim çok karışık.

"Ona kızgınsın, değil mi?" Eli şimdi benim elimi okşuyor. "Öyle öfkeliyim ki, nasıl başa çıkacağımı bilmiyorum."

ona bunu neden söylediğimi bilmiyorum, ama sanki duygularım o kadar çok kabarıyor ki içimden dışarı fırlamak üzere, ve o da konuşmam için tam da doğru şeyleri söylüyor.

"Haklısın. Ona bunu sır olarak saklamanın akıllıca olmadığını söylemiştim, ama erkekler asla dinlemezler."

Keşke onun tavsiyesine uysaydı, o zaman burada biri karnıma tekme atmış gibi hissetmezdim.

"Ona güvenmiştim." Gözlerim doluyor ve bir iş arkadaşımın önünde ağlayan bir CEO olmak istemiyorum, ama o sözleriyle beni daha da kıskırtmaya devam ederse, gözyaşlarımı durdurabileceğimden emin değilim.

"Bence hala durdurabilirsin. O bir hata yaptı, ama iyi bir şey yaptı. Bana nasıl sattırdığını anlatmam gerek." Konuşmaya devam ederken, sözlerine kulak kesiliyorum.

Onunla tanıştıkları andan itibaren bunu benim için yaptığını söylediğini anlatıyor. Asla hisseleri elinde tutmak niyetinde olmadığını, benim başarmaya çalıştığım şeyin işe yaramaması ihtimaline karşı bir B planı olarak yaptığını. Beni rahatsız etmek ya da kontrol etmek istemediğini, bunun yerine sessizce arka planda çalışarak benim güvenlik ağım olmaya çalıştığını.

"Niyetini sorguladığımda hiç tereddüt etmedi, ama beni ikna etmesine gerek yoktu. Senin adını söylediğinde gözlerinin parladığını görebiliyordum. Bir erkeğin gözlerinden onun hakkında çok şey anlayabilirsin."

Kısa bir süre babamı ve gözlerinin her zaman ne kadar ruhsuz olduğunu düşündüm ve ona hak verdim.

"Flynn'den önce beni görmeye gelen ve benim hisselerimi satın almak isteyen diğer adamın aksine. O çok nazikti ve beni etkilemek için doğru sözleri söyledi, ama ruhunun derinliklerinde gizlenen karanlığı görebiliyordum. Seni sevmiyordu, bunu anlayabiliyordum."

"Bekle, benden sonra başka kim geldi?" Aklım, onun az önce söylediği şeyi kavrar. söylediğini anladım.

"Fulton Anderson." Bana söylemek için bir an bile tereddüt etmedi.

"O, benim onun senin babanla poker oynadığını ve benim aptal rahmetli kocamın da

Ben onun vefatına kadar bunu hiç bilmiyordum, ama bu hisseleri miras aldığımda içimden bir ses, gelecekte bir gün bunun için bir neden olacağına dair bana söyledi.” Ellerini yanaklarıma koyuyor. “Sen, canım, o neden sensin.”

Ve artık gözyaşlarımı tutamıyorum. Bu güzel kadının ellerinde hıçkırarak ağlıyorum, o da çantasından mendilini çıkarıp gözyaşlarımı siliyor. Bu kadında daha önce görmediğim özel bir şey var. Ama bugünden sonra, artık iş ilişkimiz olmasa da, onun değerli bir arkadaşım olarak kalacağını biliyorum.

"Erkekler hayatında sana iyi davranmadı, ama bunun kalbini açmanı engellemesine izin verme."

Kendimi toparlamaya başladığımda, bana bir soru daha soruyor. "Onu seviyor musun?" Sesi çok yumuşak ve nazik.

"Aptal kalbimin her atışında. Şu anda sevmemem gerek, ama yine de sev

diği Başını sallayarak, bana nefes almam için biraz yer açmak için biraz geriye m." yaslanıyor.

"Ve bu, canım, iyi bir evliliğin sırrıdır. Savaşmaya değer şeyler için savaşacaksın

ama bu yüzden daha çok seveceksin. Bu tek hata yüzünden onu uzaklaştırma. Aslında..." Kıkırdaması bulaşıcı. "Gelecekte daha fazla hata yapacak, sonuçta o bir erkek, ama bu bizim de mükemmel olduğumuz anlamına gelmez."

"Ben mükemmel olmaktan çok uzağım. Ama bence haklısın, belki de birbirimize tam olarak uymuyoruz. Ve belki de birlikte mutlu olmanın sırrı budur."

Küçük bir iç çekişle sandalyesini geri itip ayağa kalktı, çok zarif görünüyordu.

"Burada geçirdiğim zaman sona erdi, ama her zaman senin yanında olacağım ve tavsiyelerimi paylaşmaktan mutluluk duyarım, tabii ki senin için pek bir değeri olmayabilir. Senin büyümeni izledim genç bayan ve kendi başına gayet iyi olacaksın." Eğilerek alnıma bir öpücük kondurdu.

Kapıya ulaştığında, gözlerinde yaramaz bir bakışla dönüyor. "Onu acı çektir, ama çok uzun sürmesin. Onun kalbi buna dayanabilir mi bunu kaldıracabileceğinden emin değilim. Göründüğünden daha yumuşak kalpli, ama sanırım bunu zaten biliyorsun." Bana göz kırparak, odadan çıkarken elini salladı.

Sonunda burada tek başıma otururken, düşünmek için bir fırsat buluyorum.

Aklım karışık, ama aylar önce dünyam başıma yıkıldığından beri ilk kez, iyi olacağımı biliyorum.

Harper endişeli bir şekilde kapıdan başını uzatır. "İyi misin?" Odaya girer.

"Evet, sanırım iyiyim."

Ayağa kalkıp kıyafetlerimi düzeltiyorum, telefonumu alıp yüzüme bakıyorum, Luchia'nın mendiliyle makyajımı silerek düzeltiyorum ve beklediğim kadar kötü görünmüyor. Suyu dayanıklı maskara için Tanrı'ya şükürler olsun.

"Tamam, işe koyulalım. İlk iş, o aşağılık pisliğin ofislerimden çıkmasını sağlamak." Masadan eşyalarımı toplayıp, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle duran Harper'a doğru yürüdüm. O beni tanıyor ve ben dünyayı fethetmeye hazır olduğumda, hemen yanımda oluyor.

"Evet, patron." Sıkıca sarılırız ve sonra birlikte dünyayı fethetmeye hazırız.

"Peki ya Flynn?" diye fısıldadı.

"O bekleyebilir. Yaptığı şey için biraz acı çekmeyi hak ediyor ve eğer şanslıysa, onu çok uzun süre acı çekmeye zorlamayacağım." Luchia'nın sözleri kulaklarımda yankılanırken, ikimiz de kıkırdarak ofisime gidip saldırı planımızı hazırlamaya başladık.

Bugün uzun bir gün oldu — verimli, ama uzun.

Bütün günümü, babamın şirketle ilgili her şeye erişimini engellemekle geçirdim. CEO statümü göstermek için tüm evraklar düzenleyici kurumlara teslim edildi. Her şeyin temiz olduğundan emin olmak için tüm şirket hesaplarını incelemesi için bir adli muhasebe ekibi tuttum, ve eğer temiz değilse, en azından neyi düzeltmem gerektiğini bilirim.

Yönetim kurulu toplantısı başlangıçta gergin geçti, ama sonunda iyi bir çalışma ritmine girdik ve geçiş sürecine yardımcı olmak için önümüzdeki birkaç ay için birçok plan yaptık.

Liderlik ve sahiplik değişikliğini kamuoyuna duyurmak için basın açıklamasını bizzat yazdım ve babamı utandırmamak için yüksek bir tavır sergiledim, oysa bunu yapmam gerekirdi.

Annemle kısa bir süre konuştum, olan biten her şeyi öğrendiğinde ağladı. Bana zarar vermesini engelleyemediği için kendini suçladı. Bunun onunla hiçbir ilgisi olmadığını söyledim. Uzun zaman önce ondan ayrılmakla benim için yapabileceği en iyi şeyi yapmıştı.

uzun zaman önce ondan ayrılmakla benim için yapabileceği en iyi şeyi yaptı. Babam kötü davrandığında bana ihtiyacım olan gücü verecek bir miktar mülkiyet hakkı elde etmemi sağladı.

Ama en önemlisi, Harper'ı Kentwall Estates'in Operasyon Direktörü olarak terfi ettirdim, bu da onu şirketin ikinci sorumlusu yapıyor. Benim yerime işleri yürütecek, ondan daha fazla güvendiğim kimse yok. Tabii ki, bu terfi ile birlikte maaşında önemli bir artış ve birçok avantaj da geldi. Dürüst olmak gerekirse, yıllar boyunca benim için yaptıkları ve gelecekte de yapmaya devam edecekleri için ona hiçbir maddi tazminat yeterli olmaz.

Saat geç oldu ve eve gitmem gerekiyor, ama dürüst olmak gerekirse, evimin nerede olduğunu bilmiyorum.

Telefonuma baktığımda saatin 11 olduğunu gördüm ve bu kadar geç olduğunu fark etmemiştim. Harper'ı eve göndermemin üzerinden saatler geçti.

Flynn bu sabah ayrıldığından beri ne bir telefon, ne bir mesaj, ne de bir e-posta gönderdi.

Benim ihtiyacım olanı yaptı. Duygularımı düzenlemem için bana alan tanıdı ve bugün gibi bir günün getireceği zorluklarla başa çıkmam için bana zaman verdi. Yardım etmek için araya girmemesi veya diz çöküp af dilememesi gerektiğini biliyordu. Biz böyle değiliz. İkimiz de zayıflıklarımızı göstermediğin hızlı tempolu bir iş dünyasında yaşıyoruz, ama daha da önemlisi, ikimiz de kendimizi çok güçlü bir zırhla çevreleme alışkanlığımız var.

Bu sağlıklı bir şey değil, ama yine de yapıyoruz. İkimiz de hayatımızı bu şekilde idare ettik, başkalarının beklentilerini karşılamaya çalıştık.

Bu gece nerede uyuyacağımı hala bilmesem de, cesur olup onunla konuşmam gerekiyor. Ona açıklama yapma şansı ve bana da düşüncelerimi söyleme fırsatı vermek için.

Ona bunu borçluyum.

"Nereye, hanımefendi?" Şoförüm Imala, arka koltuğa otururken, dikiz aynasından bana bakarak soruyor.

Eve diyorum, ama hala nereye gideceğime karar veremedim. karar veremedim.

"Flynn'in dairesine lütfen." Başımı koltuğun arkasına yaslayarak Dinlenirken, umarım doğru şeyi yapıyorumdur.

Daireye girdiğimde, hafifçe çalan müzik sesi ve loş ışıklar duyuyorum. Ses çıkarmamak için ayakkabılarımı çıkarıp, yavaşça oturma odasına doğru yürüyorum ve gördüğüm manzara karşısında şok oluyorum.

Flynn kanepede yan yatmış uyuyor, hala sabah giyinmesine yardım ettiğim gömlek ve pantolonuyla, çıplak ayakla ve şaşırtıcı bir şekilde, Sassy göğsüne kıvrılmış ve Flynn onu kollarıyla sarmış.

Onun küçük mırıldanması ve Flynn'in hafif horlaması neredeyse uyum içinde. Ne olduğunu bilmiyorum, ama ikisi barışabiliyorsa bizim için de kesinlikle umut var demektir.

Önündeki masada yarısı boş bir viski şişesi ve en sevdiği bardağı fark edince, bugün benim sessizliğimle reddettiğim acıyı uyuşturmaya çalıştığını düşünüyorum.

Onun derin uykusunu izlerken, birdenbire günün yorgunluğu beni boğuyor ve onu orada bırakıp yatmaya karar veriyorum... tek başıma.

Çantamdan bir kalem ve kağıt çıkarıp, basit bir not yazdım:

Sabah konuşuruz.

İkimiz de uyuduktan sonra konuşmak daha iyi olur.

Felisha

Soğuk bir not olduğunu biliyorum, ama başka bir şey yazacak enerjim

Baş

ka. yok. Normalde, ne olursa olsun duş alır ve makyajımı silerim, ama bu gece canım hiç istemiyor.

Yatağa uzanıp yatağın ucundaki battaniyeyi üzerime çekiyorum, gözlerim zaten kapanmaya başlıyor.

Ama Flynn'in kokusu etrafımda olmadan artık uyuyamıyorum.

Yastığını göğsüme çekip kokusunu derin bir nefesle içime çekince, sonunda uykuya dalıyorum.

Yarın bana neler getirecek acaba? Kabul edelim, bugünden daha kötü olamaz.

Yirmi Dördüncü Bölüm

FLYNN

Kanepede uyanmak hiç de ideal bir durum değil.

Vücudum tutulmuş ve dün giydiğim, uyumak için pek de rahat olmayan kıyafetlerim hâlâ üzerimde. Dışarısı hâlâ karanlık ve içtiğim viskinin etkisiyle başım rahatsız edici bir şekilde ağrıyor, bu da zaten hissettiğim acılara bir başka ceza gibi.

Dün ona gitmemek için tüm gücümü kullanmam gerekti. Arayıp mesaj atmak bile istemedim çünkü ihtiyacımız olan bu değil. Tek yol yüz yüze görüşmek ve bunu başarabileceğimden emin değilim.

Onu incittim. Derinden.

Ve bunu düzeltmek için tatlı sözlerden fazlası gerekecek.

Ona hala bana güvenilebileceğini göstermem gerekecek. Bir hata yaptığımı, ama bir daha asla yapmayacağımı, ona karşı dürüst olacağımı. Eğer bu, onun şirketini elinde tutması ve dürüstlikle yönetmesi anlamına geliyorsa, aynı şeyi tekrar yapacağımı bilmesi gerekiyor. Hoşuna gitmeyecek, ama umarım saygı duyar.

İlişkiler benim için yeni bir şey. Hiç ciddi bir ilişkim olmadı. Birkaç randevudan fazla görüştüğüm kişiler, daha çok yerleşip ailemin istediği ve toplumun beklediği şeyi yapma baskısı yüzündendi.

Bu, ondan çok daha fazlası.

Bu, ikimiz için de görebildiğim bir aşk ve gelecek.

O geleceğin ne getireceğini bilmiyorum ve en güzel yanı da bu. Hiçbir zaman ileriye düşünen biri olmadım, ama Felisha kalbimi sardığında

, hayatım değişti.

En ufak bir hareketimde Sassy kalkıp kanepeden atlıyor. Bütün gece benimle kaldığına inanamıyorum. Belki bana acımıştır, ya da Felisha'yı özleyen iki kayıp ruh olduğumuz için olabilir. Felisha'yı benden daha çok sevdiğine şüphe yok ve benim için sorun değil.

Koridordan aceleyle yatak odama doğru koşuyor, sanırım o da kanepeden daha rahat bir yatak istiyor.

Vücudumu gerip birkaç eklemimin çatırdamasını duyuyorum, sonra koltuktan kalkıp oturuyorum ve ayaklarımı yere sallıyorum.

Müzik hala arka planda hafifçe çalıyor çünkü ofisten eve geldiğimde sessizliğe dayanamadım. Müzik ruhumu yatıştırır, her zaman öyle olmuştur.

Gözlerim yorgun olsa da, masadaki kağıda çekiliyor.

Sabah konuşuruz.

İkimiz de uyuduktan sonra konuşmak daha iyi olur.

Felisha

"O burada." Hala bana kızgın olduğunu ve benimle konuşmak istemediğini fark etmek, kulağa çılgınca gelse de, bana büyük bir rahatlama getiriyor. Çünkü o burada.

Eve geldi.

Bizim evimize.

Gerisiyle başa çıkabilirim.

Bana bağırabilir, bana soğuk davranabilir, sessiz kalabilir, seks yasağı koyabilir, bunların hiçbirisi umurumda değil. Belki seks kısmı ve benimle konuşma kısmı biraz umurumda olabilir, ama başa çıkabilirim. Bunu düzeltmek için her şeyi yaparım.

Sassy'nin koridordan koşarak yatak odamıza gitmesinin nedeni anlaşılabilir.

Benden çok Felisha'nın yanında kıvrılıp uyumayı tercih ediyordu.

Yatak odamın kapısına sessizce yürüdüğümde, onu gördüğüm anda kalbim yeniden atmaya başladı sanki. Onu toplantı odasında bıraktığımda kalbim ağır bir taş gibi hissettim. Bütün gün taşıdığım bu ağırlık, umut belirtisi hissetmeme engel oluyordu.

Ama önümdeki manzara içimi ısıtıyor, kalbim bana iyimserlik hissettiriyor.

Yine de ona baktığımda, ona yaptıklarımın dolayısı hâlâ üzülüyorum. Hâlâ iş kıyafetleri içinde, saçları topuzlanmış, makyajı hâlâ yüzünde ve yorganın altına girmeye bile zahmet etmemiş. Yastığıma sıkıca sarıldığını görünce yüzümde bir gülümseme beliriyor.

Tanrım, sadece yatağa ona katılmak istiyorum. Onu kollarıma alıp tüm bunları unutturmak istiyorum, ama yapamam. Onun alanına saygı duymalı ve notunda istediği gibi davranmalıyım. Sabaha kadar konuşmayı ertelemeliyim. En azından güneş doğana kadar. Saat sabahın dördü ve artık uykuya dalmamın imkanı yok.

Onu uyandırmak istemediğim için, yedek yatak odasındaki banyoya gidiyorum, çünkü iş kıyafetleriyle uyumak insanın kokmasına neden oluyor.

Sıcak suyu üzerime akıtarak kaslarımdaki gerginliği gideriyorum ve bu da düşünmemi sağlıyor.

Bu sabah konuşurken her şeyi açıkça söylemeliyim. Hiçbir şeyi saklayamam, çünkü benim hislerimi bilmesi gerekiyor. Onu sevdiğimi ve benimle olmasını istediğimi söyledim, ama bu yeterli değil.

Onsuz nefes alamadığımı bilmesi gerekiyor. Bu kadar basit.

Bugün yine ofiste olması gerektiğini biliyorum.

Bu, CEO olarak ilk resmi günü ve elinden gelenin en iyisini yapması gerekiyor.

Birkaç saattir ofisimde çalışıyorum, ama onun uyanık olduğundan ve duş alıp işe gitmek için giyinmek için zamanı olduğundan emin olmam gerekiyor.

Yatağına, sevdiği gibi büyük bir fincan çay ve bu sefer benim yazdığım bir notla birlikte, sevmeyi öğrenmeye başladığı kahve yerine küçük bir tepsi ile giriyorum.

Sassy bana bakar ve yüksek sesle tıslar, tepsiyi komodinin üzerine koyarken pençelerini bana doğru savurur. Pençelerinden biri başparmağımı yakalar.

"Siktir, seni küçük kaltak. Bunun sonsuza kadar sürmeyeceğini biliyordum." Geri çekilip kanayan başparmağımı tutuyorum. Ve tabii ki, yapmamaya çalıştığım şeyi yapıyorum

yapmamaya çalıştığım şeyi yapıyorum, Felisha'yı birden uyandırıyorum.

"Ne oluyor?" Yatağında oturur ve bana bakar, kanı durdurmak için başparmağımı bir mendille tutar. Sassy, benimle Felisha'nın arasında yatakta durur, sırtı kavisli ve saldırmaya hazır gibi.

"O, sen değil." Yatakta kılık değiştirmiş tüylü şeytani işaret ediyorum. "Seni korkuttuğum için üzgünüm. Çayını al ve lütfen notu oku." Dışarı çıkıyorum, çünkü işler böyle gitmemeliydi ve kendimi berbat hissediyorum.

O kedi şu anda hala hayatta olduğu için şanslı.

Yarayı temizleyip bandajlarken, nottaki sözleri tekrar düşünüyorum ve Felisha'nın onu okuduğunu hayal ediyorum.

*Sevgili Felisha,
özür dilerim.*

Söyleyecek çok şeyim var ama uyanıp duş alman için sana zaman vermek istedim.

Hazır olduğunda kahvaltı hazır olacak. Şu anda aynı şeyi hissetmesen de seni seviyorum.

*Seni sevmekten asla
vazgeçmeyeceğim. Eve döndüğün
için teşekkür ederim.
Senin Flynn xx*

Odamda bir hareket duyuyorum ve ardından duşun açıldığını. Ah, o duşa onunla birlikte girmek için neler vermezdim. O duş alırken fırsatı değerlendirip, giyinme odasına girip gün için giyeceğim takımımı alıyorum. Giysilerimizin hâlâ yan yana asılı olduğunu görünce kalbim kıpır kıpır oluyor. Umarım konuştuktan sonra da böyle kalır.

Duşun bittiğini duyunca, giyinip hazırlanması için ona yeterince zaman veriyorum. Sevdiğini bildiğim ve fûme somonla servis ettiğim vejetaryen omleti pişirmeye başlıyorum.

Yemeği tabağa koyarken, arkamda onun sesini duydum.

"Parmağın nasıl?" Sesinin yumuşaklığı, henüz bana bağırmaya hazır olmadığını gösteriyor, bu da iyi bir başlangıç.

"Ben yaşayacağım, ama Sassy yaşayamayabilir," diye mırıldanıyorum, o küçük tüylü topu düşünerek. Kahvaltıyı onun durduğu yerin önündeki tezgaha koymak için dönüp, oturması için ona başımı sallıyorum.

"Ah, büyük, sert adam güzel bir kedi tarafından diz çöktürüldü." Onun sözlerine gülümsemeden edemiyorum ve gülümsediğim anda, ne dediğini fark ediyor.

"Kedi! Kedicik, Tanrı aşkına, Flynn."

Kendi kendime düşünüyorum, bu iyi. Zor durumlarda şaka yapmak her zaman benim son çare olmuştur. Her zaman en iyi çözüm olmayabilir, ama ben buna güvenmişimdir. Ama şimdi köyün aptalı gibi davranmanın sırası değil.

"Hey, senin yorumuna dilimi ısırarak için tüm gücümü kullanmam gerekse de, tek kelime bile etmedim." Ben onun yanına otururken bana gözlerini devirdi, ama normalde yaptığım gibi onu kendime çekmedim.

Bu durumun ne kadar garip olduğunu nefret ediyorum.

"Yemek yemelisin. Dün pek bir şey yemediğini sanıyorum ve işteki ilk günün için gücüne ihtiyacın var. Yemek ye, sonra konuşuruz."

Felisha sadece başını sallar ve ilk lokmayı ağzına alır. Kontrolsüzce çıkardığı inilti, sikimin tepki vermesine neden olur.

Sakin ol, bugün kesinlikle egzersiz yapmayacaksın.

Onun yemeğini yemesini izlemek bile beni gülümsetiyor. Yemek benim aşk dillerimden biri, ama Felisha için basit yemekler pişirmenin bu kadar tatmin edici olacağını hiç beklemiyordum. Bir şef olarak, en lüks ziyafetleri hazırladım, ama onun bedenini ve zihnini gün boyu besleyeceğini bildiğim hızlı ve besleyici bir kahvaltı hazırlamaktan aldığım saf zevk, pişirdiğim diğer her şeyden çok daha ağır basıyor.

Felisha çatal bıçağını tabağına koyup ağzını peçeteyle sildiğinde, bunu daha fazla erteleyemeyeceğimiz anlamına geliyor.

"Burada mı konuşmak istersin yoksa kanepeye geçelim mi?" diye soruyorum, o taburesinden kalkıp tabağını bulaşık makinesine götürürken. "Ben yapabilirim."

"Burada iyiyim, ben de bir şişe su istiyorum. Sen de ister misin?" Sanki iki yabancı birbiriyle konuşuyor gibi.

O buzdolabını açarken, içinde ne olduğunu unutmuştum.

"Flynn." Nefesini tuttu ve bana döndü, kapıyı daha da açarak önündeki şeye eliyle işaret etti. "Sen delisin."

"Bu, seninle tanışmadan çok önce bilinen bir gerçektir." Ona ve arkasında duran Turnips'ten aldığım on kutu çilek ile çilekleri yumuşatmaması için ayrı koymalarını istediğim en büyük çikolata sosu kabına bakıyorum.

Omuz silkiyorum. "Ne kadar kızacağınızı bilmiyordum ve ilk birkaç kutuyu bana barış teklifi olarak atabileceğinizi düşündüm, bu yüzden bir yedek plana ihtiyacım vardı. Çünkü ben böyle yaparım. Düne kadar anlamamıştım, ama uzun zamandır böyle yapıyorum. Nic'in işindeki yedek planımı ve hayatında da senin yedek planın olmak istiyorum."

Ayağa kalkıp ona doğru yürüdüm, elini tutup onu tabureye geri getirdim, tabureyi bacaklarımın arasına çekerek birbirimize bakacak şekilde oturduk. Böyle başlamayı planlamamıştım. İlk fırsatı ona verecektim, ama işler bizim için hiçbir zaman plana göre gitmiyor, belki de bu aslında doğru yol.

"Ben mükemmel değilim, hiç öyle olduğumu iddia etmedim, ama sen bunu biliyordun. Ayrıca insanları duvarlarımın arkasına almakta da pek iyi değilim. Senin zırhını indirmeni sağlamaya o kadar odaklanmıştım ki, bu arada sen benim zırhımın arkasına gizlice girmişsin. Duygularımı ifade etmek benim için kolay değil. Ben eylemci biriyim, ne demek istediğimi anlıyorsan, ama hayatımda böyleyim. Sana ne yapman gerektiğini söylemek ya da ulaşmaya çalıştığın hedefe engel olmak istemedim, ama bir şeyler yapmam gerekiyordu. Bu yüzden, arka planda bir yedek plan üzerinde çalışmaya karar verdim. Eğer buna ihtiyacın olmasaydı, sorun olmazdı ve her şeyi sana devredecektim. Gelecekte bir güvenlik battaniyesi gibi, gelecekte başka kimsenin seni tehdit etmesinden endişelenmene gerek kalmazdı."

Şimdi duramam, nefes almaya bile zorlanıyorum, böylece beni kesemez. Bana yeterince iyi olmadığım için beni terk edeceğini söylemeden önce içimdeki her şeyi dökmem gerekiyor. O haklı ve ben hayatımda hep bir adım geride kaldığımı, ailemin beklentilerini asla karşılayamadığımı hissediyorum, ama Felisha için gerçekten çabaladım.

"Şirketinin mülkiyeti ait olduğu yere geri döndü... sana, ve kırkinci doğum gününde, tümü resmi olarak senin olacak, başının üzerinde kara bir sır kalmayacak."

"Babamın senin hakkında bilgi sahibi olmasıyla elinin zorlanmadığını nereden bileceğim?" Gözlerinde tereddüt görüyorum, cevabını duymak istediğinden emin olmadığı bir soru soruyor.

"Buna gerçekten inanıyor musun, bebeğim?" Onun ayağa kalkıp kendinden emin bir şekilde hayır demesini istiyorum, ama o hiçbir şey söylemiyor. Onu dokunmak istediğim için yüzünü ellerimle tutuyorum ve onun da beni hissetmesi gerektiğini düşünüyorum, böylece ikimizi de topraklayıp birlikte kim olduğumuzu hatırlatabiliriz.

"İşini ya da paranı istemiyorum. Sevdiğim bir işim ve bol param var. Tek ihtiyacım olan sensin ve sevgin. Senden tek istediğim, bana kalbini vermen oldu. Onu koruyacağıma söz verdim ve seni incitmeden bunu yapmaya çalıştım, ama başaramadım. Ama yine de aynısını yapardım, çünkü seni her zaman koruyacağım ve senin yedek planın olacağım. Hayatında sana rehberlik etmeme ihtiyacın yok, ama düşersen bana ihtiyacın var."

Seni her zaman yakalayacağım, sana söz veriyorum. Bazen acıtabilir, ama güvenli bir iniş buna değecek.

Gözlerinden küçük gözyaşları akmaya başlar ve yanaklarından aşağı süzölürken, onları ellerimle yakalarım.

"Lütfen ağlama, ağladığını görmeye dayanamıyorum, biliyorsun."

"Bana söylemeliydin, böylece hazırlıksız yakalanmazdım. Senin yapmadığını inanmak istedim, ama o odaya girdiğin anda dünyam başıma yıkıldı." Fısıldıyor, hayal ettiğim çığlık atmasından farklı bir şekilde.

"Biliyorum, aptalım. Herkes bana bunu söyledi, ama sana dünyaları vaat edip sonra hayal kırıklığına uğratmak istemedim." Ve bu, kendimi yeterince iyi hissetmememle ilgili derin bir sorunum ve sürekli kafama takılıyor. "Flynn, benim yedek planım olmana ihtiyacım yok. Yanımda durmana ihtiyacım var yanımda durmanı istiyorum. İkimiz de birbirimizin önünde değil, eşit olarak birlikte. Böylece, düşersek, aynı anda yere çarparız ve sonra kalkıp savaşıyoruz, senin bana en başından beri öğrettiğin gibi."

İşte bu, bana ne kadar değerli olduğunu bilmeden verdiği hediye. Onun için yeterli olduğumun onayı.

"Ölene kadar yanında olacağım."

"Sadece, o zaman doksanlı yaşlarında olacağını ve o zamana kadar seni öldürmemiş olacağımı ummak istersin." İlk kez, dudaklarının yukarı doğru kıvrılıp küçük bir gülümseme oluşturduğunu görüyorum.

"Bunun garantisi yok, ama seni çok kızdırmamak için elimden geleni yapacağım." Ve kendimi tutamadığım için ekliyorum, "Gerçi, barışma seksi harika olabilir miş diye duydum." Ona kaşlarını kaldırıyorum.

"Aman Tanrım, seninle ne yapacağım ben?" Büyük kahverengi gözlerinde bir ışıltı var ve biliyorum ki bunu atlatacağız.

"Beni, kusurlarımla birlikte sev."

"Aşkımız kusurlu, ama benim için bu mükemmel."

Felisha öne atılır ve beklemediğim bir şiddetle dudaklarımı öper, vücuduyla beni tabureden neredeyse düşürür. Kollarını boynuma dolayarak, dudaklarımız son yirmi dört saatteki tüm öfke ve kargaşanın bu öpücükle dışarı çıkıyormuş gibi vahşice birleşir.

Nefes almak için ayrıldığımızda, ikimiz de maraton koşmuş gibi nefes nefeseyiz. "Tanrım, şu anda beni sikmeni istiyorum." Sözleri beni şaşırtır. "Beni kışkırtma bebeğim, çünkü lanet olsun, ben de senin içine girmek istiyorum

ama yapamayız." Kendimi tutmaya çalışırken neredeyse hırlıyorum.

"Bugün gidip büyük patron olmalısın, dünyaya gerçekte kim olduğunu göstermelisin."

"Eğer seninle seks yapamamak patron olmanın dezavantajıysa, bu işi istediğimden emin değilim." Yüzünde en güzel gülümseme beliriyor. "Ama diğer yandan, patron olmak, bu sabah geç kalmak gibi, istediğim şeyi yapabileceğim anlamına geliyor."

"Oh, benim için bu kadar çaresiz misin, patron hanım?" Ellerimi beline koyup ayağa kalkarken onu kaldırıyorum.

"Çaresiz demek biraz abartılı olabilir." Ben yatak odasına doğru koşarken bana gülüyor.

"İstediğin kadar rol yapabilirsin, ama ben senin tenini tenimde hissetmeye çaresiz olduğumu söyleyecek kadar erkek biriyim. Seni ne kadar sevdiğimi sana en iyi şekilde göstermem lazım. Dün sensiz nefes alamayacağımı hissettim."

Onu yatağın önüne yere indiriyorum ve o bana alıştığım yumuşak bakışlarla bakıyor.

"Luchia senin hakkında haklıydı. Kalbin yumuşak ve içten içe hassassın. İşte bu yüzden ben de seni seviyorum." Bunu söylemesine gerek yoktu, gözlerinde görebiliyordum.

Eğilip ona yumuşak, yavaş ve tutkulu bir öpücük veriyorum.

"Luchia hakkında daha fazla konuşmalıyız, o kadın inanılmaz. Ama şimdi değil." İkimiz de güldük.

"Şimdi sana, birlikte sahip olduğumuz şeyi hatırlatma zamanı geldi, çabuk, sadece bu geceye kadar ikimizi ayakta tutmak için. Nerede, kadın, sana garanti ederim ki bu yatakta uyumak yok. Anladın mı?"

"Uyursak hayal kırıklığına uğrarım," diye cevaplar.

"Çıplak, şimdi, zaman kaybediyoruz." Ellerim çoktan gömleğine uzanmış, onu başından çekip çıkarıyor.

Bugün güzel bir gün olacak.

"Bu sabah geç kaldığın için maaşından kesinti yapabilir miyim?" Nic, Forrest ile sabah toplantısından sonra ofisime girerken gülüyor.

"İş randevusu için dışarıda olmadığımı nereden biliyorsun?" diye soruyorum, Nic için üzerinde çalıştığım tekliften başımı kaldırarak.

"Bilmiyorum, belki de bu sabah koridorda yürürken zavallı ofis çalışanlarının maruz kaldığı şarkı söylemeydi, ya da yüzündeki her şey yolunda gibi görünen gülümsemeydi, hm-mm?"

"Haklısın." O karşımda oturduğunda ben de koltuğuma yaslanıyorum.

"Seni bu kadar çabuk affettiğine inanamıyorum. Yani, seni affetti, değil mi?" Telefonuna bakar ve gözlerini devirir. "Ve bunu çabucak teyit edersen iyi olur, yoksa karım birazdan buraya gelip öğrenecek, çünkü görünüşe göre ofis dedikodularında çok yavaşım." İkimiz de gülmeye başlarız.

"Tori ile tanışmadan önce hayat burada çok sıkıcıydı, biliyorsun, değil mi? O bizim dünyamızı aydınlatıyor." Ona cevap verirken yüzümdeki gülümsemeyi silemiyorum. "Ve evet, Felisha ile bu sabah konuştuk. Eminim ki hala çok fazla yalvarmam gerekecek ve onun beni sorgulamayı bırakması uzun zaman alacak, ama bununla yaşayabilirim."

"Bununla yaşa, daha azını hak etmiyorsun." İç çekerek elini saçlarının arasından geçirir. "Neden bu ofiste, sevdiğimiz kadınlardan sır saklamanın en aptalca hareket olduğunu bir türlü öğrenemiyoruz?"

"Sanırım yavaş öğreniyoruz, ama neyse ki onları geri kazanacak çekiciliğe ve zekaya sahibiz... oh, ve dizlerimizi kirletip af dilemek için eğilip yalvarmak zorunda kalıyoruz."

"Aynen öyle." Şimdi bana daha ciddi bir şekilde bakıyor. "Şaka bir yana, her şey yolunda mı?"

"Evet, dostum, gerçekten öyle. Felisha yeni görevine alışırken, gardırobun dörtte üçünü kaplayan ve duşta sonsuza kadar kalan bir kadınla yaşamayı öğrenirken, hayatımız çılgınca geçecek. Ama başka türlüünü istemezdim."

"Seni kim bağlayacak diye hep merak ederdim ve dürüst olmak gerekirse, Felisha gibi güçlü birini seçmezdim, ama o senin için kesinlikle mükemmel." Elinde tekrar tekrar titreyen telefonuna bakıyor, ki bu bizim dünyamızda anormal bir şey değil.

"Biliyorum, onu senden daha çok seviyorum ve bunun mümkün olabileceğini düşünmemiştim." Masamdan kalkıp Nic'in durduğu yere doğru yürüdüm.

"Eh, ben oldukça sevimli bir adamım." İkimiz de gülümseriz ve onu kucaklarız.

"Benim için orada olduğun için teşekkür ederim. Sen olmasan ne yapardım bilmiyorum." Ondan uzaklaşırken, bunu ona daha önce de söylediğimi biliyorum, ama bugün nihayet ne kadar ciddi olduğumu anladığını düşünüyorum.

"Her zaman yanımdayım dostum, her zaman yanımdayım." Elini omzuma koyup sıktı, tam o sırada telefonu tekrar çalmaya başladı.

Cevap vererek, telefonu kulağına götürdü. "Bu sabah sana ne kadar sinir bozucu olduğunu söyledim mi, canım?" Sesinde alaycılık vardı ama yine de sevgi doluydu. "Evet, o iyi, evet, hala birlikteler, evet, şimdi Felisha'ya ulaşabilirsin ve müdahale ettiğin için sana kızmayacağım, ve evet, öğle yemeğinde seninle buluşmak isterim, ama ne yazık ki Flynn ve benim bir toplantımız var. Bu tüm sorularını cevaplıyor mu?" Onun telefonda onu azarladığını duyunca gülmemi tutamıyorum. "Ve evet, haklısın canım, ben bir pisliğim, ama sen yine de beni seviyorsun. Şimdi günümüze devam edebilir miyiz?" Onun konuşmasını dinlerken gülümsüyor ve sonra veda ediyor.

Ona bakıyorum ve birçok şey yerine oturmaya başlıyor.

"Biliyor musun, sen ve Tori'nin bu kadar ateşli tartışıp, bu kadar derin bir aşk yaşamanızı hiç anlamamıştım. Ama şimdi anlıyorum."

Elini uzatıp benimkiyle tokalaşır. "Ve bu, dostum, mutlu eşler kulübüne hoş geldin demek. Günlük işlerin hayatındaki gerçekten önemli şeyi, yani Felisha'yı ve ona olan sevgini gölgelemesine asla izin verme. Diğer her şey rüzgarda savrulan toz gibidir, serbestçe uçar ve hazır olduğunda yerleşir."

"Ama o benim karım değil," diyorum ona, o bana sırtını dönüp kapıya doğru yürürken.

"Olacak."

"Nereden biliyorsun?"

Kapıda durur ve omzunun üzerinden bana bakar. "Yanıldığımı söyle." Yüzünde, haklı olduğunu bildiğinde takındığı o kendini beğenmiş, memnun gülümseme vardır.

"Siktir git, senden nefret ediyorum." Elimi sallayarak ofisimden çıkmasını söylüyorum. "Ve teknik olarak, hala yanıliyorsun, o henüz karım değil."

"Peki, neyi bekliyorsun?" diye bağırır, uzaklaşırken omzunun üzerinden.

Haklı olabilir, bir gün Felisha ile evleneceğim, ama henüz değil. Önümüzde uzun bir yol var ve dürüst olmak gerekirse, hala aynı çatı altında yaşadığımız için mutluyum.

Adım adım, gün gün. Zamanı geldiğinde, bunu anlayacağız. O zamana kadar, bizim ve kusurlu ilişkimizi keşfetmek için sabırsızlanıyorum.

Felisha'nın güzel zihninde oluşan her türlü kötü cinsel arzuyu da dahil olmak üzere.

Hepsini keşfetmeye hazırım.

Hayatım boyunca çok uzun süre mükemmelliğin peşinde koştum. Aşk, bu yorucu savaşı bırakmama izin verdi.

Felisha bana sadece kendim olabileceğim bir alan sağlıyor ve sevdiğim kadından daha fazlasını isteyemem.

Ne kadar zor olursa olsun, bizi buraya geri getirecekse, hepsini tekrar yaşardım. Birlikte ve aşkımızla bağlıyız, ihtiyacımız olan tek şey bu.

Kahretsin, Luchia haklı, içim yumuşak! Ama neyse ki, doğru yerlerde de sertim.

Epilog

FELISHA

"En azından babamın, şirket konusunda aramızdaki her şey patlak verirken İsviçre'ye bu kadar aceleyle gitmesinin nedenini biliyoruz." Flynn'in bana uzattığı viskiyi ilk yudumlayarak iç çekiyorum.

"O pislik, önce sözde acil olan iş için hazırlıklı olmadığın için seni kötü göstermeye çalıştı, ama aslında o işi kasten yaratmıştı, böylece sorgusuz sualsiz oraya uçmak için kendine bir bahane uydurmuştu. Oysa o, sen her şeye erişmeden önce orada banka hesapları açıp senden para saklıyordu. Hayatımda pek çok kişiden nefret etmem, ama o adam benim çok kısa listemin en başında yer alıyor." Flynn'in sesinden duyguları çok net anlaşılıyor.

Harper burun kıvrır. "Oh, benim listemde sadece iki kişi var, babam ve onun babası, ve ikisini de eşit derecede nefret ediyorum." Kadehini havaya kaldırarak gülmeye başlar ve ikimiz de ona eşlik ederiz. "Hayatımızda bir daha ikisiyle de uğraşmak zorunda kalmamamız için."

"Şerefe." Kadehimi onun kadehine dokunduruyorum, ama içimde hala üzgün olan bir yanım var. Onun babası öldü ve benimki de artık ölmüş sayılır, çünkü avukat aracılığıyla olmadıkça onu bir daha görmek ya da konuşmak istemiyorum.

Onu şirketten kovduğum günden bu yana birkaç ay geçti ve neyse ki, herhangi bir olay çıkarmadan arka plana çekildi. Broderick'in bana söylediğine göre, bir hafta içinde ülkeyi terk etti ve şu anda İsviçre'de yaşıyor. Flynn, onu gözetim altında tutmamız için

onu gözetleyecek kişiler atamamızda ısrar etti ve bu durumun uzun bir süre daha devam edeceği hissine kapılıyorum.

Adli muhasebeciler defterlerimizi incelemeyi bitirdiklerinde, yıllar boyunca çok sayıda banka hesabına para aktarıldığını ve artık ilişkili olmayacağım şirketlerle bazı şüpheli işlemler yapıldığını ortaya çıkardılar. Tahminimce, yıllar boyunca poker masasında daha fazla anlaşma yapılmış ve babam işi kesinlikle istemediğim yerlere sürüklemişti.

Harper ve ben son birkaç aydır tüm kara delikleri güçlendirmek için çok çalıştık ve artık daha iyi bir noktada olduğumuzu biliyorum.

Babamdan parayı geri istemedim. Kendi başıma başarılı olacağım ve bunun yol açacağı kavganın enerjisini boşa harcamak istemiyorum. Sadece temiz bir şirketle ve beni destekleyen çalışanlarım ve yönetim kuruluyla yoluma devam etmek istiyorum. Ancak Flynn'in diğer hisseleri satın almak için ödediği para hâlâ ikimizin arasında tartışma konusu. Ona geri ödemek istiyorum, ama o bunun bir hediye olduğunu ısrarla söylüyor. Ama ben geri adım atmayacağım. Hiç kimsenin, istemese bile, benim üzerimde bu tür bir etkiye sahip olmasını istemiyorum.

Flynn ve tüm Darby ekibi harika davrandılar. Rakip olabilirler, ama her şeyden önce onlar benim arkadaşlarım ve yardım etmek için ne yapabileceklerini ilk soranlar onlardı. Ama komik olan şey, aynı pazarda rekabet etmemize rağmen, ikimize de fayda sağlayacak şekilde birlikte çalışabileceğimiz yollar var. Gelecekte birbirimize nasıl yardım edebileceğimiz konusunda çok konuşuluyor. Dürüst olmak gerekirse, bu Flynn ile birlikte olmanın endişelerimden biriydi. Birbirimizden sır saklamamızı istemiyorum, ama iş söz konusu olduğunda bunun farklı bir konu olduğunu biliyoruz. Hayatımızın bu kısmı bir sır değil, sadece birbirimizle paylaşmamız gerekmeyen bilgiler ve ikimiz de bununla sorunumuz yok.

Onlardan en çok takdir ettiğim şeylerden biri, iş dünyasında bana gösterdikleri saygı. Bunun nedeni Flynn'in kız arkadaşı olmam değil, işimi yürütme ve davranış biçimim. Bu, babamdan bana CEO olarak geçiş sürecinde gerçekten yardımcı oldu, çünkü insanlar Darby Hotel'in erkeklerine bakıp onları örnek alıyor.

Tabii ki, hala bana tepeden bakan veya benimle iş yapmaktan kaçınan birkaç eski kafalı iş adamı var, ama onlar da benim onlara ihtiyacım olmadığını ve onların ne düşündüklerini umursamadığımı çok çabuk öğreniyorlar.

Uzun bir haftanın ardından üçümüz bir saat boyunca dinlenirken, ben gözlerimi açık tutmakta zorlanıyorum, aynı zamanda Harper telefonuna gelen bir mesaja cevap veriyor.

"Peki, bu benim gitme zamanım." Koltuğundan kalkarken eteğini düzeltip kanepenin yanında duran ceketini alıyor.

"Ne, Felisha'nın esnemesi mi, yoksa randevusu mu?" Flynn masadan üç bardağı alıp mutfığa giderken kendi kendine gülüyor.

"İkisi de." Ben ayağa kalkıp ona sarılmak için iyi geceler demek üzereyken o gülüyor.

Hepimizin yaşadıklarından dolayı duygusal hissederek, onu beklediğinden daha sıkı kucaklarım.

"Her şey için teşekkür ederim. Sen olmasaydın bunu atlatamazdım. Dürüst olmak gerekirse, sen olmadan hayatımı sürdüremezdim, bu gerçek." İkimiz de o anın tadını çıkarırken gözlerim doldu.

Ama her zamanki gibi, Harper uzaklaşır ve nadiren gösterdiği duygularını bastırmaya çalışır. Ve şaşırtıcı bir şekilde, sert dış görünüşü geri gelmeden önce, çok ince bir şekilde gözyaşını sildiğini görürüm.

"Aynen öyle, denemeyi bile düşünme. Bakım evinde her gün tırnaklarımızı ve saçlarımızı yaptırmak isteyen, yemeklerimizi ve ihtiyacımız olan her şeyi bize servis etmek için yakışıklı erkeklerin geçit töreni yapmasını isteyen sinir bozucu yaşlı kadınlar olana kadar benimle mahkum olduğumu biliyorsun." Bu muhtemelen doğru olduğu için ikimiz de gülüyoruz.

"Peki ben bu denklemde nereye giriyorum?" diye soruyor Flynn, arkamdan gelip aramıza girerek, kollarını ikimizin omuzlarına doluyor.

"Ughhh, gördün mü? Sorun sensin. Uzun zamandır kurduğumuz bu küçük fanteziyi mahvettin. Seni sevdiğim için şanslısın, yoksa senden kurtulmak zorunda kalırdım." Başını onun omzuna yaslar. Harper ve Flynn'in artık o kadar yakın olduklarını biliyorum ki, Harper onun için aile gibi oldu ve belki de tüm erkeklerin çöp olmadığını fark etmeye başladı.

"Bunun için kendimi ayrıcalıklı mı yoksa endişeli mi hissetmeliyim, emin değilim," diye cevaplar Flynn, Harper'ın kısa süreli kucaklaşmadan uzaklaşırken.

"İkisi de." Uzaklaşırken, omzunun üzerinden kendini beğenmiş bir gülümsemeyle bakarak çantasını alır.

"Not edildi." Flynn, onun bir erkeğin eşliğinde eğlenmeye giderken, ona hiçbir şekilde yaklaşmasına izin vermeden, ikimizi burada bırakıp giderken ona gülümser.

Umarım bir gün bu durum değişir, ama o demir duvarı açmak için çok güçlü bir erkek gerekir.

3 Yıl Sonra

"Çok uzun süre bekledim. Asla olmayacak." Mideimde yine hayal kırıklığı hissediyorum.

Son on üç aydır her ay olduğu gibi.

Hamilelik testinin bulunduğu banyo dolabından başımı kaldırıp, benim hissettiğim kadar endişe dolu olan o derin, duygulu gözlere bakıyorum.

Flynn ağzını açmak üzere, ama ben bir şey söylemeden onu durduruyorum.

"Eğer 'kaderinde varsa olur' ya da bunun gibi saçma sapan bir şey söylersen, yemin ederim sana zarar veririm." Neden bu kadar cadaloz davrandığımı bilmiyorum, ama elimde değil.

"Prenses, nefes al. Bu işte birlikteyiz." Sakinleştirici sesi normalde tam da ihtiyacım olan şeydi, ama bu sabah hiç işe yaramıyor.

Şirketi ilk devraldığım da, çocuk sahibi olmak ikimizin de aklındaki en son şeydi. Benim düzeltmem ve tekrar doğru yola sokmam gereken bir işim vardı, Flynn ise Nic'in güvendiğı adam ve benim en büyük desteğim olmaya çalışmakla meşguldü. Hayat kaotikti ama mutluluk doluydu. Günlerimizi ve bazen gecelerimizi çok çalışarak geçiriyorduk, sonra kalan birkaç saatimizi birbirimizin kollarında konuşarak, dinlenerek, gülerek ve birbirimizi ve bir ilişkide nasıl olunacağını daha iyi öğrenerek geçiriyorduk. Bazen kavga ettiğimiz de oldu, ama o zaman onun benim için doğru kişi olduğunu anladım, çünkü her anlaşmazlıkta her iki taraf da uzlaşmaya vardı ve birbirimizi daha iyi anlayarak ilerledik. Flynn hiçbir zaman benim fikrimi bastırmaya çalışmadı veya beni kendinden daha aşağı görmedi.

Ama on beş ay önce evlendiğimiz anda içimde bir anahtar çevrilmiş gibi oldu. Flynn teklif etmek için fazla beklemedi. Babamın ayrılmasından üç ay sonra, ikimizin de çalışmayacağına söz verdiğimiz ilk hafta sonumuzdu. Beni kırsal bölgeye arabayla götürdü ve bu güzel malikanede ata bindik. Ev eskiydi ama çok iyi durumdaydı. Çok büyük değildi ama

 evresine çok yakışıyordu. Evin etrafını saran bahçeler çok yüksek değildi, bu sayede her açıdan tarlaları ve tepeler görülebiliyordu. Kendimi, bir at ve onu sürecek bir yer isteyen masaldaki küçük kızı gibi hissettim.

Atları ahıra koyduktan sonra, beni evin etrafındaki bahçelere yürüyüşe çıkardı ve orada güzel bir aşk koltuğu vardı. Beni oturtup muhteşem manzaraya bakarken, diz çöküp bana evlenme teklif etti. Ağladım ve çok duygulandım, çünkü her şey çok hızlı gelişiyordu, ama sadece hayatımda sonunda beni koşulsuz seven ve kalbimi koruyacağına güvenebileceğim bir erkek olduğu için.

Flynn, muhteşem elmas yüzüğümü parmağıma taktıktan sonra ayağa kalktı, beni kollarına aldı ve ikimiz de birbirimize gülümsemeyi kesemeden beni döndürüp durdu. Durup beni yere indirdiğinde ve manzaraya bakmam için beni döndürdüğünde, kulağıma fısıldadı: "Kır evimize hoş geldin ve az önce bindiğin Sapphire, o senin." O anda gözyaşlarımı tutamadım ve bu pek sık olmaz ama tamamen kelimelerim tükendi. O gün sonsuza kadar hafızamda kalacak.

Bu testlerin sonuçlarını beklerken üç dakika bir ömür gibi geliyor. Saat sabahın beşi otuz, Flynn boxerıyla arkamda duruyor, bir kolunu belime dolamış, diğer koluyla yavaşça kolumu okşuyor. Yataktan kalkarken giydiğim krem rengi ipek geceliğim, endişeyle kendimi kucaklarken iki elimde buruşmuş durumda.

"Ve şunu netleştirelim, sen bebek sahibi olmak için çok uzun süre beklemedin, beni bekledin. Ve ne olursa olsun, ikimiz de birbirimizi bulmamızın bu kadar uzun sürmesinden asla pişman olmayacağız. Sen benim hayatımı paylaşmam gereken kişisin, gerisini birlikte hallederiz." Eli  eneme doğru hareket ediyor ve yüzümü ona dönüyor.  ne eğilip dudaklarıma çok yumuşak bir öpücük konduruyor. "Birlikte yeteriz ve bu dünyada elde edebileceğimiz tek şey buysa, ben mutlu bir adam olarak  leceğim."

Neden bu kadar tatlı olmak zorunda ki, ona zarar vermekten şimdi ağlamaya başlıyorum?

Telefonumun alarmı çalmaya başlar ve ikimizin de vücudunun biraz gerildiğini hissedirim.

Teste bakıyorum, onu  evirebileceğimi sanmıyorum. Sanki donmuşum ve hareket edemiyorum.

"Ben yapayım mı?" diye fısıldıyor Flynn ve ben aynada yine onun gözlerine bakarak başımı sallıyorum.

O, öne eğilip onu ters çevirirken kolunu belime biraz daha sıkı sarıyor. Bakamıyorum. Onun yüzüne bakıp ifadesini okumaya çalışmaktan kendimi alamıyorum. Yüzü ifadesiz.

Gülümseme yok, kaşlarını çatma yok, hiçbir şey yok.

Testi yerine koyduktan sonra, beni kendine doğru çevirir. Tekrar yıkıldığımda beni kucaklayıp teselli edebilmek için yaptığını biliyorum. Bunun bazı insanlar için, özellikle de yaşlandıkça ne kadar zor olduğu hakkında kimse konuşmaz.

Hayat bazen çok karmaşık.

Bu dünyada kadınlar için eşitlik için mücadele etmeye devam edeceğim ve bu bana sevdiğim bir kariyere sahip olma fırsatı verdi, ama bazı fedakarlıklar yaptım ve bunun da onlardan biri olmasından endişeleniyorum. Birçok kadının başarılı bir kariyere ve çocuklara sahip olduğunu biliyorum, ama ben onlardan biri olamayabilirim.

"Prenses." Sesi çok yumuşak ve hafif titriyor. "Başardık, hamileyiz."

Elleri yüzümün iki yanında ve sözleri beynimde dönüp duruyor.

Hayır, bu doğru olamaz, yanlış okumuş.

"İki... iki çizgi mi?" İçimden dökülmek üzere olan duyguları zorlukla bastırmaya çalışıyorum.

"Evet, iki çizgi, bak." Test çubuğunu kaldırıp bana gösteriyor, ama ben hala bunu sindiremiyorum.

"Hayır, bu bir hata." Tezgahtan bir tane daha alıp, orada duran idrar kabına daldırıyorum. Beklemeden, bir tane daha açıyorum.

"Yeter. Üç tane, ilkinde inanman için yeterli olacaktır." Flynn ellerimi tutar ve beni tezgahtan uzaklaştırır.

"İnanamıyorum. Ya yanlışsa? Eğer bunun doğru olduğuna inanırsam ve sonra doğru çıkmazsa bu acıyı yaşayamam." Hayat çok zor geldiğinde her zaman yaptığım gibi başımı göğsüne gömüyorum.

"Biliyorum ve anlıyorum. Birkaç dakika sonra cevabını alacaksın. Bu arada, buraya gel." Beni kaldırır ve banyodan, işlerini yapan testlerden uzaklaştırır.

Beni yatağa oturtur, Sassy çarşafının üzerinde koşturur, dışarı çıktığımızdan beri nihayet yatakta vakit geçirebileceği için sinirlenir, ama şimdi rahatsız edilmiştir.

"Lanet kedi!" Flynn, odadan çıkarken ona yüksek sesle miyavlayan kediye homurdanır.

Hâlâ birbirlerini zar zor tolere ediyorlar ve bunun değişeceğini sanmıyorum.

"şimdi söyle bana, testler yine negatif çıkarsa en kötü ne olabilir?" Yüzü benimkiyle aynı hizada olacak şekilde, önümde, bacaklarımın arasında yere diz çöküyor.

"Tekrar deneriz," diye mırıldanıyorum. Ciddi olarak bebek sahibi olmaya çalışmaya başladığımızdan beri her ay yaptığımız şey bu.

"Aynen, peki zamanı geldiğinde ne yapacağız?" Elleri uyluklarımın üzerinde, beni sakinleştirmek için sıkıca sıkıyor, ama bence bu onu da sakinleştirmek için.

"Seçeneklerimizi araştırırız, ne olursa olsun," diye fısıldarım, çünkü ikimiz de bununla sorunumuz olmadığını kendimize inandırmış olsak da, yine de kabul etmek zor.

"Aferin kızıma." Alnıma bir öpücük kondurup ayağa kalkıyor ve yine banyoya giriyor.

Banyo kapısına, sanki tüm cevaplar o odada saklıymış gibi bakıyorum.

Tekrar kapıdan geri geldiğinde, bu sefer benden hiçbir şey saklamaya çalışmıyor.

Yüzündeki gülümseme o kadar büyük ki, karnımda kelebeklerin uçmaya başladığını inkar edemiyorum.

"Gerçekten mi?" Ona bakıyorum.

Beni yataktan kaldırarak, Flynn beni kollarına alıyor ve tutkuyla öpüyor.

"Evet. Hamileyiz!" diye bağılıyor ve beni sıkıca tuttuğu kollarını yavaşça açmaya başlıyor.

Her şey şimdi anlam kazanmaya başlıyor.

"Bir bebeğimiz olacak." Ellerim nazikçe karnıma yerleşiyor ve Flynn'in büyük, güçlü elleri benim ellerimin üzerine konuyor.

"Gerçekten bebeğimiz olacak." Elleri çekildi ve beni yavaşça yatağa yatırdı, geceliğimi kaldırdı ve en nazik ve tatlı şekilde dudaklarını karnıma koydu. "Merhaba, minik. Yerleş ve güzelce, güçlüce büyü. Seninle tanışmak için sabırsızlanıyoruz." Ve o anda, benim son birkaç dakikadır yaptığım gibi, onun da mutluluk gözyaşları döktüğünü fark ettim.

Yatağa sürünerek uzanan Flynn, kollarını genişçe açarak uzanır ve ben tam olarak nerede olmak istediğimi bilirim.

Onun yanına uzanıp başımı göğsüne yasladım ve ikimiz de bu büyük haberi sindirirken onun kalp atışlarını dinledim.

Ve her zamanki gibi, şokun etkisi geçmeye başlar başlamaz, zihnim çoktan çalışmaya başlar.

Başımı kaldırıp ona bakıyorum. "Bir süre kimseye söyleyemeyeceğimizi biliyorsun, hiç kimseye." Onun sırtışını görünce, bunun bir kulağından girip diğerinden çıktığını anlıyorum. "Ciddiyim Flynn, Nic'e bile."

"Ama o sıradan biri değil." Bana büyük köpek yavrusu gözleriyle bakıyor. "Eminim Harper'a söyleyeceksin."

"Hayır. Lütfen, çok korkuyorum. Bunun yüksek riskli bir hamilelik olacağını biliyorsun. Tehlike geçene kadar bunu kendimize saklamalıyız." Zaten endişeli hissediyorum ve fazla heyecanlanmamaya çalışıyorum.

"Anlıyorum, ama bil ki önümüzdeki dokuz ay boyunca seni balonlu naylonla saracağım. Ve sakın bana aşırı koruyucu olduğumu söylemeye kalkışma, çünkü nasıl biri olduğumu biliyorsun ve işler ciddileşti. Artık ikinizi de güvende tutmam gerekiyor ve bu bir üst seviye."

"Tanrım, yardım et," diye alaycı bir şekilde cevap veriyorum, ama içten içe bunun da kocamı sevmemi sağlayan bir şey olduğunu biliyorum.

Dramatik bir şekilde iç çekiyorum. "Yani, zorlayıcı hiçbir şey yapmam yasaksa, dokuz ay boyunca seks yok demektir." Sözlerime verdiği tepki karşısında gülmemek için kendimi zor tutuyorum.

"Dur, dur, dur, bu kadar aceleci davranmayalım. Hepimiz biliyoruz ki hamilelikte seks güvenlidir, çünkü hiçbir erkek o kuraklığı tekrar yaşamak zorunda kalacaksa ikinci bir çocuk istemez." Beni koltuk altlarımdan tutup yukarı çekiyor, böylece tamamen onun üstüne uzanıyorum.

"Aslında, bu harika haberimizi kutlamak için mükemmel bir yol gibi görünüyor. Ne dersin, Bayan Taylor?" Elleri ipek geceliğimin üstünden vücudumda dolaşıyor. "Benimle çıplak kalmak ister misin?"

"Hayatta olmaz Bay Taylor, doktora görünmeden olmaz." Şu anda ateşli ve vahşi bir seks yapmak istesem de, çok korkuyorum ve o da bununla başa çıkmak zorunda kalacak.

"Telefonunu ver, şimdi doktorunu arayıp bu sabah ilk randevuyu alacağım." Şaka yapıyor, ama eminim bir kısmı ciddi. "Sen delisin." Artık gülüyorum, çünkü anne olabileceğime dair ilk umut ışığı

"Evet, sana deli gibi aşığım." Ve bu bana mükemmel geliyor.

"Evet, sana deli gibi aşığım." Ve bu bana mükemmel geliyor.

9 Ay Sonra

FLYNN

Kimse bana doğum sırasında kocanın nasıl bir şey olduğunu söylememiştir.

Felisha ayak parmağını çarptığında dayanamıyorum. Kafası basketbol topu kadar büyük bir bebeği, tenis topuna uygun bir delikten dışarı çıkarmaya çalışırken, o çığlık atarken ben nasıl burada oturup bekleyebilirim? Sadece doktoru tutup ona Felisha'nın acısını dindirmek için bir şeyler yapmasını söylemek istiyorum, ama Felisha bebek için daha iyi olduğu için mümkün olduğunca az ilaçla denemek istediğinde ısrarcıydı. Bana anlattığı bazı saçmalıkları nereden okuduğunu bilmiyorum, ama bu doğru değil ve onun bu kadar acı çekmesini görmek bebek için iyi olamaz.

Kasılmalar arasında bir ara verdiğinde kolumu tutuyor, tırnakları derime batıyor, böylece onun çektiği acıyı ben de hissedebiliyorum.

"Ya sana erkek çocuk veremezsem? Kız çocuğu da seveceğine söz ver." Gözlerindeki panik beni neredeyse yıkıyor.

"Bunu daha önce konuştuk, güzelim. Bebeğin cinsiyeti umurumda değil. Sadece bebeğin doğmasını ve ağrının dinmesini, ikinizin de iyi olmasını istiyorum. Bu yüzden cinsiyetini öğrenmedik, çünkü umurumda değil." Eğilip alnına bir öpücük konduruyorum ve terli yüzünden saçlarını geri çekiyorum.

"Onu sevmezsen dayanamam." Babasının travması hâlâ içinde yaşıyor ve bundan kurtulabileceğinden emin değilim.

"Dürüst olmak gerekirse, senin gibi bir kızımız olmasını umuyorum. Güçlü, güzel ve inatçı. Böylece her gün dünyaya, onun başardığı her şeyden ve annesine çektiği özelliklerden ne kadar gurur duyduğumu söyleyebilirim." Bir sonraki kasılma başladığında gözleri yaşlarla doluyor ve o an geçip gidiyor.

Bir süredir bunun hakkında düşünüyordum, bir kızımız olursa ve zamanı geldiğinde Kentwall Estates yine bir kadına geçerse, bu onun babasına en büyük hakaret olur diye. Ayrıldığından beri ondan haber almadık ve bu bizim için de iyi, ama bu doğum medyada yer alacak ve o da bunu görecek.

"Tamam, Felisha, ıkınma zamanı." Doktorumuz bana bakıp başını sallayarak, Felisha'nın bu son birkaç dakikayı atlatması için yardımına ihtiyacı olduğunu işaret ediyor.

Çok fazla çığlık var, doktor ve ebe yoğun bir şekilde hareket ediyorlar ve benim tek yapabileceğim, kollarımı ve ellerimi, bana tutunmaya çalışırken tırnak izleriyle kaplamak ve acıyı dindirmem için yalvarması.

"İşte bu, Felisha, başı çıktı, bir sonraki kasılmada tüm gücünle ıkınmanı istiyorum."

Doktor konuşurken Felisha'ya bakıyorum ve onun zorlandığını biliyorum.

"Flynn, yapamıyorum, bunu yapamıyorum." Sesi çok yorgun.

"Bana bak prenses. Bunu yapabilirsin. Sen güçlüsün! Bebeğimizin sana ihtiyacı var ve sen zorluklardan asla vazgeçmezsin. Bu, hayatının en önemli zorluğu. Şimdi, ıkın!"

"Siktir git, o kadar kolay değil..."

O anki duyularım da içimden taşarken, neredeyse ona bağıryorum.

Kasılma başlar ve o tekrar yataktan kalkar, o kadar güçlü iter ki bebek aceleyle dışarı çıkar. Doktor küçük bedeni hızla Felisha'nın üzerine kaldırır ve ebe, ilk ağlaması duyulduğunda değerli bebeğimizi havluyla siler ve ben nihayet nefes alabilirim.

"Flynn." Göğsüne sıkıca sarıldığı sağlıklı bebeğimize bakarken gözyaşlarına boğulur ve doktor ikimize gülümserken ben de durduramadığım gözyaşlarıyla onu takip ederim.

"Ee, dileğin gerçekleşti Flynn. Tebrikler, ikinize de, bir kızınız oldu."

Karımı ve şimdi tüm dünyaya varlığını duyuran değerli kızımızı hayranlıkla izliyorum.

"Seni seviyorum." Eğilip Felisha'yı öpüyorum, onu ve kızımızı kollarımın arasına alıyorum. "Ve benim küçük kızım, ölene kadar seni koşulsuz seveceğim. Hem annen hem de baban seni çok istiyor ve biz her zaman seni korumak için burada olacağız."

"Söz veriyor musun?" diye sorar Felisha ve ben onun bu anda yaşadığı paniği anlıyorum.

"Bu kadar önemli bir konuda asla yalan söylemem. Senin için yapacağım gibi, onun için de ölürüm." Ve bu tamamen doğru.

İhtiyacı olan güvenceyi aldıktan sonra, Felisha'nın yüzünde rahatlama görüyorum ve sonunda küçük kızımıza bakıyor.

"O mükemmel." Felisha bana bakar.

"Evet, öyle, tıpkı annesi gibi."

Sonraki otuz dakika biraz bulanık geçiyor, ben kordonu kesiyorum, her şey temizleniyor, Felisha muayene ediliyor, küçük kızımız değerlendiriliyor ve sonra battaniyesine güzelce sarılıyor, Felisha'ya geri veriliyor ve onu emzirmesi için. Neyse ki her şey yolunda gitmiş gibi görünüyor ve şimdi odada yalnız bırakıldık, bebeğimizle vakit geçirip bir aile olarak bağ kurmak için.

"Ona bir isim vermemiz gerekiyor. Listemizden bir isim seçmeni istiyorum." Felisha yanımda yatakta oturuyor, kollarımda ise ikimizin arasındaki büyük sevgiden doğan bu güzel yeni hayat var.

Gözlerini açıp bana baktığında, konuştuğumuz isimlerin hiçbirinin ona uymadığını anlıyorum.

"Hope Felisha Taylor." İkimiz de ona bakıyoruz ve Felisha bana gülümsüyor.

"Bence bu isim ona çok yakışır, tıpkı kendisi gibi." Ben de aynı fikirdeyim.

Bu küçük kız yeni nesil ve annesine ve bana, Felisha'nın yaşadığı acıyı asla tatmayacağı bir dünyada yaşayacağına dair büyük umutlar verecek.

O, sadece ebeveynlerinin sevgisini, ailesinin ve arkadaşlarının desteğini ve çalışmayı seçtiği alanda hak ettiği saygıyı bilecek.

"Ben mahvoldum. Sen, benim küçük Hope'um, beni parmağında oynatacaksın ve ben zaten annene hayır diyemiyorum. Şimdiden vazgeçsem iyi olur. Kızlarım benim dünyamı yönetecek ve ben bundan daha mutlu olamazdım."

İkisini de alnından öperek, insanların beni fark etmesi için öne çıkmam gerektiğini hissettiğim zamanları düşünüyorum.

Bu gece, benim için önemli olan tek iki kişi tarafından fark edildiğimi hissediyorum. Ve bu benim için yeterli.

Hayatımız olması gerektiği gibi. Gelecekte ne olacağını bilmiyorum, ama ne olursa olsun, birlikte üstesinden geleceğiz.

Kızlarım ve ben.

The Passion'ı okuduğunuz için teŖekkr ederim. Flynn ve Felisha'nın hikayesini yazarken aldığım keyfi siz de okurken almıŖsınızdır umarım.

That Day kitabının n izlemesini okumak için devam edin veya [buraya tıklayarak](#) kitabın tamamını Ŗimdi okuyun.

THAT *Day*

kARE N DE E N

Birinci Bölüm

ASHA

"Bu lanet köpek beni öldürecek!" Yüzüme esen rüzgara doğru bağıyorum, bağırırken sarı saçlarımın dağınık kısımları gözlerime ve ağzıma giriyor.

Daha hızlı koşarsam kalbimin duracak olduğunu biliyorum, ellerini beline koyup öfke nöbeti geçirecek, çünkü elbette gerçek dünyada kalpler böyle yapar. Ben ve egzersiz en iyi arkadaş değiliz. Aslında, dürüst olmak gerekirse, hiç arkadaş olmadık. Bu vücut koşmak için tasarlanmış olsaydı, ortalama bir kadının bir adımına karşılık benim iki adım atmamı gerektiren bu kısa bacaklara sahip olmazdım.

Cidden, sosyal medyada uzun bacaklı, mükemmel göğüslü, spor salonunda koşu bandında terlemeden koşan seksi kızların fotoğraflarını görüyorum. Kısa spor şortlarının içinde mükemmel kalçaları, külot izleri yok, muhtemelen koşarken rahat hissetmek için G-string giyiyorlar.

Bazen, dünyadaki koordinasyonsuz kadınların nasıl egzersiz yaptığını dürüstçe anlatan bir paylaşım yapabilmeyi diliyorum. Kendimi koşu bandında hayal ediyorum, küçük bacaklarım hızı yakalamaya çalışırken, makine beni uçtan fırlatıp atmadan önce kollarım yel değirmeni gibi çırpınıyor. Sonra ağırlık odasında, en küçük ağırlığı kaldırmaya çalışırken yanaklarım kızarıyor ve ter dökülüyor.

Ben fit bir cep roketi olmak için yaratılmamışım. Bunun yerine, arkamdaki duvara karışmak isteyen küçük, sessiz bir duvar çiçeğiyim. Her zaman böyle değildi, ama hayat bazı şeyleri değiştirir.

"Coco! Dur!" Yemin ederim, bu köpek onu çağırdığımda sağır oluyor. Ama beslenme zamanı geldiğinde kulakları çok iyi işliyor. Onun mamalarının bulunduğu dolabı açtığım anda, bacaklarımın etrafında dönüyor ve ben hareket bile edemiyorum. Yemin ederim, köpek seçerken bu konuyu pek düşünmedim. Yani, kim sahibi kadar büyük bir köpek alır ki?

"Yeter artık, seni aptal köpek! Kendi başının çaresine bak. Kaybolursan umurumda değil. Gidip senin saçmalıklarına katlanacak başka bir insan bul!" Öne eğilip, ellerimi dizlerime koyup nefes nefese, ciğerlerime hava almaya çalışıyorum. Coco'nun, bu sabah kumsala adım attığımız anda gördüğü aynı martıyı kovalayarak sahil boyunca koştuğunu izliyorum.

Kumsalda sabah yürüyüşlerimiz kuşlar olmasaydı çok daha güzel olurdu. Yani, martılar benim yürüyüşümü bitirmemi bekleyip, sonra da günün kahvaltısını bulmak için sabah uçuşlarına çıkamazlar mı?

Çok fazla uyumadığım için, güneş doğmaya başladığında, günün en huzurlu saatinin yürüyüş yapmak için en uygun zaman olduğunu fark ettim. Gece boyunca aklımdan geçen düşünceleri temizleyip, yeni günün vücuduma akmasını sağlıyorum. Bu, yaratıcılığımı harekete geçiriyor. Rutin, beni rahatsız eden anılarımdan kurtaran şey haline geldi.

Coco'nun havlaması beni düşüncelerimden çıkarır. Yukarı baktığımda, onun durup dalgalara odaklandığını görürüm. Sabahın erken saatlerinde sörfçüler, günlük işlerine gitmeden önce tuzlu sudan doymak için dışarı çıkarlar. Her gün aynı kişileri görürüm ve bağımlı olanlar genellikle öğleden sonra geri gelirler. Belli ki doyamıyorlar. Bu tür bir bağımlılığı anlıyorum.

Sık sık kim olduklarını ve nereden geldiklerini merak ediyorum. Öğretmenler mi, bankacılar mı, bilim adamları mı? Yoksa süpermarkette rafları dolduran adam mı?

Benim sorunum bu. Kafamda, dünyada gördüğüm herkes için bir hikaye var. Bunun suçlusu babam. Çok zengin bir hayal gücü vardı ve ben de bunu ondan miras aldım. Her gece beni yatağıma yatırırken, bana hikaye okumak yerine, bir hikaye uydururdu. Bazen seçtiğim kitabın resimlerine uyardı, ama çoğu zaman kitapla uğraşmazdık bile. Annem, her gece yüksek sesle kıkırdayıp, bulutların üzerinde daha yükseğe uçmak için sürdürdüğüm hayali ejderhaya bağırıırken şikayet ederdi. Hala kafamda onun sözlerini duyabiliyorum.

"Rhett, onu uyutman gerekiyor, bu yüzden onlara yatmadan önce hikayeler deniyor!" Sesi, akşam yemeğinden sonra temizlik yaptığı mutfaktan koridora kadar geliyordu. Kızgın gibi davranmaya çalışıyordu, ama sesinde sadece sevgi vardı. Bana ve daha da çok babama karşı. Birbirleri için mükemmeldiler.

Yavaşça Coco'ya yaklaşıyorum ve bu sabah arka bahçeden çıkmadan önce ona takmaya çalıştığım tasmayı takıyorum. Bazı günler buna gerek kalmaz, ama bugün açıkça öyle bir gün değil. Neyse ki, o hala denize bakıyor

Denize bakıyor. Dikkatini, grubun sağında, sörf tahtasında oturmuş, sadece izleyip mükemmel dalgayı bekleyen yalnız sörfçüye vermiş gibi görünüyor. Bu sabah dalgalar biraz sert. Bir kasırga geliyor diye haberler var, ama karaya ulaşması beklenmiyor. Okyanus benim için her zaman iyi bir hava durumu muhabiri olmuştur. Beni birçok yönden büyülüyor.

"Coco, sus, kendini rezil ediyorsun. Hiçbir erkek gürültücü ve hiç susmayan bir kızıdan hoşlanmaz." Sonunda havlamayı kesip, az önce söylediğimi anlamış gibi bana bakıyor.

"Oh, şimdi dinlemek mi istiyorsun?" O bana kuyruğunu sallamaya başlarken, ben de onun kafasını okşuyorum.

"Bir gün bu 'ben efendi, sen köpek' ilişkisini çözeceğiz. O zamana kadar, beni koşturmayı bırakabilir misin? Aksi takdirde, kendi başına kalırsın, çünkü kalp krizi geçirdikten sonra yüzüstü kumda yatan ölü kadın ben olacağım." Bana bakıp bir kez havladıktan sonra, sanki telaşlanan benmişim gibi sakın bir şekilde eve doğru yürümeye başladı.

"Benim diva olduğumu mu düşünüyorsun? Sana bir haberim var. Kuzey Carolina'daki en küstah köpek için bir ödül olsaydı, altın madalyayı sen alırdın." Kendi kendime gülüyorum, çünkü günüm her zamanki gibi başlıyor. Bir köpekle konuşuyorum ve onunla gerçekten sohbet ettiğimi düşünüyorum.

Evet, resmen deliyim!

Denize tekrar baktığımda, Coco'nun hoşlandığı sörfçüyü görüyorum. Hareket etmemiş. Dalgaların üzerinde yukarı aşağı sallanıyor ve bana bakıyor. Siktir.

Dikkat çekmek istemiyorum ama gözlerimi ondan ayıramıyorum. Onun kim olduğunu biliyorum. Aslında kim olduğunu bilmiyorum ama onu gördüğümde kim olduğunu anlıyorum. Her sabah ve öğleden sonra verandamdan, kamyonetinin yanında ıslak giysisini giyip çıkarırken onu gözetlememle bir ilgisi olabilir ya da olmayabilir.

Kasten bakmıyorum... yani, bir nevi. Yani, eğer seksi bir adam evine en yakın park yerinin sonuna park ederse ve her tişörtünü kaldırdığında sana dönerse, bu gösteriyi kaçırmanın ne anlamı var? Ya da ıslak giysisini beline sararken, havluyla belini örten seksi poposu. Her gün kazara açılmasını diliyorum. Hala bilmiyorum... O havlu ve dalış kıyafetinin altında bir şey giyiyor mu, yoksa komando gibi mi?

"Kahretsin!"

İleriye doğru sendeleyerek, Coco tekrar koşmaya karar verince neredeyse yüzüstü düşüyordum. Ama bu sefer bana bağlıydı.

Kaltak köpek, eminim bunu bilerek yapıyor. Muhtemelen benim sörfçü çocuğa baktığımı gördüğü için. Yemin ederim bu köpek insan, ya da en azından insan olmak istiyor.

"Coco, yavaşlamazsan kahvaltı yok!" Onunla ayak uydurmaya çalışırken cırtlak sesim yankılanıyor.

"Evet, doğru," derim, o tekrar yürümeye başladığında. "Patron benim, unutma." Nefesimi tekrar düzenlemeye çalışırken, kıkırdamaya başlarım. Her sabah ve öğleden sonra yürüyüş yapmanın - yarısı koşarak geçirdiğim bu çılgın köpekle - beni zinde yapacağını düşünürsünüz.

Tanrım, yönetim kurulundaki o adam benim hakkımda ne düşünüyor acaba? Muhtemelen sabahları onu güldüren bir komedi kaynağıyım. İş gittiğinde iş arkadaşlarına anlattığı hikaye benim.

"Ah, bu sabah çılgın köpekli kadını görmeliydin, köpeği kaçırdığında neredeyse yüzüstü kumlara düşüyordu."

Hmm, sesi nasıl olurdu acaba?

Eminim derin ve biraz kısık sesli olurdu, tıpkı gerçekte olduğu gibi sert bir adam gibi. Onun benim hakkımda konuştuğunu hayal etmeye çalışmak kötü bir fikir. Aklım, iş arkadaşlarıyla konuşmadığı zamanlarda sesinin nasıl olacağına kaymaya başlıyor. O sesi duyabiliyorum, ama sonra onun müstehcen konuşmalarına dönüşüyor. Kahretsin, çok uzun zamandır yalnızım.

Bu, hiç tanışmadığın bir erkeğin seni sikerken sana küfürlü konuşmasını hayal etmene "çaresizlik" denir.

"Ben umutsuz vakayım," diye mırıldanıyorum kendime, sahil boyunca eve doğru yürürken. Coco sadece o hüznü gözleriyle bana bakıyor, sonra tekrar öne dönüp yürümeye devam ediyor.

"Harika, şimdi köpeğim bile benim umutsuz vaka olduğumu düşünüyor. Hayatım berbat."

Gün uyanırken güneş gökyüzünde biraz daha yükselmeye başlıyor. Evlere doğru baktığınızda, yollarda daha fazla hareketlilik ve araba görebilirsiniz, herkes sabah rutinini sürdürüyor. Güneş doğuyor olsa da, bulutlar oluşmaya başlıyor. Şu anda hafif ve kabarık görünebilirler, ama içlerindeki o gri renk tonu bana, göründükleri kadar masum olmayacaklarını söylüyor.

Kumulların üzerindeki çimlerin kenarından evime doğru yürürken, derin bir nefes alıyorum. Hayatım berbat olabilir, ama burası benim sığınağı. Sahildeki küçük evim

kumsaldaki küçük evim, kendim olabileceğim ve hayal gücümü serbest bırakabileceğim yer.

Bahçenin kapısından geçtikten sonra eğilip Coco'nun tasmaından tasmaını çıkarıyorum, onu okşayıp kucaklıyorum. Beni çıldırtıyor olabilir, ama onu seviyorum ve beni delirmekten alıkoyan kişinin o olduğunu biliyorum. Yalnız yaşamak yalnızlık hissettirebilir. Kafamda kaç karakter benimle konuşursa konuşsun, insanlarla etkileşim kurmaya ihtiyacım var. Daha doğrusu, dokunulma hissini özlüyorum. Samimi bir dokunuş değil, sadece sıradan bir kucaklaşma, el ele tutuşma, hatta şaka yapan bir arkadaşın koluna attığı aptalca bir yumruk bile.

O zamanlar girdiğim hayat buydu, ama bazı günler nedenini merak ediyorum.

Coco'nun ıslak burnu bacağımın arkasını dürterek kahvaltı sözü verdiğimi hatırlatıyor, ama ben yine verandada durmuş hayal kuruyorum.

"Tamam kızım, sana biraz yemek alayım, ben de işime devam edeyim." Kuyruğunu sallayarak onayladığını gösteriyor.

Banyo aynasının önünde durup ıslak saçlarımı at kuyruğu yaparken, zihnim çoktan iş moduna geçmiştir. Duşta aklıma bir olay örgüsü geldi ve bilgisayarın başına geçip onu yazmak istiyorum. Yazar olmak çok garip bir şey. Bu benim zihnim ve ben bile nasıl çalıştığını anlamıyorum. Aklıma gelen hikayeler en tuhaf zamanlarda ortaya çıkıyor. Her zaman tek seferde de değil. Bazen yavaş yavaş geliyor ve kitabın konusunu biliyorum, sonra birdenbire aklıma geliyor. Önemli sahne ya da tüm hikaye kafamda canlanmaya başlıyor. Ya da bir karakteri ve onun hikayesini görüyorum, diğeri ise benden saklanıyor.

Yalnız bir insan olmam şaşırtıcı değil. Bazı günler kendi düşüncelerimi bile çözemediğim halde, insanların beni anlamasını nasıl bekleyebilirim?

Ancak bildiğim bir şey var, o da bir kitabı tamamladığımda, bu dünyada benim karmaşamı anlayabilen ve şanslıyım ki daha fazlası için geri gelen insanlar var.

Bilgisayarımı açıp, olay örgüsündeki dönüm noktasını hızlıca not alıyorum, böylece unutmam.

"Tamam, nerede kalmıştım?" Evet, kendi kendime konuşmak da deli olduğumun bir başka kanıtı.

"Nerede kaldığını çok iyi biliyorsun, aptal. Seks yapmak üzereler. Sence neden bu sabah rüyanda sörfçü çocuk sana müstehcen sözler söylüyordu?" Kendime gözlerimi devirmek enerji kaybı gibi görünüyor, ama hey, biz yaratıcı insanlar böyle yaparız.

Coco ayaklarımın dibinde horlamaya başlar. Bu sabah koşmayı bırakmayan büyük, enerjik köpek gitmiş, onun yerine günün çoğunu benim yanımda uzanarak geçiren tembel bir yığın kalmıştır.

Bir yıl önce Kuzey Carolina'ya taşındığımda, geleceğimin nasıl olacağı hakkında hiçbir fikrim yoktu. Cesaretimi toplayıp yıllar önce yazdığım ilk kitabımı yayınlamak, hayatımda yaptığım en korkutucu şeydi. Ve emin olun, daha önce de korkutucu şeyler yaptım.

Üç kitap sonra, artık duramıyorum.

Yazmak benim bağımlılığım.

"Tamam, artık çiftimin üzerindeki baskıyı artırıp gerilimi patlatma zamanı geldi." Parmaklarım, hayal bile edemeyeceğim bir hızla tuşların üzerinde dans etmeye başlıyor. Sanki kendi iradeleri varmış gibi. Klavyenin tıklama sesi zihnimi sakinleştiriyor. Kelimelerin akıp gittiğini ve hikayenin gözlerimin önünde şekillendiğini biliyorum. Kendi dünyamda kayboluyorum ve burası benim için en güvenli yer.

Yazarken saatler geçiyor ve bazen karnımın yine ihmal edildiğini haykırmaya başlayana kadar kaç saat geçtiğini hiç bilmiyorum. Ekranımdan başımı kaldırdığımda, kitabıma tamamen dalmış olduğumu ve günün geçtiğini fark ediyorum. Bu beni şaşırtmamalı, çünkü bu düzenli olarak oluyor.

Coco hareketlerimdeki değişikliği hissetmiş olmalı ki, uyuduğu yerden yavaşça kalkıyor. Daha sık kalkıp hareket etmek için telefonuma alarm kurmam gerekiyor. Yemek bulmak için mutfağa doğru yürümeye başladığımda vücudumun sertleştiğini hissediyorum. Ne yemek istediğimi bilmediğim için buzdolabının kapısında durmuş, içindeki yiyeceklere bakarak içimden bir şeyin dikkatimi çekmesini umuyorum. Kafamın içinde annemin sesi yankılanıyor.

"Kapıyı açık bırakıp orada durma; istediğini al ve çık."

Ama işte, yirmi dokuz yaşındayım ve hala aynı şeyi yapıyorum. İyi denemeydi anne.

Verandadaki salıncakta oturup yaban mersini ve yoğurtumu yiyorum, rüzgâr bu sabahtan beri hızlandı. Hâlâ sıcak ve nemli, cildinde terin parladığını hissedecek kadar. Rüzgârın yönü değişti, şimdi doğrudan okyanustan esiyor. Dalgalar daha büyük ve bu öğleden sonra sadece deneyimli sörfçüler geri döneceklerini biliyorum. Risk almayı seven ve adrenalini patlamasını sevenler.

Tipik bir yaz günü: sıcak, nemli ve yeni bir fırtına yaklaşıyor.

KURT

"Bu terli topların nihayet soğuk suya dalmasını sabırsızlıkla bekliyorum. Bugünlük işimiz bitti, değil mi?" Arkamdan bir ses duyuyorum.

"Sadece çakmaya devam et, gerizekalı. Ne kadar çabuk çakarsan, o kadar çabuk buradan çıkarız." Ona bakmıyorum bile, güverteye bu döşemeyi bitirmeye odaklanıyorum.

"Oh, bu çok iğrenç, sizi iki aptal." Kız kardeşim Jodie, sanki Ricky'nin ağzından bu tür saçmalıklar ilk kez çıkıyormuş gibi bana bakıyor.

Ona gözlerimi devirdim. Ricky'nin dili yeni bir şey değil, o hiç değişmedi.

Kız kardeşim, inşaat sahasındaki adamların o burada olduğu günlerde farklı konuşacaklarını düşünüyor. Ricky'nin durumunda bu mümkün değil. Paramedik olduğu için vardiyalı çalışıyor ve vardiyaları arasında, garip bir nedenden dolayı gelip bizimle takılmayı seviyor. Bana bunun nedeninin temiz hava ve güneş ışığını sevmesi olduğunu söylüyor. Bunun daha fazlası olduğunu biliyorum, ama onun küçük hikayesine izin veriyorum.

Ya yalnızlık çekiyor ya da Ricky'yi seviyor. Lütfen Ricky seçeneği olmasın. İş yerinde bütün gün onunla vakit geçirmek yeterince kötü. Onun da ailemizin bir parçası olmasına gerek yok. Ayrıca, Jodie kırk, Ricky yirmi bir yaşında olduğu için yaş farkı da ürkütücü olur. Bir yanımda bunun daha fazlası olduğunu düşünüyor, ama henüz tam olarak çözemedim.

Jodie ve ben büyürken çok yakındık, ama ben on beş yıl boyunca çalışmak için uzakta olduğum ve eve pek gelmediğim için, o büyüdü ve benim pek bilmediğim bir hayat yaşadı. Kuzey Carolina'ya geri döndüğümünden beri, o benden hiç uzaklaşmıyor. Yardımcımın geri dönmesi hoş bir şey.

"Hadi patron, fırtına kopmadan dalgalara çıkmalıyız. Şu anda dalgalar çok büyümüş olmalı."

Önümdeki çiviye çakarken, yüksek sesle gülüyorum. "Döşeme tahtalarını ilk bitiren sörf yapmaya gidebilir, diğeri ise işi toparlar." Tek duyduğum, çekiş sesinin hızlanması ve ondan başka bir kelime gelmemesi. Jodie'ye göz kırpyorum ve o da gülümsüyor, ne olursa olsun, iş bitene kadar ayrılmayacağımı biliyor. Buradan her zaman en son çıkan benim. Sonuçta, müşteri herhangi bir şeyden memnun kalmazsa, sorumluluk benim üzerimde.

Son üç aydır Barris ailesi için bu işte çalışıyoruz. Burası, emekliliklerini geçirmek için hayal ettikleri sahil evi. İçini tamamen boşaltıp yeniden düzenledik. Şimdi dışarıda kaplamayı düzeltiyor ve büyük bir eğlence alanı inşa ediyoruz.

Deniz kenarında yaz, dışarıda yaşamak için en iyi zamandır. Kıyı esintisinin ve okyanusun kokusunun tadını çıkarabileceğiniz bir zamandır. Yine de kışın sahili seviyorum, çünkü o zaman çok fazla insan olmuyor. Eve döndüğümde beri, kendi başıma vakit geçirmeyi seviyorum. Kalabalık şehirler fazla abartılıyor.

"Bitti! Aletleri bırakın patron," diye bağıyor Ricky, dizlerinin üstünde çekişle çalışırken ayağa kalkarken.

"Oh, şuna bakın! Bir çivi geç kaldın, evlat. Yazık, şimdi bana paketlemede yardım etmen gerekecek." Çekici ve testereyi alıp çalışma tezgahındaki diğer aletlerin yanına doğru yöneliyorum.

Ricky arkamda hile yaptığım ya da başka saçmalıklar hakkında söyleniyor. Genç ve enerji dolu, bu da genellikle hiç susmaması anlamına geliyor. Ama iyi tarafı, iyi bir işçi. Bazen onu susturabilseydim, huzur ve sessizlik içinde çalışmak güzel olurdu.

"Jodie, orada kız gibi durmayı bırak da bize yardım et," diyor Ricky. "Ağabeyin yaşlı adam çok uzun sürüyor. Günün sonunda yorgun düşüyor, öğleden sonra uykusuna hazır oluyor." Ricky plastik ruloyu kamyonete atarken ikisi de bana gülmeye başlıyor.

"Yani, otuz sekiz yaşın yaşlı olmadığını biliyorsun, değil mi?" Yani, bazı günler öyle hissediyorum, ama iyi bir sörf bunu halleder.

"Yirmi bir yaşındayken, tabii ki yaşlısın. Benim babam olabilecek kadar yaşlı olduğunu biliyorsun." Sözleri karşısında vücudum titrer.

Jodie kahkahaya boğulurken, ben donup kalır ve ona dik dik bakarım. "Bu sözleri bir daha duymak istemiyorum. Senin benim oğlum olman, ölümden beter bir kader olur. Tanrım, beni şimdi öldürün gitsin. Ailen seni yetiştirirken nasıl hayatta kalabildi, bilmiyorum."

Akıllı bir cevap beklerken, Jodie ondan önce davranır. "Kulak tıkaçları." Başka bir alet yüküyle kamyonetime doğru giderken bana el çakar.

"Oh, çok komik, ikiniz de. Şu işi bitirip öğleden sonra siktirip gidebilir miyiz? Tanrıya şükür cuma oldu, dedikleri gibi. Pazartesiye kadar senin zavallı suratını görmek zorunda kalmayacağım." İşinden nefret ediyormuş gibi konuşmaya çalışıyor, ama ben bunun tam tersi olduğunu biliyorum. Gerçek şu ki, bu iş tam da istediği şey, her gün enerjisini harcayabileceği bir şey. Bu iş onu beladan uzak tutuyor, en azından annesi öyle söylüyor.

"Tamam, önümüzdeki otuz dakika içinde beni sörf yaparken falan görmeyeceksin. Yemin ederim, bazı günler beynin nerede olduğunu merak ediyorum." Son elektrikli aleti elime alıp, ayrılmadan önce her şeyin güvenli olduğundan emin olmak için güverteyi inceliyorum. Barris ailesi burada yaşamıyor olsa da, hafta sonu yaptıklarımızı kontrol etmeye gelecekler, bu kesin.

"Sadece bazı günler mi?" Jodie köşeden seslendi.

"Yeter! İkiniz kendi başınızasınız. Bugünlük Ricky'yi yeterince kızdırdınız. Ben gidiyorum." Eski, yıpranmış Volkswagen minibüsüne doğru yürürken gülümsüyor, tipik genç sörfçü aracı. Sörf tahtasını tavan rafına bağlamış, arka camlara perdeler takmış ve minibüsün arkasına yatak koymuş. Ah, yeniden yirmi bir yaşında olmak, dünyayı umursamadan yaşamak.

"Seni özleyeceğim, küçük Ricky, seni tekrar görene kadar çok uzun zaman geçecek gibi geliyor," diye bağıriyorum arkasına doğru uzaklaşırken.

"İşte bu yüzden senin tarafında asla sörf yapmıyorum. Kendini havalı sanıyorsun ama hiç de öyle değilsin, ihtiyar!" diyor ve sürücü kapısını çarparak kapatıp motoru çalıştırıyor, devam etmek için devirini yükseltiyor. Elini pencereden dışarı uzatıp, kaldırımından uzaklaşırken yüzünde kocaman bir sırıtişla bana parmağını gösteriyor.

Kamyonetimin yanına yaslanan Jodie kahkahayı patlatır.

"Eh, bugün buradaki işim bitti diyebilirim. Ricky'yi kızdırdım ve kız kardeşime günlük eğlencesini sağladım. Bence iyi bir gün oldu." Alet kemerimi kamyonumun kilitli kutusuna koyup kapağını kapatıp sıkıca kilitliyorum. Bu kamyondaki aletlerin değeri çok büyük.

"Seni nefret ediyormuş gibi davranmasına rağmen, seni idol olarak gördüğünü biliyorsun." Hala okuyamadığım o gözlerle bana bakıyor ve Ricky hakkında konuşurken ne düşündüğünü hiç bilmiyorum.

"Onun için bir baş belası olduğumu düşünmemi ona söylemeyeceğiz, değil mi? Benim hakkımda sahip olduğu mükemmel imajı mahvedemeyiz. Yani, onun gözünde neredeyse bir efsane gibiyim, bunu bozmayalım, olur mu?" Yüzümdeki teri silmek için gömleğimi kaldırıyorum.

"Ben de gidiyorum, fırtına gelmeden sörf yapabilirsin. Buraya gelirken radyoda duyduğuma göre büyük bir fırtına olacakmış. Bu da bu gece işlerin yoğun olacağı anlamına geliyor. Kimse evde kalıp fırtınadan korunmayı bilmiyor." Öne eğilip yanağıma bir öpücük konduruyor, ben de kollarımı ona dolayarak sarılıyorum.

"İğrenç, terli ve pis kokuyorsun," diye bağırarak benden uzaklaşmaya çalışır.

"Ama yine de küçük kardeşini seviyorsun." Sonunda kokudan kurtulabilmesi için onu bıraktım.

"Kendine bunu söylemeye devam et, kardeşim. Önümüzdeki birkaç gün gece vardiyasında çalışacağım, bu yüzden seni önümüzdeki hafta başında göreceğim. Bu öğleden sonra dışarıda dikkatli ol. Aptalca bir şey yaptığın için seni kamyonumun arkasında görmek istemiyorum." Geri adım atarken omzuma bir tokat attı.

"Ben ve aptallık aynı cümlede yer almaz. Her neyse, bu gece yollarda dikkatli olmanı söylemesi gereken benim."

"Evet, evet. Bunları daha önce de duydum. Emin olabilirsiniz, otuz dakika içinde annem de bana hatırlatmak için mesaj atacaktır. Herkes benim ailenin bebeği olduğumu düşünür."

"Hayır, annem o nutukları hala bana saklıyor. Hadi, git artık, sörf yapmak için fırtına dalgaları var ve sonra beni bekleyen soğuk bir bira var." Kamyonetimin kapısını açtım ve o yolun aşağısına doğru giderken el salladı.

Sörf tahtamda oturup, altımda okyanusun gücünü hissederken burada hissettiğim sükunetle hiçbir şey kıyaslanamaz. Günümü böyle başlatmayı ve bitirmeyi tercih ediyorum. Ancak bu öğleden sonra biraz kısa kesilebilir. Arkamdan gelen gürültü giderek yükseliyor. Bu ince bir denge. Fırtına dalgaları büyütür, bu da sörfü daha iyi hale getirir. Ama bununla birlikte yıldırım tehlikesi de gelir. Lisedeyken pek dikkat etmemiştim, ama

Yıldırım ile ilgili dersi hatırlıyorum. En yüksek nokta elektriği çeker. Oldukça basit bir denklem. En yüksek nokta olma!

Günün son dalgasını, mükemmel dalgayı arıyorum. Etrafa bakındığımda, fırtınanın yaklaşmasını izlerken ve kendi düşüncelerime dalmışken, buradaki diğer herkesin gitmiş olduğunu görüyorum. Sanırım son kalan benim.

Kahretsin, bu da en yüksek noktada olduğum anlamına geliyor!

İşler çok tehlikeli hale gelmeden sudan çıkıp eve gitmem gerekiyor.

Sörf tahtamın üzerine düz bir şekilde uzanıyorum, dalganın yükselmesi tahtamı yukarı kaldırmaya başladığında kollarım hazır. Dalganın momentumuna ayak uydurmak için olabildiğince hızlı kürek çekiyorum, tahtam ileriye doğru fırlıyor ve kalbim hızla atıyor. Kıyıya doğru akan suyla bir olmak, adrenalin patlamasını seviyorum.

Vücudumu yukarı itip ayağa kalkarken, hareket eden bir tahtanın üzerinde dengemi sağlamaya çalışıyorum, ki bu hiç de kolay bir iş değil. 1,88 metrelik boyumla yavaşça ayağa kalkarken, dalganın üzerinde kayma şeklimi kontrol ediyorum. Tahtanın burnunu yönlendiriyorum ve dalganın tepesinin hemen altında, hafifçe duran dalganın üzerinde sörf yapıyorum. Tek bir yanlış hareket, keskin uçlu fiberglas tahtanın peşimden gelmesiyle dalganın tepesinden baş aşağı okyanusun dibine doğru fırlamama neden olur. Tahta bacağıma bağlanacak şekilde tasarlanmış, bu yüzden ondan kaçamam. O kayış beni boğulmaktan kurtarabilir, ama bu sadece tüm o çılgınlık içinde tahtanın beni delip geçmesini engelleyebilirsem mümkün. Daha önce birçok kez düştüm, ama bugün öyle olmayacağıma kararlıyım.

Yetişkin bir adam olabilirim, ama içimdeki çocuk hala kıyıya kadar mükemmel bir sürüş için kendine high-five yapıyor. Sığ suda ayağa kalkıp tahtamı kolumun altına sıkıştırırken, bir kez daha okyanusu yendiğim için memnunum. Burası beni sakinleştiren bir yer olsa da, aynı zamanda bu günlerde kendime saklamaya çalıştığım rekabetçi doğamı da besliyor.

Kamyonetimin yanında durup dalış kıyafetimi çıkarırken, gökyüzünde ilk şimşek çakıyor. Eve gidip, oturup fırtınanın gelişini izlerken soğuk biranın ilk yudumunu almayı iple çekiyorum. Havlunun altında bacaklarımdan sörf şortumu geçirirken, kıyı şeridinde bir hareket görüyorum. Yağmur damlaları düşerken rüzgâr ve gök gürültüsünün sesi gittikçe yükseliyor.

Kahretsin, o aptal köpek yine. Kadının sesini duyamıyorum ama geri gelmesi için bağırdığını biliyorum. Fırtına Coco'yu korkutmuş ve köpeği kaçırmış olmalı. Onu tanımıyorum, ama her gün dalgaların sesini bile bastırarak şekilde köpeğin adını bağırdığını duyuyorum. Bir kez olsun o aptal köpek dinlemeli. Coco sonunda yavaşlayıp kuma uzandığında, güzel kadının durup köpeğini tekrar korkutmamaya çalıştığını görüyorum. Artık yağmur gerçekten şiddetli yağmaya başladı ve kadının giysilerinin ıslandığını görebiliyorum. Ayaklarım ona doğru hareket etmeye başlıyor, ama kumda koşarak ilerleyemiyorum çünkü bu köpeği tekrar kaçırır. Bu kadın çok minyon ve bu kadar küçük birinin neden bu kadar büyük bir köpek seçtiğini merak ediyorum. Mastifi neredeyse onunla aynı boyda.

Söylediği her neyse, işe yarıyor olmalı, çünkü elleri tasma ile yavaşça yaklaşıyor. Coco, fırtınadan saklanmaya çalışıyormuş gibi, ama nasıl yapacağını bilmiyormuş gibi, kumda olabildiğince düz yatıyor. Tasmayı Coco'nun tasmaına taktığında yüzünde zafer ifadesi görüyorum. Onu alkışlamak istiyorum, çünkü artık işler gerçekten çığırından çıkmadan önce evinin güvenliğine geri dönebilecek.

Dürüst olmak gerekirse, okyanus üzerinde oluşan bulutların görünüşü hoşuma gitmiyor. Kum tepelerinin kenarında durduğumda, o hala beni fark etmedi, bu yüzden onun sahile geri dönmesini izlemek için bekliyorum. Ama Coco'yu kalkıp hareket ettirmeye çalıştıkça, lanet köpek kumda olabildiğince düz yatmaya kararlı görünüyor.

Köpeği sürüklemeye çalışmak işe yaramıyor. Ağırlık oranı nedeniyle hiç şansı yok. İşte o zaman müdahale edip yardım etmenin zamanı geldiğini anlıyorum. Kumların üzerinde ona doğru koşarken, Coco'yu kaldırıp taşımaya çalışmasına neredeyse gülmek geliyor içimden. Bu kadar tehlikeli bir durumda olmasaydı, neredeyse komik olurdu.

"Coco, lütfen, bebeğim, gitmeliyiz. Fırtınadan çok korkuyorum, ama seni bırakamam." Köpeğini kaldırmaya çalışırken yanına geldiğimde sesi dehşete kapılmış gibi geliyor.

Rüzgârın uğultusu gittikçe yükseliyor, ama sesi gayet net.

"Yardım edeyim," diye bağıriyorum, fırtınanın sesini bastırmaya çalışarak. İstemedi onu daha da korkuttum. Tek odak noktası Coco olduğu için bana doğru koştuğumu görmedi.

Yanaklarından akan suyun yağmurdan mı yoksa ağlamaktan mı olduğunu bilmiyorum, bana yalvaran gözlerle bakıyor.

"Lütfen, bunu tek başıma yapamam."

"Her şey yoluna girecek, ikinizin de güvende olmasını sağlayacağım," diyorum, içimden bu sözlerin onun anlayabileceğinden çok daha fazla anlam ifade ettiğini biliyorum. Coco'yu kollarımın altına almak için eğildiğim anda, etrafımızda büyük bir gök gürültüsü çınlıyor ve kararan gökyüzü bir anlığına gün ortası gibi aydınlanıyor.

"Koş!" diye bağıyorum ona ve ikimiz de sahilden aşağı koşmaya başlıyoruz.

Bu hikayeyi okumaya devam etmek için [buraya tıklayın](#).

Karen Deen'in diğerk eserleri

Arzu İstek

Muhteşem

Jinekolog Özel

Pilot Yaramaz

Nörolog Sevimli

Avukat

Chicago Boys Box Set (yukarıdaki 4 kitap bir sette)

Chicago Boys ile Yılbaşı Gecesi (kısa öykü koleksiyonu)

O Gün

Daha İyi

Bir Gün

Bizi Tanımlayan

Aşkın Duvarı

Aşkın Dansı

Aşkın

Saklandığı Yer

Aşkın

Eğlencesi

Aşkın

Sıcaklığı

Aşk Zamanı Box Set (tüm Aşk kitapları tek sette)

Teşekkür

Bu hikayeleri sizler için yazmamı sağlayan, benim yapbozumun parçaları olan her birinize teşekkür ederim.

Her gün uyandığımda, sevdiğim işi yapmaya gidebildiğim için minnettarım.

Beni sürekli ileriye iten ve yeni fikirler arayan çalışkan asistanım Lee olmasaydı bunu başaramazdım. O olmasaydı, sahne arkası işlerinin denizinde boğulur ve yazmaya daha az zaman ayırabilirdim.

Contagious Edits'ten, kusurlarımı bilen, düzelten ve yine de beni sevmeye devam eden inanılmaz editörüm Lindsay. Sabrın ve rehberliğin için teşekkür ederim, seni ekibimde olduğu için çok şanslıyım.

Sarah Paige, her zamanki gibi, kapağıma bayıldım ve harika çalışman için teşekkür ederim.

Beta okuyucularım Lee, Christine, Lisa ve Di'ye, en harika kadınlar grubuna. Bir sonraki bölümü beklerken inanılmaz sabırlılar ve tüm geri bildirimleriyle son derece yardımcı oluyorlar. Beni daha iyi bir yazar yapıyorlar.

Kocam ve ailem benim en büyük desteğimdir ve bir sonraki hikayeye daldığımda bir süre ortadan kaybolan bir anneye sahip olmaktan asla şikayet etmezler. Hepinizi kelimelerle ifade edemeyeceğim kadar çok seviyorum.

Her yeni kitabımı yayınladığımda, dünyanın en iyi okuyucuları olan sizlere minnettarlığımı sürdürüyorum. Bana verdiğiniz destek, harika yorumlarınız ve yazmaya devam etmem için verdiğiniz cesaret eşsizdir. Sayfadaki her kelime, kafamdan çıkan bir hikayedir ve bunları okumaya devam etmek istemeniz için çok minnettarım. Ne kadar teşekkür etsem azdır.

Keyifli okumalar, bir dahaki sefere sayfaların arasında görüşmek üzere. Sevgilerimle

Karen xx

- Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
 - Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz
 - Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
- Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir. Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut. Lütfen anlayışlı olunuz.

Dip not: Artık Çeviri Kitap isteği alınmayacaktır.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

